Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1824; Vol. 23
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°
1 1 57 0 8 00093 5

Det Kgl. Bibliotek
130025713576

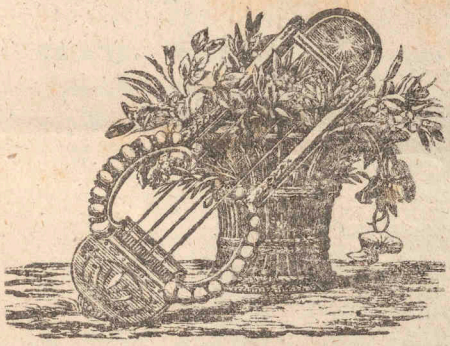
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Tre og tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1824.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

To Nytaarsnætter. Fortælling af Apel.....1
Den gale Invalid paa Fortet Rattonneau.....44
Haarlokken. Et Bidrag til Troen paa Sympathie...72
Palmyra. En Novelle.....87
Aphorismer.....131

Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog.....145
Baldur i Danmark.....188
Horoscopet. Fortælling af van der Velde.....203
Den barnløse Kone. En jydsk Legende.....250
Maanen og dens Beboere.....255
Aphorismer (fortsatte).....259
Napoleon og Madame Stael-Holstein.....263
Kongsbergs Opdagelse.....264
Poetiske Bagateller af Castelli.....265
Amors Sygdom, Skindød og Helbredelse.....266
Niels Rosenkrantz.....269

Side

Et Eventyr paa Heden; fortalt af S. S. Blicher....273
Horoscopet. (sluttet.).....292
En Nat i Paradiset. Fortælling af Weisflog.....340
Soiréen. Fortælling af Tromlitz.....363
Naturligt Hexerie.....391
Middel mod Kjærlighed.....395
Hvad for en Kone skal man tage?.....398
De to Digtere.....399
Røsten fra det forklarede Barn.....399
Henrik Callisen.....402
Martsvioler.....403

To Nytaarsnætter.

Fortælling af Apel.

Første Nytaarsnat.

Klokken slog Elleve. — „Lad os drikke et Glas for det gamle Aar, raabte Verten: og lad Erindringen om alle de glade Timer, det bragte os, leve!" Glassene stødtes lystigen sammen, og i Alles Øine luede Gjenskinnet af de nydte Glæder. —

„Det er dog en gandske egen underlig, alvorsfuld, munter Sag med dette Øieblik, hvori Aaret skifter! sagde Hermann: I Grunden er hvert Øieblik Begyndelse og Endepunkt til et Aar, om I ville, til et Aarhundred, et Aartusind, og ene Konvenientsen gjør os Midnatstimen mellem den sidste December og den første Januar høitidelig."

„Deri stikker det netop! svarte Falk: Hele Nationers Overeensstemmelse, som ovenikjøbet grunder sig paa religiøse Hentydninger, frembringer det Høitidelige; og hvad ville vi mere? Lad Jubelepo-

kerne i et Menneskes Liv ofte angaae ham selv, den Enkelte, nærmere, og jeg hjelper gjerne til at feire dem i Lyst og Munterhed. Men I ville give mig Ret i, at Høitideligholdelsen af Familiefester, naar den vil gaae over fra Glæde til Alvor, let udarter til ækkelsød Sentimentalitæt. Thi, i hvor skjønt Festens Navn end klinger, er det dog stedse en glad, lykkelig Begivenhed, hvis Minde bliver feiret. Men den lykkelige Begivenhed, der opmuntrer det huuslige Liv, saa dyrebar den end er for hvert følende Menneske, er dog for ringe for det Høitidsfuldes høie Alvor. Det er sandt, vi glæde os Alle ved, at vi nu atter, ligesom for et Aar siden, sidde sammen i fælleds Glæde og Munterhed, og ved at Aarets Gubbe endnu i sin Dødsstund smiler til os, ligesom om han slet ikke havde noget Ondt at bebreide sig, som han har tilføiet os; men, hvad der gjør denne Time høitidelig, er ikke vor Munterhed, men noget Høiere. Den store Overeensstemmelse hos mange Mennesker gestalter sig for os til en almindelig. Ligesom Kirken har sin Alle-Helgens- og Alle-Sjelesfest, saaledes bliver Aarsmidnatten til en Alle-Glæders og Alle-Sorgersfest for hele Menneskeheden, og, mindre egoistisk end ved Familiefester, høitideligholder Enhver sin Naboes Fest andægtigen med. Det gamle Aar gestalter sig for os til den alvorligtsmilende døende Moder, og det nye til det muntertsmilende Barn, og mellem den Enes Kiste og den Andens Vugge svæve Anelser, der i Menneskenes Mund blive til betydningsfulde Ønsker."

„Lad mig Ønskerne hvile til Midnat! faldt Værten Taleren i Ordet: Iøvrigt kunde vi gjerne antage, at Nytaarsønsker ere udtalte Anelser. Thi da vi sikkert Alle af Hjertet ønske hverandre vel, saa var det Umagen værd at troe, at vore Ønsker som rette Anelser, stadfæste sig ved at gaae i Opfyldelse. Men desværre kuldkaster Erfaringen Din Theorie, som saa mangen anden."

„Naar I Godtfolk dog vilde snakke mere forstigtigen om Erfaring, svarte Falk: eller naar I idetmindste først brød Eder om, hvad I egentligen have erfaret! En drikker sig fuld, og sover slet, strax har han det af Erfaring: at Viin ikke bekommer ham vel om Aftenen."

„Det Exempel belærer sandsynligviis kun Mænd, sagde Vertinden: men vi Fruentimmer gad gjerne troe med Dem paa Nytaarsønskernes Magie. Siig De os altsaa, men smukt fatteligt for Koner og Piger, hvorfor blive saa mange Ønsker uopfyldte?"

„Sandsynligviis, svarte Hermann drillende: fordi Falks Anelses- og Ønsketheorie ikkun skal være Præludium til de Ønsker, vi snart agte at istemme. Themaet er bleven lidt forslidt, vor Ven Falk vil derfor ved Sandsynlighed give det en ny Interesse, ligesom mange Fortællere deres Anecdoter ved den Tilsætning: en sand Historie."

Falk lod som han ikke hørte dette Drillerie, og vendte sig til Vertinden. „Jeg kunde, sagde han: svare Dem, at Størstedelen af Nytaarsønskerne er unyttigt, tomt Ceremoniel, hvoraf De selv ikke ven-

ter nogen Opfyldelse. Jeg kunde tilføie, at jeg kun har tillagt de Ønsker den magiske Kraft, som blive udtalte i den egentlige Nytaarstime, og saaledes havde jeg allerede betydelig formindsket Antallet af de uopfyldte Ønsker, men jeg gjør bedst i, at træde over paa Hermanns Parti, og indrømme, at jeg blot har præluderet. — Det almindelige Forberedelsesønske, at alle vore Ønsker for hverandre maa være udtalte Anelser, tør jeg vel med vor Verts Tilladelse forelsbigen udtale i denne Forberedelsestime."

„Det er ikke Deres Alvor, svarede Vertinden: De gad kun gjerne have Deres Ord igjen. Enten finder De ikke Deres Publikum værdig til Meddelelsen af Deres Anskuelse, eller De føler enslags Frygt for Deres egen Mening. Vælg selv, hvilken Mistanke De vil være udsat for."

„Uden Betænkning for den sidste, svarte Falk: med denne er De ogsaa kommen Sandheden temmelig nær. En Time før Indtrædelsen i det nye Aar synes det noget upassende, at komme frem med en Mening, der viser Ønskerne i noget tvetydigt Lys. Forøvrigt var min hele Paastand et øieblikkeligt Indfald, fremkaldt i Talens Løb eller Spring."

„Saameget desfor formode vi, bemærkede Vertinden: at det takker de Anelser sin Oprindelse, der, som De selv siger, svæve mellem de to Aars Vugge og Baare, og maaskee ikke blot udtale sig i Ønsker, men ogsaa i Meninger, Domme og flere Former. Seer De, hvor opmærksomt vore to unge Forlovede lytte; de leve i Lykønskningernes rette Blomstertid. Bed De, skjønne Elisa, Professoren om at aaben-

bare os Ønskernes Magie. En forlovet Pige tør man ikke afslaae Noget." — Elisa var enig med Vertinden, og Falk blev snart opfordret fra alle Sider.

„De har maaskee ved min Forseelse spændt Deres Forventning for høit, sagde Falk: og ville derfor vorde utilfredsstillede. Mig faldt under Samtalen den gamle Tro ind, man har havt paa det Betydningsfulde i uvilkaarligen til visse Tider udtalte Ord eller iagttagne Tegn. Oldtiden hængte, som bekjendt, meget fast ved denne Tro, og indtil vor Tid have enkelte Spor af den vedligeholdt sig. Bjergfolkenes Glück auf! tyder hen paa den, og mange andre Sædvaner, som man endnu finder i Landsbyer, især i bjergfulde Egne. Menneskene, der vogte sig med den største Forsigtighed for Ord af ond Betydning, men endnu mere, og gandske ifærdeleshed for saadanne, der have en dobbelt Betydning, som, maaskee udtalte i en god Mening, af fjendtlige Skjebnedæmoner kunne opfattes i en modsat Betydning, og blive bragte i en fordærvelig Opfyldelse. Saaledes, tænkte jeg, gaaer det maaskee med mange Ønsker. De blive opfyldte, men som Macbeths Spaadomme, efter Bogstavet, som her ihjelslaaer. Men dette har den Ønskende for længe siden glemt, og troer nu, at hans Ønske ikke er gaaet i Opfyldelse."

„Er det Deres Alvor?" spurgte Forskjellige af Selskabet, og saae paa Professoren med tvivlsomt Smiil. — „Sælsomme Phænomener af denne Slags gives der virkeligen!" sagde Anselm, da Professo-

ren ikke strax decciderede mellem Alvor og Spog, og Alle kauſe saae hans Svar imøde.

„Endelig, raabte Hermann leende: lader dog det ordknappe Repertorium af alle vidunderlige Hiſtorier ſig engang høre. Jeg troer, der gives intet underfuldt Sagn og ingen Folketro, uden at Du jo var iſtand til at vise dens Ægthed og Troværdighed med oplysende Exempler. Hurtig derfor frem med et Bevis for Ordenes magiſke Kraft!"

„At opfinde en interessant lille Hiſtorie af den Art, ſvarte Anſelm: var maaſkee ikke den vanſkeligſte Opgave. Men jeg ſkal, det er jo Eders Villie, være den experimenterende Famulus ved Profeſſorens Forelæsninger. I maae altſaa blot see paa, om mine Beviser bevise, ikke om de juſt ere Pragtſtykker og tage ſig brillante ud. Jeg fortæller hvad jeg selv har oplevet og været Vidne til:

For flere Aar siden gjorde jeg i Carlsbad Geheimeraadinde Amalia von Kulms Bekjendtſkab. Hun var dengang for faa Maaneder siden bleven Enke, og besøgte Badet med ſin femaarige Datter, ene for at gjøre en gammel Onkel Selſkab, thi hun selv stod i Sundhedens og Ungdommens ſkjønneſte Blomſter. Onkelen bekom imidlertid Badet ikke efter Ønſke. Badelægen drev derfor meget paa hans Afreiſe, og da min Badetid juſt ogſaa var udløben, saa gav jeg efter for Geheimeraadindens Ønſke: at reiſe bort tilligemed hende og gjøre den ubetydelige Omvei over Onkelens Gods. Hun frygtede, uden at ville tilſtaae det, at allerede underveis et dødeligt Tilfælde vilde ramme Onkelen, thi hendes Veninde, der gjaldt for

en Slags Liigseerske, havde adskillige Gange betænkeligen yttret, at Herskabet underveis vilde faae et Liig. — Den Gamles Svagelighed tillod os ikke at fortsætte Reisen uafbrudt. Vi besluttede derfor at holde Rastdag i en Landsby, hvis venlige Udseende syntes at love os et beqvemt Herberge. Vi havde Aarsag til at være fornøiede. Vertinden var ideel Omhu for den gamle Herre, og da han fandt den bedste Pleie og nogen Underholdning i hendes muntre, livfulde Samtale, saa bad han den følgende Morgen sin Niece, at gjøre en Spadseretour i mit Selskab, og imidlertid overlade ham til den unge Kones Omsorg. Vi gik en behagelig Tour bag om Byens Have. Den rolige Nat, Onkelen havde havt, havde ogsaa opmuntret Geheimeraadinden noget, og hun fortalte mig med et Lune, jeg slet ikke var vant til hos hende, Scener af sit Liv og om sine Bekjendtere. Pludseligt hørte vi Klokkerne ringe i Landsbyen. „Sikkert et Liig! sagde Geheimeraadinden: Kom med, jeg har længe ikke seet Nogen begraves paa Landet. I min Barndom havde jeg til ingen Priis forsømt et Liigfærd." Den lille Mina græd og bad, at Moderen dog ikke maatte gaae hen paa Kirkegaarden blandt de Døde, men Denne skjændte paa Datteren for hendes Frygtsomhed, og vi traadte ind paa Kirkegaarden. Kisten blev, som Skik og Brug er mange steder, sat ved Siden af Graven og endnu engang aabnet. Et skjønt ungdommeligt Liig kom tilsyne. En gammel Landmand med en lille Pige, ligesom han klædt i Sorg, traadte hen til Kisten, og lagde en Frugt under hendes Hage. Pigen gav hende Grav-

blomster i de foldede Hænder. „Sov sødt! sagde den Gamle: Jeg haabede, Du skulde vist mig den sidste Tjeneste. Naa, det har ikke skullet være saa." Derpaa traadte Præsten frem, en noget bedaget, men kraftig Mand, og holdt en Tale fuld af Værdighed og Trøst. Geheimeraadinden vendte ikke et Øie fra ham til han havde endt. Hun var henrykt over denne Tale, og yttrede i afbrudte Ord sit Velbehag for mig. Kort førend Slutningen kom ogsaa Onkelen, der af Vertinden havde ladet sig føre hen paa den nærliggende Kirkegaard. „O gid De havde hørt den herlige Tale!" raabte Geheimeraadinden ham imøde, og da nu den Geistlige traadte frem, for efter den tilendebragte Forretning at bevise de fremmede Tilhørere sin Agtelse, raabte hun til ham: „Hr. Pastor, ingen anden end Dem ønskede jeg til at holde min Liigprædiken, modtag min hjertelige Tak!" Den lille Mina greb ængsteligt hendes Haand: „Moder! sagde hun halvtgrædende: tal dog ikke saadan noget!" — „Ønsket ligger vel mig nærmere, kjære Niece!" sagde Onkelen, men nu raabte Mina endnu ængsteligere: „Onkel, hvor kan Du lægge det saaledes ud!" — Præsten saae studsende paa mig og jeg paa ham, men Geheimeraadinden tog smilende Ordet: „Dette Sted, sagde hun: tillader mig ikke nogen Forklaring over mine overilede Ord, men skjenk os til Middag Deres Selskab i Gjestgivergaarden." Den Geistlige lovede at komme, og det opklartes nu, at Geheimeraadinden havde tiltænkt ham det ledige meget indbringende Præstekald paa sit Gods. Præsten udbad sig Betænkningstid, fordi hans Menighed, uagtet

hans ringe Indkomster, dog var ham kjær, og man blev enig om, at korrespondere desangaaende.

Men der blev ei nogen Brevvexling. Man vilde næste Morgen just til at spænde for, da Geheimeraadinden begyndte at klage over heftig Hovedpine, og ønskede at opsætte Reisen. Smerten blev større, og i kort Tid viste sig en farlig Sygdom, der endtes med Døden, saa at Præsten otte Dage efter hiin Liigfærd holdt Sørgetale ved Geheimeraadindens Liig. Rystende virkede det paa mig, at see den gamle Onkel og Mina ved den aabnede Kiste, og saalunde en tro Gjentagelse af hiint Jordefærd, der ligesom havde været et Forbillede af dette. Onkelen levede endnu nogle Aar efter denne Begivenhed, og vi have ofte erindret os den sælsomme Opfyldelse af hans Nieces Ønske."

„Endnu sælsommere havde det været, sagde Hermann: om hendes Død var paafulgt ved et Tilfælde. Sygdommen tillader endnu stedse en naturlig Forklaring. Maaskee forskrækkedes Geheimeraadinden selv over sit overilede Ord, og endnu mere over Onkelens udvidende Fortolkning deraf. Saaledes opvakte Skrækken sandsynligviis først Sygdommen og siden Døden." — „Tag mig det ikke ilde op, faldt Professoren i Ordet: jeg maa altid lee, naar Talen er om naturlig Forklaring; ligesom om nogen Ting i Naturen kunde gaae unaturlig til! Hvad der skeer, er altid naturligt, ellers kunde det ikke skee."

„Driv kun ikke strax Alt til det Yderste! svarte Hermann: Unaturligt kalde vi det, vi ei begribe, det, hvortil der ikke lader sig udfinde nogen forkla-

rende Grund." — „Var jeg ikke Professor i Philosophie, sagde Falk smilende: saa spurgte jeg, hvormeget der vel efter Eders Anskuelse blev naturligt? Vor Doctor her helbreder dog vel ikke sine Syge unaturligt? Men spørg ham engang paa hans Samvittighed om han begriber, hvorledes det gaaer til, naar Nogen bliver frisk af hans Medicin? Hvor han allermindst begriber det, hvor det altsaa maatte være gaaet meest unaturligt til, siger han netop: Naturen har gjort det Bedste."

„Jeg beder Dem, mine Herrer, raabte Vertinden: lad Eders Ordstrid fare! Om naturligt og unaturligt er tilsidst, saavidt jeg seer, heller ikke her Spørgsmaalet. Anselms Fortælling synes mig derfor ikke gandske passende, fordi den lader det blive tvivlsomt, om Sygdommen ikke mindre udsprang af Ord, end snarere ved at man lagde Mærke til Ord." — „Egentligen vel ingen af Delene! svarte Anselm: Jeg har, synes mig, ikke glemt at bemærke, at Amalia allerede før hine Ord var i en exalteret Stemning. Selv hendes grændseløse Bifald vidnede om usædvanlig Spænding. Saaledes vare hine Ord maaskee selv Virkning af Sygdommen, og fik Skinnet af noget Prophetiskt ved Omstændighedernes besynderlige Sammentræf." — „De tilstaaer altsaa selv, svarede Vertinden: at der ikke har fundet noget Vidunderligt eller Unaturligt Sted derved?" — „Unaturligt vistnok ikke, svarte Anselm: jeg er af Falks Mening, at der overalt i Naturen, hvor dog Alt, hvad vi iagttage skeer, ei kan foregaae noget Unaturligt. Men forunderligt bliver Tilfældet altid."

„Siig os dog, udbrød Elisa: hvorlunde det hænger sammen med det saakaldte Unaturlige. Skulde der ikke gives Phænomener, som De selv maatte kalde unaturlige, der ligesom vende op og ned paa Naturen, og ikkun mod dens Villie, som Magtsprog af en fremmed Kraft, blive iværksatte af den? Jeg er ikke øvet nok, for gandske tydeligt at udtrykke mig, men De forstaaer nok, hvad jeg mener." — „De taler klart nok, svarte Falk: om Ting, hvorom De mener, at Naturen selv kun taler mod sin Villie. Nævn os et saadant Phænomen, vi tale da med mere Sikkerhed." — „Saa kom vi da tilsidst endog til Spøgelsehistorier!" svarte Elisa smilende. — „Hvad skader det? sagde Hermann: dem hører Enhver med Fornøielse. Seer De, hvorledes Anselm allerede sætter sig i Lave til at være en opmærksom Tilhører."

Alle bestormede Elisa, at hun maatte fortælle den sælsomme Tildragelse, der foresvævede hende. Men hun undskyldte sig og paastod, saa gjerne hun end selv gad høre slige Historier fortælle, følte hun dog en vis Rædsel for selv at fortælle dem. Hendes Kjæreste smilte og sagde: han kunde nok formode, hvad det var for en Begivenhed, som hans Elisa meente. Dersom hun blot havde en Frygt for selv at fortælle, saa tilbød han sig at gjøre det. Elisa tillod det, kun bad hun ham, at forandre Navnene, hvorpaa Baronen da fortalte:

„En meget nær Slægtning af min Elisa, og en lille Sværmerinde som hun selv — vi ville kalde hende Caroline — havde indgaaet den inderligste

Venskabsforbindelse med Angelika, en ung Pige paa Nabogodset. Begge Pigerne vare uadskillelige, Forældrene glædede sig derover, og sædvanligviis boede endog begge Veninderne skiftevis hos hinanden, især om Vinteren, naar lange Nætter og slet Føre gjorde de daglige Besøg besværlige. Angelika's Fader havde i tidligere Dage staaet i Forbindelse med den bekjendte Cagliostro, og havde, uagtet mange Opklaringer af hans Mirakler, endnu vedligeholdt en stor Tilbøielighed for Mystik og Tro paa det Vidunderlige. Hans Bogsamling indeholdt derfor, ved Siden af Litteraturens fortrinligste Værker, et stort Antal af underfulde Krøniker, som Angelika fra Barnsbeen aldrig havde kunnet læse sig mæt paa. Nu sadde begge Pigebørnene ofte til seent ud paa Natten og ophidsede deres Phantasie med Eventyr og Spøgelsehistorier. I en saadan Exaltation gave de engang hinanden det hellige Løfte, at den af dem, som døde først, skulde aabenbare sig for den Overlevende. De havde just læst nogle Exempler paa et saadant Løfte, og for ret fast at forbinde sig til Opfyldelsen, lovede de hinanden, at selv Eftergivelsen ei skulde løse dem fra deres Forpligtelse. Imens de endnu høitideligen holdt Hænderne sluttede i hinanden, slog Klokken Tolv. „Min Dødstime slaaer! raabte Angelika som begeistret: I denne Time maa Løftet gaae i Opfyldelse!" Caroline foer, forskrækket over disse Ord, iveiret med et heftigt Skrig. „Hvorfor skrækkes Du? sagde Angelika fattende sig: vær rolig, jeg fortalte mig, min Fødselstime slaaer, vilde jeg sagt. For sexten Aar siden ved Midnatstide

blev jeg født. Dobbelt hellig er mig altsaa det givne Ord, og sandsynligviis er det mig beskikket at løse det." Pigerne tabte sig endnu i deres Spærmerier, indtil de nedbrændte Lys gave dem Vink om at gaae tilsengs.

Nogen Tid efter dette ubetænksomme Løfte blev Caroline syg. Angelika veeg ikke fra hendes Seng, men efter nogle Dage erklærte Lægen Sygdommen for en smitsom Feber, og Angelika, der endnu ikke havde gjennemgaaet denne Sygdom, blev af sine Forældre nødt til at blive fra Carolines Huus. Saalænge man ikke frygtede, at det havde Fare med Veninden Liv, adlød Angelika; men da Efterretningerne bleve betænkelige, holdt Intet hende fra, at ile til den Syge. Hiint Løfte udøvede nu en frygtelig Magt, og efter to Nætters Forløb ilte Angelika til Caroline, fast bestemt til hellere at hente sin Død i hendes Sygdom, end længere at udstaae denne Angst. Hun besvor den Syge om at tage hiint Løfte tilbage, og Denne, som desuden troede sig mindre bunden, fordi Tiden kun for Angelika havde været saa høitidelig, tog det villigen tilbage, da hun blev sin Veninndes Angest vaer. Denne Scene, som de Tilstedeværende havde frygtet skulde være yderst farlig for den Syge, havde tvertimod havt en gunstig Indflydelse. Anstrængelsen havde virket paa en velgjørende Maade, og Caroline kom sig til Lægernes Forundring. Hun saae nu i Angelika sin Frelserinde, men alligevel forsikkrede begge Pigerne nu ofte, at de aldrig atter vilde vove noget Ønske eller Spørgsmaal til den ubekjendte Verden, og deres Hang til det My-

sterisse syntes fortrængt af deres Gemytter, om just ei deres Tro derpaa.

Sygdom og Løfte bleve efterhaanden glemte, og de to Veninders Hjerter fandt i andre Gjenstande en mere fyldestgjørende Interesse. Angelika var en Dag kjørt med sine Forældre til et Bal i den nærliggende By. Caroline havde, paa Grund af huuslige Forhindringer, ei kunnet ledsage sin Veninde, men især havde hun afslaaet at deeltage i denne Fornøielse, for at overraske Angelika med en Festivitet, hun foranstaltede til hendes Fødselsdag, Dagen efter. Hun sad sildig paa Natten med sin Pige ved Arbeidet, og vilde just lægge dette fra sig, fordi Klokken slog Tolv. Idetsamme vifter hende en sælsom Trækvind imøde, saa at det paa Bordet omspredte Sytøi bevæger og sammenkroller sig, og ved at see iveiret opdager Caroline Angelika's Skyggebillede dreie sig rundt for hende og forsvinde, ved at synke sammen. Paa hendes Skrig løber Pigen til, og Caroline falder hende afmægtig af Skræk i Armene. Pigen havde ikke mærket til andet, end hiin Bevægelse i Luften og Sytøiets Omslagren. — Angelika var i samme Nat med Slaget Tolv, sjunket død ned under Dandsen."

„Det er græseligt!" sagde Veninden. — „Hvad der er mig det Gyseligste, tilføiede Falk: er det Dunkle, Anelsesfulde i de Ord: det er min Dødstime! Angelika udtalte uvilkaarligen, mod sit Vidende, Spaadommen om sin Død." — „Men hvorledes forklarer De det naturligt?" spurgte Elisa. — „Bring De mig dog ikke i Ord for at være En, der kan forklare Alt! svarte Falk: Forklare kan og vil jeg ikke

hine forunderlige Begivenheder. Men have de fun-
det Sted, saa have de gandske vist ogsaa fundet Sted
i Overeensstemmelse med Naturens Orden og Love;
vi kjende kun endnu ikke disse Love. Jeg veed intet
mere Anmassende end den Slutning: det kan jeg ikke
begribe! følgelig kan det ikke være Tilfældet. Alli-
gevel er denne egoistiske Sætning Basis for al Kritik
over lignende Tilfælde. Juristen Høpfner opgav endnu
for faa Aartier siden Opfindelsen af et Luftskib, som
Exempel paa en Umulighed, og maatte tage sine Ord
i sig igjen i de senere Udgaver af sin Bog. Saaledes
dømte man om Steenregn og lignende Ting, som
vore Oldefædre kaldte Mirakler, og troede, at de
vare det, vore Forældre udlod som Eventyr, og som
for os hverken ere Mirakler eller Eventyr, men al-
mindeligen erkjendte, sande Naturphænomener. Fol-
ketroen eller den saakaldte Overtro er en gediegen
Guldgrube for Naturforskerne. Hvad havde den
fortræffelige Ritter endnu ikke opdaget, havde han
faaet Tid dertil og en gunstigere Skjebne!" — „Jeg
erindrer mig nok hans Forsøg med Nøglen, sagde
Verten: Anselm og jeg have ofte gjort dem efter og
befundet dem at være af paafaldende Rigtighed." —
„Men har De ikke bemærket, afbrød Baronen: at
Villien har megen Indflydelse paa, om det lykkes
eller ei?" — „Gandske sikkert, svarte Anselm: har
Villien Indflydelse paa Udfaldet og skal have det,
thi Forsøget skal jo netop godtgjøre det psychiske Phæ-
nomen — Villiens Retning — i det physiske Phæ-
nomen. Kun skjelne De den Villie, der med Hen-
sigt meddeler sig Legemet, og forud leder dets Bevæ-

gelser i Overeensstemmelse med det forventede Udfald, fra den Villie, der ikke forsætligen, men efter indvortes Naturlove virker paa Legemet. Noget lignende er det, at vi blegne af Rædsel, skjælve, naar vi blive bange, blive røde, naar vi komme i stærk Affekt. Der gives Mennesker, som vilkaarligen kunne afvinge sig en Rødmen, men er derfor al Rødmen en Vilkaarlighedens Akt? Hvo som vil experimentere, maa vistnok ikke være et Barn, der lader sig selv vinde i Spillet; thi netop denne uvilkaarlige, ja ubevidste Indvirkning af Villien paa Legemet, og selv paa fremmede Væsner, er Hovedpunktet, som hine Forsøg bevise og gjøre anskuelig, og som udbreder Lys over det, man allene burde kalde Magie. Udueligheden hos mange Mennesker til at yttre eller modtage saadanne Virkninger, giver Tingen endnu et særdeles Skin af det Overnaturlige."

„Men jeg skulde troe, indvendte Hermann: naar det var grundet i Naturen, maatte Evnen dertil være ethvert Menneske medfødt." — „Jeg beder Dig, kjære Broder, tog Falk Ordet: snak ikke saa bagvendt! Du paastod før, da vi sang, vi intonerede næsten en fjerdedeel Tone for høit mod Instrumenternes Stemning i Concerten. Vi trættedes, men Du beviste Din Sætning med Stemmegaffelen. Har Du da bevirket det ved Hexerie, at vi med eens Øvelse dog ikke kunde høre saa fiint som Du, eller er Dit gode Gehør et Eventyr, fordi ikke alle Mennesker have et ligesaa fiint? Kunne vi alle male saadan en Madonna som den Rafaelske der med Barnet, og var Rafael derfor en Hexemester? — Saaledes ere

I Mennesker! Til Ting, for hvilke en vis Respect er antaget som passende, statuere I uden Betænkning en særegen Færdighed og kalder den Talent og Genie; Ting derimod, som hos Verdensmenneskene ikke ere i Mode, agte I ringe, og mene, at Enhver af Naturen maatte have Bequemhed dertil. Paa den anden Side indrømme I Dyrene uden Betænkning Kræfter, der ere ligesaa magiske, f. Ex. Forudfølelse af Regn, Kulde, Oversvømmelser, og hos Mennesker erklære I alt Lignende for Umuligt."

„Det er Instinct!" sagde Hermann og loe. — „Og det, vedblev Falk: er et Ord, hvorover Du selv maa lee. Bevirker Instinctet magisk Kraft, og er det naturligt, saa er ogsaa Magien naturlig. Sæt, at Mennesket mangler Instincter, som det da allerede hos de mere uddannede Dyreslægter bliver svagere og svagere, saa er dette Tab en Følge af den høiere Uddannelse, eller, hvad der er det samme, af den større Selvstændighed. Jo selvstændigere et Væsen er, desmindre afficeres det af Naturen. Det gjælder i det Physiske som i det Moralske. Egoisten føler ingen Medlidenhed og kjender ingen Sympathie. Saaledes virker heller ikke den anende Kraft i alle Mennesker, og selv i de med den begavede Individer ikke altid, men især i saadanne Momenter, hvori den physiske og moralske Egoisme tier, og Mennesket ligesom taber sig i det Almindelige. Oldinge, Døende, Børn og Qvinder tilskrev derfor altid Folketroen en Anelsesevne, ikke kraftige Mænd. Om Aftenerne og i stille Nætter troer man den anende Kraft virk-

somst, og i exalterede Øieblikke, der lade Egoismen forstumme. Saaledes retfærdiggjør Anskuelsen af Naturen Folketroen og derhos ogsaa min Mening om Ønskernes Magie i betydningsfulde Timer."

„Naa, sagde Elisa smilende: saa være den sig nærmende Times Magie ret kraftig! De ønsker mig og min Louis sikkert ogsaa meget Godt." — „O, hav kun Taalmodighed! raabte Hermann: Falk bringer Dem sikkerligen et solent Nytaarsønske. Han har idag digtet og komponeret den hele Eftermiddag."

„Men det er ogsaa Skam og Spot, bemærkede Vertinden: at vi slutte Aaret uden Sang. Kom frem med noget, Falk, De har sikkert noget med Dem." — „Jeg har Intet hos mig, svarte Denne: vor Samtale er jo heller ikke endt endnu!" — „Kun frem med Noget! gjentog Verten: jeg veed jo dog, Du har bragt noget med." — „Det hører det nye Aar til!" svarte Falk. — „Aha! sikkerligen den Lykønskning, Hermann talte om! raabte Elisa og tog sit Glas: Velan, paa dens magiske Kraft som udtalt Anelse! Klinker med mig." — Alle stemte i og klinkede med hende. De klare Glas klang, og de store Pokaler, hvori Verten gav sin ældste, stærkt duftende Viin, tonede som høitidsfulde Klokker mellem Klangen.

„Hør! Klokkeklang!" sagde Hermann sagte. — „Stille!" raabte Verten, og aabnede Vinduet. — Fra Byens Klokke tonede det sidste Qvarteers Slag. Dybere og stærkere fulgte Midnattens Timeklokkes Klang derpaa. Selskabet sad uden nogen Lyd og lyttede med stille Alvor, hvorlunde de sidste Toner af det

svindende Aar døde hen. Endnu fuldere, dybere og gysseligere gjentog Klokken fra det høie Kirketaarn Afskedstonerne. Elisa hældede sig omt til sin Elskede. Hendes Blik udtalte en Himmel fuld af Anelser, Forhaabninger og Ønsker. Alle saae med glad Rørelse paa den skjønne Pige i den reneste Kjærligheds forklarende Glands. Vertinden bøiede sig hen over hende, og kysséde den hvide omlokkede Pande, men Ingen talte et Ord, for ikke at afbryde det høitidsfulde Øieblik. Endnu kraftigere tonede nu Klokken fra det andet Kirketaarn med sin midnatlige Timerøst. Falk slog uden Larm sit Papiir fra hinanden, og begyndte med dæmpet Stemme:

„Lyt til, Dødsklokken toner . . . .

Elisa foer synligen sammen. Et gjennemtrængende Skrig gjennemskjar paa en forunderlig Maade Værelset. Elisa saae op, og i samme Øieblik sank hun ned med et Nødselsskrig. Baronen og Vertinden holdt den Afmægtige som et Liig i deres Arme.

„Hvad var det?" lød det fra alle Kanter. Enhver havde hørt den skrigende Lyd, men Nogle vilde holde den for Elisa's Stemme, da man alt iforveien havde bemærket hendes Gysen; Andre paastode, den var kommet fra det Fjerne, og Elisa havde først senere givet et Nødselsskrig fra sig. Medens man talte herom, var Elisa ved de Lægers Hjelp, som vare i Selskabet, kommet til sig selv. Hun paastod, at hiint Skrig havde forskrækket hende, og denne Skræk havde rimeligviis været Aarsagen til at hun, ved at see iveiret, havde troet at see et Phantom.

Det var nemlig forekommet hende, at Mariabilledet havde seet paa hende med et blegt, forstyrret Dødninganſigt, og dette Syn havde egentlig bevirket hendes Afmagt.

„Over dette Phantom, ſagde Verten: kan jeg gandſke berolige Dem. Min Maria hænger ſikkert paa det fordeelagtigſte Sted for Dagslyſet, men ved Aftenbelysningen i dette Værelſe, faaer hun, fra mange Standpunkter af, et ſaa frastødende Udſeende, at jeg ofte hellere gad ſkjule hende med et Gardin. De ſkal ſelv overtyde Dem." — Han førte den endnu kraftesløſe Pige til hendes forrige Sæde, og virkeligen ſaae Billedet herfra gandſke anderledes ud. Moderen var næſten farvelos, og ſaae ved Kontraſten af Barnet, der i fordeelagtigere Belysning traadte kraftigen frem, næſten ud ſom en Skygge. Dødningeanſigtet erkjendte Eliſa nu ſelv for at være en Tilgivt af den ophidſede Phantaſie.

„Skriget maa vi ogſaa underſøge!" ſagde nu Vertinden, og kaldte paa Domeſtikerne. — „Det var intet af Betydenhed, meldte Kammerpigen, da hun blev adſpurgt: Natlyſet var gaaet ud, og da jeg vilde tænde det igjen, vaagnede den lille Emil og ſkreg, fordi han var bange i Mørket. Han ſover allerede igjen." — „Gudſkeelov! ſagde Falk hemmeligen til Anſelm: Jeg var bange, og idet jeg begyndte at læſe, faldt Hentydningen i min Begyndelſe til vor Samtale mig centnertungt paa Hjertet. Men det ſynes at være undgaaet hendes Opmærkſomhed."

De ſmagfulde Nytaarsønſker, der nu paa Vertens Foranſtaltning gaves omkring, opmuntrede Sel-

skabet fuldkomment. Enhver fik en nydelig eller godmodigdrillende Allusion paa sit Forhold eller sin Yndlingstilbøielighed. Baronen fik en gammel Ridderborg, der forvandlede sig til et Hymens Tempel, Anselm et Vinglas, der blev til en yndig Hebe, og Falk endog nogle berusede Drankere, som dandsede omkring et Vinfad, som beseet ved Lys, blev til Helikon med Musernes Chor. I Elisas Lod faldt en Rosenknop, der veeg Pladsen for en lille Amor, omgivet af forskjelligt Legetøi for Børn. Man sang og spøgte endnu i nogen Tid, Falk læste uden at forstyrres, sit afbrudte Nytaarsdigt, og da man vilde skilles, inviterede Baronen hele Selskabet til næste Aarskifte paa sit Gods. Alle lovede at komme, og tømte Glassene paa et frydeligt Gjensyn.

„Hold Ord! raabte Elisa, idet hun gik: Ingen af os tør mangle næste Nytaarsnat. Det første Løfte i Aaret taaler ingen Undskyldning, det maa uden Modsigelse opfyldes."

Anden Nytaarsnat.

Julen var hengaaet under mangehaande glade Adspredelser, og ved de Forærninger, hvormed de Tilstædeværende gjensidigen fornøiede hverandre, glemte man ikke at forberede mangen liden Spøg for den fraværende Baron, at overraske ham Nytaarsaften med paa hans Slot, hvor han med sin unge Gemalinde henlevede de lykkeligste Dage. Gjentagne Indbydel-

fer og Løfter om at komme, havde afvexlet flereganger i Aaret, og man glædede sig gjensidigen til den selskabelige Nydelse af nogle Vinterdage paa Landet.

De sidste Dage i December begunstigede Vennernes Forehavende ved Frost og klar Himmel. Man var bleven enig om, at indtræffe den sidste Dag i Aaret paa Baronens Slot, og med Høitideligholdelsen af Aarsslutningen at begynde Rækken af de glade Dage, man haabede at henleve der.

Slottet Hartenstein ligger paa en ikke ubetydelig Klippe, mellem skjønne, romantiske Omgivelser. Dens Bygningsmaade viser, om end ei gamle Efterretninger godtgjorde det, at dens første Oprindelse falder i Næverettens ældste Tider. Gjentagne Angreb, den har maattet udstaae, have nok flereganger for en Deel ødelagt Bygningerne, saafremt man ikke regner Klippen, som dybt i sit Indre har Kjeldere og Gange, med dertil, idetmindste skjelner man tydeligt forskjellige Aarhundreders Krav. I nyere Tider havde Besidderne med den størst mulige Skaansel for det gamle Udvortes søgt at indrette sig det Bequemmere i det Indre, og saaledes var der rigtignok hist og her en besynderlig Kontrast mellem den endnu synlige fordums Bestemmelse af en eller anden Plads og dens nærværende Brug, der var den Fremmede paafaldende, men stundom ikke ubehagelig. Man kunde ikke nægte, at Alt med Besparelse af Rum og Omkostninger havde kunnet blive opført langt bedre og bequemmere fra Grunden af, men man udsonede sig dog snart med den adsplittede, ikke let overskuelige Indretning, der ved mangen behagelig Overraskelse

i det Enkelte, frembød Den, som blot var paa Slottet i Besøg, dagligen nye Partier. Selv for Eieren vare endnu mange Kroge og Aflukker fremmede, som maaskee ikke vare blevne besøgte af flere Generationer.

Det gode Sneefore havde fremskyndet Farten, og Selskabet ankom i det bedste Lune ved høilys Dag paa Slottet. Næsten Alle vare Fremmede her, og det Ubante i Omgivelsen drog deres Øine afvexlende fra en Gjenstand til en anden, medens Baronen gjennem vidtløftige Gange og Sale førte dem ind i den varme, venlige Stue.

„Hvor er da Konen i Huset? spurgte Falk efter gjentagne Hilsener: Vi komme sikkert for tidlig, men det herlige Sneefore bragte os hurtigere til Maalet end vi selv havde ventet."

„Desværre er jeg Enkemand for en kort Tid, svarte Baronen: og jeg maa i Særdeleshed bede Damerne om Overbærelse, naar de i min Bevertning savne Husmoderens Omhyggelighed. Imidlertid haaber jeg, at min Kone endnu idag, eller idetmindste sikkert imorgen vil søge at indhente det Forsømte. Jeg besøgte i Julen min Svigermoder med hende, og dersom jeg ikke vilde forspilde Glæden for den gode gamle Kone, saa var jeg vel nødt til at indvillige Datteren blev noget længere hos hende." — „Altsaa idag kommer hun dog endnu?" raabte flere af Gjæsterne. — „Hun skulde rigtignok, gjensvarede Baronen: imidlertid veed jeg hvor tungt det vil holde, at rive sig løs. Moderen vil ikke lade Datteren reise, da hun desuden er noget bekymret for hende

i Anledning af hendes nærforestaaende Barsel. Lægen leer rigtignok over denne Ængstlighed og vil ikke vide af den fjerneste Fare at sige, imidlertid føle de sikkert Alle, hvormeget man kan udrette med Grunde mod en ængstelig Moders billige Ønske. Men imorgen er hun, uden al Tvivl iblandt os."

For Herrerne havde Baronen foranstaltet et lille Jagtpartie. Ikkun Falk blev hos Damerne ved Theebordet, hvor Cæcilie, en nær Slægtning af Elisa, i Husmoderens Fraværelse indtog Vertindens Plads. Han haabede med størst Tillid paa Baronessens Hjemkomst, og ved enhver Larm, der lod sig høre paa Slotsgaarden, sprang han op og saae ud af Vinduet. Hans Utaalmodighed gik tilsidst saavidt, at Selskabet noglegange drillede ham dermed. „De har godt med at drille, sagde han: jeg skylder Baronessen en Godtgjørelse fra forrige Aar, og mig kan det mindst være ligegyldig, om hun udebliver idag." — Man spurgte, hvilken Godtgjørelse Falk meente, og han erindrede dem om Begyndelsen af sit Nytaarsdigt, som dog maaskee i de daværende Forhold havde virket rystende paa Elisa, uagtet hun havde været skaanende nok til at fortie Aarsagen til sin Skræk. Cæcilie lod sig det Nærmere herom forklare. „De har nok Aarsag til, sagde hun derpaa: at gjøre det godt igjen hos den stakkels Elisa for den Ængstelse, De hiin Aften havde foraarsaget hende. Men som det synes, veed De selv ikke, hvorfor netop Begyndelsen af Deres Digt maatte virke saa rystende paa hende." — Alle saae paa Cæcilie fulde af spændt Forventning, og bade om nærmere Oplysning.

„Efter hvad De har fortalt mig, svarte Cæcilie: var det neppe Historien om Angelikas Aabenbarelse, som Elisa dengang havde en vis Sky for at fortælle. Dersom hun havde fortalt den Tildragelse, som hun efter min Overbeviisning tænkte paa, var De maaskee bleven opmærksom, og havde ikke læst Deres Digt i Elisas Nærværelse." — „De gjør mig høist urolig, sagde Falk: og os Alle sikkerligen yderst begjerlige efter at erfare, hvad Elisa dengang havde fortiet." — „Sagen er just ikke nogen Hemmelighed, tog Cæcilie atter til Orde: alligevel formoder jeg, at Baronen ikke er vidende derom. Jeg beder Dem derfor at omgaaes forsigtigen med hvad jeg betroer Dem:

I vor Venindes Familie skal der gaae et gammelt Sagn, hvilket imidlertid, som flere deslige Sagn, vel er bleven temmelig forvandsket og forandret ved den lange mundtlige Fortælling. Ifølge dette Sagn dør hvert Lem af denne Familie under Klokkeklang, og den Sidste i Familien skal endogsaa ringe sig selv til Liig. Grunden til denne besynderlige Udmærkelse har jeg aldrig kunnet erfare, imidlertid er det vist, at der i Kirkebøgerne er anmærket om Nogle af denne Familie, at de vare døde, medens Klokkerne ringede. Om En fortæller endog en gammel Beretning, hvorledes han i mange Dage havde ligget i Dødsangsten, og endeligen havde befalet, at man skulde ringe med hans Liigklokke, ved hvis Toner han da var slumret ind. Hvormegen Sandhed eller Fabel der indeholdes i disse Efterretninger, vil jeg ikke afgjøre, jeg fortæller Dem blot,

hvor besynderligt hiint Sagn har stadfæstet sig ved Elisas Faders Død. — Majoren var, som De veed, den Sidste af sin Familie, og denne Omstændighed opfriskede atter Erindringen om hiint omtalte Sagn, der i de sidste Tider var næsten gaaet i Forglemmelse. Uden just at være overtroisk, syntes Majoren dog at have en billig Frygt for al Berørelse med Klokker, dog vilde han ikke tilstaae det, og hørte høist ugjerne tale om hiint Sagn. Imidlertid lod han, skjøndt under andet Paaskud, en Klokke, hvormed der om Middagen blev givet Folkene paa Gaarden Tegn, at det var Spisetid, tage ned, og den Bordklokke, han betjente sig af i sin Stue, var saa lille, at det næsten var umuligt ved den at mindes om Klokker. — Da han faldt i sin sidste Sygdom, opgave Lægerne alt Haab om at redde ham; Bønderne i hans By derimod opgave ikke deres Tro, og paastode, saalænge deres Herre kun ikke blev Klokker, havde det ingen Fare med hans Liv. Et Tilfælde, der endnu mere syntes at bortfjerne alle Klokker af den Syges Nærhed, formerede dette Haab. Ved Ringningen til en Høitid blev nemlig en Klokke i Kirketaarnet beskadiget, og for at gjøre Klokkeklangen behageligere, besluttede man, ligeledes at lade de andre gamle Klokker omstøbe i et bedre Forhold. De vare neppe tagne ned og sønderslagne, førend det dagligen syntes at bedre sig med Majorens Helbred. Det var nu kun ængstelige Forestillinger, der satte sig fast hos ham, og ofte foruroligede ham i den Grad, at han blev ude af sig selv, som endnu indgjøde Lægerne nogen Frygt. Især ængstede den Tanke ham, at der kunde komme

Ildlos, og at Hjelpen da kunde feile af Mangel paa Stormklokker. Denne Frygt var ikke uden Grund, og man holdt det for raadeligt, for det første at hænge den gamle Middagsklokke op igjen. Majoren syntes beroliget derved, men i den næste Nat fik han et saa heftigt Anfald af sin Sygdom, at han overmandede sine Sygevogtere. Han raabte Brand! Brand! igjennem Slottet, og hans Skjebne førte ham til den for kort siden ophængte Klokke. Da greb han Snoren og stormede uden Ophør Alt frem af Sovne, og lod sig ikke standse før han sank livlos til Jorden.

„Hvis De giver mig Ret i, vedblev Cæcilie efter Fortællingen: at Elisa meget mere havde tænkt paa denne Tildragelse, end paa Angelika's Aabenbarelse, saa ville De begribe, hvormeget hun maatte rystes ved at høre Liigklokker nævne."

„De har fuldkommen Ret, sagde Falk: og jeg ønsker nu dobbelt, at jeg havde fulgt min første Følelse, og ikke havde læst hiint Digt efter den Samtale vi havde havt. Jeg vil have Moie med, atter at udslette Indtrykket af hiin fæle Erindring."

„Men hvo indestaaer Dem for, svarte Cæcilie: at ikke Tilfældet atter gjør Deres bedste Hensigter til Intet?" — „O, dennegang har jeg taget mig iagt!" svarte Falk. — „Hvo bliver færdig med Læreaarene i slige Ting? svarte Cæcilie ham: Sikkert ventede De for et Aar siden heller ikke en saadan Virkning." — „Efter en saadan Erfaring er man forsigtigere!" svarte Hiin. — „Kan De være det? spurgte Cæcilie: Jeg beraaber mig paa Deres egen Mening, saa-

meget jeg har fattet af Fortællingen fra forrige Nytaarsnat. Sæt, at en fjendtlig Skjebne laae skjult i denne Midnat, vilde ikke, mod Deres bedste Hensigt, selv det meest overlagte Ord paatage sig hiin dunkle Tvetydighed, og kunde De under saadan Fare ville udtale det?"

„Jeg vilde sandeligen ønske, sagde Falk noget truffen: at jeg forrige Aar ikke havde bragt den hele Sag paa Bane. Det var, som De kan tænke, i Begyndelsen aldeles ikke alvorlig meent, men det besynderlige Tilfælde gav Elisas let henkastede Ord en saa betydningsfuld Gehalt, at jeg har følt deres Vægt hele Aaret igjennem. Men lad os heller tie om disse og alle lignende Gjenstande. Let at vække, siger Digteren, er Aandernes Rige,

skjult under tynde Tæppe vente de,
og frem de storme ved den mindste Lyd.

Jeg vil ogsaa saa prosaisk som muligen idag ikke ønske den unge førstegang svangre Moder andet end en stærk og sund Dreng til Stamholder, det Øvrige maa Skjebnen raade for."

„Det Bedste er nok, svarte Cæcilie: at De idag slet ikke vil kunne ønske noget, thi jeg torde vedde om hvad De vil, Elise kommer først imorgen." — „Og jeg torde vedde om hvad det skulde være, svarte Falk: hun kommer idag, jeg kjender Elisa og veed, hvor samvittighedsfuldt hun holder Ord." — Cæcilie afbrød noget forstemt denne Underholdning og begyndte at tale om Jægerne, der sandsynligviis snart vilde komme hjem, og bortfjernede sig, idet

hun aabnede et Fortepiano, og bad Selskabet, imidlertid at more sig med Musik.

„Pas paa, sagde Falk: det er lagt an paa en Overraskelse. Vi skulle først opgive alt Haab om at see Elisa, og da, naar vi mindst vente det, kommer hun tilsyne. Jeg mærker det paa alle Ting; men vi ville ikke fordærve denne Spøg, og ei lade os mærke med noget."

Medens man nu morede sig med Sang og Musik, var det bleven silde, og Jægerne kom med rigt Bytte fra Skoven. Baronen førte sit Selskab ind i Spisesalen, hvor Cæcilie havde ladet Aftensbordet dække.

„Saa sidde vi da Alle samlede hos hverandre, gandske som forrige Aar! sagde Hermann: Men at just Konen i Huset mangler, er en slem Omstændighed. Vort runde Bord seer ud som et smukt Ansigt, hvori det ene Øie fattes. Kommer hun da ikke endnu?" — „Hold dog op med den evige Spørgen, kjære Venner! svarede Baronen: Troer mig, jeg savner min Kone mere end I, men under saadanne Omstændigheder kunde jeg jo ikke paastaae den høieste Punktlighed." — „Aha! raabte Falk: der er ogsaa En, som allerede har bukket sig under Tøffelens Herredømme! Men symbolisk maa hun idetmindste have sin Plads iblandt os. Lad mig sørge derfor. I mange Klostre hersker den smukke Skik: naar Abbeden spiser ude, saa staaer der foran hans Plads en smuk Blomsterbouket istedetfor Spise. Saaledes!" Idet han talte, havde han hurtigen baaret en Stol hen til

Bordet, og sat nogle Roser, der smykkede en Frugtkurv, i et Glas paa den tomme Plads.

Baronen blev noget forlegen. „Lader os dog være glade, sagde han: og ikke altid sørge over, hvad der ikke staaer til at ændre. Min Kone vil sandeligen ikke takke Eder derfor, naar jeg fortæller hende, at hun ved sin Fraværelse har forstyrret vor Glæde. Lad os nu drikke engang. Vinen er paa eengang Solskin og Regn for Glæden. Den bringer denne til at grønnes og blomstre."

Selskabets muntre Lune vaagnede stedse meer og meer, jo mere Mændene gave efter for den gjæstfri Verts Opmuntring. Damerne deelte den almindelige Stemning. Ikkun Baronen og Cæcilie kastede undertiden betydningsfulde Blikke til hinanden, og forlode ofte vexelviis deres Sæder. Ikke sjelden saae vel ogsaa En af dem ud af Vinduet, som om de ventede Nogen. Falk hviskede sin Formodning til sine nysgjerrige Naboer, at Elisa vilde overraske Selskabet med sin Ankomst.

Klokken slog just Elleve, da Porten aabnedes for en Rytter, der hurtigen steg af Hesten og traadte ind i Selskabsværelset. Han bragte Baronen Efterretning om hans Gemalindes Velbefindende og den Bøn, ikke at lade sig forstyrre i sin Glæde med sine Gjæster. Imorgen gandske tidligt haabede hun at være i deres Midte. En egenhændig Billet fra Baronessen, ledsaget af nogle Nytaarsønsker, stadfæstede Budets Efterretning.

„Nu vil jeg være mere hjertelig glad med Dem, sagde Baronen, da Budet var afskediget: nu kan

jeg tilstaae Dem det, at jeg har tilbragt Aftentimerne i piinlig Uro. Imorgen skal jeg fortælle Aarsagen dertil, og Alle ville skjenke mig deres Overbærelse, hvis jeg hidtil meget slet har opfyldt Vertens Pligt, at opmuntre sine Gjæster."

Man bestormede Baronen om at forklare sig nøiere. — „Jeg vil gjøre det, sagde han efter nogen Vægring: skjøndt vi, besynderligt nok, derved kommer paa en Materie, der ogsaa beskjeftigede os forrige Nytaarsnat." — „Har Du havt en Vision? spurgte Falk: Umuligt!" — „Saadant noget Lignende, svarede Baronen: endskjøndt ikke jeg, men min Kone. Hendes levende Phantasie fører hende undertiden nær til noget Sværmerie, og saaledes gjorde jeg i Begyndelsen lidet af Tingen, men nu, da den betænkelige Tid rykkede nærmere, pinede Tanken om dette Tilfælde mig saaledes, at jeg frygtede for mig selv som et Barn. De mindes maaskee endnu vore Samtaler i forrige Aars Sylvesternat. Vi kom til Slutningen endnu paa det dunkle, men interessante Thema, om Anelser og Varsler, og min daværende Kjæreste skrækkede os ved en, til al Lykke ubetydelig Afmagt."

„Jeg husker nok, sagde Adolph: den falske Belysning af mit Mariabillede havde skuffet hende med et Phantom."

„Rigtig! vedblev Baronen: Jeg besøgte næste Morgen min Kjæreste saa tidligt, det var mig tilladt. Hun var kommet sig af Skrækken, og vi tabte os snart i unge Forlovedes Yndlingsmaterie, om den hurtigst mulige Opfyldelse af vore Ønsker. Paa engang syn-

tes hun at blive noget eftertænksom. Hun stemte ikke mere i, naar jeg fortalte hende om smaae Reiser og andre Fornøielser til næste Sommer, og da jeg tilsidst yttrede hende min Forundring herover, svarte hun betydningsfuldt: „Vi ville ikke glæde os saa meget; sandsynligviis forener dette Aar os endnu ikke."

„Det var smukt af det gamle Aar, raabte Hermann: at det gjorde denne Spaadom til Intet." — „Men det har derfor dog ængstet mig!" sagde Baronen. — „Hvor var det muligt! afbrød Hermann endnu engang: De holdt jo Bryllup, da Vinter og Foraar endnu strede med hinanden."

„De vil give mig Ret, vedblev Baronen: naar De har hørt Alt. Elisa vilde paa ingen Maade aabenbare mig, hvorpaa hine mig gaadefulde Ord vare grundede. Efterhaanden gik de af sig selv i Glemme, da Alting, ogsaa min Svigermoders Ønsker, forenede sig med mine, for at fremskynde vor Forening. End ikke Skyggen af en Hindring traadte os i Veien, og i Foraarets første Dage førte jeg min Elisa ind i min Bolig. Jeg sad nu for førstegang allene med hende i Aftendæmringstimerne, og under mangehaande Samtaler kom jeg ogsaa i Spøg til at omtale hendes Spaadom, der ei var gaaet i Opfyldelse. Hun blegnede og blev høist alvorlig. „O gid vi havde biet et Aar! sagde hun dybt bevæget: Min Drøm vil gaae i Opfyldelse, men langt førgeligere for os!" Elisa var altfor høitidelig, til at jeg ikke skulde have anvendt alle Bønner og Overtalelsesgrunde, for at bevæge hende til at aabenbare mig sin Hemmelighed. Det lykkedes mig kun med megen

Møie. I hiin Nytaarsnat havde Elisa i Drømme seet den tilkommende Nytaarsnat, altsaa den nærværende. Vor Aftale, at høitideligholde den hos mig, havde uden Tvivl foranlediget hendes Drøm, og saaledes var Skuepladsen for hendes Phantasie virkelig her paa Hartenstein. Hun befandt sig i det hende velbekjendte Selskab, men endnu som min Forlovede, ikke som min Kone. Den lille Sværmerinde havde udlagt det saaledes, at hun ved næste Aarsskifte endnu vilde være min Kjæreste, men nu da hun, mod hendes Drømmetydning, dog længe før Aarets Ende, ikke mere var min Forlovede, men min Kone, fandt hun det frygtelige Varsel i hiin Drøm, at hun i denne Nat skulde være iblandt os som — en Død!"

„Nu forstaaer jeg det! afbrød Falk: derfor er altsaa den gode Elisa ikke iblandt os."

„Saaledes er det! vedblev Baronen: Jeg søgte ofte at snakke hende denne Forestilling ud af Hovedet, og gjorde hende opmærksom paa Drømmens naturlige Sammenhæng med vor Samtale. Det lykkedes mig ogsaa at berolige hende, og i Sommer var Drøm og Frygt forglemt. Vi glædede os endogsaa til mangen Spøg ved Aarsskiftet, og gjentoge vore Indbydelser. Men i den sidste Maaned hævdede Phantasien sin gamle Ret over Forstanden, og jeg vil tilstaae det, jeg bad selv Elisa om at tilbringe denne tvetydige Nat hos sin Moder, for saaledes at gjøre Drømmens Opfyldelse gandske umulig. Heller ikke fik jeg Ro paa mig, før jeg nu fik Efterretning om hendes Velbefindende og om hendes faste Beslutning,

ikke at vende tilbage før imorgen. Thi hun blev ved at sige, at hun ei torde udeblive, da hun selv fornemmeligen havde indbuden vore Venner."

„Det troer jeg! sagde Falk: det er et trofast, sandoru Gemyt. Hun holder Ord indtil Graven!" — „Det er hun! gjentog Baronen: Kun hendes Sværmerie gjør mig ofte meget bange for hende." — „Med Tiden taber dette sig af sig selv! faldt Hermann ham i Ordet: Ungdom uden noget Sværmeri har altid noget Koldt og Dødt ved sig." — „Det nægter jeg ikke! vedblev Baronen: Jeg siger kun, det gjør mig imellemstunder bange. Deslige Naturer lade saa let indvirke paa sig. Hvad der kun aandigen berører Andre, og virker paa Tanker eller Følelse, det ryster allerede hendes dybeste Rod. Hiin Drøm foraarsagede min Kone i nogle Uger et Ildebefindende, der kun opløstes ved Adspredelser paa vore Smaareiser."

„Maaskee mindre Drømmen end dens Udtydning! sagde Hermann: Jeg for sig selv havde denne Drøm slet ikke noget Frygteligt ved sig, ikkun den konventionelle Fordom, at Drømme tyde paa, at det Modsatte af deres Indhold vil indtræffe, giver den noget paatrængent Gyseligt."

„De er dog vel ikke saa gandske og aldeles konventionel! afbrød Falk ham: Kjærlighed og Død, Bryllup og Liigfærd ere hverandre beslægtede som Vaar og Høst, eller som Morgen og Aften. Saaledes kan vel den symboliske Forestilling om det Ene i Drømmen tyde paa det Andets Virkelighed i Livet, saaledes som Morgenrødt alt tyder paa Storm, og

Aftenrodt paa smukt Veir. Saaledes har hiin Drøm virkelig noget Gyseligt ved sig, der let kan vække Uro hos en sværmerisk Aand, hvem Alting bliver til Symbol."

„Jeg har endnu fortiet det Sælsomste herved! tilføiede Baronen: Imidlertid kan det tjene til Exempel paa, hvilke sælsomme Virkninger et saadant Sværmeri formaaer at frembringe. Min Kone havde, før jeg førte hende herind som min Hustru, aldrig før været paa Hartenstein, og jeg veed, at jeg aldrig har givet hende nogen nøiagtig Beskrivelse af Lokalet, fordi jeg lod meget indrette, hvormed jeg vilde overraske hende. Thi i gamle Tider havde dette Slot tilhørt hendes Familie, og hun skulde, efter mit Ønske, ligesom vende tilbage til en gammel Eiendom. Alligevel har hiin Drøm viist hende Alting nøiagtigen i den Tilstand, hvori hun ved sin Indtrædelse her virkeligen fandt det. Hun gjorde mig endogsaa opmærksom paa en Besynderlighed ved mit Slot, som havde været mig selv, og maaskee mange af mine Forfædre ubekjendt."

Selskabet saae spørgende paa Baronen. „Jeg troer nok, sagde Falk, da hiin vedblev at tie: at denne gamle Klipperede gjemmer mangen Besynderlighed fra Fortiden; jeg har alt ladet mig fortælle om lange underjordiske Gange, og om Munke, som vaage i dem over skjulte Skatte. Lad os høre noget." — De Andre stemte i med Falk.

„Det er, vedblev Baronen: ligesom vi altid om Nytaarsnatten skulde komme paa Themaet om Aan-

der, Spøgelsehistorier og deslige. Men lad saa være. Jeg gjør maaskee bedst i, naar jeg strax fortæller et gammelt Sagn, saaledes som jeg har forefundet det ved Eftersøgen i Arkivets gamle Papirer:

At vore Ahner i de gamle Riddertider ofte mere udmærkede sig ved vild Barskhed end ved menneskelige Følelser, er temmelig almindelig bekjendt. Af denne Tænkemaade var ogsaa Ridder Wolf, der for adskillige hundrede Aar siden huserede her paa Hartenstein. Han var riig, tapper og frygtet af alle Naboer. Derfor troede han, at Alting var ham tilladt, derimod kjendte hans Vrede ingen Grændser, naar Andre kun tillode sig det Allermindste mod ham.

Engang havde et Par unge Mennesker fra Nabobyen fældet et Vildt i Ridderens Skove. Hans Svende havde fanget dem, og Ridder Wolf lod dem efter den Tids Skik kaste i Fængseltaarnet, og befalede, at skyde dem ihjel efter nogle Dages Forløb med Pile. Faderen til de to Fangne, en ikke ubemidlet Mand, bød forgjeves store Løsepenge, men Ridderen blev ubøielig og haanede den gamle Mand endnu ovenikjøbet. Da rørte den krænkede Menneskehed sig i den Ulykkelige, han glemte, at Magten var paa Ridderens Side, og forløb sig mod ham med nogle Skjeldsord. Ridderen kunde ikke tæmme sit Raseri. Han befoel, at man skulde kaste Oldingen i det dybeste Fængsel, og ponsede paa den grusomste Straf. Men omsider lykkedes det dog Borgerskabet at løskjøbe den Gamle og den Ene af hans to Sønner fra Døden, paa Grund af deres Konst. De vare nemlig vidt og bredt berømte som Klokkestøbere. Men

Ridderen gjorde i sit forbryderske Overmod den grusomme Betingelse: at den gamle Fader endnu til Løsepenge egenhændigen skulde støbe en Klokke, hvormed der førstegang skulde ringes til hans Søns Død. Derhos fastsatte han en yderst kort Frist, for at holde Faderen selv til ret travlt Hastværk ved Arbeidet paa det Redskab, der skulde bruges ved hans Søns Død.

For idetmindste at redde den ene Søn, saae den gamle Fader sig nødt til at indvillige i den græsselige Betingelse, og støbe sin Søns Dødsklokke. Ridderens Svende og Undersaatter bleve selv rystede ved Synet af Oldingen, der skjelvende og nedbøiet af Aars og Kummers Vægt trippede om med sit Værktøi. De trøstede ham og hjalp ham ved Arbeidet. Mange bragte ham endogsaa hvad de selv havde af Metal, til at smelte med, thi den givne Frist var saa kort, at Mesteren ikke kunde tilveiebringe det fornødne Metal fra sine sædvanlige Kjøbmænd. Mangt et Helgenbillede af Metal bragte hans stakkels Slægtninge fra Byen, og unddroge det deres Andagt, idet de afleverede det til Støbningen af denne Sørgeklokke. Saaledes blev under Taarer og Veklager og sikkert under mange Forbandelser det sørgelige Værk fuldendt, og den dødbringende Klokke støbt.

Den Gamles Medborgere og næsten alle Ridderens Undersaatter forsøgte endnu engang en Forbøn. Alle troede, at Ridder Wolf vilde noies med den Angest, den ulykkelige Fader havde udstaaet ved sit Arbeide, og ei kræve den græsselige Fuldbyrdelse af sin Dom. Men Forbønnen blev frugtesløs. Klokken blev ophængt i Fængseltaarnet, og neppe var den

forsynet med Knebel og Snor, før Ridderen bød, at ringe den Fangne til Døden med den. Da gik den gamle Fader fra Sands og Samling. Vanvittig ilte han selv op i Taarnet, og ringede med den usalige Klokke. Man hørte ham skrige vildt imellem de gyselige Klokketoner. Han besvoer de Hellige, hvis Billeder han havde smeltet sammen til sin rødsomme Støbning, om Hevn, og lyste Forbandelser over Klokken, at ethvert af dens Slag maatte tone Ulykke for Ridderens Huus, og at dens Dødsraab ikke maatte forstumme, saalænge hans Stammes Navn blev nævnet. Forbandelsen gik paa Stedet i Opfyldelse. Sønnens Blod havde strømmet, men oppe i Taarnet vedblev den gamle Fader endnu vanvittigen at storme fort med Klokken. Stormvinden susede imellem hans Klokkeklang og drev en Tordensky frem. Lynilden tændte Ridderborgen, og en anseelig Deel af Bygningen blev et Rov for Luerne, der ei kunde slukkes, før den vanvittige Klokker sank afsjelet ned, og hans Kimen forstummede."

„Om ogsaa Kimningen trak Lynet til, sagde Hermann: saa bliver dog Ulykkens Sammentræf med Brøden og Forbandelsen høist forunderlig."

„Den Gamles Forbandelse gik endnu kraftigere i Opfyldelse! vedblev Baronen: Efter nogle Aars Forløb, da sandsynligviis hiin Tildragelse var glemt, feirede Ridderen sin Datters Bryllupsfest. Brudgommen, som drog ind i Borgen, skulde modtages med den festligste Prunk, og Klokkerne skulde ogsaa ringe til hans Ære. Frøkenen stod i brudelig Pynt paa Balkonen, og betragtede sin Forlovedes prægtige

Indtog. Da tonede Sørgeklokken, og idet Frøkenen bøier sig ud mod den Elskede, der vinker hende imøde, betages hun af en Gysen, og styrter ud over Rækværket ned paa Klippen. En Stormvind foer igjennem det forfærdede Brudefølge, og man fandt Bruden ubeskadiget, men livløs, i Buskene ved Bjergklippens Fod. — Adskillige Ulykkestilfælde af lignende Art, gjorde Borgens Herrer opmærksomme. Man havde maaskee sønderslaaet Klokken, hvis ikke netop hiin Forbandelse havde havt Skinnet af, at den knyttede Vedvarelsen af den ridderlige Slægt til hiin Klokke. Man nøiedes derfor med at tage Knebelen ud, og til Overflod at tilmure alle Aabninger paa Taarnet. Men den vanvittige Faders Forbandelse var endnu ikke løst derved. Saa ofte en Ulykke truede denne Borgs Herrer, rørte sig den eensomme Klokke i Taarnet, og dens hule profetiske Toner trængte rædselsudbredende gjennem Midnatten. Den bestandige Frygt for Metal-Uglen — saaledes kaldes den i et gammelt Haandskrift — formaaede omsider Eierne til at sælge deres Stamborg, og i meer end trehundrede Aar — i saa lang Tid har min Familie eiet dette Slot — har Klokken ikke ladet sig høre. Dens Minde er endog i det lange Tidsrum udslettet, idetmindste erindrer jeg ikke, at have hørt noget om dette Sagn. Det gamle tilmurede Taarn gjaldt stedse for et gammelt Fængsel, som Ingen havde Lyst til at undersøge formedelst den længe indesluttede Luft og Taarnets ikke ubetydelige Brøstfældighed. — Først med min Kones Drøm blev jeg foranlediget til at anstille Undersøgelser. Thi ligesom hun gjenkjendte hele Slot-

tet af sin Drøm, saaledes erindrede hun sig ogsaa en Klokke uden Knebel, som dog ingensteds var at finde. Jeg spurgte mig længe forgjeves for hos de ældste Folk i Egnen, og opgav allerede Haabet, da jeg omsider i Arkivet fandt nogle Spor, og efterhaands kom efter Sammenhængen. Min Kone sagde jeg Intet derom, og jeg ønsker heller ikke, at hun erfarer noget desangaaende. Hendes Sværmeri kunde derved erholde en skadelig Næring."

„Høist Besynderligt!" raabte Alle. — „Hu! det er Sørgeklokker!" sagde Falk gysende, og saae betydningsfuldt paa Cæcilie.

„Kom nu ikke ind i den profetiske Nytaarssang! afbrød Hermann: Snart slaaer Glædesklokken, der hilser paa det nyfødte Aar!"

„Dens Toner ledsage dog tillige Barnets Moder til Graven! sagde Falk alvorlig: Det gyser i mig, og denne Historie har gjort mig mørk. Jeg seer den vanvittige Klokker oppe i Taarnet, hvorledes Stormvinden suser gjennem hans graa Profetskjæg, og hans Fadergval og Forbandelse virker sammen med den græsselige Klokkelyd til en kraftig Troldom, og hans Kimning kalder den ene Søn til Døden og den anden til Dagens Lys! Jeg kunde ikke være veltilmode i Nærheden af denne Metalugle. Jeg lod den nedgrave, og i dens Sted ophængte jeg en venlig Forsoningsklokke i Kirketaarnet."

„De udtaler mit Forsæt, Falk! sagde Baronen: Saasnart Frosten ikke mere hindrer det, skal det sidste Spor af hiin Udaad blive udslettet. Jeg lader Klokken nedsænke i Floden, det gamle Taarn skal vige

Pladsen for en venlig Pavillon, og Du giver mig en Indskrift til Forsonings- og Glædesklokken, som vi ved en glad Fest ville døbe og indvie."

„Det ville vi snart gjøre! svarte Falk: Gud veed, hvad for en Ulykke denne Sorgeklokke endnu kunde bringe over Huset!"

„Jeg er ikke af Eders Mening! svarte Anselm: Saa kloge havde de forrige Besiddere ogsaa kunnet være, for de solgte Borgen for Klokkens Skyld. Men de frygtede for hiin dunkle Forbindelse mellem denne Ulykkesprofet og deres Stammes Vedvaren."

„Derfor skal den heller ikke sønderslaaes! afbrød Baronen: Den skal vedblive, men paa et Sted, hvor den ikke kan lyde og skrække Slottets Beboere. Jovrigt er, strængt taget, denne Forbandelses Virkning tilende. Hiin grumme Ridders Navn er ikke mere til. Min Svigerfader var den sidste af hiin Stamme, og min Kone bærer til al Lykke ikke mere hiint Navn."

„Jeg er af Anselms Mening! sagde Cæcilie: I slige Ting drager man ofte ved sin Forsigtighed den Ulykke nærmere, som man vil afvende."

„Lad mig nu Klokken og den hele morke Samtale fare! raabte Hermann! Den gamle Aarsmoder har neppe et Qvarteer at leve i, og vi maa synge Afskedssangen til hende og Vigilierne for hendes Barn. Stille! Først firstemmig, derpaa Slutningsordene gjentagne i Chor."

Alle lyttede, og Hermann, Falk, Adolf og Julie begyndte fiirstemmigen denne Sang:

„Bort iler du, Moder, saa venlig og god,
Fra Vennerne Afsked du tager,
Vi efter dig stirre, i Hu saa mod,
Vort Hjerte bløder og klager!
De Glæder, os al din Kjærlighed gav,
Lilig Engle, bevogte din Modergrav.

Og græder end Mangen paa Jordens Rund,
Maa Mangen i Længsel end gløde,
Du gav os dit Billed i Dødens Stund,
Festklokker det tone imøde;
Og i Døden forklaret dit Aasyn leer,
Dit Barn trøstsmilende Lyset seer."

Choret havde endnu ikke endt Gjentagelsen, før en vældig Klang næsten rystede Huset. Alle fore forskrækkede op af deres Stole. Baronen aabnede Vinduet; thi udenfra syntes den forunderlige Lyd at være kommen. Idet man saae sig om efter Aarsagen til det sælsomme Tilfælde, gjentog hiin Klang sig endnu stærkere, og en lydelig Surren gjennembævede Luften.

„Det klang som Klokkelyd!" sagde Baronen skjælvende. Nogle af Selskabet fandt i Lyden Lighed med den Bragen, indstyrtende Mure foraarsage. Slotsfolkene løbe ud af deres Huse, thi Alle havde den frygtelige Larm opskræmmet.

Baronen vilde just til at spørge, om Ingen vidste, hvoraf den Lyd var kommet, da der hørtes nok en Klang, ligesom naar der med usædvanlig Kraft blev slaaet paa en Klokke. Klangen tonede skjærende fort,

omsider fulgte atter en huul Bragen, og adskillige Stemmer raabte ængsteligen nede i Slotsgaarden, at det gamle Taarn styrtede ind. „Det tilmurede Klokketaarn!“ raabte Baronen gysende.

Nu slog Klokken Midnat. Den frygtelige Klang lod sig ikke mere høre, men idet Selskabet vendte sig bort fra Vinduet, saae de paa den Stol, Falk i Spøg havde sat hen for Baronessen, den Fraværendes Skyggebillede. Hun forsvandt med det sidste Slag, førend de Bestyrtede havde Tid til at lade sig forlyde med Andet end med et Rædselsskrig.

Fra Gaarden bragte man imidlertid den Efterretning, at Taget paa det gamle Taarn næsten gandske var styrtet ind, og man kunde i Gruset see Stykker af en Klokke, der sandsynligviis ved Faldet var gaaet itu og havde foraarsaget Larmen.

„Det træffer frygteligt sammen! sagde Baronen med bange Anelse: Klokken springer i samme Øieblik, hvori min Kones Skygge viser sig for os. Hendes Drøm om denne Midnat — — — Jeg kan ikke mere tvivle om mit Tab!“

Et ridende Bud blev strax afsendt med den Befaling, saa hurtig som muligt at vende tilbage med Efterretninger fra Baronessen. Opsadlede Heste skulde staae parate, for at paaskynde hans Tilbagekomst.

Endnu før Solen stod op, kom Budet tilbage. Hans Mine forkyndte allerede hans Sorgebudskab. Utidige Fødselsveer havde overfaldet Baronessen, og kort før Midnat havde hun rigtignok født et sundt Barn til Verden, men i den tolvte Time var hun selv død, trods alle Anstrængelser fra Lægernes Side.

„Alt faaer sin Betydning! raabte Baronen i den bitreste Smerte: Ogsaa hiint Skrig og Mariabilledets profetiske Blegnen i forrige Nytaarsnat!"

Ingen prøvede paa med forfængelig Trøst at vanhellige Baronens Smerte. Han lukkede sig inde, og uden at tale, levede han kun for sin dybe Kummer. Dagen efter blev Elisa's Søn bragt til ham. Ammen fortalte, hvorledes den Salige i Dødens Øieblik, endnu engang havde smilet venligt, og var død under Afskedskysset paa den Nyfødtes Pande. Da tog den sørgende Fader Barnet i sine Arme, og hviskede sagte:

„I Døden forklaret Dit Aasyn leer,
Dit Barn trøstsmilende Lyset seer!"

kyste Barnets Pande, og hans Venners trøstende Ord torde atter tale til hans Hjerte.

(Dr. August Apel.)

Den gale Invalid paa Fortet Rattonneau.

Grev Durande, Marseilles gode gamle Kommandant, sad en kold, stormende Octoberaften, eensom og frysende ved den slet indrettede Kamin i hans pragtfulde Kommandantbolig, rykkende stedse nærmere og nærmere til Ilden, medens Kareterne paa

Gaden rullede forbi til et Bal, og hans Kammertjener, Basset, heftig snorkede i Forgemakket.

Ogsaa i det sydlige Frankrige er det ikke altid varmt, tænkte den gamle Herre, rystende med Hovedet: ogsaa der blive Menneskene ei altid unge, men det muntre selskabelige Liv tager ligesaalidet Hensyn paa Alderen, som Bygningskonsten paa Vintren. — Hvad skulde han, Chefen for alle Invaliderne, som dengang (under Sybaarskrigen) udgjorde Besætningen i Marseille og dets Fort, med sit Træbeen paa Ballet, ikke engang Lieutenanterne i hans Regiment vare brugelige til Dands. — Her ved Kaminen tyktes ham hans Træbeen meget brugbart, fordi han ei gad vække Basset, til at skyde det Forraad af grønne Olivengrene, som han havde ladet sig lægge tilside, lidt efter lidt ind i Flammerne. En saadan Ild har en stor Ynde; den knistrende Flamme er ligesom gjennemflettet med det grønne Løv; halvtbrændende, halvtgrønnende synes Bladene, som to forelskede Hjerter. — Den gamle Herre tænkte ogsaa paa sin Ungdomsglands og fordybede sig i Konstructionerne af de Fyrværkerier, som han dengang havde indrettet til Hoffet, og spekulerede paa nye, endnu mangfoldigere Farvestraaler og Sammensyngninger, ved hvilke han paa Kongens Fødselsdag vilde overraske Marseillanerne. — Det saae nu tommere ud i hans Hoved end paa Ballet. Men i Glæden over at Alt vilde lykkes for ham, hvorlunde Alt vilde straale, suse, knalde, og da atter lyse i stille Storhed, havde han stedse skudt flere Olivengrene ind i Ilden, og ei bemærket, at hans Træbeen havde

fænget, og at en Trediedeel af det allerede var opbrændt.

Først nu, da han vilde springe iveiret, fordi den store Slutning, Opstigningen af tusinde Raketter, bevingede og opflammede hans Indbildningskraft, bemærkede han, idet han sank tilbage i sin Lænestol, at hans Træbeen var forkortet, og at det øvrige endnu var i temmelig stærk Brand. I Nøden flyttede han Stolen fra det flammende Been indtil Midten af Værelset, raabte først paa sin Tjener, og siden efter paa Vand. Med ivrig Omsorg sprang i dette Øieblik en Kone ham til Hjelp, som man havde ført ind i Stuen, og som længe ved en beskeden Hosten havde søgt at tiltrække sig Kommandantens Opmærksomhed, men forgjeves. — Hun søgte at slukke Ilden med sit Skjørt, men Benets glødende Kul satte Skjørtet i Flammer, og Kommandanten skreg nu i virkelig Nød efter Hjelp. Nogle Folk trængte ind fra Gaden, ogsaa Basset var vaagnet. Det brændende Been, det brændende Skjørt, bragte Alle i Latter, dog med den første Spand Vand var Alting slukket. Den stakkels Kone dryppede af Vand. Kommandanten lod hende tage sin varme Slaaprok paa, og bringe et Glas styrkende Viin. Men Konen hulkede kun og bad Kommandanten om et Par Ord i Eenrum. Han sendte sin Tjener bort, og satte sig deeltagende ned ved Siden af hende. „Ak, min Mand! sagde hun, i en fremmed, tydsk Udtale af det Franske: min Mand gaaer sikkert fra Sands og Samling, naar han hører denne Historie; ak, min stakkels Mand! der spiller Djævlen ham sikkert igjen en

Streg!" — Kommandanten spurgte efter hendes Mand, og Konen sagde ham: at hun just for denne hendes kjære Mands Skyld var kommet til ham, og havde et Brev at overbringe ham fra Oberſten for Regimentet Picardie. — Kommandanten tog ſine Briller paa, gjenkjendte ſin Vens Vaaben, og læſte Skrivelſen, derpaa ſagde han: „Alt ſaa De er hiin Roſalie, en født Jomfrue Lillie fra Leipzig, ſom har ægtet Sergeanten Francoeur, da han, ſaaret i Hovedet, laae fangen der? Fortæl, det er en ſjelden Kjærlighed. Hvad var Deres Forældre, lagde de Dem Intet i Veien? Og hvad er det for beſynderlige Griller Deres Mand har faaet, ſom Følge af hans Saar i Hovedet, der har gjort ham udulig til Felttjeneſte, ſkjøndt han blev agtet for den braveſte, dygtigſte Sergeant, for Sjelen i det hele Regiment?

„Naadige Herre! ſvarte Konen, med ny Bedrøvelſe: min Kjærlighed er allene Skyld i alle min Mands Ulykker. Jeg har gjort min Mand ulykkelig, og ikke hiint Saar. Min Kjærlighed har bragt Djævlen i Livet paa ham, der plager ham og forvirrer hans Sandſer. Iſtedetfor at exercere med Soldaterne, begynder han ſtundom at gjøre uhyre, ham af Djævlen indgivne Spring for dem, og forlanger, at de ſkulle gjøre ham diſſe efter: eller han gjør Grimaſſer af dem, ſaa at Skræk og Rædſel farer dem igjennem alle Lemmer, og forlanger, at de desuagtet hverken maa røre eller bevæge ſig; og nylig, hvad der omſider gjorde en Ende paa Legen, kaſtede han den kommanderende General, ſom i en Affaire befalte

Regimentet at trække sig tilbage af Hesten, satte sig paa den, og erobrede med samme Regiment et Batterie." — „En Djævels Karl! raabte Kommandanten: Vilde dog Djævlen fare i alle vore kommanderende Generaler, saa havde vi intet nyt Roßbach at befrygte. Er Deres Kjærlighed et saadant Djævelsfabrik, saa ønskede jeg, at De elskede vor hele Armee!"

„Desværre! ved min Moders Forbandelse, sukkede Konen. Min Fader har jeg aldrig kjendt. Min Moder saae daglig mange Mandfolk hos sig, som jeg maatte opvarte, det var mit eneste Arbeid. Jeg gik drømmende, og agtede ikke paa disse Menneskers venlige Tale; min Moder beskyttede mig, naar de bleve paatrængende. Krigen havde for det meste omspredt disse Herrer, som besøgte min Moder, og hemmeligt spilte Hazardspil hos hende. Ven og Fjende var hende lige forhadt; jeg torde ikke række Nogen en Gave, der hungrig og saaret gik forbi vort Huus; Det gjorde mig inderlig ondt. Engang var jeg gandske allene, og besørgede vor Middagsmad, da mange Vogne kjørte forbi med Saarede, som jeg kjendte at være Franskmænd, der vare tagne tilfange af Preusserne. I den sidste saae jeg Francoeur ligge med forbundet Hoved. Da veed jeg ikke hvad der gik af mig; jeg tog Suppe og Skee, og uden at lukke eller laase ilte jeg efter Vognen til Pleißenburg. Jeg fandt ham, han var allerede steget af; dristig tiltalte jeg Opsynsmanden, og forstod at tiltrygle ham det bedste Straaleie; og da han var lagt derpaa, hvilken Salighed, at række ham den varme

Suppe! Hans Øine bleve muntre, og han tilsvoer mig, at jeg havde et Helgenskin om mit Hoved. Jeg svarte ham, at det var min Kappe, som jeg, fuld af Omsorg for ham, havde slaaet tilside. Han sagde: Helgenskinnet kom fra mine Øine. Ak, det Ord kunde jeg slet ikke glemme, og havde han ikke allerede havt mit Hjerte, jeg havde maattet give ham det derfor." — „Et skjønt, et sandt Ord!" sagde Kommandanten, og Rosalie vedblev: „Det var mit Livs skjønneste Time; jeg saae i et øiekast paa ham, fordi han paastod, at han befandt sig saa vel derved, og da han endelig stak mig en lille Ring paa Fingeren, følte jeg mig saa riig, som jeg endnu aldrig havde været. I denne lykkelige Stilhed traadte min Moder skjældende og smeldende ind; jeg kan ikke gjentage, hvad hun dengang kaldte mig; jeg skammede mig heller ikke, thi jeg vidste, jeg var uskyldig, og at han ikke vilde troe noget ondt om mig. Hun vilde rive mig bort, men han holdt mig fast, og sagde hende: at vi vare forlovede, og at jeg alt bar hans Ring. Da zittrede min Moders Ansigt i gyselige Trækninger. Hun forbandede mig, og overgav mig i en høitidelig Tale til Djævelen. Og var der om Morgenen, da jeg havde seet Francoeur, gaaet et klart Skin fra mine Øine, saa var det nu, som en sort Flaggermuus lagde sine gjennemsigtige Vinger over dem. Verden var halv tillukket for mig, og det var, som om jeg ikke gandske hørte mig selv til. Mit Hjerte fortvivlede, og jeg maatte lee. „Hører Du, Djævelen leer alt ud af Dig!" sagde Moder, og gik trium-

pherende bort, medens jeg styrtede afmægtig omkuld. Da jeg atter kom til mig selv, vovede jeg ikke at gaae til hende og at forlade den Saarede, paa hvem det Passerede havde havt en slem Indflydelse; ja jeg trodsede endogsaa hemmeligt min Moder for den Skade hun havde tilføiet den Ulykkelige. — Den tredie Aften sneg jeg mig, uden at sige det til Francoeur, hen til vort Huus; jeg vovede ikke at banke paa, endelig kom en gammel Kone, som havde tjent os, og sagde, at Moder hurtig havde følgt alle sine Sager, og var reist bort med en fremmed Herre, som man sagde var en Spiller, Ingen vidste hvorhen. Saa var jeg da udstødt af hele Verden, og jeg følte mig saa glad ved, at jeg, fri for enhver Betænkelighed, kunde synke i min Francoeurs Arme. Saaledes kunde jeg nu gandske leve til hans Pleie; hidtil havde jeg moret mig med Kniplingsvæverie til Pynt, nu skammede jeg mig ikke for at sælge mine Haandarbeider, for at skaffe ham Bequemmelighed og Vederqvægelse. Men stedse maatte jeg tænke paa Moder, stedse bandende stod hun for mit indre Øie. Min Francoeur vilde jeg ikke sige noget, for ikke at gjøre hans Hjerte endnu mere beklemt, jeg klagede over Hovedpine, som jeg ikke havde, over Tandpine, som jeg ikke følte., for at kunne græde som jeg maatte. Ak, havde jeg dengang havt mere Fortrolighed til ham, saa havde jeg ikke voldet hans Ulykke, men hvergang jeg vilde fortælle, at jeg ved min Moders Forbandelse, troede at være besat af Djævelen, bandt den Onde Munden paa mig; jeg frygtede ogsaa, at han da ikke mere kunde elske mig, at han vilde for-

lade mig, og den blotte Tanke kunde jeg neppe overleve. Denne indvortes Qval, maaskee ogsaa anstrængende Arbeide, undergravede endeligen mit Legems Kræfter; heftige Krampetilfælde, som jeg skjulte for ham, truede med at qvæle mig, og Medicamenter syntes kun at forværre det Onde. Neppe var han kommen paa Fode, førend han foranstaltede Brylluppet. En gammel Præst holdt en høitidelig Tale, hvori han lagde min Francoeur alt det paa Hjerte, som jeg havde gjort for ham, hvorledes jeg havde bragt ham Fædreland, Formue og Venskab til Offer, ja endog paabyrdet mig den moderlige Forbandelse: al denne Nød maatte han nu dele med mig, bære enhver Ulykke fælleds med mig. Min Mand gyste ved de Ord, men han sagde dog et lydeligt Ja, og vi bleve viede. Salige vare de første Uger. Jeg følte mig befriet for Halvdelen af mine Lidelser, og anede ikke strax, at den halve Deel af Forbandelsen var gaaet over paa min Mand. Snart klagede han over, at Præsten stod bestandig for ham og truede ham, saa at han derved følte en saa heftig Vrede mod Geistlige, Kirker og hellige Billeder, at han maatte forbande dem, og vidste ikke hvorfor, og for at forslaae disse Tanker, overlader han sig til ethvert Indfald, han dandser og drikker, og, naar Blodet saalunde er sat i Bevægelse, føler han sig bedre. Jeg skjød alt paa Fangenskabet, skjøndt jeg vel anede, at det var Djævelen, som plagede ham. Han blev udvexlet ved sin Oberstis Forsorg, thi Francoeur er en udmærket Soldat. Med let Hjerte droge vi fra Leipzig,

og udmalte os i vore Samtaler den skjønneste Fremtid. Men neppe vare vi komne tilbage til Armeens Vinterquarteer, før min Mands Heftighed steg med hver Dag. Han trommede hele Dage for at adsprede sig, trættedes, yppede Klammerie. Obersten kunde ikke begribe ham. Kun imod mig var han from som et Barn. — Jeg blev forløst med en Dreng, da Felttoget atter begyndte, og med Fødselssmerterne syntes Djævlen gandske manet fra mig. Francoeur blev stedse mere gjenstridig og heftig. Obersten skrev til mig, at han var forvoven som en Rasende, men hidtil stedse lykkelig; hans Kammerater meente, at han stundom var afsindig, saa han frygtede for at maatte afgive ham til Hospitalet eller Invaliderne. Obersten hørte min Forbøn, indtil endelig hans rasende Opførsel mod den kommanderende General, bragte ham i Arrest, hvor Saarlægen erklærte, at han led af Afsindighed, formedelst et Saar i Hovedet, som var bleven forsømt i Fangenskabet, og han maatte idetmindste tilbringe et Par Aar blandt Invaliderne i det varme Klima, for at dette Onde muligt kunde hjelpe sig selv. Til ham selv blev der sagt, at han til Straf for sin Forseelse kom blandt Invaliderne, og han skiltes med Forbandelser fra Regimentet. Jeg udbad mig Oberstens Skrivelse, og besluttede, frimodigen at sige Dem Alt, at han ikke skulde blive dømt efter Lovens Strænghed, men efter hans egen Ulykke, og at De, til hans eget Bedste, kunde lægge ham paa et afsides Sted, at han ikke her i den store Stad skulde komme i Folkemunde. Men, naadige Herre, Deres Æresord tør en Kone fordre, som

i Dag har viist Dem en lille Tjeneste, at De udrødeligen vil bevare Hemmeligheden om hans Sygdom, den han ikke selv aner; den vilde oprøre hans Stolthed."

„Her er min Haand derpaa! raabte Kommandanten, som med Fornøielse havde hørt paa den heftige Kone: End ydermere, jeg vil tregange høre Deres Forbøn, naar Francoeur gjør dumme Streger. Men det bedste er at søge at undgaae disse, og derfor sender jeg ham strax til Afløsning til et Fort, som kun bruger tre Mands Besætning. De finder for Dem og Deres Barn en bequem Vaaning; han har der liden Anledning til Daarskaber, og de, han begaaer, blive fortiede." — Konen takkede ham for hans venlige Omhu og kyssede hans Haand, hvorfor han lyste hende, da hun med mange Knix gik ned ad Trappen.

Dette opvakte den gamle Kammertjeners Forundring, og han brød sit Hoved med hvad der gik af hans Gamle: om han maaskee havde indladt sig i en Kjærlighedsforstaaelse med den brændende Kone, som kunde blive farlig for hans Indflydelse. — Nu havde den gamle Herre den Vane om Aftenen i Sengen, naar han ikke kunde sove, høit at overtænke Alt, hvad der var passeret om Dagen, som om han maatte aflægge Sengen sit Skriftemaal. Og medens nu Vognene rullede tilbage fra Ballet og holdt ham vaagen, lurede Basset i Sideværelset og hørte hans hele Monolog, der forekom ham saameget mere vigtig, som Francoeur havde været hans Landsmand og Regimentskammerat, uagtet han var meget ældre end

Francoeur. Og nu tænkte han strax paa en Munk, som allerede havde uddrevet mangen Djævel; ham vilde han strax bringe til Francoeur, for igjen at faae den Glæde, at see en Djævel drives ud.

Rosalie havde, meget tilfreds over hendes Besøgs gode Udfald, sovet godt. Hun kjøbte sig næste Morgen et nyt Skjørt, hvormed hun gik sin Mand imøde, der med en frygtelig Sang førte sine trætte Invalider ind i Staden. Han kyssede hende, løftede hende ivei: ret og sagde til hende: „Du lugter af den trojanske Brand, min skjønne Helena!" Rosalie blegnede, og holdt det for nødvendigt, at sige ham: at hun havde været hos Kommandanten angaaende deres Bolig, at hans Been just dengang havde staaet i Flammer, og at hendes Skjørt var blevet brændt. Han syntes ikke ret om, at hun ikke havde oppebiet hans Ankomst, dog forglemte han det igjen ved tusinde Spøg over det brændende Skjørt. Han forestillede derpaa sine Folk for Kommandanten, roste alle deres legemlige Mangler og aandelige Dyder paa en saa snurrig Maade, at han erhvervede sig den Gamles Velvillie, der tænkte ved sig selv: Konen elsker ham, men hun er tydsk, hun kjender ikke til Franskmænd: en Franskmand har stedse en Djævel i Livet! Han lod ham komme til sig paa sit Værelse, for nøiere at lære ham at kjende, fandt ham ret kyndig i Befæstningsvæsenet, og, hvad der endnu meer henrykte ham, han fandt i ham en lidenskabelig Fyrværker, som alt ved Regimentet havde udarbeidet alleslags Fyrværkerier. Kommandanten foredrog ham sin ny Opfindelse til et Fyrværkerie paa Kongens Fødselsdag, som igaar blev

forstyrret ved Beenbranden, og Francoeur gik ind i hans Ideer med funklende Begeistring. — Nu fortalte den Gamle ham, at han, tilligemed to andre Invalider, skulde afløse den lille Besætning paa Fortet Ratonneau; der var et stort Krudtforraad, og der skulde han og begge hans Soldater flittigen fylde Raketter, gjøre Ildhjul og binde Knaldere. Idet Kommandanten gav ham Nøglen til Krudtkaarnet og Inventariet, faldt Konens Fortælling ham ind, og han holdt ham endnu fast med de Ord: „Men Djævlen plager Jer dog ikke, at I stifter Ulykke?" — „Man maa ikke male Djævelen paa Væggen, saa seer man ham i Speilet!" svarede Francoeur med en vis Tillid. Det gav Kommandanten Tiltro; han rakte ham Nøglen til Inventariet, og en Ordre til den lille Garnison at drage ud. Derpaa blev han afærdiget. I Forstuen faldt Basset ham om Halsen. De gjenkjendte hinanden strax, og fortalte hverandre i al Korthed, hvorledes det var gaaet dem. Men da Francoeur var vant til stor Strenghed i Alt, hvad der angik det Militaire, saa rev han sig løs, og bad ham næste Søndag tilgjæst hos Kommandanten paa Rotonneau, hvis Person han selv havde den Ære at forestille.

Indmarschen paa Fortet var lige glædelig for Alle. De bortdragende Invalider vare mætte af den skjønne Udsigt til Marseille, og de Indmarscherende vare henrykte over det yndige Underværk og de magelige Qvarterer.

Da Francoeur havde tiltraadt sin Kommando, befalte han strax begge sine Soldater, Brünet og

Tessier, at aabne Krudttaarnet med ham, efterse Inventariet, og at bære et vist Forraad af Fyrværkeriematerialier til Laboratoriet. Han lod Bomber og Granater fyldes, og Skytset ordne saaledes, som det maatte staae, for at forsvare den eneste Opgang til Fortet. „Det er ikke til at tage!" raabte Francoeur engang efter den anden. „Jeg vil forsvare det, om saa Engellænderne landede og stormede med hundredtusinde Mand. Men Uordenen var stor her!" — „Saaledes seer det ud overalt paa Forterne og Batterierne, sagde Tessier: den gamle Kommandant kan ikke mere gaae saa hoit tilveirs, og Gudskelov, hidtil er det ikke faldet Engellænderne ind at lande her!" — „Det maae blive anderledes! raabte Francoeur: Jeg vil hellere brænde min Tunge, end taale, at vore Fjender afbrænde Marseille, og at vi maa være bange for dem!" Konen maatte hjelpe ham med at rense Muurværket fra Græs og Moos, hvidte det, ꝛc. I de første Dage fik de næsten ingen Søvn, saa utrættelig drev Francoeur paa Arbeidet, og hans virksomme Haand bragte det istand i denne Tid, hvortil Andre vilde have brugt nogle Maaneder. Ved denne Driftighed lode hans Griller ham Ro, og Rosalie velsignede den Dag, der havde bragt dem i denne høiere Luftregion, hvor Djævlen ikke syntes at have nogen Magt over ham. Ogsaa Veirliget blev anderledes, saa at en ny Sommer syntes at komme dem imøde; dagligen løbe nye Skibe ind og ud i Havnen, hilste af Forterne ved Havet. Rosalie, som havde aldrig været ved Søen, troede sig forflyttet til en anden Verden. Fanen, med Lilierne, Francoeurs

Stolthed, vajede som et lykkevarslende Tegn for hans Kone, der selv var en født Lillie, og var tillige Barnets kjæreste Morskab. Saaledes kom den første Søndag, velsignet af Alle, og Francoeur bad sin Kone besørge ham noget Godt til Middag, da han ventede sin Ven Basset, især forlangte han en Æggekage, samt nogle vilde Fugle, som Brünet havde skudt. Medens Forberedelserne dertil, kom Basset stønnende derop, og var henrykt over Fortets Forvandling, erkyndigede sig tillige i Kommandantens Navn, om Fyrværkerierne, og forbausedes over den Mængde færdige Raketter og Lyskugler. Konen gik nu til sit Kjøkkenarbeid, de to Soldater droge ud for at hente Frugter til Maaltidet. Nu sad Basset i Haven ligeover Francoeur, og saae stiltiende paa ham. Denne spurgte om Aarsagen. „Mig synes, I seer saa karsk ud som altid, og alt hvad I gjør, er saa fornuftigt." — „Hvem tvivler derpaa? spurgte Francoeur med Hidsighed: Jeg vil vide det!" — Basset søgte at dreie af, men Francoeur havde noget Frygteligt i sit Væsen, hans mørke Øie tindrede, hans Hoved hævede sig, hans Læber dirrede. Modet faldt hos den arme Basset. Han lod falde nogle Ord om Rygter hos Kommandanten, at han var plaget af Djævelen, om sin gode Villie til at lade den uddrive ved en Ordensgeistlig, Pater Philip, som han derfor havde bestilt derop, under Paaskud at læse en Messe for Garnisonen i det lille Kapel. Francoeur blev som rasende, og svoer at ville blodig hevne sig paa Den, som havde bragt en saadan Løgn i Omløb: han vidste intet af Djævelen at

sige, og havde aldrig havt den Ære, at gjøre hans Bekjendtskab. Basset forsikkrede, han var uskyldig, og havde hørt af Kommandanten, som talte med sig selv, at det var Djævlens Skyld, han kom fra Regimentet. „Og hvem bragte Kommandanten denne Efterretning?" spurgte Francoeur skjælvende. — Eders Kone! svarte Hun: men i den bedste Hensigt, for at undskylde Eder, naar I gjorde gale Streger." — „Vi ere skilte ad! raabte Francoeur og slog sig for Panden: Hun har forraadt mig, har Hemmeligheder med Kommandanten! Hun har gjort og lidt uendelig meget for mig, men hun har ogsaa fornærmet mig uendeligt; jeg er hende intet mere skyldig, vi ere adskilte!" — Lidt efter lidt syntes han at blive roligere, jo mere det kæmpede i hans Indre. Da traadte Pater Philip ind i Haven, og Francoeur ilte ham med Heftighed imøde, for at spørge, hvad han vilde. Men Pateren begyndte sin Besværgelse, og tiltalte Djævelen heftigen, idet han bevægede sine Hænder i krydsende Linier over Francoeur, der nu, som ude af sig selv, med en rasende Styrke greb Pateren og kastede ham over Portgitteret, hvor han blev hængende ved Kappen, som frelste ham fra et sønderknusende Fald ned ad den lange Steentrappe. Tæt ved dette Gitter var Bordet dækket, det erindrede Francoeur om Maaltidet. Han raabte efter Maden, og Rosalie bragte den, noget heed af Ilden, men meget munter, thi hun bemærkede ikke Munken udenfor Gitteret, der bad sagte ved sig selv; neppe lagde hun Mærke til sin Mand og Basset; Hiin skuede mørk ned for sig. Denne saae forlegen hen til Bordet.

Hun spurgte efter begge Soldaterne, men Francoeur sagde: „De kunne spise bagefter; jeg er saa sulten, at jeg kunde sønderrive Verden!" Derpaa anrettede hun Suppen og gav Basset af Artighed det Meste, hvorpaa hun gik til Kjøkkenet, at bage Pandekagen. „Hvordan syntes Kommandanten om min Kone?" spurgte Francoeur. — „Meget godt! svarte Basset: Han ønskede, han havde havt det i sit Fangenskab som J." — „Han skal have hende! raabte Francoeur: Efter de to Soldater spurgte hun, men ikke hvad der fattedes mig; Eder søgte hun at vinde, som Kommandantens Tjener, derfor fyldte hun Eders Tallerken saa den løb over; Eder bød hun det største Glas Viin; giv agt, hun bringer Eder ogsaa det største Stykke Æggekage. Hvis ogsaa det skeer, da staaer jeg op, tag hende saa med og lad mig allene!" Basset vilde svare, men i samme Øieblik traadte Konen ind med Æggekagen. Hun havde allerede skaaret den i tre Stykker, gik hen til Basset og skjød et af dem paa hans Tallerken med de Ord: „En bedre Æggekage faaer J ikke hos Kommandanten, J maa rose mig!" Mørk saae Francoeur ned i Fadet; Hullet var næsten ligesaa stort som de øvrige to Stykker, der vare tilbage. Han stod op og sagde: „Det kan ikke være anderledes, vi ere adskilte!" Med disse Ord gik han til Krudttaarnet, lukkede Jerndøren op, traadte ind, og slog den atter i; Konen saae forskrækket efter ham, og lod Nøglerne falde. „Gud! den Onde plager ham; naar han kun ikke gjør en Ulykke i Krudttaarnet!" — „Er det Krudttaarnet? raabte Basset: han sprænger sig i Luften, red Eder og

Barnet!" Med disse Ord løb han sin Vei, og Munken bagefter. Rosalie sløi ind i Huset til sit Barn, rev det op af Sovne; bevidstløs, som hun engang havde fulgt Francoeur, flygtede hun nu for ham, og sagde ved sig selv: „Barn, det gjør jeg kun for Din Skyld; det var bedre for os, at døe med ham. Hagar, du har ikke lidt som jeg, thi jeg forstøder mig selv!" Under saadanne Tanker kom hun ned paa en gal Vei, og stod ved Flodens sumpede Bred. Hun kunde ikke gaae for Mathed, og satte sig derfor i en Baad, som var let at støde fra Land, og lod sig drive af Strømmen; hun vovede ikke at see tilbage. Naar der skete et Skud i Havnen, meente hun, at Fortet var sprængt i Luften, og hendes halve Liv forloret; hun henfaldt lidt efter lidt i en bedøvende Tilstand.

Imidlertid vare begge Soldaterne komne tilbage i Nærheden af Fortet; men Francoeurs stærke Stemme brølede til dem, idet han affyrede en Flintekugle over deres Hoveder: „Tilbage! Ved den høie Muur vil jeg tale med Jer. Jeg har allene at befale her, og jeg vil ogsaa leve her allene saalænge Djævlen lyster det!" De vidste ikke hvad dette skulde betyde, men der var ei andet at gjøre, end lystre Sergeantens Ordre. De gik ned til en steil Skraaning paa Fortet, som kaldtes: den høie Muur, og neppe vare de komne did, førend de saae Rosalies Seng og Barnets Vugge nedsænkes ved et Reeb, derpaa kom deres egne Sager, hvorved Francoeur raabte ned til dem gjennem Raaberen: „Tag, hvad der hører Eder til! Seng, Vugge og Klæder bringe I til min bortløbne Kone hos Kommandanten, hvor I vil finde hende;

sig, at Satan sender hende det og denne gamle Fane, at hun kan bedække sin og Kommandantens Skam!" Med disse Ord nedkastede han det store franske Flag, som havde vajet paa Fortet, og blev ved: „Kommandanten lader jeg herved erklære Krig, han kan ruste sig til i Aften, da vil jeg begynde mit Angreb; han skal ikke skaane, thi ved Djævelen, jeg skaaner ikke ham!" Men Brünet raabte: „Tænk paa vor allernaadigste Konge, ham vil I dog ikke modsætte Jer?" — Hvorpaa Francoeur svarte: „I mig er Kongen over alle denne Verdens Konger, i mig er Djævelen, og i hans Navn siger jeg: tal ikke et Ord, ellers knuser jeg Eder!" — Da pakkede Begge stillende deres Sager sammen, og lod det øvrige staae; de vidste, at der ovenfor var optaarnet store Steenmasser, der kunde sønderknuse Alt under den steile Klippevæg.

Da de kom til Marseille, var Kommandanten allerede i Bevægelse, thi Basset havde underrettet ham om det Passerede. Han sendte begge de Ankomne til Fortet med en Vogn, for at hente Konens Sager; Andre udsendte han for at opsøge Konen, imedens han forsamlede sine Officerer, for at overlægge med dem, hvad der var at gjøre. Imedens dette Krigsraad holdtes, kom et Sendebud fra Staden, hvor det frygtelige Rygte alt havde udbredt sig, og foreslilte samme den skjønneste Deel af Stadens Undergang, naar Fortet sløi i Luften. Det blev derfor almindelig besluttet, at man ikke skulde bruge Magten, thi Ære var der ikke at vinde mod et enkelt Menneske, men prøve paa, ved Eftergivenhed at afvende et uhyre

Tab. Sovnen, meente man, vilde dog endelig overvinde Francoeurs Raserie, da skulde nogle bestemte Folk klatre op paa Fortet, og fængsle ham.

Neppe var denne Beslutning fattet, før begge Soldaterne, som havde hentet Rosalies Seng og øvrige Sager, kom tilbage. De havde en Bestilling at overbringe fra Francoeur, at Djævelen havde forraadt ham, og at han vidste, man vilde fange ham i Sovne, som han dog advarede dem for, da han vilde sove rolig i sit tillukte Krudttaarn med et ladt Gevær, og førend man fik Døren opbrudt, var han vaagnet, og Taarnet sprængt i Luften ved et eneste Skud i Krudtfadene. — „Han har Ret! sagde Kommandanten: han kan ikke handle anderledes; vi maa udhungre ham!" — „Al vores Vinterprovision er i hans Værge, bemærkede Brünet: vi maa da idetmindste vente et halvt Aar; desuden sagde han, at de forbiseilende Skibe, som forsyne Staden, skulle give rigelig Told, ellers vil han bore dem i Grund, og til et Tegn paa, at Ingen maa seile om Natten uden hans Tilladelse, vil han om Aftenen lade nogle Kugler suse over Floden.

„Ifandhed, han skyder!" raabte En af Officerne, og Alle løb til Vinduet i den øverste Etage. Hvilket Syn! Paa alle Kanter af Fortet aabnede Kanonerne deres Ildsvælg, Kuglerne suste igjennem Luften, Mængden skjulte sig i Staden med høie Skrig, og kun Faa vilde vise deres Mod ved dristigen at betragte Faren. Men disse bleve ogsaa rigelig belønnede derfor, thi Francoeur skjød et Bundt lysende Raketter ud af en Haubitz, og et Bundt Lyskugler af en

Morteer, efter hvilke han sendte utallige andre med Geværer. Kommandanten forsikkrede, at denne Virkning var fortræffelig, han havde aldrig vovet at drive Fyrværkerie iveiret med Kasteskyts, hvorved Konsten paa en vis Maade blev meteorisk, og Francoeur fortjente allene derfor Benaadelse. Denne Natbelysning havde en anden Virkning, som ikke laae i noget Menneskes Hensigt: den frelste Rosalies og hendes Barns Liv. Begge vare, medens Baaden roligen drev hen for Strømmen, indslumrede, og Rosalie saae i Drømme sin Moder, beskinnet af Flammer, som truede at fortære hende, og spurgte hende; hvi hun leed saalunde? Da var det som en stærk Røst skreg hende i Øret: „Min Forbandelse brænder mig som Dig, og kan Du ikke løse den, saa bliver jeg til evig Tid den Ondes Eiendom." Hun vilde sige mere, men Rosalie foer forskrækket iveiret, en Mængde Lyskugler stode over hendes Hoved i den høieste Glands, og hun hørte en Skipper raabe tæt ved Siden af sig: „Styr til venstre, ellers seiler vi en Baad i Sænk, hvori der sidder en Qvinde og et Barn!" Og allerede bruste Forstavnen af et stort Flodskib bagved hende som et aabent Hvalfiskgab, da styrede det til venstre, men rev dog Baaden tilsides. „Hjelp mit arme Barn!" raabte hun, og en Baadshage forbandt hende med det store Skib, som strax derpaa kastede Anker. „Havde Fyrværkeriet paa Fortet Ratonneau ikke været, raabte Skipperen: havde jeg ikke seet Eder, og, med den bedste Villie til at hjelpe, seilet Jer isænk!"

Hos Kommandanten fandt hun Alle i Bevægelse. Hun bad ham erindre sit Løfte: at han vilde tilgive hendes Mand tre Forseelser. Han nægtede, at der havde været talt om slige Forseelser, kun om Spøg og Griller, men dette er en djævelsk Alvor! — „Saa er Uretten paa Deres Side! sagde Rosalie bestemt: Jeg har gjort Dem bekjendt med min stakkels Mands Tilstand, og dog har De betroet ham en saa farlig Post, De har lovet mig Taushed, og dog har De sagt Alt til Deres Tjener, Basset, som ved sin utidige Sladder har forvoldt den hele Ulykke! De maa gjøre Kongen Regnskab for hvad der kan skee." — Basset blev kaldet, og tilstod at have beluret Kommandanten, da han talte med sig selv, og saalunde var hele Skylden væltet paa den gamle Herre, der nu sagde, at han Dagen efter vilde lade sig skyde ned for Fortet, for at betale Kongen sin Brøde med sit Liv, men Rosalie bad ham, ikke at overile sig, han maatte betænke, at hun allerede engang havde reddet ham fra Ilden. — Der blev anviist hende et Værelse i Kommandantens Huus, og hun bragte sit Barn til Hvile, medens hun gik tilraads med sig selv, og bad til Gud, at han vilde indgive hende, hvorledes hun skulde udfrie sin Moder af Flammerne og sin Mand fra Forbandelsen; men imedens hun laae paa Knæ, faldt hun i en dyb Søvn, og om Morgenen var hun sig ingen Drøm bevidst.

Kommandanten, som allerede tidlig havde gjort et Forsøg mod Fortet, kom fortredelig tilbage. Vel havde han ingen Folk tabt, men Francoeur havde med saadan Behændighed ladet Kuglerne suse til høire og

venstre over deres Hoveder, at de maatte takke hans Skaanfel for deres Liv. Floden havde han spærret ved Signalskud, og paa Chaussèen torde Ingen kjøre, kort, enhver Forbindelse med Staden var hæmmet. Saalunde gik tre Dage hen; hver Aften forherligede Francoeur med et Fyrværkerie, hver Aften mindede Rosalie Kommandanten om hans Løfte om Overbærelse. Den tredie Aften sagde han til hende: Angrebet var bestemt til næste Middag; han vilde storme Indgangen, medens endeel Andre hemmeligen søgte at klattre op paa den anden Side og falde hendes Mand i Ryggen inden han kunde sprænge Krudttaarnet. Det vilde koste Mennesker og Udfaldet var uvist, men han vilde ikke have den Skam paa sig, at han ved sin Feighed havde styrket et galt Menneske i den Indbildning, at kunne trodse en heel Stad; den største Ulykke var ham kjærere end denne Mistanke; han havde søgt at ordne sine Anliggender med Gud og Verden, Rosalie og hendes Barn vilde ikke finde sig forglemte i hans Testament. Rosalie faldt ham tilfode og spurgte: hvad der blev hendes Mands Skjebne, naar han blev fanget i Stormen: Kommandanten vendte sig bort og sagde sagte? „Upaatvivlelig Døden; paa hans Afsindighed vil ingen Ret tage Hensyn, der var for megen Indsigt, Forsigtighed og Klogskab i hans Fremfærd. Djævelen kan ikke drages for Retten, han maa lide for ham!“ — Efter en Strøm af Taarer spurgte Rosalie atter: Naar hun uden Blodsudgydelse, uden Fare, bragte Fortet i Kommandantens Magt, vilde da hans For-

seelse blive benaadet for hans Vanvid? — „Ja, jeg sværger det! raabte Kommandanten: men det er forgieves! Eder hader han fremfor Alle. Igaar raabte han til en af vore Forposter, at han vilde overgive Fortet, naar vi vilde sende ham hans Kones Hoved." — „Jeg kjender ham, sagde Konen: jeg vil besværge Djævelen i ham, jeg vilde jo dog døe med ham; altsaa er det kun Vinding for mig, naar jeg døer for hans Haand, til hvem jeg er formælet ved den helligste Eed." Kommandanten bad hende, vel at betænke sig, udforskede hendes Hensigt, modsatte sig ikke hendes Bønner, og haabede endnu paa denne Vei at undgaae den visse Undergang.

Da kom Pater Philip og fortalte, at den affindige Francoeur havde heiset et stort hvidt Flag, paa hvilket Djævelen var malet, men Kommandanten vilde ikke høre paa hans Nyheder, og befalte ham at gaae til Rosalie, som vilde skrifte for ham. Efter at Rosalie havde aflagt sit Skriftemaal med et gudhengivent Gemyts hele Rolighed, bad hun Pateren ledsage sig til den sikkre Steenvold, hvor ingen Kugle kunde træffe ham; der vilde hun skille sig fra det kjære Barn. Han lovede det efter dvælende Overlæg, og først efter at have forhørt sig i Huset, om han ogsaa der var sikker for Skud; thi hans Tro, at kunne uddrive Djævelen, havde gandske tabt sig hos ham; han tilstod, at den som han hidtil havde uddrevet, formodentlig ikke havde været den rigtige Djævel, men et ondt Væsen af ringere Rang. Rosalie klædte endnu engang sit Barn paa, under mange Taarer, hvidt med røde Baand; derpaa tog hun det paa Armen og gik stil-

tiende ned ad Trappen. Forneden stod den gamle Kommandant og trykte hendes Haand; han maatte vende sig bort, fordi han skammede sig over, at Tilskuerne skulde see ham fælde Taarer.

Saaledes gik hun ud paa Gaden. Ingen vidste hendes Hensigt. Pater Philip blev noget tilbage, fordi han gjerne gad været fri for at gaae med, derpaa fulgte en Mængde Mennesker fra Gaden, som spurgte, hvad det betydede? Mange skjeldte paa Rosalie, fordi hun var Francoeurs Kone, men deres Skjeldsord traf hende ikke. — Kommandanten førte imidlertid sine Folk paa skjulte Veie til de Steder, hvorfra Stormen skulde begyndes, dersom det ikke lykkedes Konen at besværge Mandens Afsindighed. Ved Porten forlod allerede Mængden Rosalie, thi Francoeur skjød Tid efter anden fra Fortet; ogsaa Pater Philip klagede over, at han blev svag, og maatte sætte sig ned. Rosalie viste ham den Klippevold, hvorpaa hun endnu engang vilde stille sit Barn, og derpaa lægge det ned i Kappen, hvor det laae sikker forvaret, naar hun ei kom tilbage. Pater Philip satte bedende bagved Klippen, og Rosalie gik med faste Skridt bagved Steenvolden, hvor hun diede og velsignede sit Barn, svøbte det i sin Kappe, og fik det til at sove. Da forlod hun det med et Suk, som brød Skyerne i hende, saa det blaa Lysskjær og den styrkende Sol bestraalte hende. Nu var hun synlig for den haarde Mand, da hun traadte frem fra Steenvolden; et Lys glimtede, en Rullen i Luften og en Susen deriblandt, lod hende ane, at Døden var

gaaet hende tæt forbi. Men hun blev ikke mere bange, en indvortes Stemme sagde hende, at Intet kunde gaae under, som bestod paa denne Dag, og hendes Kjærlighed til Manden, til Barnet, bevægede sig endnu i hendes Bryst, da hun saae Manden staae foran sig paa Fæstningsvolden og lade, hørte Barnet skrige bagved sig; det gjorde hende mere ondt for Begge, end for hende selv, og den tunge Vei var ikke hendes Hjertes tungeste Tanke. Og et nyt Skud bedøvede hendes Øren og jog hende Klippestøvet i Ansigtet, men hun bad og saae til Himlen. Saaledes betraadte hun den snevre Klippevei, der, som en forlænget Munding for to, med Kartætsker ladte Kanoner, var bestemt til med ondskabsfuld Gjerrighed at sammenholde det fordærvelige Skuds hele Masse mod de Indtrængende. „Hvad seer Du efter? brølede Francoeur: see ikke i Luften, Dine Engle komme ikke, her staaer Din Djævel og Din Død!" — „Ingen Død, ingen Djævel skiller mig mere fra Dig!" sagde hun trøstig, og skred videre frem ad de store Trin. „Qvinde! raabte han: Du har mere Mod end Djævlen, men det skal dog ikke hjelpe Dig!" Han blæste til Lunten, som just vilde slukkes, Sveden stod i klare Draaber paa hans Pande, det var som to Naturer kæmpede i ham. Og Rosalie vilde ikke hæmme denne Kamp, eller gribe frem i Tiden, som hun begyndte at stole paa; hun gik ikke frem, men knælte paa Trinene, hvor Ilden krydsede sig. Han rev Kjole og Vest op for Brystet, for at skaffe sig Luft, han foer med Haanden op i det sorte Haar, som reiste sig vildt, og rev det af. Da aabnede Ho-

vedsaaret sig ved den voldsomme Rystelse af de Slag, han gav sig for Panden, Taarer og Blod slukkede den brændende Lunte, en Hvirvelvind kastede Fængkrudtet af Kanonerne og Djævleflaget ned af Taarnet. „Skorsteensfeieren gjør sig Plads, han skriger ud af Skorstenen!“ raabte han, og bedækkede sine Øine. Da befindede han sig, aabnede Gitterporten, ilte ned til Konen, løftede hende op og kyste hende. Omsider sagde han: „Den sorte Bjergmand har arbeidet sig igjennem; der straaler atter Lys i mit Hoved, og Kjærligheden skal tænde sin Ild, saa at vi ikke mere skulle fryse. Ak Gud, hvad har jeg ikke forbrudt i disse Dage! Lader os ikke tøve, de ville kun skjenke mig faa Timer endnu. Hvor er mit Barn? Jeg maa kysse det, imedens jeg endnu er fri. Hvad er det at døe? Døde jeg ikke tusindegange, da Du havde forladt mig, og nu kommer Du igjen, og Dit Komme giver mig mere end Din Skilsmisse kunde tage fra mig: en uendelig Følelse af min Tilværelse, hvis Øieblikke ere tilstrækkelige for mig. Nu levede jeg gjerne med Dig, var endog Din Brøde endnu større end min Fortvivlelse. Men jeg kjender Krigslovene, og jeg kan, Gudskelov, nu døe rolig, som en angrende Christen.“

Rosalie kunde i sin Henrykkelse, næsten qvalt af Taarer, neppe sige ham, at man havde tilgivet ham, at hun var uden Brøde, og at hendes Barn var i Nærheden. Hun forbandt i Hast hans Saar, derpaa trak hun ham ned af Klipperne og hen til Steenvolden, hvor hun havde forladt Barnet. Der fandt de Pater Philip, som lidt efter lidt havde sneget sig hen til Glutten, der nu lod noget flyve ud af Hænderne,

for at udstrække dem efter Faderen. Og mens de alle Tre holdt hverandre omfavnede, fortalte Pater Philip, hvorledes et Par Duer vare flagrede ned fra Slottet, og havde leget med Barnet, ladet sig gribe af det, og ligesom trøstet det i dets forladte Tilstand. Da han havde seet det, havde han vovet at nærme sig til Barnet. „De har, som gode Engle, været mit Barns Legekamerater paa Fortet; de har trolig opsøgt det, de komme sikkert igjen." Og Duerne fløi virkelig omkring dem, med grønne Blade i deres Næb. „Synden er taget fra os, sagde Francoeur: jeg vil aldrig mere bande Freden, den er saa velgjørende for mig." — Imidlertid havde Kommandanten nærmet sig med sine Officerer, iagttagende det lykkelige Udfald med sin Kikkert. Françoeur overgav ham sin Kaarde; men Kommandanten tilgav ham, fordi hans Saar havde berøvet ham Forstanden, og befalte en Chirurg at undersøge og forbinde det.

Francoeur satte sig ned, og lod dem gjøre Alting ved sig; han saae kun paa Kone og Barn. Chirurgen forundrede sig over, at han ei gav mindste Tegn til Smerte. Han trak en Beensplint ud af Saaret, som havde frembragt en Bollenskab rundtomkring det; det syntes, som Francoeurs kraftige Natur havde arbeidet uafladeligt paa at skaffe den ud, indtil endelig en udvortes Magt, hans egen Fortvivlelse, havde gjennembrudt den ydre Skorpe. Han forsikkrede, at uden denne lykkelige Styrelse, havde et ulægeligt Vanvid maattet fortære den ulykkelige Francoeur. Paa det at ingen Anstrængelse skulde skade ham, blev han lagt paa en Vogn, og hans Indtog i Marseille

lignede et Triumphtog. Fruentimmerne kastede Laurbærkrandse i Vognen, Alle trængte sig frem for at see den stolte Forbryder, som i tre Dage havde beherskket saa mange tusinde Mennesker. Men Mændene rakte Blomsterkrandse til Rosalie, som deres Befrierinde, og de svoer: rigeligen at gjengjelde hende og Barnet, at de havde reddet Staden fra Undergang.

Efter slige Dage opleves der sjelden noget i et Menneskeliv, som var Umagen værd at fortælle. Den gamle Kommandant tog Francoeur til sig som sin Søn, og kunde han end ikke skjenke ham sit Navn, saa gav han ham dog en Deel af sin Formue og sin Velsignelse.

Men hvad der især beroligede Rosalie, var en Beretning, som først efter nogle Aars Forløb indtraf fra Prag, i hvilken en af hendes Moders Venner underrettede hende om, at denne vel et heelt Aar under fortærende Smerter havde angret den Forbandelse hun havde udstødt over Datteren, og med længselfulde Ønsker efter sit Legems og sin Sjels Forløsning, havde hun levet sig selv og Verden til Besvær, indtil den Dag, da Gud kronede Rosalies Hengivenhed og Troskab. Paa samme Dag var hun, beroliget ved en Straale i hendes Indre, salig hensovet i Jesu Christi troende Bekjendelse:

Naaden løser Syndens Eeder,
Kjærligheden Djævlens Magt.

(Ludv. v. Arnim.)

Haarlokken.

(Et Bidrag til Troen paa Sympathie.)

Kjære Ven! Du har i Dit sidste Brev nævnet noget om hiin forunderlige Sympathie mellem alle levende Væsener, og derved berørt en Gjenstand, som altid har funden dyb Gjenklang i min Sjel. Jeg troer, at Mennesket i Almindelighed føler Hang til Troen derpaa, naar ikke tilfældige udvortes Omstændigheder omdanner den til Vantro, eller en total Fattigdom i Aanden sløver Tankens Evner og qvæler disse skjønne Blomster, som udspringe af Phantasien, der jo ogsaa er en Evne i vort Indre, som hos det ene Menneske er mere udviklet end hos det andet, efter det Trin af Cultur, hvorpaa det staaer, uden at det just er en nødvendig Følge, at den ved Konst uddannes, da Naturen her gjør det meste. Thi ligesom vi see Blomsterne i den frie Natur, at være de skjønneste og kraftigste, finde vi næsten altid, at de, som udvikles ved konstig Varme i Drivhuset, ere sygelige og mindre skjønne. Da Du nu engang har berørt noget om disse hemmelige Kræfter i Naturen, som vi benævne med det almindelige Navn: Sympathie, hvis Aarsag vi ligesaalidet kan forklare, som man kan nægte, at de ere til, omendskjøndt de synes at ligge langt udenfor den synlige Tilværelses Kreds, og at gribe langt ind i Aanderigets Rædsler, vil jeg her ligefrem fortælle Dig en Begivenhed, som er mig meddeelt, og om hvis Virkelighed jeg troer at være ligesaa overbeviist, som at den maaskee vil harme

mange af dem, der anſee Menneſket ſom et mate-
rielt Væſen, hvis høieſte Potents godt lader ſig be-
regne efter Forſtandens kolde Begreber.

For nogle Aar ſiden var jeg paa en Reiſe til Jyl-
land ogſaa kommet til en Herregaard, hvis Eier og
Familie beſtræbte dem for at ſkaffe mig ſaamange For-
nøielſer og Adſpredelſer, at jeg i flere Uger opholdt mig
der, tilmed, da Egnen var yderſt intereſſant og muk. En
Dag havde han indbudet et talrigt, men temmelig
blandet Selſkab. Da det var bleven Aften, og Ta-
len havde, liig Ebbe og Flod, dreiet ſig om yderſt for-
ſkjellige Gjenſtande, faldt den ogſaa paa Sympathie
og dens vidunderlige Virkninger. Adſkillige blandt
den tænkende Deel af Selſkabet tilſtod, at der viſt-
nok gaves ſlige hemmelige Kræfter i Naturen, hvis
Virkninger vi ei kunde forklare ved Fornuftſlutninger.
Nogle vare derimod mod denne Mening og fordømte
aldeles enhver Tro derpaa; blandt diſſe var iſær
en Dr. medicinæ & chirurgiæ fra Kiel, der ſtorli-
gen harmedes over ſlig vankundig Overtro, ſom ikke
ſtemmede overeens med hans indſkrænkede Begreber,
eller maaſkee truede at gjøre Indgreb i hans Intereſſe.
En ung Fremmed, der hidtil havde ſiddet taus og
lyttet til, ſom om han ikke deeltog i nogen Mening,
vendte ſig pludſelig om mod den forſtandige Doctor,
og ſagde, at han ikke allene troede, at der gaves ſlige
underfulde Kræfter i Naturen, men var endogſaa
overbeviiſt derom af ſit eget Liv. Alle bade nu
den Fremmede at fortælle, og efter nogen Vægring
ſamt ikke uden ſynlig Uvillie, ſom kun Høflighеden ſyn-

tes at overvinde, begyndte han saalunde, efter at Selskabet havde sluttet en Halvkreds om ham:

„Paa en Reise, som jeg for nogle Aar siden gjorde til Tydskland og Italien, opholdt jeg mig nogen Tid i Omegnen af D. paa en Herregaard, til hvis Eier, en i Videnskabernes Rige hæderlig bekjendt Forfatter, jeg havde Anbefalingsbreve. Jeg blev, som jeg havde ventet, godt modtaget af den ædle Familie, i hvis Kreds jeg tilbragte nogle af mit Livs gladeste Timer, hvis Erindring kun fordunkles ved Tanken om den forunderlige Begivenhed, hvormed jeg nu agter at gjøre Dem bekjendt, og som frembragte en total Forandring i min hele Tilværelse og Tænkemaade, og efterlod et bittert Minde. Til Gaarden laae nemlig en betydelig Skovstrækning, som var gjennemslynget af en Aae, der i utallige Bugter løb gjennem den og vandede de herlige Enge, der meddres orogede Mangfoldighed af Blomster indbød til behagelig Spadsering. Her gik jeg ofte, især mod Aften, naar Dagen kjølnedes noget, og samlede Blomster, hvoraf Egnen var riig paa sjeldne og skjønne Arter. En Aften, ret som Solen gik ned, vandrede jeg der som sædvanligt, og fordybede mig længere end ellers i den deilige Egn, saa at jeg tilsidst traf en betraadt Fodsti, der slyngede sig gjennem en blomsterriig Eng til en lille Skovhytte, som venlig og indbydende laae under de høie Træers Skygge i Udkanten af Engen. En grønklædt Mand kom mig imøde, som jeg af hans Dragt og Flint kjendte at være en Jæger. Det var en smuk Mand af Middelalder med et aabent, venligt Ansigt. Han hilste

høflig, og jeg spurgte ham om det var hans Bolig og roste dens Beliggenhed. Dette syntes at behage ham, og snart var en Samtale indledt. Han var Skovfoged der i Distriktet, og boede her i denne Hytte tilligemed sin Kone, en voxen Datter og en Karl. Han bød mig at træde indenfor og drikke et Glas Melk, og jeg fulgte ham. Inde var reenligt og peent som udenfor, og alt ordnet med usædvanlig Smag og smuk Simpelhed. Hans Kone var en forstandig, hunslig Qvinde, og hans Datter, den syttenaarige Georgine, en af hine herlige Skabninger, som kun behøver et Blik for at elskes. Hun var mere høi end lille, havde talende lyseblaae Øine, og et blondt riigt Haar, som slyngede sig i naturlige Lokker over Skuldrene.

Jeg elskede hende allerede samme Time med min Sjels hele Inderlighed. Venskabet med hendes Fader var snart knyttet, og han indbød mig til, saalænge jeg opholdt mig der i Egnen, at besøge hamret ofte, og De kan troe, mine Herrer, at denne Indbydelse blev ikke forsømt. Næsten daglig vandrede jeg til min eensomme Skovhytte, for der lat Drage den Piil dybere i mit Hjerte, hvis Od gav mit Bryst Smerte og Glæde. Snart erfarede jeg, at den elskelige Pige havde ogsaa mig kjær, og at hun elskede mig med sin Sjels hele Inderlighed. De kan let tænke, at denne Opdagelse var mig kjær, men naar jeg saa eftertænkte min Stilling, der havde hiddreven mig som en vildfaren Fugl til denne Egn, og at jeg ikke havde Ly hjemme, blev jeg ofte tungsindig og saae med Kummer Fremtiden imøde. Udsigten til en

uafhængig Stilling i mit Fædreland var tillige saa fjern, at Tanken om min Fremtids Skjebne, hvoraf det Væsen, hvortil jeg nu havde knyttet mig, ogsaa var afhængig, nokſom kunde bringe mig til Grublen. Og hun var den Eneſte, ſom kunde gjøre mig lykkelig paa Jorden, thi uden hendes Beſiddelſe følte jeg mit Liv at være fattigt og ringe.

Min Vert, hvem jeg underhaanden udfrittede om Jægeren, forſikkrede, at han var en grundærlig, fortræffelig Mand, ſom uagtet hans ringe Stand beſad en ſjelden udviklet Forſtand og Dannelſe, ſom jeg ogſaa ved mange Leiligheder fandt at være Sandhed. Min Forkjærlighed for Naturhiſtorien, iſær Ornithologien, huede ham, og knyttede Venſkabsbaandet i faſtere Knude. Ogſaa i de andre Videnſkaber, iſær Digtekonſten, var han ei uvidende, og eiede de bedſte Værker deraf i det tydſke Sprog, ſom ei var en tom Skat for ham, da de brugte Vind vidnede om flittig Gjennemlæsning. Han mærkede ſnart min Kjærlighed til Georgine, og det var mig inderlig kjært, at han bifaldt den, og lagde et godt Ord ind for mig hos ſin Huſtru, ſaa ogſaa hun betragtede den med milde Øine.

En Aften vandrede han og jeg i Skoven, og kom omſider til en Dal, hvorudover ſtore Klippeſtykker hang bratte og truende med Nedſtyrten, uagtet de maaſkee havde været i denne Stilling i Aartuſinder. En Mængde ſjeldne Urter ſtode hiſt og her i de aabne Rifter og i den frodige Eng. Da det allerede begyndte at blive dunklere, ſløi de ſmaae Fugle, ſom havde deres Reder i de enkelt mellem Klofterne hiſt

og her fremspringende Buske, at flyve ængstelige omkring, fordi Naturens Drift drev dem til at søge Hvilested for den frembrydende Nat. Vi sadde os paa en nedstyrtet Steen i fortrolig Samtale, hvori vi fordybede os saalænge, at Solen allerede forlængst var dalet bag Skoven, hvorover Maanen viste sit blege Segl, mens enkelte Stjerner frempippede paa den blaa Himmel, der kun iblandt fordunkledes af en enkelt Drivsky, som i ustadig Fart svævede hid og did. Den dybe Stilhed omkring os lokkede adskillige Ugler frem, som rolig satte dem tæt ved os paa Buskene og sang deres Uhu. Vores Samtale stoi hen over adskillige Gjenstande i Naturen, og faldt nu ogsaa paa Sympathie og hemmelige Kræfter i Naturen, hvorom han fortalte mig adskilligt, som havde tildraget sig i hans Bekjendtskab eller med ham selv. Det er nu engang saaledes med det ufordærvede Menneske, at Talen om saadanne Ting altid virker mægtig paa det, fordi den barnlige Phantasie griber enhver Kjendsgjerning der synes at høre til dens Liv. Mit Blik gled henover de smukke Naturens Børn, de mange venlige Blomster, som stode omkring mig og syntes at tale med Stjernerne et stille, umiskjendeligt Sprog, og jeg brød adskillige, som dog strax fortrød mig, da Tanken: at de ogsaa levede i bevidst Tilværelse, fremkaldte en smertelig Følelse i mit Indre. Han fortalte mig, at det ofte skete i den Egn, hvor han var barnfødt, at et Menneske knyttede sit Liv til et Træes, ved at lægge en Lok af sit Haar under Træets Rødder og bedække dem igjen med Jord; hans Liv vilde da blomstre i fyldig Kraft ligesom det unge Træ ogvorde

varigt og stærkt ved det. En stille Gysen greb mig ved hans Fortælling, og jeg undrede mig over den sælsomme Sammenhæng mellem det dyriske Liv og Blomsterlivet. Men han gav mig til Gjensvar, at Mennesket var ogsaa kun en Blomst, der lig disse stræbte mod det evige Liv, hvis Aand greb i den hele Kjæde af skabte Ting, og sammenknyttede dem i afhængig Stilling af hverandre, saa intet Led kunde ødelægges uden at det Hele fordærvedes.

Min Phantasie var nu engang vakt og greb begjerlig den Traad, der var givet den. Fra min Barndom var jeg vandt til stille Grublen, og havde ofte dannet mig de forunderligste Billeder og sat mig i den sælsomste Stilling til Naturen og mine Omgivelser. Med en modnere Alder bleve disse mere klare, især ved gode Forfatteres Læsning, og jeg dannede mig en skarp Modsætning til det Hele. Ofte havde jeg hele Timer kunnet sidde en smuk Skjærsommeraften, for at see i det lyse Himmelblaa, hvor Stjernerne fremstege som gyldne større og mindre Punkter, eller ogsaa at stirre ned i Vandfladen, hvor den rene Himmelhvælving gjenspeilede sig, mens Vinden sukkede i Rørene og bevægede Blomsterne som stode omkring Bredden, saa at de ligesom rakte dem ned mod Bølgerne, for at høre deres sagte Sukke eller hvad de sladdrende fortalte om sælsomme ubekjendte Verdener dernede i den dybe Havbund. Det urolige Verdensliv havde derfor altid været mig forhadt, eller jeg havde maaskee ikke kunnet dannet mig efter det med min stille Natur, der dog saa gjerne sluttede sig til Alt, saaledes som jeg i mine Drømme saae det

skjønne Himmelblaa omfavne Himmel og Jord, og rødme af barnlig, inderlig Glæde i Østen og Vesten, hver Morgen og Aften.

Han fortalte mig endnu meget, som hidtil var mig ubekjendt, fordi det laae udenfor den daglige Erfaring, og kun opgik i Folkets Tro, der holder sig til den sande Natur og griber dens Kjendsgjerninger, uden videre at bekymre sig om hvordan og hvorved det skeer. Det var allerede silde, da jeg kom hjem, og eftertænkte hvad jeg havde hørt. Jeg besluttede, ved første givne Leilighed, at forsøge noget af det han havde fortalt mig, for at erfare, hvorvidt det var probatum, eller blot laae i et fix Almuesagn.

Jeg ventede Breve fra Hjemmet og en Pengeanvisning, for at kunne fortsætte min Reise til Italien, besee Rom og Neapel, og derpaa over D. atter at reise tilbage til mit Fædreland. Men Tiden hengik, uden at jeg erholdt nogen Efterretning fra Hjemmet, hvilket i Grunden var mig ikke aldeles ukjært, da jeg derved forlængede min Nærværelse paa et Sted, hvortil min Sjels hele Kjærlighed var knyttet. Det var allerede i Forsommeren, den behageligste Tid af Aaret, hvorfor jeg daglig kunde gaae til min eensomme Skovhytte og tilbringe Aftenen, eller ogsaa ofte den hele Dag, i min Georgines Selskab. Min Kjærlighed var nu ingen Hemmelighed længer for min gjæstfri Vert, som af et oprigtigt Hjerte lykønskede mig, fordi jeg — som han sagde — havde fundet en Perle i en Hytte, hvis Glands ikke var laant af en konstig Politur, men reen og klar, som den var udsprungen af

Naturen selv. Og jeg vilde sandelig ei byttet hende for den fine Verdens meest elegante Dame.

Endelig kom de saa længselsfuld ventede Penge, og jeg kunde nu fortsætte min Reise. Jeg gik om Eftermiddagen til Georgine og fortalte hende, at vi nu skulle adskilles paa nogen Tid. En stille Taare i Øiet var hendes Svar, men den sagde mig mere, end en heel Strøm af Ord. Vi vandrede omkring i Marken ved hendes Faders Huus, hvor den frisk blomsterklædte Natur tilvinkede os som en fortrolig Ven og bisdnede de urofulde Følelser, som indsluttedes i vores Bryst. En stor speilklar Sø laae tæt op til Skoven. Vi ginge rundt om dens Bredder, hvor adskillige Søefugle svømmede eller svævede omkring. Endelig standsede vi paa en brat Hælding, der gik fra Skoven ned til Søen. Her sadde vi os mellem Blomsterne. „Hvad vil Du nu give mig, søde Georgine, sagde jeg: til Erindring om denne Dag og Din Kjærlighed, naar jeg nu skal adskilles fra Dig paa lang Tid?" — Spøgende afbrød hun nogle deilige Kjærminder, som stode med deres himmelblaae Kroner paa Hældingen, og afklippede en Lok af sit Haar med en Sax, som hun bar i sin Syposе. Derpaa viklede hun den om Blomsterne, og sagde: „Kjærminden er et barnligt Minde om Kjærlighedens Barndomstid. Gjem dette og lad det være et Minde om min Kjærlighed, der endnu er i sin barnlige Blomstertid!" Jeg gjemte den søde Erindring paa mit Bryst, og vi ginge derpaa igjen tilbage til hendes Fader.

Enten det nu var Adskillelsen fra min Elskede eller en dunkel Tanke om en fjern Sang, som uvilkaarlig, men utydelig fremtreen i min Sjel, veed jeg ikke, men da jeg, allerede silde, forlod Jægerboligen, var jeg forstemt. Fremtiden steeg frem for mig, og med den adskillige sorrigfulde Billeder. Min Kjærlighed til Georgine var den eneste lyse Punkt paa min Sjels skyfulde Himmel. Drømmende gik jeg henad den snevre Fodsti over Marken. Jeg havde endnu et Stykke af Skoven tilbage, hvorigjennem jeg maatte. Ved Udgangen af den standsede jeg, thi ei langt fra mig sad en Nattergal, som sang. De søde Toner smeltede min Sjel, og jeg satte mig ned ved en herlig rank Bøg, ei langt fra Fuglen, hvis Toner flagrede i længselsfuld Klage hen i den lyse Aften. Den elskede jo ogsaa, og var lyksalig i sin Elskov, det sagde dens Sang mig. Endnu gjemte jeg Haarlokken paa mit Bryst. Jeg fremtog det kjære Minde fra hendes Haand, og sad en Stund og holdt det for mig. Da erindrede jeg hvad jeg nogle Aftener forud havde talt med Jægeren, og jeg fattede den Beslutning at forsøge et af hans Udsagn. Jeg kunde jo ikke anvende min Piges Gave bedre, end til hendes eget Held. Fra en Landsbykirke, som laae strax ved Udkanten af Skoven, slog Klokken Tolv. Det var altsaa Midnatstimen, og da det just var Fuldmaane, traf Alt beleiligt. Jeg grov derfor en Aabning under Træet med en stor Jagtkniv, som jeg havde lovet Jægeren, at tage med til min Vert, der skulde have den. Derpaa lagde jeg Haarlokken under Roden af

Træet i Aabningen, bedækkede den med Løv og tilkastede Jorden igjen. Jeg havde nu knyttet min Elskedes Liv til Træets, og hun vilde blomstre i frisk Ungdomsfylde og Kraft, ligeviis som det blomstrede og tiltog i Kraft og Størrelse.

Med de første Straaler af den frembrydende Dag sad jeg allerede i Vognen og rullede afsted. I Førstningen kunde de nye og ubekjendte Gjenstande ikke fængsle mig, da en mere mægtig Følelse beherskede mit Bryst og vendte Sjelens Øie uvilkaarlig tilbage mod den Egn, jeg forlod. Men efterhaanden blev min Længsel svagere og den sygelige Stræben efter min Kjærligheds Veninde, gav Plads for en fastere, mere moden Kraft til at beherske de mørke Tanker, som Afskeden havde opfyldt mig med. Den skjønne Natur, og det friske Konstliv, hvis Nydelse nu var given mig, aabnede en heel ny Verden for mig. Omsider kom jeg til Rom og besaae med umættelig Kjærlighed dens skjønne Konstskatte. Min Sjel sløi omkring i den ideale Verden, som Rafael, Michel Angelo, Correggio, Lenardo de Vinci, og de andre store Konstnere havde frembragt, og jeg fik her en sød Anelse om, at ogsaa Sjelens Blomster ere yndige og bære et himmelsk Præg. Med stigende Attraa betragtede jeg enhver ny Gjenstand som frembød sig for mig, og det kostede mig ikke ringe Overvindelse at løsrive mig fra alle disse Nydelser.

Georgine tilskrev mig flittig, og jeg besvarede alle hendes Breve. Enhver Linie fra hendes Haand bar Præg af den inderlige Kjærlighed, den elskelige Pige bar for mig. Med Længsel imødesaae jeg en-

hver Postdag, hvorpaa jeg kunde vente Efterretning fra hende, og jeg var altid den Første, som ved Postens Ankomst gjennemlæste den skrevne Fortegnelse over deres Navne, til hvem Breve vare ankomne. Men pludselig ophørte disse Breve, og ihvor flittig jeg end besøgte Posthuset, fik jeg dog stedse det fortrædelige Svar, at der ingen Brev var til mig. Tre lange Maaneder hengik, hvori jeg ventede forgjeves, og omendskjøndt jeg tilskrev hendes Fader og min forhenværende Vert, da jeg frygtede for, at hun kunde være bleven syg eller en anden Ulykke tilstødt hende, og indstændig bad dem om, at meddele mig Efterretning om hendes Befindende, fik jeg dog ingen Svar. Tiden, hvori jeg kunde opholde mig i Rom, var forlængst forbi. Jeg maatte da endelig forlade dette Sted, hvor jeg havde nydt saa mange glade Timer, reiste derfra til Neapel, hvor jeg opholdt mig en Maaned, og endelig over Wien til D.

Det var en klar Skjærsommeraften, da jeg gik gjennem den mig saa velbekjendte Skov til Jægerboligen. Jeg havde valgt at gaae fra den nærmeste Bye hertil, for at overraske dem desto behageligere, naar jeg saa gandske uventet kunde snige mig paa dem. Min Vei faldt over Kirkegaarden, der laae i venlig Belysning af den opgaaende Maane, som i fuld Klarhed lyste fra den rene Himmel. Ingen Vind rørte sig; det var som om Naturen havde ophørt at aande, thi det stille Natliv havde fortrængt den travle Dag og Alt slumrede i sød Fred, fast ligesaa trygt som de Døde omkring mig. Over Kirke-

gaarden gik en lille Gjensti, hvorover jeg gik, da det forkortede noget af min Vei. En frisk Gravhøi, hvorpaa et sort Kors stod, tiltrak sig min Opmærksomhed, og jeg gik nærmere for at betragte det, thi jeg har altid følt en uimodstaaelig Attraa efter at bese ethvert Gravminde, det være nok saa uanseeligt. Døden er jo Enhver vis, og jeg forestiller mig ofte, at det vilde være mig meget kjært, hvis jeg kunde have nogen Bevidsthed derom, naar Vandreren ikke kold og følesløs vilde engang gaae forbi min Grav, men dog idetmindste skjenke mit Hvilested et stille Blik. Jeg nærmede mig altsaa Graven. En Rosenbusk med store hvide Roser stod bag Korset, som just vare i fuld Blomsterpragt. Da det var en høilys Sommernat, kunde jeg saa temmelig stave mig til Indskriften, som til min ikke ringe Forfærdelse indeholdt Navnet: „Georgine." Usigelig Angest beklemte mit Bryst og truede med at qvæle mig, indtil en Strøm af Taarer gav det sammenpressede Hjerte Luft. Men da kun dette ene Ord stod paa Korset, lettede Tanken mig noget, at der jo gaves mange, som bar dette Navn, der havde en saa kjær Betydning for mig. Imidlertid var jeg dog forstemt og iilte fuld af Uro til Jægerboligen, hvor jeg sneg mig sagte gjennem Bagdøren. De vare endnu ikke gangne tilsengs, og hvo kan skildre min inderlige Glæde, da den hulde Georgine med et let Forfærdelsesskrig iilte mig imøde, og fuld af inderlig Kjærlighed kastede sig i mine Arme. Hun havde i den sidste Tid flittig tilskrevet mig, men Krigen eller andre tilfældige Omstændigheder havde foraarsaget, at Brevene forkom. Jeg fortalte min

Forskrækkelse ved Korset. Jægeren saae paa mig med Forundring og vidste ikke noget deraf. Vi gik derfor samlede næste Dag hen til Kirkegaarden, hvor jeg til min store Forundring hverken saae Kors eller Grav. At jeg havde ikke taget feil den foregaaende Nat, vidste jeg bestemt, og var inderlig overbeviist om, at det ikke var et Sandsebedrag.

Jeg opholdt mig nogle Uger her, og maatte derefter paa en Tid af nogle Dage reise til D., hvor jeg havde Breve fra Italien at aflevere, og dels ogsaa selv havde Ærinde. Den niende Dag gik jeg derfra og naaede først ud paa Aftenen Skoven, hvor Jægerboligen laae. Det var, liig hiin Aften, et smukt maaneklart Veir, og min Vei faldt ogsaa dennegang over Kirkegaarden. Da faldt Synet af det sorte Kors mig ind, og halv uvillig kastede jeg Blikket hen til det Sted, hvor jeg havde seet det. I den klare Maanebelysning saae jeg tydelig den som nylig opkastede Grav med Korset, og standsede uvilkaarlig min Gang, da en stille Gysen overfaldt mig. Jeg har aldrig været dristig paa saadanne Steder, eller til slige Tider, hvor Døden synlig træder frem for Øiet, eller hvor Tanken om Spøgerie overfalder mig i natlig Eensomhed, endskjøndt jeg er ligesaa inderlig overbeviist om de saakaldte Spøgelsers Tilværelse, som at det blot er en psychisk Indvirkning af det ene Væsen i det andet, eller ikke ligger udenfor Sjelen. Jeg treen altsaa nærmere for at betragte den spøgelseagtige Grav, om hvis virkelige Tilværelse jeg dennegang blev overbeviist. Paa Korset stod med hvide Bogstaver Navnet Georgine, og ihvor ofte jeg end læste, stod

det der dog tydeligt. Det hvide Rosentræ stod i frisk Fylde, som om det nylig var plantet, tilligemed den idag opkastede Gravhøi. Med hurtige Skridt ilte jeg til Jægerens Huus. Her mødte mig dyb Sorg. Georgine var død Dagen efter min Afreise, pludseligt og imens han var i Skoven for at fælde Træer. Det var hendes Grav jeg havde seet paa Kirkegaarden.

Næste Dag saae jeg, at Træet, hvorunder jeg havde lagt hendes Lok, var omhugget, fordi det stod i Veien for de Vogne, der hentede Brænde i Skoven. Samme Øieblik som det blev fældet, døde hun. Aldrig glemmer jeg hende, aldrig den Egn, hvor mit Livs Lykfalighed og Elendighed opgik og efterlod den dybe Erindring i min Sjel, som først forsvinder med Døden."

Her endte den unge Mand sin Fortælling. Enhver taug, og den forstandige Doctor listede sig bort noget derefter. Hvis Du, kjære Ven, ikke uden Mishag har læst min ligefremme Fortælling om en Begivenhed, som jeg er overbeviist om, ikke ligger udenfor Naturens Kræfter, skal det glæde den, som kalder sig Din oprigtige

M. Winther.

Palmyra.

„Nei, nu taber jeg Taalmodigheden!" sagde den gamle Grosserer Falster, og saae paa sit Uhr. — „Ja, min Taalmodighed er længesiden borte, svarede hans Datter, den lysøiede Rikke: nu er Theevandet tredie Gang gaaet af Kog." — „Vare Drengen ikke er kommen Noget til!" meente Moderen, og saae ængstlig imod Døren. Mine sad taus og strikkede; men hendes blussende Kinder og stigende Barm forraadte, at hun ikke var den Ligegyldigste iblandt dem. — „Hør, Thorer, raabte Falster ud af den aabne Dør: har Du seet rigtig paa Tilstaelsen, har min Søn virkelig bestilt Hestene til Kl. 4?" — „Der kan De selv see!" svarte Gjæstgiveren og rakte Skydseddelen. Men i det samme Øieblik rullede en Reisevogn ind over Gaarden, en ung Mand sprang ud, og med et høit Glædesraab styrtede den glade Familie deres længe savnede Yndling imøde. — „Min Moder, min Fader! Rikke! Mine!" raabte den overraskede Reisende, og tumlede fra den Ene til den Anden. Glædestaarer trillede ned over Alles Kinder, og den fromme Moder foldede sine Hænder og takkede Gud. „Stille nu, Børn! afbrød endelig Falster den glade Tummel: Rikke, tænk paa Din Thee, der er gaaen af Kog. Stop Dig nu en Pibe, min Søn, drik og hviil Dig ud; Du trænger vel til det. Lad nu alle Spørgsmaal fare, Børn; der kommer jo en Dag imorgen ogsaa. Men for Pokker! det er allerede gandske mørkt; Anton kan jo ikke see at faae Koppen

til Munden. Bring Lys ind, gamle Thorer." Lyset kom ind, og de nysgjerrige Blik faldt nu paa eengang paa den elskede Anton, som i samfulde fire Aar havde været borte i langt fraliggende Lande. Men med Forfærdelse bleve de Alle vaer, hvilken voldsom Forandring der var foregaaet med den unge Mand. Sundhedens glødende Roser vare bortvegne fra hans Kinder; det matte Øie laae dybt under den furede Pande; mager fremragede den spidse Hage og Næse i det engang saa fyldige Ansigt. — „Store Gud! raabte Madame Falster: Hvorledes er det med Dig, min Anton? Har Du været syg?" — „Syg just ikke, svarte han med et vemodigt Smiil: men ret frisk har jeg ikke været siden jeg forlod Asia." — „Og det har Du dulgt os i Dine Breve!" sagde Faderen bekymret. Mina saae blegnende paa ham, og Rikke løftede det blonde Hoved iveiret, og tørrede en søsterlig Taare af Øiet. — „Ja seer Du, gode Fader, det er kommet saadan efterhaanden; vi leed mange Besværligheder, som Du veed, paa Hjemreisen, og jeg er egentlig mere afkræftet og mat, end just syg. Den norske Fjeldluft og Eders Kjærlighed vil snart give mig mine Kræfter tilbage." —„Ak, det var dyrt at betale de Kundskaber, Du har erhvervet Dig paa Dine Reiser, sukkede Moderen: naar det skulde koste Dig Helbreden." — „Siig ikke det, Moder! svarte Anton med et blussende Blik: Jeg vilde ikke have undværet denne Reise for et langt, sundt Liv; den er ubetalelig. Dog, I Kjære! værer ikke bekymrede, jeg kommer mig nok."

Theetøiet var sammenpakket; Antons Skydsheste stode forspændte; Rikke bragte med nedslaaet Mine den elskte Broder Velkomstbægeret, og da Mine stødte an, trillede en Taare ned i det perlende Glas. Stille tømte Enhver Glasset, og den gamle Madera havde ingen Smag. Nu rullede Falsters Vogn frem; Forældrene toge den kjære Søn imellem sig, og de unge Piger stege forgmodige ind i hans Reisevogn.

Vi have ført vore Læsere ind i en saare elskværdig Familie. Den gamle Grosserer Falster, en Bondeson fra denne Øe, havde ved ærlig Flid og Anstrængelse skaffet sig en betydelig Formue, og hvad Mere var, ualmindelige Kundskaber og en sjelden Dannelse. Uden at være egentlig Videnskabsmand, kjendte og elskede han Videnskabelighed, og da hans talentfulde Søn, beriget med Indsigter og med hæderlige Vidnesbyrd, havde forladt Kjøbenhavns Høiskole og var vendt tilbage til Fædrehuset, gav han med Glæde sit Minde til, at Anton modtog et fordeelagtigt Tilbud fra sin Universitetsven, Grev Rosenholm, at gjøre Følge paa en videnskabelig Reise til Italien, Grækenland og Orienten. Rosenholm tilbød ham fri Reise; men Falster, som ikke vilde vide sin Søn afhængig, udstyrede ham rigelig, og saaledes forlod han efter et halvaarigt Ophold i Norge, atter sin Familie, ledsaget af de varmeste Ønsker og Velsignelser. At disse to modne Ynglinger reiste som Mænd, viste Antons skjønne Breve, og Falster rystede altid smilende

paa Hovedet, naar hans gamle Fuldmægtig i de se-nere vanskelige Handelsaar betænkelig raadte ham til at formindske de store Remisser! Madame Falster var en Kone, der i enhver Henseende fortjente at be-sidde en saa elskværdig Mand, og hendes stille, huus-lige Virksomhed, den fortræffelige Opdragelse, hun havde givet sin eneste Datter og den fader- og mo-derløse Mine, tildrog sig Alles Beundring. Rikke og Mine vare, hvad Aand og Hjerte angik, et sandt Søsterpar: huldt opvoxne i den skjønne Natur, tæt udenfor en af Norges meest cultiverede Stæder, skjønne som Naturens favreste Blomst, omfattede de hinan-den med den inderligste Kjærlighed. Anton var, siden hans Ophold hjemme, forend han tiltraadte Reisen, bleven et nyt Baand imellem Pigerne; thi i de stille, fortrolige Timer, naar Rikke strømmede over i Lov-taler over den næsten tilbedte Broder, dulgte ikke Mine for hende, at hun elskede den skjønne, talentfulde Yngling; og Rikke betroede hende ethvert betyd-ningsfuldt Ord af Antons Mund, naar han havde talt om Mine; han skulde og maatte elske Mine, derom var ingen Tvivl. Ethvert af hans Breve be-kræftede ogsaa denne Mening, thi i intet af dem var hun glemt, og selv det korteste og skyndsomste inde-holdt et Par Linier til hende. Begge de Gamle saae med Glæde denne Tilbøielighed fremspire. „Mine vil engang blive en Kone, som Du er, min Anne!" sagde Falster ofte, og trykkede sin Kones Haand. — „Og Anton bliver en Mand og Fader, som Du, Gamle!" svarede den gode Moder, og kysse Falster ømt paa Panden. — „Det skulde gjøre mig ondt, om

Anton lod sig fængsle af nogen fremmed Pige, lagde hun saa til: thi troe mig, Mines Hjerte hænger ved ham." — „Det har ingen Nød," meente Faderen.

Nu vare da Adskillelsens Aar forløbne. Skjælvende af Fryd læste Falster det sidste korte Brev fra Anton, hvori han meldte sin Tilbagekomst. Mine kunde neppe holde ud at sidde i Stuen; hun blegnede og rødmede vexelviis, og brød endelig ud i en voldsom Graad. — „Tilgiv mig!" raabte hun og tilhyllede sit blussende Ansigt. Men i et inderligt Favntag skjulte den værdige gamle Kone Pigens skamfulde Hoved ved sin Barm, og hviskede sagte til hende: „min Datter!"

Et Par Uger vare forløbne, og nu traadte Falster en Dag ind til sine Fruentimmer, med et forklaret Aasyn. „Skynder Jer Børn! I Eftermiddag vil jeg kjøre en Tour med Eder. Rikke, sørg for en god Madkurv og en Flaske Madera eller to. Vi kjøre Anton imøde. Jnat laae han paa Rødbye, Klokken 4 ere hans Heste bestilte paa Sundsæt." — „O Gud!" raabte Rikke, og tabte Synaalen. Madam Falster skjød Skammelen hen ad Gulvet, og Mine trak efter Veiret. — „Anton kommer — Falster vil jeg sige!" raabte den gamle Kudsk til Staldkarlen, Stuepigen til Kokkepigen, Contoirbetjenten til Skriverdrengen, og aldrig havde det i Falsters Huus varet saa længe før en Vogn blev forspændt og en Madkurv tilsnøret; thi Ingen vidste af lutter Glæde hvad han gjorde.

Det var langt paa Dag. Mismodig sad Familien i den ellers saa muntre Dagligstue. Ængstlig lyttede de efter enhver Bevægelse ovenpaa, hvor Anton laae. Da traadte han endelig ind med det vanlige smme Smiil, og kyssede dem Alle hjertelig. Der var noget Høitideligt i Familiens Stemning; Antons blege, skarpe Aasyn gav ham et sælsomt Præg, og nedslog den Glæde, hans Nærværelse vakte. Nu satte han sig imellem dem, og den sonore Stemme talte i de gamle Toner, kun blødere, det rene Sprog. Nylig, førend han traadte ned, havde Faderen formanet dem til at undgaae at omtale videre hans sygelige Udseende. „Thi, meente han: man kan jo ikke vide, om et Sjelesaar, der ikke taaler voldsom Berørelse, nager hans Barm." Samtalen blev derfor snart behagelig, og Anton vidste ved sin smagfulde Underholdning og sin Inderlighed, at qvæle de foruroligende Tanker. Ikke spurgte efter hans Dagbog. „Desværre, svarte han: vil det vare længe, inden jeg faaer fat paa denne min Reiseskat. Den laae i en Kasse, som ved min Uagtsomhed blev efterglemt i Marseille. Men den er i meget sikker Forvaring, og vil ved første Leilighed blive bragt til Kjøbenhavn. Imidlertid faaer De tage tiltakke med mine Erindringer og endeel Tegninger."

Dagen henflød saare behagelig, og da Anton imod Aften saae sig omringet af en Mængde gamle Bekjendtere, der vare indbudne, tabte den vemodige Stemning sig hos ham, som saa let forener sig med den inderligere, høiere Glæde, der kun blomstrer i den enge Kreds af de Dyrebareste for vort Hjerte. Han

blev saare oprømt og fortalte de muntreste af Reisens Eventyr. Da Rikke mærkede, at de mange krydsende Spørgsmaale, der snart satte ham i Øst, snart i Vest, begyndte at trætte ham, foreslog hun Selskabet, at sætte sig i en Kreds, og efter Rad gjøre ham, Enhver især, eet Spørgsmaal, som han i Roe kunde besvare. Det blev vedtaget og Raden kom til Præsten, Antons Barndomslærer. „Siig mig, sagde Denne: hvilket Land forekom Dig interessantest; var det Rom med dets prægtige Ruiner eller Athen med dens betydningsfulde Levninger? Jeg veed Du var som Barn Græker med Liv og Sjel." — „Det er jeg endnu, svarte Anton: men hverken Rom eller Athen greb mig med den Inderlighed som Orienten. Hist bliver man ikke færdig med at beundre, med at nyde; men Historien efterlader intet dunkelt Slør over Oldtiden, og den plastiske Natur er liig Marmoret, hvis Overflade tilfredsstiller vort Blik, medens det forstenede Indre ei volder nogen Længsel eller Anelse. Jeg veed hvad der er indenfor; men det falder mig ei ind at sønderbryde Formen for at betragte hvad den dølger. Anderledes er det med Orienten. En dyb Aand rører sig i de sønderbrudte, adspredte Levninger; Historien har der kun en Lampe at lyse med, ingen Fakkel. Men dette Lampeskin, Hr. Pastor, det bringer Hjertet til at bæve af en sød, inderlig Fornemmelse." — „Du — Du Tydsker! sagde Præsten smilende: Men jeg begriber meget vel, hvad Du vil sige. Den græske Storhed, Østens Blomsterværk og Romernes Mangfoldighed, lader sig ikke sammenligne, de ere uforeenbare. Men derfor kan man jo nyde enhver

for sig, og den Plastik, som Du synes at have tabt Kjærligheden for, den er dog det Fuldendte, dersom Livet er mere end Drømmen, Dagen mere end Tusmørket." Anton hørte ikke længere paa ham. „Uforeenbare!" sagde han sagte hen for sig, og lagde Hovedet i Haanden: „uforeenbare! raabte han høit: Nei, kjære Hr. Pastor; der var et Sted, hvor det Høie, det Dybe og det Rige omarmedes i søsterligt Samfund; Oldtidens høitideligste Levning minder endnu i sit Gruus om at denne Forening kunde tilhøre Jorden. Disse Levninger vare fordum det herlige Palmyra, vedblev han, og tørrede Sveden af sin Pande: men tilgiv mig, saa gjerne jeg end dvæler ved den kjæreste Erindring af min Reise, saa føler jeg, at det iaften angriber mig at tale derom." Med Forundring betragtede Selskabet den unge Mand, og den Spænding, hvori han befandt sig. Enhver længtes efter at høre mere om dette Palmyra, der som en for mange Aar siden forglemt Bekjendt traadte frem for Adskilliges Erindring, og overraskede ved den Glands hvori det ved Antons Fremstilling nu for førstegang viste sig.

Anton befandt sig ikke bedre, men heller ikke værre i de første Uger efter Hjemkomsten. Formiddagen tilbragte han gjerne paa sit Kammer med Arbeide, og om Eftermiddagen spadserede han eller underholdt sin Familie. Mine, hvis Billed han havde bevaret i venligt Minde under den lange Fraværelse, gjorde nu et saare dybt Indtryk paa ham. Den Fiinhed og Delikatesse, hvormed hun omgikkes ham, og bag hvilken den inderligste Hengivenhed og den ømmeste

Deeltagelse fremlyste, maatte mægtig røre Antons, for alt Ædelt og Skjønt aabne Sjel. Gjerne tilbragte han ogsaa flere Timer i hendes og Søsterens Selskab, og da var det som en ny Olie gjød sig over hans Livsaander.

Paa eengang var den hele glade Bygning omstyrtet, som Familien havde bygget paa hans jævne Roslighed. En mørk Tungsindighed bemægtigede sig ham, og han forlod hvert Øieblik Stuen for at søge Eensomheden. Ingen kunde udfinde nogen anden Grund til dette Tilbagefald, end en Tegning af Palmyra, der var kommen ham i Haanden, idet han gjennembladede sin Portefeuille med Familien. Især skyede han, som det lod, den stakkels Mines Selskab, og hun græd i Eensomhed mangen bitter Taare derover. En Morgen gik den bekymrede Fader op paa hans Værelse, greb om hans Haand og sagde: „Kjære Anton! En lønlig Græmmelse fortærer Dig. Betroe Dig til Din gamle, tro Fader. Har Du en Kummer, som kan hæves, ingen Opoffrelse skal da være stor nok fra min Side. Og er Din Smerte af den Natur, at Mennesker ei kunne borttage den, saa kan dog Menneskетaarer lette den. Vend Dig ikke bort fra os, men læg Dit Hjerte op til mit.“ Antons Øie vædedes, han trykte sig i Faderens Favn, og var længe taus. — „Kjære, elskede Fader! svarte han endelig med sagte Stemme: dersom jeg vidste, hvad der feilede mig, vilde jeg ikke længere være ulykkelig. Jeg forsikrer Dig, min Kummer er mig selv en Gaade. Men stundom gaaer der Noget op inden i mig, som jeg rædes ved at betragte. Dersom jeg

sagde Dig, hvorledes jeg har det, vilde Du troe, jeg var affindig; og jeg er virkelig bange for min Forstand." — „Hvad er det da? Hvad gaaer op inden i Dig?" spurgte med bævende Røst den forskrækkede Fader og trak ængstlig efter Veiret. — „O, Fader! spørg ikke; det er Daarskab, det er Blændværk; men — jeg veed ikke ret, hvad Tid det er — jeg veed ikke ret hvem jeg er; — jeg er ikke altid her hvor jeg synes at være. O, spørg ikke! dersom jeg kjendte min Kummer, var den ikke mere til." Falster kunde ikke længere udholde det, men maatte afsted. „Affindig er han! Affindig, min Anton, mit stolte Haab, mine Dages Lys!" Saa klagede den gamle Fader, og indsluttede sin Smerte i sin mandige Barm, og spurgte fra nu af aldrig mere: „Hvad feiler Dig, Anton?"

Palmyra.

Herligt blomstrede Salomons stolte Stad. Ofte ødelagt, reiste den sig stedse prægtigere af sine Ruiner, og i sin høieste Glands fremstod den sidste Gang paa den store Zenobias Vink. Mægtige Mure omringede Verdens herligste Stad, og de rige Porphyr-Søiler bare Hvælvinger, som trodsede Tiden. Midt i Staden hævede det mageløse Solens Tempel sin rige Kuppel, og til Templet førte en Række Støtter af det hvideste Marmor, med Capitæler, hvis Skjønhed overgik Athenens herligste Mesterværker. Porphyr og Marmor afvexlede overalt i mægtige Piller, og svæ-

vende i dristig Flugt slyngede sig de stolte Buer, som Blomsterguirlander fra Piller til Piller. Det var den dybeste Midnat, og mange hundrede tusinde Lamper og Beegfakler oplyste den forbausende Herlighed. Thi Staden jublede over den Seier, Zenobia havde vundet over de mægtige Perser. Træt af Dagens Triumph havde den herlige Dronning indsluttet sig i sit Palladses prægtige Haller; men de brusende Folkemasser stimede drukne af Glæde og Viin omkring i alle Gader og offrede til Evan og Aphrodite. Fra de brede Torve flammede græsk Ild og romerske Lys, og Glædesraab hvirvlede gjennem alle Gader. Da stod, lænet til den store, med konstige Viinranker og udskaarne Figurer prydede Obelisk, en høi, rank Mand, indhyllet i en fremmed Dragt, strakte sine Arme ud for sig og raabte; „O stolte Stad! For et Øieblik reiser du dig for mit Blik, for strax at hensynke i dine Ruiner! Ei taaler du at besinnes af Morgensolen, og I glade Skarer, der bevæge Eder omkring mig, I ere Skygger, der flye Dagens Lys. Aldrig mere reiser Palmyra sig da af sit Gruus, og vilde Horder fare over de indstyrtede Templer, og Verden glemmer at Zenobia og Palmyra var!" Saaledes klagede den Fremmede, og hans Blik omtaagedes af Taarer; men forbauset og opbragt trængte de berusede Skarer sig omkring ham, og en Kriger satte ham forbittret Landsen for Brystet. „Ned med Forræderen!" raabte Mængden, og rev den Ubekjendte midt imellem sig. „Hvo est Du, Spaamand! som midt i Glæden kun seer Ulykker og Død? raabte Krigeren: svar, eller

eller jeg støder til." Men den Fremmede saae sig forbauset omkring, og kunde hverken svare eller rive sig løs. Da kom med langsomme Trin en gammel, ærværdig Rabbi hen imod den rasende Mængde og vinkede med Haanden, at den skulde give Plads. Alle vege ærbødighedsfulde tilbage for den kraftfulde Oldings, og han traadte hen til den Ubekjendte og slog ham paa Skulderen: „Velkommen Achilles, velkommen! Mine Øine længes efter Dit Lys. Kom, Du Velsignede, og glæd min Bolig med Din Nærværelse; thi sandelig, her staaer Du ikke vel." Dermed trak den Gamle af med den Ubekjendte, og Ingen vovede at røre ved hans yderste Klædebon; men strømmevis fulgte Folket, og sagde: „Sandelig, denne maa være en Prophet fra Palæstina, thi Rabbi Eliezar beskytter og ærer ham." Men den Gamle svingede sin Stav omkring sig, og Folket flyede. Nu stod han ved Indgangen til en liden zirlig Bygning, bøiede sig for den Fremmede, og bød ham trine indenfor. Tjenernes Mangfoldighed traadte til med Sølvbækken og Damaskes Duge, at vaske hans Fødder. Men da de betragtede hans fremmede Dragt, og de i sort Læder indhyllede Been, vidste de ikke, hvad de skulde gjøre. Rabbi Eliezar bød dem fjerne sig, og bragte den forundrede Gjæst ind i en prægtig Forsal. „Her ere vi i Sikkerhed, Herre, for den støiende Mængde. Men erindre Dig fra nu af, hvo Du er og hvor Du er." — „Hvo jeg er?" afbrød den Fremmede ham og gned sine Øine. — „Dersom jeg maa give Dig et Raad, Fortræffelige! vedblev Oldingen: saa vær nu gandske hvad Du maa være og

fuldkom Din Gjerning. Gak ind i dette Værelse; der vil Du finde en Dragt, som jeg har besørget Dig, og vend ikke Dine Øine bort fra Din Tjener, fordi han vover at belære Dig. Jeg veed vel, at Din Alder er større end min, og min Viisdom er Din Daarlighed." I det samme oplod han en Dør, førte den forvirrede Achilleus ind, og forlod ham. „Skal jeg være Achilleus, saa lad saa være!" raabte Denne, da han saae sig ene, og iførte sig ikke uden Vanskelighed den prægtige Dragt, der halv østerlandsk og halv romersk forenede Begges Pragt. Neppe havde han indhyllet sig i den mørkeblaae kostbare Toga, og omviklet sit Hoved med den perlestukne Turban, før to skjønne græskklædte unge Slaver traadte ind, lagde Hænderne krydsviis paa Brystet, bøiede sig og udbad sig hans Befalinger. Achilleus beed sig i Læben og vendte sig bort, for at skjule et Smiil. „Skal det være, saa lad det være!" tænkte han, og forlangte et Bæger Viin at styrke sig paa. Begge Drengene syntes at kappes om at opfylde hans Befaling, og i et Øieblik bragte de paa et Sølvfad en hetruriſk Vase, fyldt med Viin, og et gyldent Bæger. Achilleus satte Læben til Bægeret, og den duftende Tokajer spillede ham imøde. „Maaskee Du behøver at tage Hvile, Herre?" spurgte den ene Slave, og rullede tilside et Silketæppe. Achilleus saae en prægtig Sopha af Fløiels- og Silkepuder bugne ham imøde, og strakte sig med et hemmeligt Smiil henad Puderne, som om han ofte havde hvilet paa et saadant Leie. Da de havde bortfjernet sig, vilde han søge Hvile, for at-

ter at samle de forvirrede Forestillinger; men en herlig Sang i Sideværelset, ledsaget af en Lyre, forstyrrede ham paa en behagelig Maade. „Siden det lader som jeg er Herre her!" sagde han, og skjød uden Betænkning Døren op. — „Tilgiv mig, om jeg har forstyrret Din Ro!" sagde en ung Pige af den skjønneste Skabning, bedækket med et hvidt Slør, idet hun reiste sig. — „Ingenlunde, Du hulde Sangerinde! svarede den Indtrædende: Men hvis Du anseer mig værdig at høre Din deilige Røst, da beder jeg Dig vedblive. Dog sig mig først hvad Du kalder Dig." — „Mit Navn er Zilha, svarte Pigen: og jeg er stolt af at kaldes Rabbi Eliezars Pleiedatter." Derpaa greb hun i Strengene og sang med Inderlighed og med en henrivende Stemme:

„Blomsterne sukke paa Bilbahs Høie imod Middag og længes efter den svale Dug, som Pigens brændende Kind efter den kjølige Taare. Men Dugen perler endnu ikke.

Arabiens Krydernellik har tabt sin Duft; thi Kilden er tørret ved dens Fod, og qvælder ikke mere op af det gule Sandhav; og Daddelpalmen sænker sit høie Hoved og taber sine Frugter.

Libanons Ceder strækker sig længselfuld imod Himmelen og folder sine Grene; thi den sukker efter Regn, og den beder til den høie Hvælving om en Lædskedrik. Men Himmelen har ingen Sky, og i den hele Luft samler sig ingen Regnsky.

Saaledes længes Sommerdagen efter Lædske og den qvalme Dag efter Vand. Men naar Kilden

farer ud af Klippen, den sprudlende Kilde med raslende Væld, og Duggen drysser ned, den kolde Dug med de spillende Crystalperler, og Regnen væder den lumre Dal: da glæder Jorden sig og den hele Jord fryder sig over den Eviges Miskundhed."

De underlige, fremmede Ord i det ziirlige Syriske, qvædede med en blød, henrivende Stemme og i en egen, synderlig men deilig Melodie, gjorde et mægtigt Indtryk paa Achilleus og han greb Pigens Haand og sagde: „Du tier altfor snart, Zilha, hvi maa den skjønne Sang være saa kort!" — „Herre! sagde Zilha og reiste sig forvirret, idet hun drog sin Haand ud af hans: Slutningen af min Sang tør jeg ikke nu synge; men Du kan vel ane den." Nu traadte Eliezar ind og Zilha forlod Værelset. „Du har kedet Dig, Achilleus!" sagde den Gamle. — „Ak nei, Rabbi! Du har en elskværdig Datter; dersom hendes Ansigt er saa deiligt som hendes Skabning, saa er den Mand lykkelig, der engang faaer Ret til at løfte det Slør, der bedækker det." — „Hendes Ansigt er vel en Kamp værd, sagde Oldingen: men nu er det Tid, at Du træder nærmere hen til den Kreds, hvori Du skal virke." Achilleus gned sin Pande og greb Eliezars Arm.

Endnu skjønnere straalte Lamperne fra Palmyras prægtige Søilegange, og fra de rige Templer. Konstige Sole hvirvlede sig knaldende op igjennem Luften; Folkemængden var endnu større og jublede stedse høiere. Langt borte hørtes fra det straalende Slot en hvirvlende Musik. Achilleus kunde ikke blive træt af at beundre, og dvælede hvert Øieblik ved et

nyt Under. Men Oldingen trak ham fast med sig, og da han lod hans Haand falde, befandt den forbausede Fremmede sig midt i en Sal, hvis umaadelige Pragt og buntede Menneskevrimmel aldeles bedøvede ham. Forskrækket saae han sig omkring efter Eliezar. Han var forsvunden i Trængselen, og den forfærdede Achilleus søgte forgjeves efter en Udgang. Længe grublede han over, hvad Rolle han her skulde spille, og frygtede for at blive tiltalt. Atter begyndte Musiken, som han havde hørt i det Fjerne, at tone, og det i Enden af den lange Sal. „Du er altsaa i Zenobias Slot, Achilleus, eller hvad Du hedder!" tænkte han ved sig selv og saae sig om efter en Pillar, hvortil han kunde støtte sig. —„Du søger Noget, Fortræffelige? hviskede en gesjæftig Eunuch: behager Du et Bæger Cyperviin, eller en Sorbet?" Achilles vilde svare, da kom en prægtig klædt ung Mand henimod ham med tilsomme Skridt; alle de Omstaaende bøiede sig næsten til Jorden og vege til Siden. Men den unge Mand rakte Achilleus Haanden og sagde: „Ved Zeus! Du er den allerbeskedneste Mand i Østen, ligesom Du er den allerfortræffeligste. Jeg har ledt efter Dig i det hele Slot, og finder Dig endelig ved Døren i den yderste Sal. Min Moder venter paa Dig." Derpaa førte den unge Mand den sukkende Achilleus ved Haanden igjennem en Række mageløs yppige Sale, og paa Veien hørte han de forundrede Gjæster hviske til hverandre: „Hvo er den Fremmede, som Prinds Whabalat har ved Haanden?" Endelig aabnedes den inderste Sal; en herlig Vellugt kom den Indtrædende imøde. Salen var belagt med de kosteligste persiske

Tæpper, og Speile af Solv med gyldne Rammer, skjulte Marmorvæggene. Achilleus var saa blændet, at han ikke kunde see foran sig. Da hviskede Prindsen: „Min Moder har befalet mig at sige, at Du ikke maa knæle for hende.“ Nu stod han for Thronen; en himmelsk Skjønhed reiste sig og gik ham svævende imøde. Achilleus glemte Forbudet og styrtede henreven af Ærefrygt ned paa sit Knæe. „Tusinde Gange velkommen, Achilleus! sagde Dronning Zenobia med Majestæt, men i en smeltende Fløitetone, som forekom Achilleus bekjendt fra fjerne Dage: Tilgiv, at jeg har forstyrret Din Ro; men den forvovne Menneskehaand griber selv den høieste Stjerne, og vover at rulle det helligste Tæppe bort. Glem hvad Du endnu ikke er, og vær mig hvad kun Du kan være mig!“ — „Mægtige Dronning! stammede Achilleus: Du, for hvis AasynSolen blegner, som den svage Maane, og for hvis Herlighed Naturen udtømmer sig i Efterligning! mægtige Dronning! Lad Dit Øies Glands bestraale Din Slave, om han end skal forgaae som Semele for Jupiters Herlighed! Men tilgiv mig, jeg er ikke den, som Du antager mig for. Achilleus er et Navn, som jeg neppe har baaret i to Timer. Rabbi Eliezar nævnte mig iaften saaledes førstegang.“ — „Tys! svarte med et huldt Smiil den prægtige Dronning og hviskede, idet hun bøiede sig imod ham: „Naar Kilden farer ud fra Klippen, den sprudlende Kilde med raslende Væld: da glæder Jorden sig, og den hele Jord fryder sig.“ Men Achilleus traadte forbauset tilbage, og opløftede sine Hænder og sagde høit: „Mægtige Dronning! Ved

denne Ædelsteen i Din Thrones Himmel, hvis Reenhed og Gjennemsigtighed ikke staaer tilbage for Lysten! Jeg har ingen Deel i den Feiltagelse, som har bemestret sig Din Viisdom. Jeg giver mig ei ud for Achilleus, jeg er en simpel Mand, gjør nu ved Din Slave hvad Du vil; men denne Ædelsteen, som jeg kalder til Vidne om min Uskyldighed, skal engang, naar Dine Øine oplades, minde Dig om, hvad jeg her erklærer." — „Stille, stille! sagde Zenobia, og trykte sin Finger paa hans Mund: Du har Intet at frygte; og paa det Du skal være rolig, vil jeg nu sige, at jeg ikke hverken veed eller vil vide Noget om Din Person, uden fra dette Øieblik af, da jeg — her vendte hun sig til den forbausede Forsamling — forestiller Eder min Privatsecretair, imedens Longinus er borte som Gesandt ved Romerhoffet." Inden Achilleus kunde besinde sig paa et Svar, traadte Hushofmesteren frem og bøiede sig for Dronningen. Hun vinkede, og under en rungende Musik traadte Selskabet ind i Spisesalene, der bugnede under Spiser og Vine. Hungeren plagede den nye Secretair, og han lagde sig ned paa de bløde Bolstre. Deserten var nydt, man reiste sig, og Selskabet brød op. En Officeer af Garden bøiede sig for Achilleus og bad ham stige ind i sin Vogn for at føres hjem i sin Bolig. Achilleus fulgte mekanisk og rullede, besværet af Nattens Scener og af den stærke Viin, igjennem de øde Gader, der beskinnedes af Morgensolen. Han steg af med sin Ledsager, en prægtig Marmortrappe førte op til den stolte Ballustrade, hvor riigklædte Betjentere ventede paa ham. Træt af at forundre sig lod han sig føre ind

i sit Sovekammer og glemte snart i Søvnens Arme den hele besynderlige Tildragelse.

Først langt paa Dag vaagnede den nye Secretair, og sprang op, overbeviist om, at det Hele maatte være en Drøm. Men da han saae sine Betjente igjen, da han ved at gjennemløbe de prægtige Gemakker, fandt Alt saaledes som ved hans Indtrædelse, da fornam han vel, at det var ingen Drøm, men en frygtelig Sandhed. Thi at en Feiltagelse var med i Spillet, eller og et Naturspil, hvorom den blotte Anelse bragte hans Haar til at reise sig, derom kunde han ikke tvivle. Frokosten blev bragt; en talrig Skare af Gaardagens Personer lode sig anmelde og overøste den nye Stormand med de meest overdrevne Smigrerier. Endelig rev han sig løs og ilte ud i den prægtige Stad. Da han længe havde vandret omkring og mættet sit Blik, vendte han sig om til den Betjent, der ledsagede ham, og spurgte efter Rabbi Eliezars Bolig. Han traadte ind til Oldingen, der modtog ham med synlig Glæde. „Det glæder mig, Achilleus, at Du saasnart bærer mig med et Besøg. Jeg vilde ikke forøge Sværmen af dem, der idag gjorde Dig Opvartning. Men om Du tillader det, skal jeg indfinde mig hos Dig, naar Du kommer i mere Rolighed.“ — „O Ærværdige! sagde Achilleus med Taarer: Forlad mig ikke i min betrængte Stilling; Du har først taget Dig af mig; sig mig nu, hvad jeg skal gjøre.“ — „Du er mig nærmere, end Du troer, svarte Eliezar: men sæt Dig ned paa mine ringe Bolstre, saa vil jeg sige Dig hvad jeg tør. Grubl for Alting ikke; thi der er Meget i Verden, som der hører Styrke til at taale og at beskue.

Vær den Du maa være! det er min første Regel. Du lever nu i Palmyra, og vov ikke at træde udenfor Palmyra med en Tanke. Hvad Dronningen fordrer af Dig, kan Du kun altfor vel udføre; men vogt Dig for at opløfte det Fremtidens Tæppe, der kun for Din Haand af alle Dødeliges lader sig oprulle." — „Hvad vil Du sige dermed?" — „At Du kjender Palmyras Fremtid; Du har seet dens Ruiner, Du har staaet bag Tæppet, Du har været der, hvor Du ikke endnu er." — „Tys! tys, Gamle! Dersom jeg torde forstaae Dig, blev jeg afsindig. Men sig, hvoraf veed Du, at saadant rører sig i mit Indre." — „Hm, sagde Rabbi Eliezar, og holdt paa engang inde: hm! Erindrer Du ikke mere de betydningsfulde Ord, Du udsagde igaar paa Torvet, da Du nær var bleven myrdet af Pøbelen. Troer Du ikke en gammel Skriftlærd, som jeg, kan skille en dyb Forudsigelse fra en Sværmers Drømme? Ak, min Søn, Zenobia venter hos Dig Kundskab om Fremtiden. Troe ikke, hun er saa sikker og saa rolig, som Gaardagens Jubel synes at forkynde. Et frygteligt Uveir drager op over Østens mægtigste Dronning. Du skal raade hende, eller rettere, Du skal læse Blad for Blad i Skjebnens Bog for hende. Men hør mit Raad: for Din Skyld og for hendes; for den mægtige Guds, der lukkede Menneskets Blik, at det ikke skulde skue den ufødte Morgens Begivenheder: læs ikke! Kun raade skal Du, at det skeer, som skal skee og som for Dig jo er skeet. Lov mig det." Mekanisk rakte Achilleus den Gamle Haanden og drog sit Veir. — „Hvor er Zilha?" spurgte han endelig. „Er det mig tilladt

at hilse hende?" — „I Aften, om Du vil!" svarte Rabbien. Achilleus anbefalte sig og gik hjem, for at tage sin Bolig ret i Betragtning, hemmelig utilfreds med, at Zilha ikke var synlig. „Hun er en Kamp værd, sagde Eliezar igaar; hvad skal det sige? Jeg troer næsten, at jeg kunde have Lyst til at kæmpe for hende. Men først maatte jeg vide, hvorledes hun saae ud."

Dage gik og Dage kom; Hoffester afvexlede, og Zenobia sluttede sig stedse fortroligere til Achilleus. Men denne følte sig snart udmattet af det uvirksomme yppige Liv; thi de Forretninger, Dronningen undertiden gav ham, vare deels saare ubetydelige, deels af den Natur, at han, der var ubekjendt med Tingene, maatte for det meste overdrage dem igjen til sine Skrivere. Om Aftenen, inden de prægtige Cirkler kaldte ham til det samme usle Tant og jammerlige glædeløse Svælgerie, som den i Dag endnu, hersker ved mange Hoffer, sneg han sig hen til den vise Rabbi og hans elskelige Plejedatter, hvis henrivende Sange og uskyldige Hjerte fængslede ham. Hun afslog ham stedse at slaae Sløret tilside, men dog saaledes, at han beholdt mere end Haabet om engang at see hendes Ansigt. Ofte trængte Zilha ind paa ham for at udforske Fremtiden, thi hun ansaae ham ligesom den hele Stad, for en Prophet; men Achilleus undveg hende bestandig med Fiinhed, og foresatte sig, i Samtale med Zilha, at øve sig til den forventede frygtede Stund, da Zenobia skulde, som Eliezar forskrede, fordre af ham Oplysning over Fremtiden. Heller

ikke vidste han ret, hvorfra den Anelse kom, som gjennemgjos ham, eller rettere, han vilde og torde ikke opfatte denne Anelse. Den Gamles Advarsel og hans eget Hjerte skrækkede ham hvergang tilbage.

Endelig — det var Solens Fest. Prægtigen traadte Zenobia i Spidsen for sit Hof, med sine tre Sønner ved Siden, ind i det kolossalske Tempel. Offernes Blod stod i de gyldne Skaaler og Choret af Præster istemte den hellige Sang. Folket, betaget af den dybeste Ærefrygt, stod taus og lyttende; men Achilleus stod der med sammentrukken Pande; thi han kunde ikke deeltage i en Afguds Tilbedelse. Zenobia syntes at gjette hans Tanker. „Billeder ere nødvendige for det sandselige Menneske, hviskede hun: kun skulle de ikke drages ned til Mennesket, men hæve ham over sig. Og det er min Plan med mit Folk. Dog derom mere en anden gang. Det er snare Tid, at vi To komme i nærmere Bekjendtskab. Hør dog paa Sangen; den er forfattet efter min Befaling, og Du vil forstaae mig; maaskee Faa forstaae mig og denne Hymne uden Du." Netop begyndte den egentlige Sang, og Achilleus tabte ikke een Stavelse deraf.

Du, som majestætisk skrider
Over Himmelbuens Blaae;
Du, som maaler Livets Tider;
Du, som alle Egne saae!
Hellige, i Purpurklæde,
Med den gyldne Stjernebræm,
Paa Dit høie Himmelsæde,
I Dit Straalediadem,
Maa du herligen fremtræde.

Stille! hører, tier og bæver!
Guden hen over Templet svæver!
Brændende er hans Kjortelflig;
Mild mod den Fromme — hans rædsomme Lue
Synderen truer.
Rolig, stille, andagtsfuld,
Milde Gud, vi Dig beskue;
Lys os med Dit Straaleguld,
Varm os med Din stille Lue!
Stille! hører! I Gudens Navn vi tale,
Vi hans Præsters Sandheds Ord:
Mithras Magt er herlig og stor;
Ingen Dødelig kan den male.
Men — saa byder han os at sige:
Større endnu er den evige Gud,
Solen, hans Søn, er hans Sendebud;
Uden Grændser er Faderens Rige.
Mithras er den Eviges Billed.
Lign ham, o Støvets svage Søn!
Send ham Dit Hjertes stille Bøn!
Derfor han er Dit Blik fremstillet.
Hellig Varme i Din Sjel
Gløde reen som Solens Flammer;
Viisdoms klare Straalevæld
Lyse skal i Støvets Kammer.
Kraften straaler, Retfærd truer,
Godhed gløder, Viisdom luer
Hist i Mithras store Øie;
Hæv Din Sjel imod det Høie,
Lign Alherrens Billede!

Achilleus forstod let den vise Dronning og beundrede den store Aand. Imidlertid kunde han ikke nokſom forundre sig over det Afstikkende i denne Hymne, saavel i Sprog som Form, og over det overraskende Indtryk dens Simpelhed gjorde paa Mængs

den, der var vant til Orientens rige Blomsterfprog. Da Dagens øvrige Høitideligheder vare forbi, vinkede Zenobia ham ind i sit inderste Gemak, fattede hans Haand og sagde: „Udtal nu Skjebnens evige Dom over Palmyra og Zenobia! Løs de Gaader, som kun for Dit Blik ei ere det!" Skjælvende greb Achilleus i Skjebnens Dække. Men med mandig Standhaftighed udholdt han Prøven og afslog den deilige Qvinde, hvad hun med Taarer og smigrende Ord bønligen begjerte. „Ha, jeg forstaaer det! Jeg veed, hvorfra denne Fasthed kommer! Eliezar, den Forvovne, har misbrugt min Tiltro. Gaae, Achilleus! Endnu har Ingen vovet at nægte den mægtige Zenobia en Begjering; Du er den Første. Velan! af Dig maa jeg taale det. Men snart vil Du tænke anderledes."

En Tjener traadte ind og meldte Longinus. Dronningen blev bleg. „Nu vil det vise sig! sagde hun hurtig fattet: Achilleus! Bliv her." En høi, ædel Græker traadte ind og bukkede sig flygtig for Dronningen. „Nu, hvad er Udfaldet?" spurgte hun med usikker Stemme. — „Store Dronning! for Udfaldet raader den evige Verdens Beherfker; men fra Keiserhoffet bringer jeg ingen god Efterretning. Jeg blev neppe indladt hos Aurelian, og han udstødte fornærmelige Ord, som jeg ei kan gjentage. Du havde glemt, at Du var hans Vasal; Du havde udstrakt Din Arm over Ægypten, tvertimod hans Forbud; det var Tid at standse Din Vælde, som snart kunde blive Romerfolket farlig, siden Du ei mere kunde anfees for at arbeide i Fællesskab med det. Han har

besluttet at vende de Vaaben imod Dig, der hidtil vare vendte imod Persere og andre Barbarer, og paa Udsoning var ei at tænke, med mindre Du fandt Dig i at afstræde alle erobrede Lande til ham og trække de gamle, snevre Grændser om Palmyra." — „Det havde jeg ventet. Men hvor snart kan hans Armee være her?" — „Den er allerede under Vaaben; maaskee i dette Øieblik paa Marschen. Ved lumpne Konstgreb opholdt man mig underforskjellige Paaskud i flere Uger paa Veien." — „Longinus! sagde Zenobia med Fatning: nu er den Tid kommen, da Zenobia skal vise sin Kraft og Du Din Skarpsindighed. Jeg har aldrig eiet Qvindetaarer i Farens Stund; de skulle ei heller nu dunkle mit klare Blik. Der seer Du Din Vicarius, min Ven Achilleus; træd ind i mit Kabinet med ham, og gjør ham bekjendt med vor Forfatning."

Stemningen blev snart meget alvorlig i Palmyra; Rygtet om den fremrykkende romerske Armee, Dronningens alvorlige Krigsrustninger, Statsmændenes stille Virksomhed, de frem- og tilbagejagende Courerer — Alt satte Folket i den uroligste Spænding. Da lød Zenobias Befaling, at den hele Stads Indvaanere skulle forsamle sig paa det store Torv. Selv traadte hun frem iblandt Mængden, hendes tre Sønner i Purpurkaaber ved hendes Side, Longin og Achilleus foran den prægtige Hofstat. Dronningen opløftede sin herlige Stemme, og holdt en Tale, fuld af mandigt Mod, fuld af qvindeligt Ynde. Hun forestillede Folket dets tilkommende Konger. „Frygter ei, sluttede hun: imedens Een af disse endnu lever,

Jeg og mine Sønner ere beredte til at offre Livet for Eder; men saalænge een Frugt er tilbage af det kongelige Palmetræe, saalænge har det ei mistet sin Krone." Da hyldedes de tre unge Mænd af det jublende Folk, og Zenobia gik bort med rolig Høihed.

Om Aftenen traadte Achilleus, endnu opfyldt af Dronningens Storhed, ind til Rabbi Eliezar. Han var ikke tilstede, men Zilha sad grædende i en Krog af Stuen. „Hvad feiler Dig, yndefulde Zilha, og hvor er Din Fader?" — „Ak, svarte Pigen: jeg er meget ulykkelig. Min elskede Pleiefader er fængslet, og seer maaskee ikke den kommende Sol." Forfærdet veeg Achilleus tilbage. Da greb Zilha Luthen, fremkaldte dens melodiske Toner og sang:

„Nat er i min Sjel, Sorgens Nat, der er uden Maanesølv og Stjerneguld; ei heller dufte Natviolerne og Myrrhabuskene, thi det er øde som i Syriens Ørken i mit Hjerte.

O Du, Du kom, Fremmede! som en Naae kom Du fra de fjerne Bjerge, som en herlig Glands fra de langt bortliggende Morgenhøie. Og min Fader elskede Dig som Søn.

See, jeg har nu intet Slør, hvormed jeg kan bedække mit Hjerte, og i min Sorgs Nat, imedens jeg sørger over min Fader, drager jeg Dig til mig; thi nu have mine blege Kinder ingen Roser mere at rødme ved.

Derfor siger jeg nu frit, at Du er mit Haabs Morgenrøde. I Din Haand staaer min Faders Liv;

Du kan give ham Frihedens Dag, og derfor vil jeg give Dig mit Hjerte; thi det er en Frugt, en Drue, som jeg har bevaret for Dig, og som min Fader har opelsket for Din Haand.

Hør nu min Bekjendelse i Sorgens Nat. Den skammer sig for Dagen, ligesom Nattergalens Toner for den lyse Dag."

Achilleus var ude af sig selv. Førstegang følte han tydeligt, at han elskede med Orientens hele Lue den herlige, huldе Sangerinde. endskjøndt han endnu ei havde skuet hendes Ansigt. Drisig slog han sin Arm om hendes Liv og vilde opløfte Sløret. Men hun holdt hans Haand tilbage. „Ikke skal det angre Dig, min Ven, at see mit Ansigt, men opfyld først Forpligtelsen, at Du maa være Lønnen værdig. Imorgen vil Zenobia give min Faders Liv i Din Haand. Lov mig da hellig, at Du vil redde ham — og Kjærlighed og Taknemlighed skal dufte Dig imøde, sødere end Mandeltræet dufter i Palmyras Haver." — „O Du mit Livs Sol! svarte Achilleus, og lagde sit Hoved paa hendes Skuldre, omfattende hende end fastere: hvorledes kan Du tvivle om Din Faders Redning, naar hans Liv, som Du siger, ligger i min Haand. Giv mig dog en anden Prøve, at jeg kan vise min Kjærlighed." — „Denne vil være stor nok!" sagde Zilha, og bad ham nu gaae bort.

Da Achilleus kom ud, mødtes han af et støiende Optog. I Anledning af de tre Kongers Udnævnelse, og for at adsprede den Uro, som Tidsomstændighe-

derne frembragte, havde Zenobia, efter alle Tiders Maade, anstillet en glimrende Folkefest. Græske Skuespil forlystede den mere dannede Deel, imedens Folkemassen glædede sig ved den Skare formummede, allegoriske og phantastisk indhyllede Personer, der støiende sværmede om, eller i forskjellige Processioner drog gjennem Gaderne.

Achilleus vilde undgaae Sværmen og forføie sig hjem, hvor vigtige Statssager ventede ham. Men det var umuligt at komme ud af Mængden, og det var næsten som om den hele Trop af Forklædte kun havde ham i sigte; thi hvergang han troede sig fri, blev han omringet af nogle Andre. Snart var han i Selskab med Silen og Bachus, snart med Faunner og Nympher. Endelig troede han sig fri. Han havde trængt sig ind imellem nogle uoplyste Pilastre. Da greb et fælsomt, broget qvindeligt Væsen hans Haand med Kæmpestyrke; om Hovedet havde hun et tæt, foldet Slør, som faldt ned over hendes Ansigt og Bryst. I Haanden førte hun en firkantet, stor Bog, hvorpaa med en fremmed Skrift stod fire lueforgyldte Tegn. „Har Du ikke Lyst til at vandre med mig fra al denne Elendighed?" spurgte Masken i et Sprog, der var meget forskjelligt fra alle ham bekjendte Tungemaal, og som han dog til sin store Forfærdelse baade forstod, og som syntes ham inderlig bekjendt. En klar Glands omgav hende pludselig midt i Mørket, ligesom naar Maanen træder frem imellem tykke Regnskyer. Hun slog Sløret tilside, og et huldt, bekjendt og dog fremmed Ansigt smilte ham imøde: „Følg mig, Yngling! Du har længe nok

tumlet Dig her imellem disse Mennesker. Vær fri, slaae op i min Bog, og jeg skal slaae Trylleslaget over denne Ruinhob. Zilha og Zenobia! Lad dem være! Giv dem Ro! tag Din Haand fra dem, saa falde de sammen under Ruinerne." Da saae Achilleus forskrækket paa Bogen og klart stod Skriften ham for Die og han læste et Aarstal, langt henne i Fremtiden. „Nei, nei! Jeg tør ikke, jeg kan ikke! sagde han endelig og vendte sig bort: Jeg længes efter Dig, Du underlige Qvinde, og jeg skjælver for Dig. Lad mig være!" — „Nu vel! Dit Maal er da ikke fuldt; saa sværm endnu, Daare! Men imorgen, imorgen vil jeg komme igjen." Hun forsvandt; Achilleus saae med en underlig Følelse efter hende, og hans Bryst blev trangt.

Endelig stod han igjen i sit eensomme Pallads for de optaarnede Pergamentsroller. Men ligegyldig og spottende bladede han dem igjennem; skrev Breve til fremmede Hoffer og udarbeidede forviklede Planer lige til Morgenstunden, og fandt til sin store Forundring, at det Hele var lykkedes ham bedre end nogensinde.

Ved Dagbrud blev han kaldt til Zenobia, og hun saavelsom Longin faldt i glad Forbauselse over den Indsigt og Fuldendthed, hvormed han havde udført de vanskelige Forretninger. — Paa et Vink bortfjernede Longin sig og Dronningen greb hans Haand. „Achilleus, begyndte hun: Du har gjort Meget for mig, men det er Altsammen Intet imod hvad jeg fordrer. For sidste Gang: rul Fremtidstæppet op!

Eliezars Liv er nu i Dine Hænder. Jeg veed det er ham, som har afskrækket Dig. Gaae ind i mit Kabinet og betænk Dig en halv Time."

Bleg og forvirret traadte Achilleus ind. Han tænkte paa Zilha og sit Løfte, paa den Gamles Fare, men ogsaa paa hans Formaning, og en indvortes, uforklarlig Modbydelighed talede høit i hans Bryst imod at opfylde Dronningens Begjering. Da var det paa engang som om Gulvet sank under ham, som om Væggene forsvandt, som om han stod paa en uoverseelig Grusdynge; Maasken fra Gaarsdagen stod hos ham og sagde: „Har Du ikke Kraft til at følge mig frivillig, saa løs i det mindste Din Tunge og forkynd Zenobia hvad hun fordrer; thi i samme Øieblik staaer Du fri ved min Side; kun Din Tausshed holder hende og Alt om hende vedlige. Tænk dog paa, hvor Du hører hen, og lad dette fare." Synet forsvandt, og med det den hele forunderlige Forandring. Achilleus gik dybsindig op og ned i Kabinettet. Allerede hørte han Dronningens Trin. Da styrtede iilsomt ind i Salen en Eunuch, trykte ham en Seddel i Haanden og forsvandt. Han betragtede den forundret og fandt disse Ord fra Eliezar: „Følg Din indre Stemme. Bevar Din Hemmelighed. Lad mit Hoved falde og Dit, om det gjøres nødig; men tie, ellers er Alt tabt." Netop fik han stukket Billetten til sig, da den stolte Dronning med funklende Herskerblik stod for ham. „Din Beslutning?" — „Er uforanderlig." — Hun saae længe stivt, ligesom gjennemborende, paa ham. Endelig vendte hun

sig rask om til en Officeer. „Fuldbring Henrettelsen!“ raabte hun: Og bring denne Misdæder i Fængsel.“

Her havde han Tid nok til at overveie sin underlige Skjebne. Det Besynderligste var, at han ikke tydeligt kunde forklare sig, hvad der egentlig bandt hans Tunge. Daglig kom Bud fra Zenobia, hvori han paa det Eftertrykkeligste blev formanet til at give efter, men forgjeves. Imidlertid vare store Omvæltninger foregaaede. Aurelian havde slaget Persere og Armenianere, og laae nu alt i lang Tid for Palmyra, hvori Dronningen efter det tabte Slag ved Emesa havde maattet indslutte sig. Hver Dag syntes Keiseren at komme sin Seier nærmere. Snart manglede Levnetsmidler. Borgernes Mod forsvandt. To af Zenobia's Sønner vare fangne, den tredie haardt saaret. Achilleus glemte gandske sig selv og den haarde Behandling han udstod, og tænkte allene paa den store Dronning og hendes Lands Skjebne.

En Dag, da han med Lampen i Haanden søgte efter Noget, blev han en Indskrift vaer paa Væggen i Fængslet. „Salomons Longang“ stod med halvt udslettede, hebraiske Bogstaver. Længe stirrede han forundret, snart paa Skriften, snart paa Væggen. Endelig opdagede han, at en liden Steen tæt ovenfor Inskriptionen stod lidt udenfor de øvrige. Han trak i den, og med nogen Møie fik han den i Haanden. See, og i et Øieblik knagede Væggen, og sank gandske heel ned i Jorden. En mørk Hvælving laae for ham. Efter nogen Betænkning traadte han forsigtig, med Lampen ind i den; men i Øieblikket sprang Væggen op bag ved ham, Lampen gik ud, og han stod i en

fortvivlet Forfatning i det tykkeste Mørke. Efter længe haabløs at have famlet omkring, stødte han paa en langagtig, firkantet Forhøining som en Liigkiste. En ny Gysen gjennemfoer ham. Afmægtig sank han ned paa Forhøiningen. Da glimtede igjennem Mulmet en liden trekantet Plade, hvorpaa „Jehovah" stod præget med Bogstaver, der efterhaanden, som han betragtede dem, ligesom Sanct hansorme begyndte at skinne. En frisk Green laae ved Pladen. „Jehovah!" raabte han med sin sidste Kraft og tog Grenen i sin Haand. Da stod paa engang ni Mænd i sorte Kapper omkring ham, hver med en Lygte og en Klokke i Haanden. Den Ene af dem greb ham om Haanden og reiste ham op, og nu førte de ham en vidunderlig Gang, indtil de stode ved en stor, prægtig Marmordør. Mange rædsomme og herlige Syner opgik for hans Blik, da han førtes ind i den lyse prægtige Hal. Længst borte sad en prægtig klædt Olding paa en riig Fløiels Throne. Achilleus torde ikke spørge; men det bares ham for, som om den Gamle maatte være den vise Østens Konge. Efterat have hørt, seet og lært mangfoldige Ting, hvoraf dog Alt syntes ham som i en dunkel Drøm bekjendt, blev han endelig ført ud, og nu traadte En af Forsamlingen hen til ham. „Her, sagde han: giver jeg Dig Valget imellem to Regler. Foran Dig seer Du to Døre. Den ene fører Dig igjennem en sikker Vei ud i det Frie, hvor hiint Væsen med den store Bog venter Dig, for at bringe Dig did, hvor Du egentlig hører hjemme. Den anden Dør derimod fører Dig ind i en Gang, der bringer Dig ind i Solens

Tempel i Palmyra. Men vil Du heller blive ved at gaae herfra fremad, da kommer Du op paa Veien, som gaaer til Euphrat."

Achilleus valgte, efter en kort Betænkning, at vende tilbage til Staden. Uden Vanskelighed kom han igjennem et lyst, rummeligt, søileklædt Galleri hen til en liden Dør. Han lukte den op med en Nøgle, og stod nu pludselig midt i Solens Tempel. Templet var opfyldt af Mennesker, men Ingen havde lagt Mærke til at han traadte ind af den lønlige Dør. Ligesaa ubemærket sneg han sig igjennem Trængselen. Thi Alle vare beskjeftigede med den overhængende Fare, og anraabte Guden om Bistand.

Achilleus ilte lige hen til Slottet og forlangte at tale med Dronningen. Med et Glædesudraab, der forundrede ham, traadte hun ham imøde. „Himlen være lovet, jeg har Dig igjen! udbrød hun, næsten ude af sig selv: Siig mig, hvor har Du været?" — Uden at lade sig forvilde ved Zenobia's uventede og uforklarlige Naade, bøiede Achilleus sig for hende og sagde: „Store Dronning! Glem for et Øieblik den Unaade, hvormed Du har straffet Din ulykkelige Slave, og laan et Øre til hans Tale. Jeg har gjort en Opdagelse, der maaskee kan vorde et Redningsmiddel for Verdens ypperste Prydelse, og bevare Dine kostbare Dage, hvis hverken Din Tapperhed eller Viisdom kan frelse Dig mod den seirende Fjende." Stum af Beundring stod den deilige Qvinde for ham, og kunde længe ikke fremføre et Ord. Endelig sagde hun: „Førend Du betroer mig Din Opdagelse, høimodige Mand, maa jeg gjøre Ende paa

en Vildfarelse, som, skjøndt jeg frivillig og forsætlig har foranlediget den, dog har kostet mig endnu langt mere end Dig. Tro ikke, at Din Vægring for at opfylde mit Forlangende, har mishaget mig. Tvertimod, Du har været sat paa den haardeste af alle Prøver. Din Tjeneste er mig af høieste Vigtighed; men kun da, naar Du i intet Tilfælde robede det, der for mig endnu er tilkommende, torde og tør jeg benytte Din Tjeneste. Drager Du Sløret fra mit Øie, saa er Tiden der, hvori jeg ikke er og kan være, og det er forbi med mig og Palmyra. Du har overstaaet Prøven. Tag nu den første Belønning." Døren gik op og Eliezar traadte ind og fløi i sin Vens Arme. Achilleus havde neppe Kraft til at udholde den pludselige og utænkelige Forandring. Hvad der bragte ham til sig selv var den Fare, hvori Zenobia og den uophørlig beleirede Stad svævede. „Og nu den anden Løn, vedblev Dronningen: Gaae ikke, men før ikke, til Eliezars Bolig."

De bleve afbrudte ved frygtelige Efterretninger om Fjenden. Zenobia styrtede ud, kastede sig paa sin Ganger og sprængte afsted til Murene. En ny Ild greb Achilleus; han forlangte Vaaben og kastede sig i Spidsen af en Legion, der netop, idet den vilde gjøre Udfald, mistede sin Anfører. Med utrolig Tapperhed og Held stormede han frem, og anrettede saa stor Skade i den romerske Hær, at denne rykkede tilbage fra Stadens Mure. Bedækket med Støv og Blod kom han seent imod Aften tilbage.

Med ubeskrivelig Glæde blev Achilleus og hans tappre Skare modtagen. Men han ilte til sin Bo-

lig, for at afføre sig den blodige Rustning. Hans Hjerte var opfyldt af den inderligste Selvtilfredshed og af Haabet om den Løn, han maaskee endnu samme Aften skulde modtage af Zilha, en Løn, der overgik Zenobia's Naade og alle et taknemmeligt Folks Laurbærkrandse. Da traadte unanmeldt Zabdas, Oberst for Livgarden, ind til ham. „Min Ven! sagde den ærlige gamle Mand: Du vil forundre Dig over min unanmeldte Indtrædelse. Men jeg har paa eengang en bedrøvelig og den allerglædeligste Nyhed at bringe. Først maa Du vide, at paa samme Tid Du gjorde det heldige Udfald imod Fjenden, rykkede Prinds Vaballat ud, blev afskaaren og er sandsynligviis ligesom hans tappre Brødre falden i Keiserhærens Hænder, om han ikke endog er bleven et Offer for sit Mod. Fortvivlet over dette Uheld, og over Folkets nedslagne Forhaabninger, har Dronningen besluttet — o Achilleus! jeg veed ikke at smigre, men mine Taarer skulle tolke Dig min Glæde — at belønne Dine store Egenskaber og give Folket en Fader. Imorgen vil hun hænge Purpurkaaben om Dine Skuldre og vælge Dig til Gemal og Medregent."

Achilleus stod uden Fatning; de forskjelligste Følelser vexlede i hans Sjel. Han formaaede neppe at bede den Gamle om at give ham Tid til at samle sig. Med et inderligt Haandtryk forlod den tappre Zabdas sin Ven, og Denne sank udmattet ned paa Puderne. Men med Eet sprang han op. „Endnu har jeg ingen offentlig Kundskab om den ædelmodige Dronnings Villie. Det er endnu Tid." — Hurtig styrtede han igjennem Gaderne og hen til Rabbi Eliezar.

Oldingen mødte ham med et Favnetag. Men Achilleus rev sig løs og spurgte efter Zilha. „I denne Aften, Gamle, i dette Øieblik skal Du forene mig med hende. En Time, og det er maaskee for seent. Nøl ikke, see ikke paa mig! Jeg veed, Du vil give mig Pigen; men snart, nu strax!" Zilha traadte ind, og Achilleus drev stærkere paa den Gamle, idet han, skjælvende for enhver Bevægelse paa Gaden, drog hende tæt til sig. „Veed Du at Dronningen —" spurgte Zilha og lod hans Haand falde. „Just derfor i Navn af Alt hvad helligt er!" raabte Achilleus stormende. Da løftede Zilha sit Slør og sank i hans Arme. Det var Zenobia!

„Du har vundet mit Hjerte og Du fortjener at dele min Throne, sagde med Høihed og Kjærlighed den store Qvinde: men reen bevare Du min Kjærlighed i Din Barm. Zenobia har aldrig følt Sandsernes Storm, og Verden anseer mig for en kold, følesløs Skabning, fordi jeg ikke kan drikke af det lave Velbystbæger. Du Achilleus, Du er den Eneste, for hvem jeg endnu kunde nære Kjærligheds Lue; thi Du allene af alle Dødelige kan bevare den reen, Du Mand af en fremmed Tid; Du kan elske min Sjel med Din Sjel, og Du vil ikke forlange at sætte den brusende Bærme for Dine Læber!" Derpaa trykte hun et sjelefuldt, men roligt Kys paa hans Læbe, og førte ham med sig igjennem en Gang fra Rabbiens Bolig op i Slottet.

Det var Morgen; drømmende stod den nye Konge i sit Purpur paa den høie Slotsbalkon og skuede ud over den tumlende Folkemængde, der ligesom anstrængede sin sidste Kraft, for efter saamange sørgelige Af-

vexlinger, endnu engang at hvirvle et jublende Glædesraab i Luften; det Haab, den nys beundrede Konge kunde opvække hos det, var allene som en Afglands paa de vestlige Høie af den dalende Sol; det var ingen Morgenrøde. Achilleus følte det med Vemod, og Zenobia søgte forgjeves at dølge sin Kummer og bange Anelse. Longin var ved Emesa bleven Offeret for sin Troskab, og Achilleus ventede sig en ikke mildere Skjebne.

Da reiste sig en frygtelig Tummel. Forrædere eller Fortvivlede havde aabnet Stadens Porte, og den romerske Hær drog ind, som naar Havet har brudt en mægtig Dæmning og overskyller Landet med Død og Elendighed. Da tabte Zenobia sin Fatning, da udbrød hun: „Achilleus! Jeg føler, at jeg er Qvinde. Du er Mand. Gjennembor dette Bryst, at det kan faae Fred. Du har Kraft til at byde Fjenden den sidste Trods. Begrav Dig under mine stolte Mure!"

Men Achilleus drog den skjønne, afmægtige Qvinde med hurtige Skridt ind i Solens Tempel. Allerede stormedes dets hellige Mure. Da aabnede han Løngangen, og førte hende ned i Hvælvingen. „Hvor fører Du mig hen?" spurgte hun mat. — „Til Frihed!" svarte han, og trykte hende i de troe Arme. Derpaa ilte han op i Templet, hvor paa hans Befaling Zabdas havde indfundet sig med en udvalgt, tapper liden Skare. Han vinkede, og de traadte ned efter ham. Nu beskrev han Dronningen Veien, og bad hende ile over Euphrat. Selv vilde han først følge, naar Alt var tabt. Zenobia var

kommen aldeles til sig selv. Hun lod Krigerne gaae foran, og da hun var allene med Achilleus, sluttede hun ham endnu engang i sine Arme, og sagde: „Sandelig, Alt er tabt, min Elskede; Alt uden vor Tro til hinanden, og hvad er det Øvrige at regne derimod? Du vil aldrig mere see mig, det føler jeg, gjør Din Pligt, og vend da tilbage til et lykkeligere Aarhundrede. Men see, i Afskedens bittre Stund har jeg et Mindetegn at give Dig." Hun tog en kostbar Steen frem af sin Barm og viste ham de hemmelighedsfulde Karakterer, der med et magisk blegrødt Skjær glødede paa den mørkerøde Bund. „Tag denne Steen til Dig; den er en Talisman, som Du aldrig maa skille Dig ved. Saalænge Du bærer den, skal Tid og Død ikke adskille os, og naar Du engang i fjerne Tider finder den under dette Tempels Ruiner (thi med Dig skal den nedsynke bag de hellige Mure) da skal vi atter færdes og Tidens Hjul skal gaae tilbage for os, ufattelig for Menneskene." Saa talte hun og ilte fremad; men Achilleus sank bevidstløs om med Steenen i sin Haand.

Det var en vakker Høstdag. Anton sad dybsindig i Haven, og betragtede det affaldne Løv, og tænkte paa de fjerne Lande og de fjerne Tider. Det var ikke Lærkens Foraarslængsel efter Sydens Lunde, det var den stivnede Bies Længsel efter at finde Fred i den kommende Vinterdvale. Lægen havde nylig været her og havde rystet betænkelig paa Hovedet. Mine

havde blegnende skjult sit Ansigt, og Rikkes Øine løb over. Med et smerteligt Smiil bøiede Anton sig over de huldе Piger og iilte ud i den høstlige Natur. „Egentlig er min Sygdom en unaturlig Spænding, sagde han ved sig selv: men denne Spænding er saa voldsom, griber saa dybt ind i min Tilværelse, at jeg maa gaae under.“ Da tænkte han med Eet paa den kjære Reisefælle, Baron Rosenholm, og det forekom ham, som denne allene maatte formaae at bortage hans indre, qvælende Smerte. „Jeg maa til ham!“ udbrød han høit, og glædede sig over, at han endnu havde Kraft nok til en bestemt Ytring af Villien. Da blev paa engang en Tummel i Gaarden. Han blev opmærksom, og nu lød den gamle Vens bekjendte Stemme i hans Øre. Med to Spring var han ude af Haven og i Rosenholms Arme. „Hvilken Overraskelse! Du her! og det uden at vi have faaet en eneste liden Stavelse at vide derom!“—„Tusinde Gange velkommen, Hr. Baron!“ sagde Falster med en Inderlighed og Rørelse, som ordentlig blev paafaldende for Anton, midt i hans Glæde over Vennens Komme. Endnu mere forundret blev han ved at see hvorledes Mine og Rikke vexelviis trykkede Rosenholms Haand, ligesom et gammelt Bekjendtskab skulde fornyes. Man gik ind i Stuen. Den Reisendes Lune indtog Familien, og Anton, som i sin Glæde næsten gandske havde bemægtiget sig Samtalen, var af Udseende, Stemme og Væsen saa rask, at Rosenholm med glad Forundring spurgte, hvor den Sygelighed og Svækkelse var bleven af, som han i sine Breve endnu bestandig havde klaget over.

Grunden til Baronens Ankomst og til Familiens Fortrolighed imod ham, var den, at den gamle Falster, da Lægen alt værre og værre rystede paa Hovedet, havde skrevet til Rosenholm og bedt om Oplysning om Sonnens Sygdom. Denne havde med Bekymring for sin Ven skrevet tilbage, at han snarest muligt selv vilde komme, og da mundtlig sige dem, hvad han vidste, og paa alle Maader stræbe at opmuntre Anton. Forend Nogen havde ventet det, ankom han virkelig, og desstørre og livligere var Glæden.

Næste Morgen Klokken halv otte var efter Sædvane Familien samlet; dennegang i ængstelig Forventning. Baronen traadte ned med sin Pibe. Anton sov som sædvanligt. „For os Alle, begyndte Rosenholm efter Morgenhilsenen: er Antons sygelige Forfatning saa nærgaaende; det er i den Anledning jeg har revet mig los fra mine Forretninger i Danmark, og jeg veed, der er Intet for dem Alle vigtigere, end at erfare hvad jeg kan vide om dens Oprindelse. Altsaa jo før jo heller. — Vi landede, som De veed, i Seide, efter at have opholdt os et Par Uger i Athen og dens Omegn. Min Ven følte den meest levende, næsten overdrevne Interesse for enhver Levning fra Orientens Oldtid. Vi kom fra Jerusalem og vare Begge opfyldte med Tanken om dens magesløse Betydning og Mærkværdighed. Kun Palmyras berømte Ruiner kunde forekomme os endnu seværdigere i disse Lande. En Aftenstund ankom vi til en Flække, en halv Miil borte fra den herlige Ruinhob, og næste Morgen vandrede vi med endeel Beduinere til Staden. Det er ikke her Tid at fortælle

Dem, hvor stor, hvor herlig denne sjunkne Rigdom af Underværker ligger der i den vilde Forstyrrelse. Vi vare Begge næsten ude af os selv. Efter et Par Timers Vandring skiltes vi ad, for paa forskjellige Kanter at optage Tegninger o. s. v. Kun ved Maaltiderne søgte vi sammen. Om Aftenen seent besluttede vi os endelig til Hjemreisen; men Falster vilde endnu engang gaae igjennem Ruinerne af Solens Tempel, hvortil udfordredes en lang Omvei, og jeg, der var overmaade træt, gik hjem. Et Par Indfødte skulde følge min Ven. Saasnart jeg var kommen i Qvarteer, sank jeg om paa mine Puder. Efter nogle Timers Forløb vaagner jeg og kalder paa Falster. Han var endnu ikke kommen. De kan tænke, hvor urolig jeg blev. Jeg sprang op og gjorde Undersøgelser. Hans Ledsagere vare længesiden komne hjem. Da de, kede af at stryge om med ham, havde drevet paa Hjemtouren, havde Anton sagt, de kuns kunde gaae. Han fandt nok hjem. Forestil Dem min Uro. I faa Øieblikke sad jeg tilhest, fulgt af en heel Deel Beduinere. Vi stode igjen ved de omstyrtede Steenhobe. Maanen straalede forunderligt ned over de hvide Støtter og Mure; det var en magisk deilig Nat. At finde Falster i denne uhyre Strækning, var naturligviis yderst vanskeligt. Vore Raab bleve ubesvarede, og han var intetsteds at opdage. Gandske fortvivlet og ude af Stand til at gaae længere, satte jeg mig ned paa et Muurstykke, og mine Folk leirede sig ligegyldig omkring mig. Søvnen trykte mine Øielaag sammen. Da jeg vaagnede stod Solen høit paa Himlen. Jeg sprang op og

begyndte paany at raabe. Da — o Glæde! — kom Falster frem bag en Sølegang og gik mig imøde. Paa mine Spørgsmaale vidste han ikke at svare Andet, end at det havde været ham umuligt at rive sig løs fra Ruinerne, der i Nattelyset havde noget saa usigeligt tiltrækkende. Han havde vandret omkring den hele Nat, meente han; dog vidste han ikke ret, hvad der var foregaaet med ham. Vore Raab vare slet ikke trængte til hans Øre. Med den høieste Smerte og Forfærdelse betragtede jeg ham. Han saae næsten ud som en Vanvittig. Meget føielig gik han nu afsted med mig, og syntes lidt efter lidt at komme sig. Han medbragte en mærkværdig liden Steen, som han havde fundet i en Gang fra Solens Tempel. De har vel seet denne rigtig interessante Reliqvie fra Oldtiden. Men snart ønskede jeg den langt bort; thi han betragtede den uafladelig og med en saa underlig Interesse, at jeg ofte blev bange for ham. Ved vor Tilbagekomst til Marseille lod han den indfatte i Guld og bar den siden altid i en Guldkjæde. Der har De den hele Historie, saavidt som jeg kjender den. Jeg drev paa Hjemreisen i det Haab, at han vilde komme sig i sin Families Skjød. Desværre, mit Haab er da ikke opfyldt."

Tause og inderlig bedrøvede sad de gode Mennesker omkring Baronen, som bekymret stirrede hen for sig. „Jeg er ikke overtroisk, begyndte han endelig: men af phykologiske Grunde troer jeg det vilde være godt om man fik Medaillonen fra ham." — „De har Ret, svarede den gamle Falster: men hvorledes høre vi os ad dermed? At bruge Vold var nepperaa-

deligt." Rosenholm saae betydende paa Mine. En let Rødme steg over Pigens blege Kinder. „Jeg vil forsøge det!" sagde han sagte.

Nu kom Anton ned. Den sædvanlige Mathed, hvormed han hver Morgen traadte ud fra sit Værelse, laae paa hans Ansigt. Imidlertid oplivede Reisefællens Nærværelse ham kjendeligen. Baronen førte Samtalen lige paa Palmyra, og Anton, der i Førstningen var ligesom sky for at indlade sig deri, blev opildnet. Feberild brændte i hans Øine og paa hans Kinder; han sprang snart op, snart satte han sig igjen. Da traadte Mine med sit huldе Smiil tæt foran ham og bad ham om at see Medaillonen. Han tog den frem og gav hende den. Med en konstlet Munterhed begyndte den elskværdige Pige: „Anton! Jeg har en stor Begjering at gjøre Dig. Giv mig et Beviis paa, at Du holder af mig, og forær mig denne Skat. Jeg kan ikke see mig mæt paa den." — „Det kan jeg ikke, kjære Mine; jeg veed ikke selv hvorfor! bed mig om hvad Du vil, men tag ikke denne Reliqvie fra mig." Men Mine, den ellers saa fordringsløse Pige, holdt ikke op at bede, førend han med et mørkt Ansigt gav hende den.

Mine iilte under den første Forevending ud af Stuen og skjulte Stenen i sin Komode. Dagen hengled som sædvanligt, kun at Rosenholms Nærværelse satte Anton i et fortræffeligt Lune. Om Aftenen, da han bad Godnat, stod Ønsket om at faae Stenen tilbage, tydelig skrevet paa hans Pande; men Mine lod det ikke komme til Ord, og han gik. Næste

Morgen, Familien havde neppe samlet sig, førend Anton usædvanligt munter traadte ned. „Det er forunderligt, sagde han: saa vel har jeg ikke sovet i mange Tider; Din Ankomst, Rosenholm, gjør mig frisk igjen.“ Og virkelig, fra den Tid af kom Anton sig: Rosen blomstrede atter paa hans Kind, Øiet straalede, og inden en Maaned var han fuldkommen helbredet. Endnu førend Baronen reiste, blev Mine forenet med den elskværdige unge Mand, og alle Glædens Genier omflagrede den lykkelige Familie.

I denne Tidspunkt lærte Nedskriveren af disse Ark Falster at kjende, og hørte af den lykkelige Kone Begivenheden med Medaillonen. Hun viste mig den, og, var det saa i sig selv, eller fordi Fortællingen havde vakt min Phantasie, men jeg maa tilstaae, Stenens Farver og de uforklarlige Karacterer forekom mig ret vidunderlige. Anton spurgte aldrig efter den mere; men engang, da vi længe havde underholdt os om Palmyra, tog han mig tilside og gav mig et Manuskript, der havde til Overskrift: „En Ulykkeligs magnetiske Drøm, optegnet efter Hukommelse i hans lykkelige Dage.“ Dette Manuskript har jeg i Forkortning meddeelt Læserne i det Foregaaende.

Saalangt har jeg trøstig berettet min Vens underlige Tildragelse. Nu skjælver min Haand, og mit Øie omtaages af en bitter Taare. Ak, skal jeg fuldende? — Tre lykkelige Aar henrandt som den rolige Bæk løber ned over Blomsterengen. Da —

døde Mine. Stum af Sorg sad Anton en Aften og gjennemsaae hvert Baand, hvert Brev i den Uforglemmeliges Efterladenskab. Da fandt han Medaillonen. Han hængte den atter om sin Hals, gik op paa sit Værelse og lukkede Døren ilaas. Neden under hørte man ham gaae op og ned hele Natten. Næste Morgen — var hans Forstand aldeles borte! — Nu sidder han med de stive, stirrende Øine den hele Dag gandske allene og drømmer. Intet kan vække ham. „Gud give ham snart Fred!" siger de gamle bedrøvede Forældre, og med et Suk gjentager hans Søster, min elskede Hustru, og jeg det tunge Ønske.

(M. C. Hansen.)

Aphorismer.

Forord.

De Ideer, der ligesom udfylde en Tomhed hos os, eller hvori en Sandhed, der i dunkle Omrids længe har foresvævet vor indre Sands, tydeligt, klart og træffende er udtalt, gribe saa gandske ind i vort hele Væsen, at de deels begeistre os i en glad, oprømt Stemning; deels trøste og oplive os i alvorlige, tungsindige Øieblikke. En Samling, eller rettere et Udvalg af slige, deels fremmede, deels egne, Ideer

og Anskuelser, der i forskjellige Sindsbevægelser og Stillinger i Livet have frembragt eller efterladt et saadant velgjørende Indtryk paa Indsenderen, anseer han, idet mindste med Hensyn til de ved Læsning af fremmede Skribenter uddragne, at være af den Beskaffenhed, at de ikke uden Interesse og Deeltagelse ville læses ogsaa af Andre, og tillader sig derfor at meddele samme her. Overbeviist om Rigtigheden af den gamle Sandhed, at intet Skrift er saa slet, at der jo findes noget Godt deri, har Samleren ofte hos aldeles ubekjendte og unævnte Forfattere fundet Bemærkninger og Strøetanker, der gave ham Anledning til videre Udvikling og benyttedes af ham som Vehikel for egne Betragtninger. Dersom Enhver, der i fremmede Sprog læser Meget, vilde optegne Lidet af det, der især forekom ham at være, deels i Almindelighed aandrigt, vittigt eller interessant, deels for ham i Særdeleshed characteriserende og træffende hans egen Individualitet, da vilde en saadan Samling af Brudstykker ofte afgive et psychologisk Bidrag deels til Samlerens egen Characteristik, især naar han ikke blot var Oversætter, men tillige original Forfatter, deels til at betegne hans intellectuelle Standpunct. Som Indledning til det Følgende sluttes disse Bemærkninger maaskee ikke upassende med Schillers betydningsfulde Distichon:

Uddan til Menneske Dig! Du for Tusinde bliver en Gaade!

Ingen begriber hos Dig, hvad han ei kjender hos sig.

1.

„Gud har givet Eder eet Ansigt, og I selv giver Eder et Andet!" siger Hamlet, hiin — udødelige Yndling af den ophøiede Mester, der gjød evige Speil for forgængelige Mennesker, — til sin smægtende Ophelia. Disse Ord kan enhver Menneskekjender maaskee med Grund efter ham gjentage til alle Mennesker, sig selv ikke undtagen; thi Enhver har en, idetmindste efter sin egen Mening, meget zirlig og smagfuld malet Maske, som han tager for Ansigtet imod Andre, og ikke sjelden for sig selv, og i hvilken han er saa forelsket, at den stundom endog bliver ham dyrebarere end hans eget Ansigt. Ja, de Fleste forglemme tilsidst, at de have et og holde Masken derfor.

2.

Det ene Menneske er det Andets Hieroglyphe, men der gives Gaader, der gjettes af det første Øiekast, og hvis Opløsning dog næsten aldrig bliver udtalt.

3.

Det er en sand Lykke for Mennesket, at han idag kan gaae rolig og frimodig forbi de Brædder, inden hvilke han, otte Dage efter, ligger sex Fod dybt i Jorden. — At spaae var fra Arilds Tid et utaknemligt Haandværk, fordi det med et lydeligt: Holla, vakte Jordvandreren — egentlig Nattevandreren paa den dunkle Jords Klipper og Fjeldtoppe — af den

søde Slummer, i hvilken han indbildte sig at spadsere paa lutter Blomster og Roser.

4.

Menneskets er ustridigt selv Menneskets bedste Fryd. Deraf vor behagelige Rydelse ved venlige Samtaler, deraf den fortrolige Idee-Meddelelse ved Sproget, Brevvexlingen; deraf, for at gaae høiere, Staterne. Tvende oprindelige Tilbøieligheder ligge i Alt, hvad der er istand til at fatte og slutte; den ene hæver os til Guddommen; til vore Lige knytter os kjærlig den anden; Hiin gav Religionen, Denne Selskabet Tilværelse.

5.

Der gives skjønne Øieblikke i Livet, i hvilke vor bedre Følelse saaledes henriver os, at vi kunne trykke enhver Blomst, enhver Stjerne, enhver Orm og ethvert Menneske til vort Bryst — i hvilke vi ligesom gjerne favnede hele Naturen!

6,

Ligesaavel i Livet, som i Konsten findes Originaler og Copier. For hvem er ikke den genialske Originalitet, hans Særhed uagtet, interessant? den humoristiske piquant? Hvo har ikke den sentimentalske kjær?

7.

Uro og Ulykke ere Mennesket ligesaa nødvendige som Salt og Storm Havet. Vel er Ulykken ofte

kun en Hieroglyph, som Enhver udmaler. Den høie Aand smiler Ulykken imøde, kun den Elendige spotter over det faste, trodsende Mod; den Ædle omfavner ham broderlig i Afgrunden.

8.

Ikke sjelden og ei uden Virkning vandrer Fornuften forklædt om ligesom Kaliferne i Tusind og een Nat.

9.

Vildfarelse — hedder Opløsningen af de fleste Problemer i det menneskelige Liv. Den praktiske Sands reiser igjennem Livet som en Fremmed og opgiver Gaader. Den, der gjetter heldigt, falder han om Halsen, og naar den Gjettende i Omfavnelsen ikke mister Hovedet, da fortæller han ham alt Øvrigt af sig selv.

10.

Dristighed synes at være en af de moralske Nuancer, der staae nøie imellem Godt og Slet; derfor blive de ofte i Sprogbrugen og i deres Fædreland, det almindelige Liv, brændemærkede af Misforstaaelse og Misbrug, ligesom de til Galeierne uskyldigen Dømte i det gamle Frankrig. — Dristighed synes, naar man vil iagttage alle dens Modificationer, at være en Blanding af Mod der bestaaer, og af Forvovenhed, der opsøger; begge fornemmelig anvendte paa menneskelig Haandtering i Forretninger og Omgang. Stiller sig i Forvovenhedens Sted Kjækhed

eller ogsaa Frækhed, — en Bajadere istedetfor en Amazone — saa bliver Dristigheden til Dumdristighed. Indsniger sig endogsaa i Oberstens, Modets, Telt, hans ordrige Lieutenant, bliver den til Pralerie.

11.

Det Skjønneste Ynglingen kan give sin elskede Møe, er den søde Eiendom af hans hele Væsen, der forglemmende physisk Overmagt, fuld af inderlig Kjærlighed, for stedse overgiver sig til den trofaste, huldе Herskerinde. O! Troskab er en skjøn Fornødenhed for det elskende Hjerte, den skyldfrie Ungdoms Idol, den første Kjærligheds søde Drøm! — men man finder den i Verden som Konnexionens Stikord, Fruentimmernes Maske, og de blændede Ynglingers og Mænds Fetisch.

12.

Som oftest er Hemmelighed og Fordeel Menneskets evige Dukker. Fordom er hans Amme, Samvittigheden hans Svøbe, Klogskab hans Lygtemand, og Daarskab hans Lod.

13.

Den blide Følelse af at indslumre, erklærer det Behagelige i Realiteten af den sig nærmende Død, og den Lidendes Fatning, der nu aner Ro og Fred. Søvnen er Dødens Billede og dog Livets Kraft.

14.

Den Virksomhed er den *største*, der omfatter det Meste; den, den *høieste*, der stræber efter det

mest Ophøiede (Idealet); den, den ædleste, der virker til det skjønneste Maal med de uskyldigste Midler; den, den viseste, der forbinder opfinderisk Aand med praktisk Sands, fyrig Ild med moden Udholdenhed, rask Flugt med klog Besindighed; den, den farligste, der kæmper om Menneskekvel med menneskelig Vildfarelse, Lidenskab og Udartelse; den, den meest prisede, der forskaffer Menneskene deres Yndlingsfornøielse, at blændes; den, den meest belønnende, der ingen Belønning søger uden et reent Hjertes rolige Slag, en usmittet Aands frimodige Blik; den, den meest betalte, der slaviskt smigrer og tjener Fordommen, bygger Plantager for Egennytten, taaler Lastens Fod paa sin Nakke; den, den latterligste, der hengiver Diemedet for Midlet; den, den gemeneste, der gjør Midlet til Diemed; den, den tungeste, der strængt og uindskrænket hylder Dyden; den, den saligste, der, forglemmende alt Andet, skaber Menneskelykke.

15.

At idealisere — denne Kjærlighedens Mosaik, er især de ædlere enthusiastiske Elskere egen, hvilke da dele Pygmalions Skjebne, og for den lidenskabelige Plastik og plastiske Lidenskab blive belønnede med en Pandoraæske.

16.

At rive sig løs er Livets Andeel; Du har Blod for at bløde, Aanden for at lægge.

17.

Den qvindelige Trods afvæbner ofte mandlig Kulde eller Ømfindtlighed; den ligner et nydeligt Barn, der med Kaarde og Pistoler stiller sig ligeover for os, og ved den piquante Kontrast forvandler vor egen alvorlige Stilling til venlige Kjertegn.

18.

Idealer ere intellectuelle Engle, for gode til Virkelighed. Den, der stedse betragter Landskabsmalerier paa Væggene i sin Stue og aldrig skuer om i den frie, skjondt maaskee mindre elegante Natur, bliver sygelig af Smag og forglemmer Væsen og Ting over Kolorit og Fremstilling.

19.

Den dalende Sol ligner en døende Viis.

20.

En af de snurrigste Kontraster er Moderlune og Pigesnske. Moderlunet ligner Træets Bugnen under den modne Frugt. Pigesnsket Blomstrets vaklende Vinken. Moderlunet er gjerne uretfærdigt, som et Monopolium, Pigesnsket listigt og behændigt, som en Snighandler. Moderlunet bliver ei sjelden latterligt, ligesom den Skribents Misundelse, der troer sig forglemt over sin Bog. Pigesnsket lystent som en endnu utrykt Forfatter. Moderlunet har Ord og Mishandlinger; Pigesnsket Blik og Smuthuller. Moderlunet er mistænkeligt som en Sultan, og Pigesnsket forslagent trods Sultanindens Favorit; Mo-

derlunet hviler paa Erindringens, Pigeønsket paa Haabets Længsel; hiint fordømmer Nærværelsen, fordi den kom, dette fordi den endnu er. Moderlunet trykker til Jorden; Pigeønsket flyver mod Himlen. Moderlunet gjør ulykkeligt, Pigeønsket drømmer sig lykkeligt. Det ene skjelder Livet ud for en Bedrager; det andet gjør det dertil. Fmedens hiint regner ængsteligt, gjør dette alt paa Credit. Moderlunet ligner det aftaklede Skib, og Pigeønsket det udløbende; ved det mastesløse Vrags Side flagrer lystig den nye Vimpel!

21.

Formodninger høre til Historiographen, ligesom Pomade og Eau de la vande til Lapsen, og Bakkenbarter til Incroyablen.

22.

Hvilken en mægtig Fee er ikke Physiognomiet i de huldе Former af qvindelig Dannelse. Man kunde bringe hele den philosophiske Historie i et Eventyr; men alt hvad der er himmelskjønt og herligt paa Jorden, kun i et Qvindeansigt. Aandfuld Skjønhed er Verdens Sjel. En Mand uden ædel Stolthed ligner et Træ, hvis Stamme skulde voxe op til Krone, men knækket maatte blive ved Jorden. Et skjønt Fruentimmer uden Physiognomie ligner Firmament uden Sol.

23.

Er det en Forbrydelse, at Kjerlighed fordrer Hjerte for Hjerte, finder den skjønneste Nydelse i sød,

gjensidig Hengivelse, fordobbler Tilværelsen og sammensmelter to ligestemte til hinanden svarende Væsener til Eet? Eller er det ikke dens Bestemmelse, som Himlen, godmodigere end vor konstlede Visdom, gav den med til Udstyr herneden, ved uimodstaaelig Magt at forvandle det hele kjærlige Menneske til et deeltagende, og idet den lænker hans Fordringer fra ham selv paa en fremmed Lykke, at grunde hans høieste Lykksalighed deri, at han besjeler og saliggjør et beslægtet Væsen? Hengivelsens Fryd, Opoffrelsens Vellyst for den Elskede, overvættes belønnet Afholdenheds og Qvalers Himmel — Alt, Alt skulde være tomt Blændværk? Og vor Frihed skulde tabe ved den kjærlige, inderlige Forening med den ikke mindre guddommelige Søster? Frihed, du Menneskets kostbare Adel, Moder til det Gode og Store! Du er ingen Vampyr, der suger Menneskets Hjerteblod; nei, strængt kan dit Aasyn være, naar du kæmper med Farer og Undergang, naar det oprørte Menneske haanende eller misbrugende krænker dig; men du er en venlig Guddom, kun ugjerne svinger du Vaabnene; hellere griber du i dit fredelige Gevandt Børnenes Haand, for at føre dem til Lykksaligheden. Hvor skjønt vilde det være i denne Verden, hvor man saa ofte og saa græsseligt miskjender dig, lod man dig skabe og virke efter din egen rene Sands. — O, Kjærlighed og Frihed, huldе Gudinder, skjenker mig Eders Yndest! Kjærlighed! Dig giver jeg Friheden i Beskyttelse. Frihed! vær du min Kjærligheds blide Genius!

24.

Hvad Jean Jaques Rousseau følte og kaldte: „Dolce Farniente“ er ligesaa ofte blevet miskjendt som den ædle Philosoph selv. Han forstod derved en sød Hvile for den trætte Arbeider — er da kun den en saadan, der stedse slæber med Skuffe og Trillebør? — hans Fjender og det kjære servus imitatorum pecus — endnu værre end Fjender — gjorde det til et Hvilested for den geskjeftige Lediggænger.

25.

Hjertet har virkeligen sine prophetiske Momenter. Over denne Paastand vil Philosophien ikke vredes. Maaskee Philosopher! Lad dem det! Hvorofte forholde mange af disse sig ikke til Hiin, ligesom Jesuiterne til Jesu?

26.

Et lavt gemeent Fruentimmer har stedse forekommet mig saaledes som jeg har kunnet tænke mig en Engel, der er bleven Marketenderske.

27.

Den, der føler Mod nok i sig til at lukke Øinene, naar han vil, kan undvære Haabet.

28.

Hellige, ofte besjungne, ofte mishandlede Følelse, o Kjærlighed, der kun boer i rene Sjele, og ogsaa da kun i deres Inderste; modtag en Ynglings Hyldest! Du hører den aldrig inderligere! — Alt i Verden kæmper i broget Vrimmel kun efter dig; de

tale, sukke, græde og lee, idet de vilde fange dig. Daarskab hopper omkring dig, og følger med alvorlige Skridt den tænkende Vise og den stille sukkende Hyrde. Dig hylde talløse Stammer af alle Former og Farver; i din Tjeneste forenes de, o Kjærlighed, mægtige, saliggjørende Følelse! Dig har Himlen skabt til Tilværelsens Udstyr, Verdens Prydelse, vor Sjels Aand, o bliv det bedre Menneske huld, værn om hans skjønneste Tillid og Haab, o nær, tilbedet af Troskab, mit Liv! Sjelens Drift, der tidligt og brændende længtes efter dig, fulgte jeg dristig og stærk paa den blomsterrige tornefulde Bane. Det af Idealer opfyldte Hjerte sluttede sig med inderlig Glød, med varm Troskab til de dødelige Gudinder. Ak! for den hurtig forsvindende Fryd af den søde Runs, maatte det haardt bløde! Dog aldrig ophører Himmelgnisten at lue i det Hjerte, som den engang virkeligt besjelede og som troligt bevarede den.

29.

Mennesket ligner ofte et slet Leilighedsdigt.

30.

Den ædlere Sjel beskylder og anklager før sig selv, end hvad den elsker. Saalænge den haaber at redde sit andet Jeg, forsøger den Alt, for at vedligeholde det, og kaster endog de fortvivlende Blikke til Usandsynligheder, bedende om Hjelp.

31.

I Selvtilintetgjørelsens Tilstand tier Menneskets indre Liv og hans ædleste Interesse slumrer taus i sam-

mes Skjød. Men naar den hemmelige Ovals Convulsioner ophøre og det behagelige Spil af de sig kommende Kræfter forynger Tilværelsen: da besjele Yndlingsfølelserne sig atter den levende Bevidsthed, ligesom smigrende Børn klynge sig til Moderens Barm, naar hun efter en lang Afmagt aabner Øinene; de hvidske glade Forsikkringen om deres Tilværelse til den Opvaagnende og de igjenaabnede Øine tilsmile de Hvidskende Gjenfindelsens Fryd. I hiin Tilstand gives der kun stille, hemmelige Rørelser i Sjelen, i alle dens forskjellige Evner, hvilke næsten uden Bevidsthed ligesom snige sig forbi den; undertrykte, idetmindste uudviklede, forsvinde de som blege Aander. Men den gjenfødte Livsgenius holder dem fast og lyser efter de allerede Forsvundnes Spor. Riig Betragtning hæver sig af den Følelse, der stille berigede sig, og Hjertet bliver da sin egen Andagtsbog.

32.

Skjønhed bestaaer i Følelsen af Uendelighed i Endelighed.

33.

En hæslig Dame, der i høi Maade er pyntet og udmajet, ligner et Stykke Rugbrød i Velinpapiir.

34.

Det Menneske, der engang er ulykkeligt nok til ikke at elske noget mere uden for sig, kan heller ikke mere elske sig selv. Han lever i Guds Skabning med det Hjerte, hvormed en fritænkende Menneskeven lever i en Despots Stater.

35.

For at være roligt, maa Mennesket ikke tænke, han maa kun drømme. Der er ingensteds Rolighed for ham, uden i Forglemmelsen af sin Elendighed. En til Glæde stemt Phantasie — o hvor let kan den ikke af en Ørken skabe sig et Elysium!

36.

Den elskende Yngling er en Aand uden Himmel. Hans elskede Moe er hans Himmel, der opholder og bærer ham.

37.

Ligesom der gives en Naturphilosophie, saaledes gives der ogsaa en Naturpoesie. Vaaren udtaler sig i den reneste naive (idylliske), Sommeren i den varmeste romantiske, Efteraaret i den kraftigste sentimentale, og Vinteren i den roligste episke Poesie.

38.

For Digteren er enhver Dag hans Bryllupsdag; thi Livet er hans Brud.

39.

Naturen giver enhver Stemme i vor Sjel et Svar.

40.

Jorden er den dunkle Stjerne i Himmelens blaa Øie.

(Fortsættes.)

Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog.

Foulum, den 1ste Januar 1708.

Gud skjenke os Alle et glædeligt Nytaar! og bevare vor gode Søren! han slukkede Lyset iaftes, og Moder siger, han lever ikke til næste Nytaar; men det har vel intet at betyde. — Det var ellers en fornøielig Aften: da Søren tog sin Hue af efter Maaltidet og sagde, som han pleier: „agamus gratias!“ pegte han paa mig istedet for Jens. Det var første Gang jeg læste vor latinske Bordbøn; idag et Aar læste Jens; men jeg gjorde store Øine, for da forstod jeg ikke et Ord, og nu kan jeg det halve af Cornelius. Det bæres mig for, at jeg skal blive Præst i Foulum; ak, hvor vil mine kjære Forældre glæde sig, om de leve den Dag! Og saa Præstens Jens kunde blive Biskop i Viborg — som hans Fader siger — nu hvem kan vide det? Gud raader for Alting; hans Villie skee! amen in nomine Jesu!

Foulum, den 3die September 1708.

Igaar har jeg ved Guds Naade fyldt mit femtende Aar. Nu kan Jens ikke gjøre mig stort i Latinen. Hjemme er jeg flittigere end han: jeg læser, mens han løber i Marken med Peer Skytte. Paa den Maade bliver han vel ikke Bisp. Den stakkels Hr. Søren! han seer det nok; Taarerne staae ham

i Øinene, naar han sommetider siger til ham: „mi fili! mi fili! otium est pulvinar diaboli!“ — Til Nytaar begynde vi paa græsk, Hr. Søren har givet mig et græsk Testamente: „Er det ikke nogle underlige Kragetæer? det er som en Slibesteen endnu for Dine Øine.“ sagde han venlig til mig og kneb mig i Øret, som han altid gjør, naar han er fornøiet. Men Hillemænd! hvor vil han see, naar han hører, at jeg allerede kan læse rask indenad!

Föulum die St. Martini.

Det bliver feil med Jens. — Hr. Søren var saa vred paa ham, at han talte Dansk til ham hele Dagen. Til mig talte han Latin; jeg hørte engang, at han sagde som for sig selv: „vellem hunc esse filium meum!“ Det var mig han meente. Hvor Jens ogsaa hakkede jammerlig i sin Cicero! Jeg veed godt, hvoraf det kom, for iforgaars, da hans Fader var til Bryllup i Vinge, var han med Peer Skytte over i Lindum Skov, og — Gud bevare os! — en Vildbasse havde revet hans Buxer istykker. Han løi for sin Moder og sagde, at den Thiele Tyr havde gjort det; men hun gav ham en dygtig Kindhest — habeat!

Föulum, Calendis Januar. 1709.

Proh dolor! Hr. Søren er død! væ me miserum! Da vi havde sat os tilbords Juleaften, lagde

han Skeen fra sig, og saae ret længe vemodigen paa Jens — „fregisti cor meum“ sagde han sukkende, og gik ind i Sovekammeret. Ak! han reiste sig aldrig mere. Jeg har besøgt ham hver Dag siden, og han har givet mig mange gode Formaninger og Lærdomme; men nu seer jeg ham aldrig mere. I Torsdags saae jeg ham sidste Gang: aldrig skal jeg glemme, hvad han sagde, da han havde holdt ret en bevægelig Tale til mig: „Gud! giv min Søn et retskaffent Hjerte!“ Han foldede sine magre Hænder, og lagde sig tilbage paa Puden: „pater! in manus tuas committo spiritum meum!“ Det var hans sidste Ord. Da jeg saae, at Madamen tog Forklædet op til Øinene, løb jeg ud ret ilde tilmode. Uden for Døren stod Jens og græd: „seras dat poenas turpi poenitentia“ tænkte jeg; men han faldt om min Hals og hulkede. Gud forlade ham hans Vildskab! Den har bedrøvet mig meest.

Föulum, Pridie iduum Januarii MDCCIX.

Igaar gik min kjære Fader til Viborg, at han kunde faae Middagsmad til mig, naar jeg skal i Skolen. Hvor længes jeg efter den Tid! Jeg læser vel hele Dagen, men den er saa slakket nu, og Moder siger: at det ei slaaer til at læse ved Lys. — Jeg kan ikke komme tilrette med det Brev til Tuticanus — nei, da var det anderledes, mens den gode Hr. Søren levede! eheu! mortuus est!

Det er en forskrækkelig Vinter! Himmel og Jord staae i eet; der ligger en Sneedrive lige ud med Mønningen af vor Lade. Sidste Nat skjød Jens to Harer i vor Kaalhave — han har snart glemt sin stakkels Fader. Men faaer Peer Skytte det at vide, saa seer det galt ud.

Föulum, Idibus Januarii MDCCIX.

Fader er ikke kommen hjem endnu, og Veiret er lige slemt — bare han ikke gaaer vild. Der gaaer Jens oppe paa Laden med sin Bøsse og nogle Fugle i Haanden — han kommer herind. —

— Det var Agerhøns, han havde skudt paa Mads Madsens Mødding. Han vilde havt Moder til at stege dem, men hun torde ikke, for det kunde komme for Herskabet.

Föulum, XVIII Calend. Febr.

Ak! ak! ak! min kjære Fader er frossen ihjel! Manden i Kokholm har fundet ham i en Sneedrive, og kom kjørende med ham — jeg er saa forgrædt, at jeg ikke kan see ud af mine Øine — Moder med — Gud hjelpe os Begge!

Föulum, den 18de Februar.

Det var nær, jeg ikke havde kjendt Jens igjen: En grøn Kjole havde han faaet paa, og en grøn Hjer

i Hatten. „Kan Du see, sagde han: nu er jeg en Jæger! hvad er Du? en Skolepebling, en Latiner!" — „Ja Gud hjelpe os! svarte jeg: med Latinen er det forbi! Jeg kan blive Præst der, hvor Du er Bisp! Min Moder skal ikke sulte ihjel, mens jeg synger for Dørre i Viborg: jeg maa blive hjemme, og tjene Brødet til hende. — Af Jens! havde Din Fader levet." — „Lad os ikke tale derom! sagde han: Jeg havde saa aldrig i mine Dage lært Latin — Fanden med det dumme Tøi! Nei see Du kunde komme paa Gaarden! der ere gode Dage og en herlig Levemaade!" — „Hvorledes skulde jeg det?" svarte jeg. — „Da vil vi prøve det!" raabte han, og løb sin Vei. Han har dog et godt Gemyt, den Jens; men vild og gal er han. For sex Uger siden begravede de hans salig Fader, og for tre Uger siden fulgte hans Moder efter; men nu er det, som det aldrig var ham. Han kan græde den ene Time, og lee den anden.

Thiele, den 1ste Mai 1709.

Saa er jeg da nu Tjener hos det naadige Herskab! Farvel Præstekald! Farvel Latin! O mine kjære Bøger! valete plurimum! vendidi libertatem for 12 Sletdaler. De 8 skal min stakkels Moder have, og naadig Herren har desforuden lovet hende Udviisning: saa hun skal hverken sulte eller fryse. Jens har rigtig skaffet mig denne Tjeneste. Han har meget at sige her paa Gaarden; det er en Pokkers Jens, eller

snarere en Pigernes Jens! Husholderſken ſtak et ſtort Stykke Kage til ham; Meierſken ſmidſkede ſaa venlig ad ham; Fruerpigen ligeſaa — ja ſelv een af de naadige Frøkener nikkede mildt, da hun gik ham forbi. Det lader til, at han bliver Skytte i Peers Sted. Det værſte er, at han har vænt ſig til at bande værre end nogen Matros.

Thiele, den 12te Mai 1709.

Det gaaer mig ret godt, Gud være lovet! Vi ere ſex Tjenere om Herren, Fruen, Junkeren og to Frøkener. Jeg har Tid nok at læſe, og jeg forſømmer heller ikke mine kjære Bøger. Vel har jeg ingen Nytte af dem, men jeg kan alligevel ikke lade det være. Igaar bleve ſalig Hr. Sørens Bøger ſolgte: jeg kjøbte for to Daler; jeg fik ſaa mange, jeg kunde bære. Deriblandt en ſtor Hob af Ovidius; een har til Titel: „ars amoris“ en anden: "remedium amoris“ : dem ſkal jeg først læſe, for jeg gad dog vide, hvad de handler om. Engang havde jeg faaet fat paa dem i Hr. Sørens Studerekammer, men ſaa kom han og ſnappede dem fra mig, og ſagde: „abstine manus! Fingrene af Fittefadet! det er ikke for Dig!“

Thiele, den 3die Juni 1709.

Hvem der bare forſtod Franſk! Herſkabet ſnakker intet andet, naar de ſpiſe, og jeg forſtaaer ikke et

Ord. Idag talte de om mig, for de saae tit hen paa mig. Engang havde jeg nær tabt Tallerkenen: jeg stod bagved Frøken Sophies Stol, hun vendte sig om og saae mig lige op i Ansigtet — det er en deilig Frøken, den Frøken Sophie! jeg har en stor Glæde af at see paa hende.

Thiele, den 13de Sept. 1709.

Igaar var her ret en urolig Dag. De vare her fra Viskum, og her var stor Jagt. Jeg var ogsaa med, og havde faaet en af naadig Herrens Bøsser. I Førstningen gik det godt nok, men saa kom der en Ulv forbi mig. Jeg havde nær tabt Bøssen af Forskrækkelse, og glemte reent at skyde. Jens stod ved Siden af mig, og skjød Ulven. „Du er et Høved! sagde han: men jeg skal ikke røbe Dig." Strax efter kom naadig Herren forbi mig. „Du est et Fjog, Martæng! raabte han: Du tager Stikkepenge." — „Jeg beder allerunderdanigst om Forladelse! svarte jeg: jeg er gandske uskyldig, men jeg har vist havt onde Fortalere hos naadig Herren. Jeg skal med Guds Hjelp tjene Dem ærlig og tro!" Da loe han allernaadigst og sagde: „Du est et stort Fjog!" Men dermed var det ikke forbi. Da Herskabet kom tilbords, begyndte de igjen om Ulven, og spurgte mig: hvormeget han gav mig? og saadant mere. Jeg veed ikke ret, hvad de meente; men det kunde jeg begribe, at de gjorde Nar ad mig baade paa Fransk og Dansk. Om det saa var Frøken Sophie, saa loe hun mig lige

op i Øinene — det gjorde mig meest ondt. Mon jeg ikke skulle kunne lære dette Snøvlemaal? Det kan vel ikke være tungere end Latin!

Thiele, den 2den October 1709.

Det er ikke umuligt — det seer jeg nok. Fransk er slet ikke andet end galt Latin. Imellem en Kasse med gamle Bøger, som jeg kjøbte, var ogsaa en Metamorphoses paa Fransk — det traf sig ypperligt! Det Latinske forstod jeg i Forveien. Men een Ting er forunderlig: naar jeg hører dem deroppe snakke, tykkes mig ikke, der er et fransk Ord imellem — det er ikke om Ovidius, de discourerer.

Jeg kommer ogsaa til at lægge mig efter at skyde. Naadig Herren vil endelig have mig med paa Jagten, men der kan jeg aldrig gjøre ham det tilpas: jenten skjænder han eller ogsaa leer han — sommetider begge Dele paa eengang: „jeg bærer Bøssen galt, jeg lader den galt, jeg sigter galt og jeg skyder galt.“ Jeg maa have Jens til at undervise mig. „See til Jens! siger naadig Herren: Det er en Jæger! Du gaaer med Bøssen, som om det var en Høelee, Du havde paa Nakken, og naar Du sigter, seer det ud, som Du skulde falde bagover.“ Frøken Sophie leer ogsaa ad mig — det klæder hende alligevel smukt — hun har nogle deilige Tænder.

Thiele, den 7de November 1709.

Igaar skjød jeg en Ræv; naadig Herren kaldte mig en brav Garsong, og forærede mig et indlagt Krudthorn. Jenses Undervisning har frugtet godt. Det er morsomt nok med det Skytterie. — Med Fransken gaaer det nu bedre: jeg begynder at komme efter Udtalen. Forleden lyttede jeg ved Døren, da Mamesellen læste med Frøkenerne. Da de vare færdige, og gik op, listede jeg mig til at see, hvad for en Bog, de vel brugte. Hillemænd! Hvor blev jeg forundret! Det var just en, som jeg ogsaa har, og som kaldes: „L'ecole du Monde.“ Nu staaer jeg hver Dag med min Bog i Haanden udenfor og hører til — det gaaer meget godt an. Det franske Sprog er dog smukkere, end jeg tænkte; det lader Frøken Sophie nu saa nydeligt, naar hun taler det.

Thiele, den 13de December 1709.

Igaar frelste Gud min naadige Herre ved min ringe Haand. Vi havde Klapjagt i Lindum Skov. Da vi fik Graakjær for, kommer der en Vildbasse frem og lige ind mod naadig Herren. Han skjød, og traf ham rigtig nok, men det forslog ikke, og Vildbassen søger ham. Naadig Herren var ikke bange: han trækker sin Hirschfænger, og vil jage den i Brimgen paa Svinet, men den gaaer midt over. Nu var gode Raad dyre — det skete ogsaa altsammen i en Haandevending, saa ingen kunde komme til Hjelp. Just i det Øieblik, som jeg vil derhen, seer jeg naa-

digherren paa Ryggen af Vildbassen, og den afsted med ham. „Skyd!" raaber han til Ridefogden — som var hans Sidemand paa Venstre — men han torde ikke. „Skyd i Djævels Skind og Been!" raaber han til Jens, idet han farer ham forbi; Jenses Bøsse klikkede. Nu vendte Bassen sig og lige hen forbi mig. „Skyd Morten, ellers rider Bassen med mig til H.....!" skreg han. I Guds Navn! tænkte jeg, holdt ham paa Bagparten, og traf saa heldigt, at jeg knuste begge Baglaarene paa Dyret. Glad blev jeg, og glade bleve vi allesammen, men meest Raadigherren. „Det var et Mesterskud, sagde han: og behold Du nu Bøssen, som Du brugte saa vel! Og hør! sagde han til Ridefogden: I Ærtekjelling! stemp! mig den største Bog i Skoven til hans gamle Moder! Jens kan gaae hjem, og sætte en bedre Steen for hans Bøsse!" Da vi saa kom hjem om Aftenen, blev der en Spørgen og en Fortællen. Raadigherren klappede mig paa Skuldren, og Frøken Sophie smilte saa venlig til mig, at mit Hjerte sad i min Hals.

Thiele, den 11te Januar 1710.

Et plaisant Veir! Solen staaer op saa rød, som en brændende Glød! det seer ret curieux ud, naar den saadan skinner igjennem de hvide Træer; og alle Træerne see ud, som de vare puddrede, og Grenene hænge rundt omkring ned til Jorden. Det gamle Grand Richard faaer Skam, et Par Grene ere allerede knækkede. Accurat saadant et Veir var det idag

otte Dage, da vi kjørte i Kane til Fussingøe, og jeg stod bag paa Frøken Sophies. Hun vilde selv kjøre; men da et Qvarteerstid var gaaen, begyndte hun at fryse om de smaae Fingre: „J'ai froid“ sagde hun for sig selv. „Skal jeg da kjøre, naadig Frøken?“ sagde jeg. — „Comment! sagde hun: Forstaaer Du Fransk?“ — „un peu mademoiselle!“ svarte jeg. Da vendte hun sig om, og saae mig stivt i Øinene. Jeg tog en Tommestreng i hver Haand, og havde begge mine Arme omkring hende. Jeg holdt dem vidt ud, for ei at komme hende for nær; men hvergang Kanen gav et Slæng, og jeg rørte ved hende, var det ligesom jeg havde rørt ved den varm Kakkelovn. Det kom mig for, at jeg fløi i Luften med hende, og inden jeg vidste det, var vi ved Fussingøe. Dersom hun ikke havde raabt: „tenez Martin! arrester vous!“ havde jeg kjørt forbi lige til Randers eller til Verdens Ende. Mon hun ikke vil ud at kjøre idag igjen? Men der kommer Jens med naadig Herrens Bøsse, som han har gjort reen — saa skal vi paa Jagt.

Thiele, den 13de Februar 1710.

Jeg er ikke rigtig frisk. Det er ligesom der laae en tung Steen paa mit Bryst. Maden gaaer fra mig, og om Natten kan jeg ikke sove. Sidste Nat havde jeg en forunderlig Drøm: det bares mig for, at jeg stod bag paa Frøken Sophies Kane, men med et sad jeg inden i Kanen, og hun paa mit Skjød. Jeg havde min høire Arm om hendes Liv, og hun sin ven-

stre om min Hals. Hun bukkede sig og kyste mig; men idet samme vaagnede jeg. Ak! jeg vilde saa gjerne have blevet ved at drømme! — Det var en rar Bog, den hun laante mig; jeg diverterer mig med den hver Aften — hvem der engang kunde blive saa lykkelig, som den tartariske Prinds! — Jo mere Fransk jeg læser, jo bedre synes jeg om det; jeg er nærved at glemme mit Latin derover.

Thiele, den 13de Marts 1710.

Igaar, da vi kom hjem fra Sneppejagt, sagde naadig Herren til mig: „Og jeg hører, at Du forstaaer Fransk?" — „Lidt, naadig Herre!" svarte jeg. — „Saa kan Du ikke heller varte op ved Bordet; vi kan jo ikke lukke Munden op for Dig." — „Ak! raabte jeg: naadig Herren vil dog ikke forskyde mig?" — „Point de tant, svarte han: Du skal fra nu af være min Valet de chambre! Og naar Junker Kresten reiser til Paris, saa følger Du med — hvad synes Du derom?" Jeg blev saa bevæget, at jeg ikke kunne sige et Ord, men kyste hans Haand. Alligevel jeg nu glæder mig saare meget, saa tykkes mig dog, at jeg nødig ville herfra, og jeg troer virkelig, at mit Helbred er blevet slettere siden.

Thiele, den 1ste Mai 1710.

Ak, jeg elendige Menneske! nu veed jeg, hvad det er, jeg feiler; Ovidius har sagt mig det, han har

gandske accurat beskrevet mig min Sygdom. Dersom jeg ikke tager feil, saa hedder den Amor, paa Dansk: Kjærlighed eller Elskov, og den jeg er charmeret udi, maa uden al Tvivl være Frøken Sophie. Ak, jeg arme Daare! Hvad skal dette blive til? Jeg maa prøve hans remedia amoris!

— Nu nysfen saae jeg hende staae i Gangen, og tale meget venlig med Jens; — det skar mig som en Kniv i mit Hjerte. Det kom mig for, som jeg skulde skyde ham for Panden, men saa hoppede hun mig forbi med et Smiil; — jeg var tilmode, som naar jeg er paa Klapjagt, og et Stykke Vildt kommer mig paa Skud: mit Hjerte klapper mod mine Ribbeen, jeg kan knap faae min Aande, og mine Øine ere ligesom groede fast til Dyret — ah maleureux que je suis!

Thiele, den 17de Juni 1710.

Hvor dog Gaarden nu tykkes mig øde og feedsommelig. Det naadige Herskab er borte, og kommer først hjem om otte Dage. Hvordan skal jeg faae Ende paa dem? Jeg har ikke Lyst til nogen Ting. Min Bøsse hænger fuld af Støv og Rust, og jeg gider ikke gjort den reen. Jeg kan ikke begribe, hvordan Jens og de Andre kan være saa glade og lystige: de prate og skoggre, saa det giver Echo i Ladegaarden — jeg sukker som en Rørdrum. Ak, Frøken Sophie! Gid Du var en Bondepige, eller jeg en Prinds!

Thiele, den 28de Juni 1710.

Nu er Gaarden for mine Øine, ligesom der nylig var kalket og pyntet. Træerne i Haven har faaet en deilig lysegrøn Couleur, og alle Folk see saa milde ud. — Froken Sophie er kommen hjem igien: hun kom indad Porten som Solen gjennem en Sky; men alligevel skjælvede jeg som et Espeløv. Det er baade Godt og Ondt, at være forlibt.

Thiele, den 4de Oktober 1710.

En magnifigve Jagt, vi havde idag! Hvidbug Krat var indstillet med over 300 Klappere; for de var her baade fra Viskum og Fussingøe med alle deres Stovere. I Dagbrækningen vare vi fra Thiele der allerede. Det var gandske stille i Luften, og en tyk Taage bedækkede hele Egnen; kun Toppene af Bavnhøiene kunde man see oven over den. Langt borte kunde vi høre de buldrende Fodtrin af Klapperne og enkelte Hundeglam. „Nu kommer de fra Viskum, sagde naadig Herren: jeg kan høre Chasseurs Hals.“ — „Da kommer de ogsaa fra Fussingøe, sagde Jens: det er Perdrix, som gjøer.“ Endnu kunde vi ingen Ting see for Taage, men alt som de kom nærmere, hørte vi Vognenes Rumlen, Hestenes Pusten, Skytternes Snak og Latter. Nu kom Solen frem, og Taagen lettede. Da blev det levende paa alle Kanter. Skovfogderne begyndte allerede at stille Klapperne i Orden, man hørte dem hvisse og tysse paa dem der vilde snakke høit, og Kjeppene kom sommetider i Bevægelse. Fra Vester og Sønder kom Skytterne kjø-

rende, og bagefter Vognene med Hundene: deres Haler viklede over Vognfjelene, og imellem stak der et Hoved op, som ogsaa strax fik Øretigen af Jægerdrengene. Nu satte naadig Herren selv af langs ned i den lange Dal midt igjennem Krattet. Da han var færdig stødte han i sin Pibe, og med det samme begyndte Hornblæserne et lystigt Stykke. Hundene bleve koblede af, og det varte ikke længe før de slog an, saa een, saa to, saa det hele Kobbel. Harer, Ræve og Dyr smuttede frem og tilbage paa de skovbegroede Bakker. Saa gik af og til et Skud, og Knaldene gav Echo langs ned gjennem Dalen. Klapperne kunde vi ikke see, men vel høre deres Hujen og Skrigen, naar et Dyr eller en Hare vilde bryde igjennem. Jeg forsvarte min Plads, og skjød to Ræve og en Buk inden Frokosten. Mens den varede bleve Hundene kaldte sammen og koblede op, og Hornblæserne spilte, og da det var forbi, gik det atter løs. See! da holdt to Vogne oppe for Enden af Dalen med alle de naadige Fruer og Frøkener, og imellem dem Frøken Sophie. Dette frelste en Ræv; mens jeg saae derop, smuttede han mig forbi. Et Par Timer for Aften var Krattet renset for Vildt, og Jagten havde Ende. Vi fik vist henved 30 Stykker, og Junker Kresten, som havde skudt de fleste Ræve, blev bæret med et Stykke paa Valdhorn.

Thiele, den 17de December 1710.

Igaar fulgte jeg min kjære Moder til hendes Hvilested. Den nye Præst — Gud lønne ham for

det! — hædrede hendes Henfart med en Liigpræken, som varede i syv Qvarteer. Hun var mig en god og kjærlig Moder — Herren give hende en salig Opstandelse! † † †.

Thiele, den 23de Januar 1711.

En jammerlig Vinter! endnu intet Kanefore! Derefter har jeg ventet lige siden Mortensdag, men forgjeves. Regn og Blæst, sydlige Vinde og trist Veir. Ifjor ved denne Tid var det vi kjørte til Fussingøe; naar jeg tænker paa den Aften! Maanen skinnede saa blank som en Sølvtallerken paa den blaa Himmel, og kastede vore Skygger ved Siden af Veien paa den hvide Snee. Jeg hældede mig imellem saaledes, at min Skygge trak ind i Frøken Sophies: da kom det mig for, som vi to vare eet. En kold Vind havde vi lige imod, den blæste hendes søde Aande tilbage — jeg slugte den som Viin — ak, jeg Daare! jeg forliebte Daare! hvortil nytte mig alle disse Consideratione? Paa Søndag reiser jeg til Kjøbenhavn med Junker Kresten, og der skal vi blive hele Sommeren. Jeg tænker, jeg er død inden Maidag. — Ah Mademoiselle Sophie adieu! un eternel adieu!

Paa Havet imellem Samsøe og Sjelland
den 3die Febr. 1711.

Solen gaaer ned bag mit kjære Jylland; dens Gjenskin lægger sig langs hen over det rolige Hav

som en uendelig Ildvei. Jeg tykkes den hilser mig fra mit Hjem — ak, det er langt borte, og jeg kommer længere og længere derfra. Hvad monstroe de nu bestille paa Thiele? Det ringer for mit høire Øre. — — mon det er Frøken Sophie, der nu taler om mig? ak nei! jeg er jo kuns en fattig Tjener, hvi skulde hun tænke paa mig? ligesaa lidt, som Skipperen, der traver frem og tilbage paa Dækket med sammenlagte Arme — han kigger saa tidt henimod Norden — hvad mon der er at see? En Svensker, siger han; Gud hjelpe os naadelig og vel!

Kallundsborg, den 4de Febr. 1711.

Nu veed jeg, hvad Krig er — jeg har været i Bataille, og — den Herre Zebaoth være priset! — vi finge Seier. Det var rigtig, som Skipperen sagde, en svensk Kaper. Imorges, saasnart det dagedes, saae vi ham en halv Miils Vei borte; de sagde, han gjorde Jagt paa os. „Er der nogen af Jer Passenerer, sagde Skipperen: der har Mod og Mands Hjerte, og Lyst til at baxes med den svenske Gast?" — „Jeg har en god Riffel, svarte Junker Kresten: og min Tjener har een; skal vi prøve den Jagt engang, Morten?" — „Som Junkeren befaler!" sagde jeg, løb ned i Kahyten, ladte vore Rifler, bragte dem samt Krudt og Kugler op paa Dækket. Der var to jydske Soldater kommen op fra Rummet, de havde hver sin Bøsse, og Skipperen et spansk Gevær saa langt som

han selv, Styrmanden og Matroserne bragte Øxer og Haandspager. „Kan vi ikke seile fra ham, min kjære Skipper?" spurgte jeg. — „Fanden kan vi, svarte han: Du seer jo, han haler ind paa os, alt hvad han kan; Du skal snart faae hans Stykker at høre; men er Du bange, saa gaae hjem og læg Dig i Din Moders Dragkiste." Idetsamme væltede Røgen ud fra det svenske Skib, og strax derpaa hørte vi et forfærdeligt Rabalder og en Susen over vore Hoveder. Det varte ikke længe, saa kom der nok et Knald, og nok eet, og den sidste Kugle rev en Splint af vor Mast. Da blev jeg ret underlig tilmode: mit Hjerte tog til at banke, og det suste og bruste for mine Ører. Men da Svensken kom saa nær, at vi kunde lange med vore Rifler, og jeg havde gjort det første Skud, da var det, som om jeg havde været paa en Klapjagt. Svensken kom bestandig nærmere, og vi stod i Skjul bag Kahyten, og fyrede bag ud paa ham alt hvad vi kunde. Der faldt flere af hans Folk, især for Junkerens og mine Skud. „Kan vi skyde en Sneppe, Morten, kan vi vel ogsaa ramme en Svensker, naar han staaer stille!" sagde han. „Raske Gutter! raabte Skipperen: Seer I den svenske Kapitain, ham der gaaer med den store Sabel frem og tilbage? Pil os ham ud, saa har vi Spillet vunden!" Da lagde jeg an paa ham, og trykte til, og som jeg tog min Riffel fra Kinden, saae jeg ham slaae Næsen mod Dækket. „Hurra!" raabte Skipperen, og alle vi andre med; men Kaperen dreiede af og seilede sin Cours. Med det danske Flag paa Toppen fore vi ind ad Kallundborgs Fjord nok saa stolte og nok saa glade, thi ikke en Mand var

saaret, skjøndt Kuglerne fløi over og igjennem Skibet. Hovmesteren Monsjeur Hartman var den eneste, som fik sit Blod at see, og det paa en pudsig Facon: Han laae i Skipperens Køje og røgte sin Pibe, da Slaget begyndte. Lidt efter kom jeg ned for at hente Lærred til Kuglerne. „Martine! sagde han: qvid hoc sibi vult?" men før jeg fik svart, foer en Kugle gjennem Kahytvinduet, tog Piben med sig — som han rakte ud af Køjen — og Mundbiddet rev Hul paa hans Gane.

Nu ere vi i Havn og paa tør Land, hvor Hvilen er sød efter saadant et Puft!

Kjøbenhavn, den 2den Juni 1711.

Mit Hoved er gandske fuldt af alle de rare Ting, jeg her har seet og hørt. Jeg kan ikke samle det i mine Tanker, thi det ene forjager det andet, som Skyerne hverandre i Blæst. Men det curiøseste af Alt er dog dette, at jeg er nær ved at blive min Forlibelse qvit. Jo længere jeg bliver her, jo mindre synes mig, at jeg længes efter Frøken Sophie, og jeg kunde næsten troe, at der ere ligesaa smukke Piger i Kjøbenhavn. Skulde jeg skrive Noter til Ovidii remedium amoris, da vilde jeg rekommendere en Tour til Hovedstaden, som et af de bedste Midler mod hiin farlige Maladie.

Til Ankers under Kronborg, den 12te Sept. 1711.

Ak, du naadige Himmel! Hvad har jeg oplevet! Hvilken Jammer og Elendighed har jeg seet med disse mine Øine! Gud har hjemsøgt os for vore Synder, og slaget Folket med Bylder. De faldt som Fluer omkring mig, men jeg Uværdige blev udfriet fra Dødens Strube. Ak, min kjære Junker! Hvad skal jeg sige, naar jeg kommer tilbage foruden ham? Men jeg forlod ham ikke, før han udgav sit sidste Suk; jeg vovede mit Liv for ham, dog Gud sparede det — hans Navn være lovet! Naar jeg tænker paa disse Rædselsdage, er mit Hjerte færdigt at briste. Bange og tause sad vi fra Morgen til Aften i vor eensomme Bolig, saae paa hverandre og sukkede. Kun sjelden kigede vi ned i de tomme Gader, hvor det før vrimlede af Mennesker, kun en og anden triste figur sleed hen over Broestenene, ligesom en Gjenganger; men indenfor Vinduerne saae man Folk sidde som Arrestantere, de fleste ubevægelige, som om de kun havde været malede Portraiter. Hørtes saa den hule Rumlen af Pestdragernes Vogne, hvor foer de da alle fra Vinduerne, for ikke at see det rædselfulde Syn. Jeg saae det kun engang, jeg forlangte det aldrig mere. Der kjørte disse sorte Dødsengle med de lange Vogne fulde af Liig: de laae slængte paa hverandre som Fæe. Bag ud af Vognen hang Hovedet og Armene af et ungt Qvindemenneske; Øinene stirrede fælt ud af det sortgule Ansigt, og det lange Hovedhaar feiede Gaden. Da rystede det Junkeren første Gang; han vaklede ind i sit Sovekammer, og lagde sig paa Dødens Leie; men jeg sukkede i mit Hjerte: „De skal

lægges i Graven som Faar, Døden skal fortære dem; men Gud skal forløse min Sjel af Gravens Vold, thi han haver antaget mig, Sela!"

Thiele, den 29de Sept. 1711.

Saa er jeg da nu her igjen. Da jeg gik ind ad Porten bankede mit Hjerte i mig ongefær som den Dag, vi sloges med Svenſken. Og da jeg traadte ind til det naadige Herskab, og saae dem Alle i Sort, da græd jeg som et Barn, og de græd med. Jeg kunde fast ikke tale for Graad, og før jeg havde endt den affreuse Historie, vendte naadig Herren sig bort, og gik ind i sit Kammer — Gud trøste dem efter sin Barmhjertighed, Amen!

Thiele, den 8de October 1711.

Idag var vi førstegang paa Jagt efter min Hjemkomst. Ak! det var ikke som i forrige Dage, den gav kun liden Satisfaction. „Morten, sagde naadig Herren mange Gange til mig: vi savne Junker Kresten!" og saa sukkede han, saa det skar mig i mit Hjerte. Vi kom hjem længe før Aften med en fattig Hare.

Thiele, den 2den Novbr. 1711.

Det begynder atter at blive levende paa Gaarden; vi vente høifornemme Fremmede: Hans Excel-

lence Hr. Gyldenløve med Suite. Han vil blive her nogle Uger og divertere sig med Jagten. Igaar talte det naadige Herskab herom ved Bordet: „Han er af høikongeligt Blod og en fuldkommen Cavalier.“ sagde naadig Fruen, og saae med det samme til Frøken Sophie. Hun blev rød, saae paa sin Tallerken og smilte, men jeg blev kold som en Jis over mit hele Legeme — ak! ak! jeg tænkte, at jeg var cureret for min daarlige Inclination, men jeg føler at Sygdommen er vendt tilbage med større Force. Jeg sprætter som en Agerhøne i Garnet, men det hjelper intet — gid jeg var tusinde Mile herfra!

Thiele, den 14de Novbr. 1711.

Endelig er Hans Excellence arriveret hertil, og det med allerstørste Pragt og Herlighed: tvende Løbere med høie sølvbeslagne Huer, kom trippende ind i Gaarden en halv Fjerdingvei foran ham. De stilte sig med deres lange spraglede Stokke paa begge Sider af den store Dør. Naadig Fruen vrikkede ind ad een Dør og ud af en anden; jeg har aldrig før seet hende i saadan Egalité. Frøken Sophie stod i Storstuen, og kigede snart i Speilet, snart ud af Vinduet. Hun saae mig slet ikke, naar jeg gik igjennem Værelset. Endelig kom han selv kjørende med sex gule Heste for sin Vogn, en smuk og magnifiqve Herre! Han saae baade fornem og naadig ud, alligevel syntes mig, at der var noget Modbydeligt hos ham. Han smilte mig saa vammelsødt og plirede med sine Øine, som om han

saae imod Solen. Han bukkede for hver især af Herskabet, men det syntes som han kun bukkede for at reise sig høiere i Veiret. Da han kom til Frøken Sophie, steg lidt Blod op i hans blege Ansigt, og han hvidskede eller læspede en lang fransk Kompliment. Ved Bordet vendte han næsten ikke sine Øine fra hende, ikke engang naar han talte med Andre. Hun skottede imellem over til ham; men jeg brændte min Haand paa Tallerkenerne, saa den idag er fuld af Vabler; gid det var det eneste Sted, jeg havde ondt!

Thiele, den 20de Nov. 1711.

Jo! det er sikkert nok; der bliver en Mariage af. Man behøver allene at attendere den naadige Frue. Naar hun seer paa Frøken Sophie, lægger hun Hovedet tilbage som en And, naar den har faaet Kroen fuld, vender Øinene og lukker dem imellem, som om hun vilde ret straxen falde i Søvn, og saa snadrer hun: „un Cavalier accompli, ma fille! n'est ce pas vroi? et il vous aime, c' est trop clair?“ Ja desværre, det er klart nok; og hun elsker ham igjen, det er ogsaa klart. Gid hun maatte blive lykkelig.

Thiele, den 4de Decbr. 1711.

Endnu har hans Excellence ikke profiteret for meget af Jagten: to Gange har vi været ude; men hver-

gang er han bleven keed af det paa Halvveien. Der er et Stykke Vildt hjemme paa Gaarden, det drager ham til sig som en Magnet. Ak! Gid jeg var blevet i Kjøbenhavn!

Thiele, den 8de December 1711.

Idag blev Mariagen declareret, og idag 8 Dage skal Brylluppet staae. Hvor skal jeg skjule mig saa længe? jeg holder det aldrig ud; naar han lægger sin Arm om hendes Liv, er det som En stak mig i Hjertet med en Kniv — —

Du milde Himmel! Jeg troer, Jens er ligesaadan faren som jeg; da jeg sagde ham det om Mariagen, stødte han sin Bøsse saadan imod Jorden, at Kolben sprang istykker, og derpaa rendte han med Stumpen ud i Heden. Saa er jeg da ikke den eneste Nar i Verden.

Thiele, den 16de December 1711.

Frøken Sophie har faaet Børnekopperne. Ak! hvor skjælver jeg for hendes Liv! Gid jeg maatte døe istedet for hende! men jeg kan jo ikke faae denne Sygdom mere end eengang. Hendes deilige Ansigt er gandske fuldt af Vabler.

Thiele, den 13de Marts 1712.

Saa har jeg atter reist mig fra mit lange Sygeleie. Jeg troede, det skulle blevet det sidste, og sukkede af Hjertet til min Gud om Forløsning. Men jeg skal vandre endnu en Stund i denne Jammerdal — det er hans Villie — den skee! — Det er for mig, som om jeg var opstanden fra de Døde, og jeg tykkes at denne tre Maaneders Sygdom har varet i tre Aar. Igaar saae jeg hende første Gang siden jeg blev lagt ned, og det med en god Contenance; næsten skulde jeg troe, at Sygdommen havde taget min daarlige Forlibelse med sig.

Hun var lidt bleg, og jeg syntes ikke, at hun saae ret fornøiet ud. Desværre! hun har nok ikke synderlig Grund dertil. Hans Excellence er vist en stor Libertiner; jeg saae nu nylig igjennem Sprækken paa min Dør, at han tog fat paa Fruens Pige, og det paa en meget indecent Maneer. O den stakkels Frøken! Var jeg Hs. Excellence, jeg skulde tilbede hende som en Engel udaf Himmelen.

Thiele, den 1ste Mai 1712.

Hs. Excellence er reist bort, og ladet sin Kjæreste blive her tilbage. Han var nok allerede keed af hende, og — Gud forlade mig det! — troer jeg ikke ogsaa hun af ham. Hun længes da ikke efter ham; thi hun er ligesaa munter og vive som før, ja næsten mere; men alligevel af og til ligesom lidt hoffærdig. Sommetider taler hun til mig som til en Stodder, og som-

metider, som om jeg var hendes Ligemand. Jeg troer hartad hun vil have mig til Bedste — jeg fattige Stakkel! Jeg er ikke bleven klog endnu, for hun kan gjøre mig glad og bedrøvet ligesom hun vil.

Thiele, den 3die Juni 1712.

Mit Helbred faaer jeg aldrig mere; min Ungdoms Munterhed er gandske borte. Jeg er tung og mat i mit hele Væsen, og ingen ret Lyst har jeg til nogen Ting. Jeg gider ikke jage, og jeg gider ei heller læse: min Bosse og min Ovidius ere begge lige stovede. Franskен, som tilforn var blevet mig saa plaisant, kan jeg hverken lide at læse eller høre — det er et falsk Tungemaal!

Thiele, den 24de Juni 1712.

Jeg har byttet Kammer med Jens. Han vilde endelig have mit, for han torde ikke ligge ud til Kirkegaarden, den Tosse! Der skal han jo dog engang ligge for bestandig. Jeg er vel fornøiet med Byttet, her kan jeg fra mit Vindue see mine kjære Forældres Grave — de ere vel forvarede — Gud glæde deres Sjele i Himmerige! Hist henne er Hr. Sørens Grav, der groe allerede Tidsler paa den — dem maa jeg dog rydde bort!

Thiele, den 13de Decbr. 1712.

Fruens Pige har bekommet sig en liden Søn. Hun har udlagt en Kniplingskræmmer — men hele Gaarden veed nok, hvem den Skyldige er. Den unge Froken har selv railleret dermed. Jeg veed ikke, hvordan hun kunde; men hun tager sig Verden let — jeg er ikke af den Natur.

Thiele, den 27de Februar 1713.

Drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Har mine Sandser duperet mig, eller var hun virkelig min? jo! hun var min — jeg har favnet hende med disse mine Arme, hun har hvilet ved mit Bryst, og bedækket mit Ansigt med Kys — med hede Kys — nu vilde jeg gjerne døe, saa lykkelig kan jeg aldrig blive meer. Men nei! Hvorlunde er det fat med mig? hvad har jeg gjort? ah, jeg veed ikke, hvad jeg skriver — jeg frygter, jeg er vanvittig.

Thiele, den 5te Marts 1713.

Lad mig kalde tilbage i min Hukommelse disse douce Øieblikke! Lad mig ret overtænke, hvor lykksalig jeg var; det er først nu, jeg begynder at opvaagne som af en Rus. — Herren kom hjem fra Jagten, og Jens var bleven i Skoven for at kaste Tax ud, som sad fast i en Grav. Jeg vidste vel, at han ikke kom hjem før Dag, og saa fik jeg isinde at ligge i mit for-

rige Kammer. Jeg var netop indslumret, da jeg blev vækket ved et Kys. Forskrækket reiste jeg mig og vilde raabe: da følte jeg en blød Haand paa min Mund, og en Arm om min Hals, og en sød hvidskende Stemme — Himmel! det var hendes — hendes, jeg ikke tør nævne. Da — da — o, jeg Synder! jeg forstokkede Synder! jeg har forraadt min Herre! og jeg kan ikke engang ret af Hjertet fortryde det. Hvergang jeg vil gjøre Poenitentse, forhindres jeg af en lønlig Fryd, som spotter min Anger. Jeg føler det: jeg længes efter at repetere den Misgjerning, jeg burde forbande. „Evindelig min!" vare de første Ord, jeg kunde fremføre; men da rev hun sig med et let Skrig af mine Arme, og — jeg var allene. Døren knirkede, og jeg reiste mig overende i Sengen; jeg var i Tvivl om det ikke altsammen var Spøgerie. Ak! hvorfor flygtede hun? hvorfor kom hun da selv ukaldet, ufristet? Har hun elsket mig som jeg hende, taus, inderlig, brændende?

Thiele, den 6te Marts 1713.

O Verden! Verden! hvad er du falsk! Ærlighed er plat forsvunden, Dyd og Ære traadt under Fødder! Dog hvorfor vil jeg beklage mig? er jeg bedre end han? Er min Synd mindre, fordi jeg troer, at min Kjærlighed er større? — Ah, jeg faaer min fortjente Løn, vi ere lige gode, den ene forraader den anden. — Ha! Du falske Qvinde! Du Potiphars Hustru! derfor var det, du skreg og flygtede, da du

hørte min Røst. Det var altsaa gammel Vane — kjendt Vei, da du søgte min Seng — nei, Jensés Seng! Gammel Kjærlighed, gammel Synd! mens jeg tilbad dig, mens jeg beskuede dig med Ærefrygt som en hellig Engel, har du bolet med min Medtjener!

— — Det var Midnat. Drukken af søde Erindringer vankede jeg om i Haven. I en mørk Gang saae jeg noget røre sig — det bares mig for, at det maatte være hende. Med hastige Skridt ilede jeg derhen — det var hende! ja, det var hende, men hvorledes fandt jeg hende? paa Jensés Skjød, med Armene om hans Hals — hurtigen foer de fra hinanden, og jeg stod som om jeg skulde synke i Afgrunden. Solen fandt mig paa samme Sted; jeg frøs — jeg bævede som et Espeløv. O du usle, du falske, du fordærvede Verden!

Thiele, den 9de Marts 1713.

Jeg har seet hende første Gang siden hiin syndefulde Nat. En hastig Rødme foer over hendes Ansigt, hun kastede sine Øine rundt omkring i Stuen, for ei at see paa mig. Jeg følte, at jeg blev baade kold og varm. I det Øieblik vi vare allene, gik hun mig hastig forbi og sagde med halvt tillukkede Øine: „Silence!“ Hun var ude af Døren, inden jeg ret følte Trykket i min Haand.

Thiele, den 13de April 1713.

Alt er opdaget! Herren, Fruen, hele Gaarden veed det, og det er Mamsel Lapouce, som har opdaget og robet dem. Den unge Froken vilde gjerne raillere med hende, men det skrev hun bag Oret. Ingen har kundet mærke paa denne listige Qvinde, at hun forstod et Ord Dansk, og derfor har de engang uforsigtigen i hendes Nærværelse sagt Noget, hvoraf hun fik Vinden. Hun har nu gaaet saa længe paa Sporet, indtil hun rigtig har faaet det redet ud, og keget dem i Leiet. Himmel! hvilket Oprør her blev! Raadig Herren løb med sin Bøsse omkring som en Rasende for at skyde Jens; men Jens var allerede paa sin Hest og langt borte. Den unge Froken blev lukket ind i Hjørnestuen, at Herren ikke skulde forgribe sig paa hende. Ak Himmel! Hvad Ende skal dette faae? Jeg skjælver hvergang jeg hører hans Stemme. Min Samvittighed fordømmer mig, og gjør mig til Cujon. Anger og Frygt har saaledes betaget mig, at Kjærlighed og Jalousie var reent forjaget af mit Bryst. Ak! Gid jeg var femten Mile under Jorden!

Thiele, den 14de April 1713.

Jens har været her. Han kom i Nat ind i mit Kammer, for at høre, hvorledes her stod til. Han var som et drukken Menneske, græd og bandte imellem hinanden. „Rød ikke, at jeg har været her, sagde han idet han gik: ellers er Du et dødsens Men-

neſke!" Han ſkulde viſt holde Ord; jeg ſkal nok vogte mig. Men hvad mon han egentlig vil? han veed det vel ikke ſelv.

Thiele, den 17de April 1713.

Den unge Frøken er borte! inat er hun echapperet ud af et Vindue. Jens har ſikkert været her og hentet hende, for En har ved Midnatstid mødt to Perſoner paa een Heſt, men formedelſt Mørket kunde han ikke ſee, om de Begge vare Mandsperſoner. Det var paa Viborgveien, og vi har været ude hver Mand hele Dagen for at lede. Vi ere komne tilbage uden at finde dem. Jeg fik Nys om, at de vare komne over Skiern Broe, men jeg ſkal vel tage mig vare for at komme dem nær. Ak! ak! den Verden, vi leve i! Min arme Herre! Han tager viſt ſin Død derover. Han ligger, og intet Menneſke maae komme til ham.

Thiele, den 20de April 1713.

Idag blev jeg kaldet til naadig Herrrn. Ak! Du milde Frelſer! Hvor bleg og henfalden han var! Han lever ikke, det kunde jeg grandgivelig ſee. „Morten! ſagde han, da jeg traadte ind: er det Dig? Kom hid til mig!" Saaſnart jeg hørte hans Stemme, braſt jeg i Graad. Før var det, ſom om han talte ud af en Tønde, og naar han raabte ud af den ſtore

Dør; „Morten! Kom med Hundene!" Saa var det som Gaarden skulde falde, og Høns og Ænder fløi forskrækkede omkring. Men nu talte han saa sagte, saa mat, at mit Hjerte var færdigt at briste. „Morten! sagde han: har Du ingen Snepper seet?" — „Nei, naadig Herre! svarte jeg hulkende: Jeg har sjet ikke været ude." — „Naa, har Du ikke? sagde han: Jeg skyder ingen flere!" — „Ak jo! svarte jeg: Gud kan endnu hjelpe!" — „Nei, Morten! sagde han: med mig er det snart ude. Ja, havde jeg endnu havt Kresten!" Her trykkede han to Taarer ind igjen i de huse Øine. „Hvor er Vaillant?" spurgte han. — „Han ligger ved Kaminen," svarte jeg. — „Kald paa ham," sagde han. Hunden kom og lagde sit Hoved paa Sengestokken. Herren klappede ham længe og saae vemodig paa ham. „Du har været mig en tro Svend, sagde han: Du har ikke forladt mig. Naar jeg er død, skal Du skyde ham og begrave ham under den store Ask udenfor Kirkegaarden, men skyd ham godt, og lad ham ikke mærke, hvad Du har isinde — lov mig det!" — „Ja, naadig Herre!" svarte jeg. — „Han skal ikke i fremmed Være," sagde han, idet han sank tilbage paa Puden: „Min Skydehest og Donner (det er hans Livbøsse) og mit Gehæng, skal Du have; min Bliss maa Du aldrig skille Dig ved; naar han bliver saa gammel, at han ikke kan æde længer, saa skal Du skyde ham." — „Ja, kjære Herre!" svarte jeg; jeg kunde neppe for Graad. — „Og der, sagde han: ligger en Tut paa Bordet, den skal Du have for Din tro Tjeneste. — Gaae nu, Morten! og bed til Gud

for min sondige Sjel!" — Jeg kyste hans Haand, som han rakte mig, og tumlede ned i mit Kammer — o! Gud skjenke ham en salig Ende! Han var mig en god og naadig Herre!

Thiele, den 3die Mai 1713.

Saa er han da ogsaa hjemfaren! Nu har jeg ingen Ven mere paa Jorden. — Her vil jeg ikke blive; jeg maa ud i Verden, at skille mig ved mine melankoliske Tanker. — Stakkels Vaillant! da jeg tog Bøssen, sprang han saa gladelig omkring, han vidste ikke, at jeg førte ham til Døden. — Nei! saadant et Skud gjør jeg aldrig i mine Dage; da jeg spændte Bøssen, og han hørte Knækket, begyndte han at logre og see sig om, han ventede et Stykke Vildt, og tænkte mindst paa, at det gjaldt ham selv. Da Krudtet tændte, og han krummede sig i Dødens Krampe, var det som om mit Hjerte skulde vælte ud af mit Bryst. O! min kjære salige Herre! Det var den sidste, den tungeste Tjeneste, jeg viste Dig.

Til Sejls under Thunøe, den 17de Mai 1713.

Andengang — kanskee Sidstegang — siger jeg dig Farvel, mit kjære Fødeland! Farvel du grønne Skov! du brune Hede! Farvel alle min Ungdoms Glæder! Lettere om Hjertet var jeg, da jeg for tvende

Aar siden pløiede disse vilde Bølger: da havde jeg min gode Herre; nu er han i Graven, min Junker ligesaa, og hun — som jeg gjerne vilde glemme — drager om i den vide Verden, Gud veed hvor og hvorledes. Ogsaa jeg skal prøve Lykkens Spil, og æde mit Brød blandt Vildfremmede. Ja! Krigen vil jeg prøve! den gier Brød eller Død! Blis og jeg skal følges ad, han er min sidste Ven paa Jorden.

Sverrig, den 13de Juni 1716.

Her sidder jeg en fangen Mand i fremmed Land. Saalangt har min Kaarde hjulpen. Min Oberst og jeg gjorde lyst mellem Fjenderne; men vi vare kun to mod ti. Ak! min gamle Blis! Du maatte døe — gid vi havde fulgtes ad!

Stockholm, den 14de August 1717.

Saaledes skal det ikke blive ret længe! De har slæbt mig omkring fra en Fæstning til en anden; fristet og truet mig, at jeg skulde tage Tjeneste, men hellere vilde jeg svælte tildøde i et underjordisk Fængsel, end fægte mod min rette Konge og Herre. Endnu hellere vilde jeg have min Frihed. Jeg vil forsøge det, og enten finde den eller Døden!

Norkjøping, den 3die Februar 1718.

Saa blev jeg alligevel svensk Soldat! hvor længe jeg end hyttede mig, og skjulte mig som et jaget Vildt i Skove og Klipper, saa fandt de mig dog. Hvad skulde jeg gjøre? Bedre under Guds frie Himmel mellem Kaarder og Kanoner, end mellem et Fængsels fire Vægge! De har lovet mig, at jeg aldrig skulde stride mod mine Landsmænd, men allene mod Moscoviten — han har maaskee den rette Kugle med Morten Vinges Navn.

Siberien, den 15de Mai 1721.

Herre min Gud! Hvor underlige ere dine Veie! Mange tusinde Mile fra Danmark, færdes jeg her i et raat og sørgeligt Land: jeg gaaer over tilfrosne Floder og vader i Snee til Knæerne; mens der hjemme er Skov og Mark iført sin grønne Sommerdragt. Udenfor mit gamle Kammervindue staaer Abilden nu i Bloster, Irisken qviddrer i Stikkelsbærhækken, Stæren sidder paa Kjelen og fløiter sit lystige Stykke, og Lærken synger høit i Sky. Her tuder Ulve og Bjørne, Høge og Ravne skrige i de sorte Skove. Hvor mon er Enden paa denne Udørk? Ak! hvor er Enden paa mit elendige Liv?

Riga, den 2den September 1743.

Skal jeg endnu opleve den Dag, da jeg seer mit Fødeland igjen? I fire og tive lange, forrigfulde Aar, i fire og tive Vintre har jeg jaget Zobel og Maar i Sibiriens Skove! hvor mæt af Livet har jeg alt længe — længe været! men jeg vil taalmodelig bie til min Herre og Frelser kalder mig. Han vil maaskee lægge mine trætte Lemmer til Hvile i min Fædrenejord — ak! hissset seer jeg det danske Flag, Korsets og Frelsens dyrebare Tegn! Min Sjel, lov Herren! alt hvad i mig er hans hellige Navn!

Falster, den 23de October 1743.

Atter nær ved Døden, og atter langt fra den! I Storm og Uveir nærmede jeg mig mit elskede Fødeland. Bølgerne knuste vort Skib og truede at opsluge os; men Herren frelste mig, hans Haand opholdt mig — han vil ei heller drage den fra mig nu, skjøndt fattig og halvnøgen jeg vandrer blandt Fremmede.

Corselidse, den 2den November 1743.

Et Fristed har jeg fundet, et Skjul fra Verdens Storme; en from og ædel Herre, som har taget mig i sit Brød, og lovet at sørge for mig til min Dødedag. Saa skal jeg nu ikke mere skifte Bolig, førend de bære mig hen til den sidste.

Corselidse, den 1ste Mai 1744.

Hvilket yndigt Land er dog dette! Alt i sin fulde Flor! Skoven grøn og Marken grøn! Blomster allevegne! I Siberien er det endnu Vinter. Gud skee Lov for saadant et Bytte!

Min Herre holder meget af mig; jeg maae tidt sidde hele Timer og fortælle ham om Krigen og om alle de Lande, jeg har gjennemvandret. Og vil han gjerne høre, vil jeg gjerne snakke; det glæder mig at mindes mine mangfoldige udstandne Fataliteter.

Corselidse, den 2den Juli 1744.

O Du Barmhjertighedens Fader! var denne bitre Skaal endnu tilbage! Skulle de gamle Saar oprives paa ny! ja, thi det var Dig saaledes behagelige! — Jeg har seet hende — hende? ak nei! ikke hende! en falden Engel har jeg seet, en Mørkhedens Gestalt — tidt har jeg ønsket mig Døden, men nu — nu ækles jeg ved Livet — jeg kan ikke skrive meer.

Corselidse, den 8de August 1744.

Det er ikke for min Plaiseer, at jeg atter tager Pennen; men dersom Nogen efter min Død skulle faae Øie paa denne Journal, skal han dog see, hvorlunde Synden lønner sine Børn.

Jeg gik hiin bedrøvelige Dag og forlystede mig med en Promenade i vor smukke Have. Som jeg

gaaer forbi den aabne Stakitport, staaer der en Mand, hvis Ansigt forekom mig bekjendt, uagtet et sortgraat tykt Skjæg og et skummelt Øiekast næsten forskrækkede mig. „Er Du ogsaa her?" sagde han med et sært Grin. Stokken faldt fra min Haand, og alle mine Lemmer skjælvede — det var Jens! „Herre Du min Gud! sagde jeg: skal jeg finde Dig her? hvor er Frøken Sophie?" Han stødte en høi Ed ud: „Frøkenskabet har S.... taget og Frueskabet med; men vil Du see min hjertelskede Kone, saa ligger hun derhenne og luger. Soffi! skreg han: her er en gammel Bekjendter!" Da vendte hun sig halvt om — hun laae paa Knæerne tre Skridt fra mig — saae et Øieblik paa mig, og gav sig derpaa igjen til at luge. Jeg fornam ikke den mindste Bevægelse i hendes Ansigt — dette Ansigt! dette fordum saa deilige Ansigt! hvor var det forandret! bleggult, rynket, fortrædent saae det ud, som om det aldrig nogensinde havde smilet. En hullet Kyse med lange Laser af sorte Knipelinger, gjorde det endnu mørkere. Skidne Pjalter af Klæder, som engang havde været smukke og fine, hang om hendes tykke ildedannede Krop. Jeg følte, at jeg var nærved at faae ondt, og ingen Taare kom i mine Øine. En Angst, en Vammelhed, som naar man pludselig seer en Hugorm, betog mig. Jeg kunde hverken tale eller røre mig af Stedet. Jens vakte mig igjen af min Bedøvelse. „Nu er hun nok ikke saa smuk, raabte han: som dengang hun krøb i Sengen til Dig?" Jeg gyste. „Forgyldningen er slidt af, blev han ved: men det kjønne Sind har hun endnu storagtig og malicieusk er hun endnu,

og Kneveren kan hun bruge. Hei! Naadig Frue! Snak lidt med os!" Hun rauq, og lod som hun ikke hørte det, skjøndt han raabte høit nok. „Nu viller det hende ikke, sagde han: men naar vi komme hjem, saa faaer hun nok Kjeften paa Gang. Har Du ikke til en Pæl, Morten! for gammel Kjendskabs Skyld?" Jeg gav ham noget, og gik som i Søvne op til Gaarden. Ved Havedøren stod min Herre. „Kjender Du disse Mennesker?" spurgte han. — „Ak Du gode Gud! svarte jeg: Ja, jeg har kjendt dem for mange Aar siden." — „Det er slette Folk, sagde han: hun er arrig og bandsat, og han drikker som en Svamp. De har boet et Par Aar i et Huus nede ved Stranden! Han fisker, og hun gjør Ugedage her i Haven. Hun skal være kommen af skikkelige Folk?" Nu først brød mine Taarer frem og lettede mit beklemte Hjerte. Jeg fortalte ham, hvem hun var, og hans Forfærdelse blev ligesaa stor som min Bedrøvelse.

Corselidse, den 14de September 1744.

Jeg tviler paa, at jeg her faaer blivende Sted. Mit Ophold behager mig ikke længer, siden jeg veed mig i Nærheden af hende, og ofte ikke kan undgaae at see hende. Endnu har jeg ikke talt med hende, for jeg skyer hende som en ond Aand. Jens søger mig med en Paatrængenhed, som hverken behager mig eller min Herre. Naar jeg lugter hans Brændevinsaande, er det som En bød mig Forgift at drikke. Han har fortalt mig deres Historie — o, hvor er den skræk-

kelig, væmmelig! I Danmark, i Tydskland har de flakket om fra en Stad til en anden — han spilte paa Valdhorn og hun sang og spilte paa Luth; derved opholdt de Livet, og naar dette ei kunde strække til, drev hun endnu een Næringsvei, som det sønderriver mit Hjerte at tænke paa. Omsider maatte ogsaa denne ophøre, og de skulde have omkommet af Mangel, naar ikke min medlidende Herre havde forbarmet sig over dem. — Gud forlade mig det! Jeg kunde ønske mig tilbage i Siberien.

Corselidse, den 1ste Mai 1745.

Gud velsigne min rare, ædelmodige Herre! Han har mærket mit Ønske: at ende mine Dage i min Fødestavn; og derfor har han — mig uafvidende — skaffet mig en god Condition hos det nye Herskab paa Thiele. Paa Tirsdag skal jeg afseile med et Skib fra Stubbekjøbing — Gud lønne ham derfor i Evighed!

Til Sejls mellem Sjelland og Samsøe,
den 4de Juni 1745.

„Frygter ikke for dem, som allene ihjelslaae Legemet! men frygter for dem, som fordærve baade Legem og Sjel tillige!" Jeg føler Kraften af disse Frelserens Ord. Da jeg i min Ungdom paa disse Bølger stod for Svenskens Kugler, var jeg bedre tilmode, end da jeg i Corselidse Have saae min

Ungdoms faldne Engel. Kaarder og Kugler, Hug og Stik, Saar og Død ere Intet at regne mod Sjelens Fortabelse, mod en uskyldig Sjels Fordærvelse. Havde jeg dengang seet hendes skjønne Legeme sønderrevet af vilde Dyr, ikke kunde det saaledes have knuget mit Bryst, som nu, da jeg fandt hende forspildt, fordærvet, foragtelig, uden Redning fortabt. Som hun laae der og grov i Jorden, syntes mig, at hun begrov mit sidste Haab, min sidste Levning af Troe paa Ære og Dyd. Men jeg vil sige, som den gamle Tyrk, min Medfange i Siberien, altid sagde midt i de største Elendigheder: „Gud er stor!" ja, og barmhjertig! Han kan og vil gjøre langt over hvad vi arme Mennesker forstaae.

Thiele, den 4de Juli 1745.

Omsider er jeg da indløben i min sidste Vinterhavn! Flere end tredive Aar er jeg omtumlet paa Verdens vilde Hav, for at ende, hvor jeg begyndte. Hvad har jeg udrettet? hvad har jeg vundet? En Grav — et Hvilested hos mine Forfædre. Det er Noget, og endda ikke saa Lidet: jeg har Venner og Bekjendtere her baade over og under Jorden. Der staaer endnu Abilden udenfor mit Vindue, den er ogsaa bleven ældre, der er Kræft i dens Stamme, Stormen har bøiet dens Hoved, og paa dens Grene groer Mosset ligesom graae Haar paa en Oldings Hoved. Ved Kirkeveien seer jeg den store Ask, under hvis Rod jeg begrov den stakkels Vaillant. Saaledes gjenkjender jeg mangt et Træe, mangen en lynggroet Høi og selv

de døde Stene, der staae her uforanderlige i Aartusinder, og see een Slægt efter den anden opvoxe og forgaae. Den Slægt, jeg kjendte, er nu ogsaa borte. Nyt Herskab, nye Tjenere — jeg er en Fremmed, en Udlænding blandt dem alle.

Thiele, den 2den Septbr. 1749.

Idag er det sex og halvtredsindstyve Aar siden jeg saae Verdens Lys! Herre Gud! hvor ere disse Aar blevne af? disse mange tusinde Dage? Hvor ere mine Ungdoms Glæder? de ere hos mine Ungdoms Venner. — Paa denne Aarsens Tid var det, vi ret nøde Jagtens Fornøielser. Hvor lystigt gik det da til, naar vi om Morgenen droge ud; Jægerne raabte og Hundene gjøede, og Hestene trampede ligesaa utaalmodige som vi selv. Snart hjemsøgte vi Urfuglene paa Heden, snart de vilde Dyr i Skoven — med Spil og Sang fore vi hen og hjem. Nu er her stille som i et Kloster, den naadige Herre bryder sig ikke om Jagten. Taus og ene gaaer Skytten ud, og stille kommer han tilbage. Denne Slægt er traurig som jeg selv.

Thiele, den 12te Januar 1751.

En stille, herlig Vinternat! Alt hvad jeg seer, Blaat eller Hvidt. Maanen har jaget Stjernerne fra sig, den vil lyse allene. Saa deiligt skinnede den ogsaa engang for mange — mange Aar siden, da jeg var Kudsk for Frøken Sophie. Min unge Sjel straalede ligesaa blankt og lysteligt som Maanen, og hen-

des var ogsaa reen, uplettet som denne nysfaldne Snee. Nu er min Sjel mørk som Heden, naar Vintersneen er borttøet, og hendes — om hun endnu lever — maa ligne en siberisk Dal efter Oversømmelse: mørktfuret af Vandstrømme, trindt bestrøet med Tuer, Stene og nedvæltede Træer. „Ja, Herre! Herre! Tugter Du Nogen med megen Straf for Misgjerning, da gjør Du, at dens ynkelige Skikkelse hensmelter som et Mol: visselig! Alle Mennesker ere Forfængelighed!"

Føulum, den 12te Mai 1753.

I Søndags forrettede jeg førstegang mit Embede som Degn til Thiele og Vinge. Den naadige Herre kaldte mig paa sin Dødsseng. Her boer jeg nu i min Faders Huus; men jeg boer her allene. Alle mine Ungdomsvenner ere forlængst gangne til Hvile; jeg er endnu tilbage, som et skaldet Træe paa Heden; men om føie Tid skal jeg samles til dem, og være den sidste af min Slægt. Disse Blade skulle være det eneste Mærke om mig. Om Nogen — engang, naar jeg er død og borte — læser dem, da skal han sukke og sige: „Anlangendes et Menneske, hans Dage ere som Græs; som et Blomster paa Marken, saa skal han blomstre. Naar Veiret farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kjender det ikke mere. Men Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed."

(Fundet, gjennemseet og udgivet af S. S. Blicher.)

Baldur i Danmark.

(Fragment af la Motte Fouqués Baldur.)

Vøgelund i Danmark.

(Skjoldbrand og Vidrik møde hinanden. Paa en Høi staaer Alfsvinde og rører Citharen.)

Alfsvinde (synger.)

Og fra de Skove fjerne,
Fra frygtbar dybe Huler
Nu Elskov drager Eder
Til Alvorskampen hid.

Skjoldbrand.

Her er jeg, Vidrik, for min Ret at kræve.

Vidrik.

Her er jeg, for min Ret mod Dig at hævde.

Skjoldbrand.

Ifald Du synes, hvile vi en Stund.

Vidrik.

Ret gjerne. Farten moisom var og lang.

Alfsvinde (synger.)

Jo længer Yngling ponser,
Jo større svulmer Stridslyst,
Og Blodets Brønd fremsprudler
Des brattere i Kamp.

Skjoldbrand.

Hvad end hun synger — alt mig tykkes ret.

Vidrik.

Mig og; — hun kan kun synge Godt og Skjønt.
(Nogen Taushed.)

Herlande (skriider langsomt gjennem Lunden.)

Vee mig! — jeg kan ei meer — o Skjoldbrand, hør —

Skjoldbrand.

Hvad jamrer der saa klagende mit Navn?
Den Daare sniger ogsaa her sig efter.

Herlande.

O skjænd ei. Tænk paa hine skjønne Dage,
Da vi i Troe og Elskov leved' —

Skjoldbrand.

Borte —

Forglemte, døde.

Herlande.

Vidrik! fægt ei med ham.

Vidrik.

Jeg holder Fred, naar han min Brud mig lader.

Skjoldbrand.

Før vil jeg lade Liv end Brud.
(Begge Kæmper reise sig.)

Alfsvinde.

Herlande!

Vær klog, og kom herop; see med derpaa.
Hvi sørge over Den, som Dig forsmaaer?

Herlande.

Min Tro er hans, og han er stedse Skjoldbrand.
(Knæler mellem begge Kæmperne.)
Jeg skiller, standser Jer; ei skal I fægte.

Skjoldbrand.

Et Øieblik holdt inde. Først jeg maa
Den spæde, daarskabsfulde Jomfru sikkre.
(Løfter Herlande op, og sætter hende nogle Skridt derfra ned igjen.)
Hviil her paa bløde Mos, i kjøle Skygge,
Du arme, trætte Møe, engang min Brud; —
Dog nu vær rolig. Du forandrer Intet.
(Kampen begynder.)

Herlande.

O Dødens Mathed! — ei jeg kan mig reise.
(Alfsvinde rører Strengene paa hendes Cithar. Vildere Fegtning.)

Herlande.

Er Nogen nær, som Pligt og Ære hylder —

Alfsvinde.

Tie, svage Møe. Forstyr mig Klangen ei.

Herlande.

Er Nogen nær, betrængte Møers Redder,
Ærbar i Daad og Ord, han hjelpe, hjelpe!

Baldurs Stemme.

Fat Mod! Han kommer, hvem Du kalder!

Alfsvinde (lader Citharen falde.)

Hvad
Var det?

Herlande.

O Foraarsstemme! Lyd af Haab!

(Baldur og Niord fare paa den gyldne Karm gjennem Skoven, og mellem de Kæmpende.)

Baldur.

Niord! tag Du Tøilen.

(Hæver Landse og Skjold.)

Stille, svage Stridsmænd;
Her er en Mægtigere end I selv. —
Men Du, som pranger stolt paa Høien hist,
Du frække Qvinde, nævn Valhallas Navn.

Alfsvinde (bævende.)

Forskaan mig dermed, Herre —

Baldur.

Har Du skaanet
Den jamrende Herlande? — Udtal Navnet
Paa Himlens Borg, mod hvem ei Svig bestaaer,
Langt værre Qval jeg ellers Dig bereder.

Alfsvinde (sagte.)

Valhalla —

(Hun forvandles til en gammel hæslig Qvinde og forsvinder. Kæmperne synke i Knæ.)

Baldur.

Er nu afgjort Eders Strid?
En gjøglende Troldqvinde har I elsket.

(Til Skjoldbrand.)

See, det er Frugten, naar ei Helten tjener
Den Ene, fromt i rene Glød udvalgt,

Med Sind og Sjel i stedse ubrudt Troskab.
Hvor Kjærlighedens rene Ild bortviger,
Er hvert Afgrundens Spøgelse ved Haand.
(Til Vidrik.)
Det Frugten er, naar Helten Elskov kalder
Hvad kun var Æresyge, Gjøgleblus.
Hvo Qvinderne ei ærer, som dem elsker,
Ham fanger Hyklerspøgelset.

(Mænd, Qvinder og Børn komme fra forskjellige Sider i Lunden tilsyne.)

Nogle Mænd.

Kom nærmere! — nu standsed' Kampens Larm.

Qvinder.

Ja, dog toned' nys den lydt herover —

Mænd.

En af de vrede Fyrster er vel død —

Qvinder.

Vee! da gaaer Krigens Flamme gjennem Landet!

Mænd.

Maaskee, maaskee vel —

Qvinder.

Vi forstaae Jer —

Mænd.

Begge!

Qvinder.

Forladt og uden Forsvar er' vi da.

Mænd.

Herfrem. Redder hvad end at redde er!

Qvinder.

See, begge Helte sjunkne ned paa Knæe —

Mænd.

Dødssaared' vel — Dog intet Blod paa Brynje.

Børn.

O midt imellem dem en herlig Sol!
Nei, ingen Sol; — en deilig gylden Mand.

Mænd og Qvinder.

Er det en Troldom, som i Skoven straaler?

Baldur.

I Fyrster, Eders Børn opsøger Eder.
Reis ridderligt fra Jorden Eder op,
Og hvad der i en Hast af Feil kan rettes,
Det retter snart. Ei er det just nødvendig,
At Lehnsmand sin Lehnsherres Brøst skal skue.

(Skjoldbrand og Vidrik staae op, og omarme hinanden Da oplæfter Skjoldbrand Herlande, som tilgivende modtager ham. Alle forsvinde, med Hænderne taknemmelig oplæftede mod Baldur, i Lunden.)

Niord.

O kjære Herre, har Du Lægedom
For hele Verden, kun ei for Dig selv?
Lad af, lad af fra syge Elskovssmerte.

Nat. Skovegn ved Havbredden.

(Finske Sørøvere træde op, førende de to Drenge, Luitbert og Otbrand.)

Luitbert.

Hvor vil I hen med os, I mørke Mænd,
I vilde Folk?

Otbrand.

Ja, gjør os Regnskab for
Hvo Jer tillod at vække os af Søvne
Og rive bort os fra vor Moders Borg?

Sørøvernes Høvding.

I taler som om I os kunde dømme.

Otbrand.

Saa kan det vel og træffe sig med Tiden.

Høvdingen.

Oho! da maa man smukt vel Eder svare.
See, hvad vi gjorde, har vor Dristighed
Tilladt os, og vil snart os meer tillade.
Dog frygter ei; Ondt skal ei Eder skee.
Nu seile I med os til Finlands Kyst,
Da Eders Moder Eder let loskjøber;
Det koster kun at bli'e min Hustrue.

Otbrand.

Moder?

Luitbert.

Fru Thora, vores Moder, vælge Dig?

Høvdingen.

Mig vælge eller ei; — hun bli'er min Hustrue!

Begge Drengene.

Nei! nei!

Høvdingen.

Jo! jo! om tigang Nei I skrige! —
Og hendes gyldne Skat hun bringer med. —
Dog nok nu har vi talt, — ombord, Staldbrødre.
(Baldur og Niord fare frem paa den gyldne Karm.)

Baldur.

Nei ei ombord! — før i den bittre Død!
(Kaster sit Spyd. Røverhøvdingen falder og dør.)

Baldur.

I andre Røverfolk! hvad dvæle I?
Skal jeg den gyldne Bue endnu gribe,
Udstrække Jer i Eders sorte Blod?
(Spænder Buen. Røverne flye.)

Begge Drengene.

Vil ogsaa os Du skyde, høie Herre?

Baldur.
(Tager Pilen af og sænker Buen.)

Jer skyde? — Seer jeg da saa rædsom ud?

Drengene.

Ak nei, nu smiler Du som Vaaren smiler,
Og hvad Du gjorde — ak det var vist ret! —
Kun gad vi endnu gjerne noget leve.

Baldur.

Leve skal I i Herlighed og Lykke.
Kom i min Karm. Det gaaer til Eders Moder.

Drengene (klavre op.)

O hvilken skjøn, o hvilken mægtig Solmand!

Baldur.

Fremad min Niord. Thi Timerne har Vinger. —

En Slette foran Lethraborg.

(Folkeforsamling. Mange Landsfyrster sidde rundtom paa store Stene. Et over alle ophøiet Sæde i Midten er tomt.)

En Høvding (træder op.)

I Konning Hothers Navn jeg kundgjør Eder,
I høie Fyrster i det danske Land,
At I idag ei Kongen vente maae.
Inat har han de hvide Seil spændt op
Paa sin piilsnare Snekke, og er faret
Paa viden Hav langt hen mod Sverige.

(Knurren blandt Folket.)

En Landsfyrste.

Tys stille, kjære Venner! Kongedaad
Udgrunder sjelden man ved første Blik.
Den brave Krigsmand hist har jo sit Budskab
End ei fuldende kunnet.

Høvdingen.

Jo fuldendt
For første Deel. Thi hvad end er tilbage
Betyder lidet. Til sin unge Viv
Han vilde seile hen. Thi sidste Nat
Han drømte, at hun længtes efter ham.
Da tog han sin Beslutning. Kongevillie
Jo gaaer for Alt. Raad tænger han ei til.

En Landsfyrste.

Du os forkynder det, Du sølvgraa Kæmper,
Og paa Dit Krigerord?

Høvdingen.

Saa gjør jeg det.
Med Folkets Samling jeg jo ei vil spøge;
Tilmed mig tykkes Tingen ei som Spøg.
(Træder uvillig tilbage. Lang Tausheb.)

En Landsfyrste.

I Fyrster og I andre frie Mænd,
At gruble tjener høist ved saadan Daad,
Som først skal vordne, ikke for den vordne.
Forbittret Studsen — hjelper ingenlunde.
Til Sagen! Griber hvad der ligger nærmest! —
Hvor stande vi den Strid, som mellem Vidrik
Og Skjoldbrand reiste sig, og vore Marker
Med indre Ufred truer?

En anden.

Helten Skjoldbrand,
For hvem mangt fjendtligt Skjold i Aske sank,

Fortjener vel, at han sin Elskovs Møe
Beholder uden Kamp.

En tredie.

Det troer jeg og.
Hans Elskovs og hans Valgs udkaarne Møe,
Til hvem han beiled' tyve Maaneder
Skal han beholde. Hun Herlande nævnes.

Anden.

Alfsvinde hedder den, til hvem han beiler.

Tredie.

Herlande hedder den, hvem han har fæstet,
Min Broderdatter. Han skal holde Ord
Den djærve Yngling, eller gaae til Grunde.

Første.

Ei alt for rask.

Anden.

Han gaaer ei let til Grunde.

Tredie.

Man kan forsøge.

Fjerde.

Vil da Ingen tale
I hele Kredsen for min Fætter Vidrik?
Om Skjoldbrands Helteværker praled' man —

Anden.

Prale? hvo siger saa?

Fjerde.

Nu, kan være,
At mig et heftigt Ord fra Læben foer.
En Helt er Skjoldbrand, det tilstaaer jeg gjerne.
Dog tilstaae og, ei Vidrik gi'er ham efter.

Anden.

Og naar jeg sagde Andet?

Fjerde.

Andre Veie
Der gaves da vel til at tvinge Dig.

Første.

Tys, trættes ei!

En Femte.

Er han da vorden Konge?
Nu nylig har han, gandske ukaldt,
Alt aabnet Retten med en myndig Tone,
Nu byder sine Lige han at tie.

Fjerde.

Hos mig det lykkes ei.

Anden.

Hos mig ei mindre

Thora.

(iler med flagrende Haar ind i Kredsen.)

O holder inde med hver anden Strid!
En ædel Qvinde klager. — Hvor er Kongen?

(Høiere Knurren blandt Folket.)

Tredie Landsfyrste.

Ja hvor er Konningen? — hvor er vor Konning?

Thora.

Hvor er han? spørger jeg.

Stemmer blandt Folket.

O langt herfra;
Han far paa Havet til sin unge Qvinde.

Thora.

Her maa han være. Jeg vil klage, klage,
For mine søde Drenge, begge to
Af finske Vikinger mig grumt frastjaalne.
(Knælende for Kongesædet.)
En Fyrstes Enke er jeg; Konning hjelp!
(Synker i Afmagt.)

Første Landsfyrste.

Tvedragt i Landet raser. Alle Stemmer
Er' imod den, som hjelpe vil.

Skrig blandt Folket.

Vee! Vee!

(Skjoldbrand og Vidrik komme Arm i Arm, ved Skjoldbrands Side Herlande. Begge Fyrsters Mænd, rigt smykkede med grønne Krandse, følge dem.)

Anden Landsfyrste.

Hvad kommer der? — Det seer ei ud som Ufred.

Vidrik.

Nyt Held det er, betegner alle Marker
I Dannerriget Eendragt, Broderskab.

Her i det Mindste see I tvende Brødre
I Skjoldbrand og i Vidrik staae for Eder,
Som fast og troe herefter holde sammen.

Tredie Landsfyrste.

Er det en Drøm? gaaer ei Herlande der
End som i fordum Tid ved Skjoldbrands Side?

Herlande.

Min Frænde, nu al Tvist er død og borte.
Den ædle Fyrste beiler om min Haand.

Skjoldbrand.

Mit Liv skal vorde Pantet paa min Troskab.

Vidrik.

Og det som skeet er, lad det være glemt.

Tredie Landsfyrste.

Fra hvem udgik en slig uventet Lykke!

Herlande.

Ifra en Helt — det var —

Thora.

I glæder Eder
I snakke — ak og mine arme Børn?

Herlande.

Det Baldur var.

Thora.

Hvad hjelper Baldur mig?
Kun mine Børn jeg ønsker, mine Børn!

(Baldur og Niord fare pludselig paa Gulbkarmen ind i Kredsens Midte. Baldur bær Luitbert i den ene, Otbrand i den anden Arm.)

Alt Folket (synker i Knæe.)

Et Himmelsbud hjembringer Drengene!
Priis! Held!

Landsfyrsterne

(staae op og bøie sig dybt.)

Velkommen, høie Fremmede!
For Dig, skjøndt ukjendt, bøier Danmark sig.

Thora (staaer uden Bevægelse.)

Ak mine kjære Sønner er' vel døde;
Jeg seer dem midt udi den gyldne Sol.

Drengene.

Nei, Moder, nei vi leve. Kom kun hid.
Det er ei Solen, men en gylden Karm,
Deri en mild og deilig, gylden Helt.

(Thora nærmer sig. Baldur holde Drengene imod hende. De springe ned og omarme hende.)

Thora.

Aabner da Himlen sig, og sender Redning?
O Dannerland! Du er ei meer forladt.

Skjoldbrand.

Nei, Dannerland! Du er ei meer forladt.
Halvgudeu Baldur vandrer i din Skov,
Og Fred og Venskab, Redning, Gjensynslyst,
Befrielse og Sandhed, — ja hvad Livet

Har Skjønt og Godt, opblomstrer for hans Fjed.
audsfyrster, samler til en Kobberthrone
De blanke Skjolde for den gyldne Helt!
Saa hæver ham til tomme Kongesæde!
Den lyse Helt vor Konning være skal!

(Landsfyrsterne tilvinke ham Bifald, og hæve Baldur paa deres sammenføiede Skjolde til Høisædet.)

Held Dannerkonningen, Halvguden Baldur!

(H. A. Bjerregaard.)

Horoskopet.

Fortælling af van der Velde.

Amiens, Hovedstaden i Pikardiet havde, befriet fra det spanske Aag, endeligen underkastet sig Kong Henrik den Fjerde, og feirede nu Befrielsens og det ny Regimentes Tvillingfest med fransk Begeistring og fransk Letsindighed. Nathimlen over Byen oplystes af den almindelige Illumination, Floden Sommes brede Strømme gjenspeilede den muntre Glands. Den herlige gammelgothiske Kathedralkirke med sit gigantiske Klokketaarn, glødede i Gjenskinnet, som af en nær Ildebrand, og dens skjønne Omrids traadte prægtigen frem af Natten. En jublende Menneskemasse bølgede gjennem Gaderne og dandsede om Glædesbaalene, der vare tændte paa den offentlige Spadsere-

gang Autoy kaldet. Men som Brændpunktet for Lystigheden viste Raadhuset sig, hvor Raad og Borgerskab feirede den store Begivenhed med et Bal. Dagslands spredtes af titusinde Lamper over Torvet og de tilgrændsende Gader, og vidt og bredt gjenlød Musiken, efter hvis Toner Dandserne svingede sig i raske Kredse med Stadens og Omegnens skjønne Qvinder i de store Sale. Adelige og Borgerlige, Katholiker og Hugonotter, Ligister og Royalister færdedes mellem hverandre i den brogede muntre Tummel, og Glæden og Vinen syntes paa denne lykkelige Aften at have udslettet alle de Meningsforskjelligheder, for hvis Skyld man for havde raset saa frygteligt mod hverandre.

Ved et Buevindue stod Hugonotobersten Düplessis Mornay lænet, med Kaarden i de korslagte Arme, og Hagen hvilende paa dens Fæste. Hans mørke Blikke stoi over den lystige Mængde, og et uvilligt Smiil bævede om hans Læber. Da nærmede sig hans Vaabenpleieson, den skjønne Valerian Mousfard, en ung hugonottisk Adelsmand fra Pikardiet. „Ogsaa her saa eensom og mørk som altid, min Oberst? spurgte Denne ham fortrolig: Formaaer da ikke den almindelige Glædesild at kaste en Gnist i Eders Bryst, for at ogsaa I engang kunde fornemme hvorlunde et fornøiet Menneske er tilmode? Vel ere vi den Tro hengivne, der har forjaget Farvernes Pragt, Maleriernes Ynde, Tonernes Tryllerie af Templerne, men vilde vi ogsaa bortkaste alt dette af Livet, saa vilde sandeligen den stakkels Tilværelse neppe være Umagen værd. I har jo været med at tilkæmpe

denne gode Dag, hjelp nu ogsaa til at feire den." — „Gjerne, Mousfard, svarte Mornay med betydningsfuldt Eftertryk: dersom Du indestaaer mig for, at ikkun Halvdelen af disse muntre Mennesker mener det saa ærligt med deres Munterhed som Du."

„Ja, min gode Dreng, vedblev han, da Mousfard betragtede ham med spørgende Mine: mange Mennesker tumle sig om i disse Sale, men saare faa Venner af vor Konge ere iblandt dem. Har Du ikke hist og her seet de skjæve, falske Ansigter, der ere for stolte til at skjule deres Forbittrelse over, at Henrik nu atter har indsat denne udbrudte Ædelsteen i sin Krone? Dog kan Du i en anden Henseende have Ret. Det er ikke velgjort af mig, at bære min Uvillie over disse Nedrige saa aabenbar til Skue. Den Slags Mennesker tager det alt meget ilde op, naar man gjennemskuer dem. Derfor vil jeg dennegang gjøre dem den Spas at lade, som jeg troede paa deres Glæde, og glæde mig med dem. Kom med til Skjenkebordet."

De gik derhen. Nærved det rigtbesatte Buffet sad et lidet Selskab af Adelsmænd og fornemme Borgere omkring et Bord, hvorved en gammel Raadsherre, med det skummende Champagneglas i Haanden, førte Ordet med stor Veltalenhed. „Nei, ved den hellige Moder! raabte han: med det spanske Herredømme var det ikke til at holde ud. Intet Folk vil godvilligt underkaste sig et andet, og allernødigst Nabofolket, just for den større Lighedes Skyld. Og nu ovenikjøbet disse Spanioler, der i Alt, hvori de ligne os, kun ere vore Karrikaturer. Vor Selvfø-

lelse er hos dem udartet til modbydeligt Hovmod, vor Høflighed til Ceremonisyge, vor Fromhed til Fanatisme. De vare alt blevne os fuldkommen utaalelige, og vi trængte til, atter engang at adlyde en ægte Franskmand."

„Ved denne Tænkemaade, bemærkede en Hugonotkapitain bittert: begriber jeg ikke, hvorfor Staden saa haardnakket vægrer sig ved at modtage kongelig Besætning."

„Ja, min Hr. Capitain, svarte Raadsherren, og lagde Fingeren vigtigen paa Næsen: dermed hænger det anderledes sammen. Seer De, vi vilde forbedre os ved vor Underkastelse. Toge vi Eders Tropper ind i Byen, saa var der ingen Forbedring at tænke paa. En Besætning spiller altid en Smule Herre i den Stad, hvori den ligger, og det kan ei gieraade Nogen til synderlig Fornøielse, der selv gjerne gider være Herre i sit Huus." — „Schweitzerne, raabte Mornay derimellem: som Kongen vilde skikke Eder, have Ord for god Mandstugt!" — „For den fortræffeligste, naturligviis! svarede Raadsherren satirisk: Men det er og bliver dog bestandig Soldater, og disse brave Folk ville altid gjerne svømme ovenpaa, hvad jeg iøvrigt slet ikke kan fortænke dem i, da de for den Smule Respect de nyde, til hvad Time det skal være, maae sætte deres Hals i Vove. Derhos ville de, hvad der ligeledes er heel naturligt, i etvæk spise, drikke, have Huus og Klæder. De blive aldrig færdige med deres Ønsker, og den Gave, at forebringe dem tydeligt, mangler dem ligesaa lidet, som Eftertryk til at understøtte dem med. Kort sagt, tag en

Legion Engle, stik dem ind i jordiske Legemer, hæng Bandeleret om dem, giv dem Musketten eller Hellebarden paa Skulderen, og paa Stedet bliver det til en Skare, som hver ærlig Borgermand heller seer Hælene af end Ansigtet."

„Og for disse sneverhjertede Hensyns Skyld, sagde Mornay forbittret: sætter Amiens Kongerigets Frelse paa et saa farligt Spil? Naar Spanierne vove et uformodet Angreb, med hvilken Modstand vil da Eders svage, sletøvede, uaarvaagne Borgermilits da møde dem?" — „Iglemmer vore forsvarlige Mure og Volde, bemærkede Raadsherren stødt: de tusinde Beviser vi allerede have givet paa vor Iver for Kongens Sag, denne gode Stads Rygte, der endnu aldrig har tabt sin jomfruelige Ære til nogen fremmed Erobrer. Amiens vil til enhver Tid være istand til at forsvare sig selv, det har den ogsaa isinde at gjøre, og kun under denne Betingelse har den underkastet sig." — „En Forsigtighed, sagde med sagte Røst en bleg, mager Jesuit, der under Samtalen havde sneget sig hen til Bordet: en Forsigtighed, der saameget desmere maa billiges, som den hellige Fader endnu ikke har løst Kongen af Kirkens Ban."

Gjæsterne saae paa hverandre over den dristige Bemærkning, og truende Blikke, men ogsaa nogle Bifaldsvink støi den Geistlige imøde. — Det havde nu sagtens været vor sidste Grund! svarte Raadsherren fortrydelig: Kongen har jo afsvoret sit Hugonotskab ved Kirkeporten til St. Denis, den høiærværdige Erkebiskop af Bourges har absolveret ham og givet ham Benedictionen, og han er atter optaget

i den allene saliggjørende Kirkes Skjød." — „Uden at den hellige Fader udtrykkeligen havde overdraget ham det, vedblev Jesuiten paastaaelig: var Erkebispen ei bemyndiget til at absolvere en kjætterst Fyrste, der ovenikjøbet er en Relaps. Denne Absolution er ugyldig. Den Prælat, som egenmægtigen har givet den, er derved selv traadt ud af Kirken, og fortjente at afsættes fra sin geistlige Værdighed."

En uvillig Mumlen reiste sig blandt de Tilstedeværende. „Mig tykkes, Hr. Pater, sagde Mornay fortrydelig: at det, i ingen Henseende er Sted eller Tid til at føre slig en Tale!" — „Hvorfor ikke, Hr. Oberst! spurgte Jesuiten med et gjennemborende Øiekast: Belsazars yppige Gjæstebud er beredet, Gjæsterne ere samlede, hvi skulde da Aandens varslende Haand mangle, der skriver sit Mene, mene, tekel upharsin paa Væggen?" Han bortfjernede sig fra Bordet. Forbittrede saae de Kongeligtsindede efter ham, og Mornay gjorde den Bemærkning: „at Herrerne i de lange sorte Kjoler tænke saaledes, finder jeg vel at være i Reglen, men at de saa aabenlyst udtale deres Tanker, er dog en Frækhed, der fortjente Revselse."

Hvor Sagerne staae saaledes, som for Øieblikket i Frankrige, bemærkede en gammel Adelsmand, som ogsaa var traadt hen til Bordet: der er enhver Advarsel, hvorved den altfor dristige Seierstryghed bliver holdt i Tomme, paa sin Plads. Endnu er Kongen langtfra ei ved Maalet. Endnu har Champagne, Bourgogne, Bretagne ikke underkastet sig. Endnu vedblive Hertugerne af Mayenne, Nemours, Jogeuse, Boisdaufin med at gjøre Modstand, og

talrig og velrustet truer Spaniernes Hær daglig med Angreb." — „Det er Regjeringens Skyld! faldt en anden Adelsmand ham med barsk Stemme i Ordet: Den gjør Lidet eller Intet for at hindre Landets almindelige Forfald. Den gamle franske Æres Grundsætninger synke i stedse dybere Forglemmelse. Sædernes Fordærvelse voxer i en frygtelig Grad, og hvor enhver Udsvævelse kan beraabe sig paa et ophøiet Exempel, der er vistnok ikke at tænke paa Gjenoprettelsen af den gode gamle Tugt."

„Ved min Kaarde! raabte Mornay hidsig: Det er Yttringer, der kunde gjøre mig det tvivlsomt, om jeg befinder mig i en By, som har anerkjendt den store Henrik. Men for at jeg idet mindste kan faae Vished om: hvor jeg er, og i hvilket Selskab, saa vil jeg udbringe en Skaal, som jeg haaber enhver Tilstedeværende vil drikke med mig." Han lod sig fylde en Pokal, og idet han løftede den høit iveiret, raabte han med tordnende Kommandorøst igjennem Salen: „Leve den eneste retmæssige Konge af Frankrige og Navarra, Henrik den Fjerde!"

„Han leve!" raabte Mousfard og de andre Hugonotanførere med høitsvungne Bægere. „Han leve!" istemte glade Raadsherrerne og Borgerne af Amiens, og nølende grebe de misfornøiede Adelsmænd til deres Pokaler. „Henrik leve!" gjentog Mornay endnu høiere, og holdt med flammende Blikke sin Pokal hen til dem, at de skulde klinke med ham. Da kæmpede Hadet med Frygten, dog hævede de omsider deres Bægere, klinkede meget langsomt og betænkeligt

med Mornay, og mumlede neppe hørligt deres: Han leve! dertil.

„Har Du nu erkjendt den Aand, der herster i denne Glæde?" spurgte Mornay den harmglødende Mousfard, der var traadt fra Bordet. — „Ja, svarte Denne: og jeg beklager Frankrig og dets gode Konge. Lad os gaae til de Dandsende. Jeg haaber dog, at den muntre Ungdom ikke deler den lumske Forbittrelse. Maaskee finde vi der den rette ærlige Fryd, som ei veed af en skulende Politiks kolde Beregninger at sige."

De traadte ind i den tilstødende Sal, ligesom netop en Dands var tilende. Rundtom sadde langs Væggene hvilende og ventende paa nye Dandsekavaleer, Provindsens skjønneste Møer og Koner i hiin Tids rige Pragt, og de blomstrende Ansigter med funklende Øine under de vajende Fjæderbuske; de blændende Barme, hævede ved gyldne Kjæder og Juveelsmykker, de Silke- og Fløiels Gevandter, zirede med gyldne Spænder og Broderier, ydede Beskuerens Øie Synet af en stor, sælsom og dog over al Maade herlig Blomsterkrands.

Ynglingens Øine fløi fra Blomst til Blomst, indsugende deres Yndigheders Nektar. Men snart hæftede de sig paa to Damer, der efter en rask Dands, Arm i Arm gik op og ned i Salen, for at afkjøle sig. Et let Gevandt af lyseblaa Silke bølgede om den Enes zarte yppige Gestalt. Perlesnore, hendes eneste Prydelse, smykkede de hvide Arme og den skjønne Barm, og snoede sig gjennem de lysebrune Lokker, og fra det søde blomstrende Ansigt smilte de milde Øines dun-

kelblaa Himmel. Mere slank og majestætisk hævede den anden Dames Vext sig. Hendes skarlagenrøde Fløiels Kjole, rigt broderet med Guld, de funklende Brillanter paa Hoved, Bryst og Arme, den hvide Busk af Strudsfjær, der vuggede sig stolt over de sorte Lokkefletninger, gave hendes Gestalt noget Kongeligt, og de seierrige Øine i det græskdannede Ansigt syntes at raabe: Knæler og tilbeder mig! Disse to Damer syntes at være Skjønhedens og Yndens Gratier, som havde forenet sig her for at vise, at de evigt høre sammen.

Med funklende Blikke forfulgte Mousfard deres svævende Gang op og ned gjennem Salen. Nu satte de sig ned, fortsættende en fortrolig, inderlig Samtale, som unge Piger ofte gjøre, uden nogen særdeles Fortrolighed og Inderlighed, blot fordi de vide, at en saadan Underholdning opliver og forskjønner deres Træk, og derved yder Jagttagerne et endnu mere tiltrækkende Malerie. — Hos Mousfard blev denne Hensigt, om Damerne ellers havde den, paa det fuldkomneste opnaaet. Han stod der, som rodfæstet, hans Blikke hang fast ved de skjønne Gestalter, Glandsen og Tummelen i Salen rundtomkring ham, var forsvundet og nedsjunket for ham.

„Hvor er Du nu? spurgte Mornay, der var fulgt efter ham, og slog ham smilende paa Skulderen: Din Forbittrelse over Pavedømme og Ligui synes hurtigen bortdunstet!" — „Jeg beder Eder, Oberst, spurgte Mousfard istedenfor at svare: hvo ere de to deilige Frøkener histhenne under den tredie Lampet?" —

„Nu kunde jeg have Lyst til at hviske Dig noget Lignende, svarte Mornay: som det Crillon hviskede til Kongen, da han efter Indtagelsen af Paris spillede Kort med Hertugen af Montpensier: „Gare le petit couteau de Jacques Clement!“ De smukke Børn ere Døttre af de meest rasende Liguister, Grev d'Entragues og Hr. de Fiauvillers, de samme, som jeg før nødte til, at drikke paa vor Henriks Velgaaende. Ogsaa synes virkelig Frøken d'Entragues brændende Øie at blinke omtrent som et Dolkestik.“

„Skade!“ sagde Mousfard sagte, og hensank atter i Beskuelsen. I det samme gave nogle kraftige Buestrøg oppe fra Musikchoret Tegnet til, at en ny Dands skulde begynde, og Dandserne løbe om i Salen for at engagere Damerne. Øieblikkets Opfordring opflammede Mousfards Mod, og han fløi hen til Pigerne, for at faae den Ene til sin Dame i denne Dands. Endnu var hans Valg ikke truffet, men da han var kommen dem nær, da den Enes blaae Øine saa venlige og frygtsomme lyste ham imøde, den Andens sorte Flammestjerner brændte saa udfordrende, da seirede den blide Qvindelighed, og han vendte sig med sin Bøn til den Første. Høitrødmende slog hun Blikket til Jorden, neppe hørligt hviskede den lille Rosenmund Tilstaaelsen af hans Bøn, og just vilde hun række ham den hvide smuktdannede lille Haand, da En af hine gamle Ligister traadte mellem Parret. En ung, prægtigklædt Adelsmand med et trodsigt, selvbehageligt Ansigt, fulgte ham. „Undskyld, Hr. Officeer, sagde den Gamle med mørk Kulde: at Faderens Bestemmelse for dennegang løser Datterens

Forpligtelse. Jeg har lovet Baron d'Olencourt hende til denne Dands." — En Sky fløi over Jomfruens skjønne Pande. Med et Blik, der paa eengang beklagede og bad om Forladelse, neiede hun sig for Mousfard. Med et ubehageligt Seiersſmiil bemægtigede d'Olencourt sig hendes Haand, og førte hende triumpherende forbi Mousfard, for at stille sig i Rækken med hende, som nu begyndte at ordne sig.

„I har ikke handlet vel, Fianvillers!" hviskede Grev d'Entragues til den Gamle, og i det han vendte sig til Mousfard, sagde han forbindtligen: „Eder tilkommer en Erſtatning, unge Mand. Min Datter er endnu ikke engågeret, og vil gjøre sig en Ære af at dandſe med Eder." — Overraſket ved denne uventede Venlighed, kunde Mousfard ei komme til nogen Beſlutning. Men imidlertid havde han alt udſtrakt sin Haand gandſke mekaniſk til den ſtolte Skjønne, følte den greben med et venligt, varmt Tryk, og førte nu sin Dame med en ret behagelig Følelſe af ſmigret Forfængelighed hen til Rækken.

„Det var dog næſten altfor megen Nedladenhed mod den Dreng! brummede Fianvillers til Entragues: Jeg kunde aldrig komme en Hugonot imøde paa ſaadan Maade." — „Han er i og for sig ſelv ikke nogen ubetydelig Perſon! ſvarte Entragues: Men han bliver endnu af ſtørre Betydenhed ved hans Forbindelſe med Düpleſſis Mornay, og min Henriette er en klog Pige. Det gjelder nu at gjøre Bearneren ſaamange Venner til Fjender ſom muligt, og hos en Yngling af denne Art opnaaes det letteſt ved et Par ſmukke Øine."

„Bravo, Hr. Greve! raabte Mornay, der havde staaet ubemærket bagved dem: Have I ogsaa fundet deslige Konstgreb i den gamle franske Æres Lovbog, som I stedse føre i Munden. Evig Skjændsel den Uværdige, der søger at skjule sin nedrige Tænkemaade under den hellige Kaabe!" — Forskrækkede vendte begge de Gamle sig om. Entragues Øine funklede Død og Fordærvelse paa Mornay, og krampagtigen greb hans Høire til Kaarden.

Men med den kolde, sindige Vredes frygtelige Ro traadte Mornay hen til ham i sin Heltekraft, og spurgte ham, med Haanden paa sin Kaarde: „Hvad staaer endnu til Eders Tjeneste?" — „Vi tales ved!" svarede Entragues blegnende, hans Haand slap Kaardefæstet, og han vendte sig om for at gaae bort. — „Vogt Eder for denne Samtale!" raabte Mornay foragtelig, og forlod Salen.

„I dandser let og smukt! sagde Henriette d'Entragues til Mousfard, da den langsomme Promenade fulgte paa Dandsens raske, konstig forviklede Tourer: Eders Dame og Tilskuerne kunne være lige fornøiede med Eder. Hvor kommer det sig, at en saa fuldendt Kavaleer ikke har gjort sin Lykke ved Hoffet?" — „Hvorledes skal jeg svare Eder paa dette Spørgsmaal? sagde Mousfard forlegen over dette Smigreri fra saa skjønne Læber: Hvert Svar vilde være en Anerkjendelse af Eders ufortjente Roes, og jeg kjender mig selv for godt til at tage mig af den." — „Denne Beskedenhed anstaaer Eder vistnok saare vel, sagde Henriette spøgende: helst da den ellers just ikke er vore unge Adelsmænds Yndlingsdyd; dog synes det mig,

at I dennegang benytter den som Udflugt for at vorde fri for at svare paa mit Spørgsmaal. I vil ikke indrømme mig det, at Henrik, siden han er vendt tilbage i Kirkens Skjød, mærkeligen begynder at tilsidesætte Eders Troesforvandte, saa god Brug han end før har vidst at gjøre af deres Tjenester."

„I tager feil! svarte Mousfard med Varme: Kongen erkjender og ærer endnu bestandig sine gamle Venner, om de end ei ledsage ham i Messen. Hr. von Rosny, der er hans høire Haand og tillige vor ivrigste Troesforvandt, er allene et fyldestgjørende Modbeviis af hiin Beskyldning." — „Saa er det maaskee Eders strænge Sæder, der jage Eder bort fra Hoffet, vedblev Henriette: og det geraader Eder jo til Ære." — „Jeg har kun været engang ved Hoffet, svarede Mousfard alvorligt: men jeg har ikke bemærket noget der, hvorved ædle Sæder behøvede at rødme." — „Eders Vidnesbyrd om enhver anden Gjenstand vilde have megen Vægt hos mig, sagde Henriette med Bitterhed: men for en Prinds, der dannede sig under Catharines Damers Elskovsrænker, der deelte Margarethes Udsvævelser i Nerac, der i Leirens vilde Soldaterliv sønderrev hver Ærbarhedens Toile, for en Gabrieles Slave, giver det mig ingen tilstrækkelig Troværdighed." — „Om Kongen maaskee ogsaa torde have denne Svaghed, raabte Mousfard krænket: saa forsoner han den ved en Mængde af de meest glimrende Egenskaber, og det er mere ærefuldt for ham og fordeelagtigere for Frankrig, end om han var et Hverdagsmenneske, ligesaa

udulig til Videnskabernes Vildfarelse som til den sande Dyd!"

„I er en tro Tjener af Eders Herre! hviskede Henriette, og gik over i den sødeste Smigretone: Held Eders Hjertes Dame, dersom I elsker hende med samme Troskab. Hun er at misunde!" — „Da maatte I misunde det Ideal, som lever i mit Hjerte! svarte Moussard smilende: Jeg har endnu aldrig hyldet nogen Dame." — „Hvorledes? spurgte Henriette studsende: Sikkert allerede tyve Aar gammel, Franskmand, Soldat, og endnu ikke elsket? Det er umuligt!" — „Maaskee ere mine Fordringer til Eders Kjøn for ubeskedne!" bemærkede Moussard flygtigen i en satirisk Tone. — „Og disse ere —?" spurgte Henriette rask.

„Moussard vilde svare; da begyndte Dandsetourene paany, Parret maatte skilles, og den næste Tour gjorde den skjønne Fianvillers for en kort Tid til Moussards Dame. Fyrigen iilte han henimod hende, og slyngede sin Arm om hendes smekkre Liv.

„Veed I ogsaa, at I er mig Erstatning skyldig for mit store Tab, min Frøken?" spurgte han hende med en Varme, den forekommende Henriette hidtil havde savnet hos ham. — „Jeg tænkte, Grev d'Entragues allerede havde givet Eder den med Renter!" svarte hun med godmodig Skalkagtighed. — „Hvorledes kommer Spotten i dette milde Øie? spurgte han: Thi at den stolte Idlillie ei er nogen Erstatning for den yndige, beskedne Kjærminde, det maa dog være Eder indlysende!" — „Jeg elsker ikke Smigreriet og mindst paa en Andens Bekostning!" sagde

Frøkenen med alvorligt Blik og Tone. — „I vredes paa Sandheden, fordi den kom fra en ubehagelig Mund?" spurgte Mousfard forlegen. — „Hvo har sagt Eder det?" raabte Frøkenen, forglemmende sig selv, med venlig Ivrighed, og idet hun forskrækkedes over at have sagt for meget, slog hun sig med den lille Haand paa Munden. — „I er ikke vred paa mig! jublede Mousfard, og bedækkede hendes Haand med Kys: O saa lov mig til Bevis herpaa, at dandse den næste Dands med mig. Andengang afslaaer jeg Eder ei til nogen anden Dandser, om saa den store Henrik selv førte ham hen til Eder!" — „Hvor gjerne, hviskede Pigen i yndig Forvirring: hvis kun — min Fader —

„Han maa rette sig efter Festens Love! sagde Mousfard, indstændigt bedende: O, afslaae mig ikke min Bøn. Hvad der koster Eder saa lidet vil være en stor Nydelse for mig!" — „Heftige Menneske! svarte hun, og rakte ham sin Høire: der har I mit Ord."

„Med Tilladelse, min Frøken! raabte nu Baron d'Olencourt, idet han kom dandsende til med et Ansigt, der glødede af Harme: Samtalens Varme har ladet Eder glemme at agte paa Musiken. Den nye Tour har alt begyndt, og I hører nu atter mig til!" Ved disse Ord drog han hende, just ei galant, fra Mousfards Side, hvem den vexlende Dands nu atter gjorde til Henriettes Kavaleer.

„I vender en Smule nølende tilbage fra den fremmede til Eders egen Dame! raabte hun med overgiven Spot: Er det ogsaa en af de glimrende Dyder,

I har Eders Herres Exempel at takke?" — „Alt godt! vedblev hun, da Mousfard vilde svare: Jeg eftergiver Eder Forsvarstalen, hvorved I dog ikke vilde tage Eder synderligen ud. I er endnu ei dristig nok til at føre en slet Sag paa en god Maade. Gjør mig hellere under Promenaden bekjendt med de Fordringer, I gjør til den Dame, I engang vil vælge." — „I vilde kun lee mig ud, skjønne Grevinde, svarte Mousfard: hvis jeg tilstod Eder, at fuldendt qvindelig Skjønhed ikke hører til disse Fordringer. Ynde, Beskedenhed, Blidhed, alle de Blomster, der danne og fuldende den huldе Qvindeligheds Krands, ere det, med hvilke jeg engang ønsker min Elskede smykket."

Da saae den fortryllende Fristerinde paa ham med et Blik, hvori alt det syntes at ligge, som han forlangte. „Nei, jeg tager ikke feil, sagde hun fyrigen: I er en ædel Yngling, Eders Hjerte fortjener at finde, hvad det saa redeligen søger. Gid det snart maatte findes!" — „I er meget god!" stammede Mousfard, forlegen over den smukke Piges Tale, og rødmede.

Henriette saae i denne Rødme den opstaaende Kjærlighedssols Aurora, og utaalmodig higende mod sit Maal, sagde hun overilet: „Vistnok om ogsaa engang en saadan Lykke skulde blomstre Eder, saalænge I hører til Eders nuværende Parti, vil I vanskelig plukke dens Blomst. Men jeg er altfor meget Eders Veninde til, at jeg ikke skulde gjøre Alt for Eders sande Vel, og er det kun først vorden Eder klart, at I nu ikke staaer paa Eders rette Plads, saa betroe Eder

til mig. Min Fader formaaer meget hos Kardinal-Erkehertugen, og jeg indestaaer Eder for, at Spanien modtager Eder med aabne Arme. Da forandrer Alt sig, og mangen Mund, der ellers kun torde have et forgeligt Nei for Eder, vilde tilhviske Eder et venligt Ja." — Et glødende Blik, et knugende Haandtryk gave disse Ord den største Tydelighed, men de nye Tourer, der endte Dandsen, hindrede Mousfard øieblikkeligen at svare hende.

„Jeg er Eder endnu nogle af de Fordringer skyldig, jeg gjør til mit Hjertes Dame! sagde han, idet han høfligen førte sin Dame tilbage til hendes Plads: Min Pige maatte have noget mere Hjerte end Aand, og aldeles ikke blande noget Uvedkommende i sin Kjærlighed. Fandt jeg nogensinde, at hun var istand til at gløde efter overtænkte Planer, saa vare vi for evig skilte ad. Men opdagede jeg endog, at hun hængte sine Yndigheder og sin Ømhed ud som Lokkemad til at forføre Troskaben til Meeneed, da lovnedes mig intet Andet, end at foragte hende." — Han bukkede sig dybt for den blegnende Henriette, og forlod hende, for at ile over til Frøken Fianvillers, der havde taget Plads i den anden Ende af Salen, og fra hvem netop i samme Øieblik hendes Kavaleer havde bortfjernet sig, for at sørge for nogle Forfriskninger til hende.

„Der har jeg jo fundet Eder igjen! raabte han henrykt, idet han greb begge hendes Hænder, og i glad Overgivenhed kysfede dem vexelvis: Maatte jeg dog altid være saa lykkelig!" — Med et yndigt Smiil saae den smukke Pige op til ham, og Begges Øine førte, me-

dens Læberne under Følelsens overstrømmende Fylde bleve stumme, en meget tillokkende Samtale med hverandre, der farvede Pigens Kinder med en høi Rødme.

„Aimée! tænk paa min Advarsel!" raabte pludseligt en sagte, straffende Stemme bagved Mousfard. Han vendte sig rask om, og saae den blege, magre Jesuit fra før, som nu, oplæstende den tørre Haand mod Pigen med en Trudsel, lig et Nattespøgelse, svævede ud af Salen.

„Hvad vilde den Mand?" spurgte Mousfard, uvillig over den ubehagelige Forstyrrelse. — „Bliv ei vred paa ham! bad Aimée blideligt: Det er en god gammel Mand, der i mange Aar har været vort Huus hengiven med trofast Inderlighed. Hans Advarsel var godt meent." — „Det tvivler jeg paa! sagde Mousfard heftig: Sandsynligviis har hans fine Næse udsporet, at jeg er en Hugonot, og han vil endog forbyde Eder, at tale et venligt Ord med Kjætteren!" — „I gjør ham Uret! svarte Frøkenen: Derpaa har han sikkerlig ikke tænkt. Med hans Advarsel har det et andet Sammenhæng. Han var ved min Fødsel paa vort Slot, og da han er meget velbevandret i de hemmelige Videnskaber, saa har han dengang stillet min Nativitæt. Der har han nu vel ikke fundet meget glædeligt, idetmindste har han aldrig villet meddele min Fader sine Opdagelser. Ikkun saameget har han yttret, at den skrækkeligste Ulykke truer mig, dersom jeg formæler mig. Derfor er stedse hans Raad, at jeg skal tage Sløret, der, efter hans Mening, allene kan beskytte mig mod den ellers uundgaaelige Fordærvelse, og saasnart han blot seer

mig tale fortroligen med en ung Mand, saa advarer han mig saa ængsteligen, som om det gjaldt mit Liv; det er en Svaghed hos den gamle Mand, men han er ellers saa klog og saa god, og elsker os Alle saa ømt, at vi gjerne holde ham det tilgode."

„Sløret! raabte Mousfard heftig: Det er naturligviis det fornuftigste Raad en katholsk Præst kan give, men hvilket Tab vilde det være for Verden og for mit Kjøn!" — „Ak, sig ikke det! svarede Aimée trohjertig: Det forekommer mig altid, som jeg var uskikket til at gjøre en Mand lykkelig. Saaledes som de unge Kavalerer nu ere, svare de saa lidet til mine Ønsker, at jeg allerede forud gyser for den hellige Ægtestand, og at Klosteret ofte forekommer mig som et ret velkomment Tilflugtssted." — „Det er en haard Dom! sagde Mousfard med Varme: Indrømmer I aldeles ingen Undtagelse?" — „I tænker dog vel ikke paa Olencourt? spurgte Aimée undvigende hans Spørgsmaal: Han er saa forelsket i sit Baroni og sin Figur, han tilregner Damerne saa dristigen sine Hyldinger som en ufortjent Lykke, at han alt er vorden mig heel modbydelig. Uden min Faders Befaling havde jeg sikkerligen ikke dandset med ham — "

„Paa ham tænkte jeg ikke, forsikkrede Mousfard med stigende Varme: men vel paa en anden ung Mand, der vilde erkjende det for en ufortjent Lykke, dersom I vilde modtage hans Hyldinger. Vilde I maaskee undtage Denne?" — „Det er Følgerne, svarte Aimée forvirret: naar man indlader sig i fortrolige Samtaler med de unge Herrer. Min Moder har ofte advaret mig derfor. Nu beder jeg derfor,

da min ubesindige Aabenhed giver Eder Mod til denne Spot." — „Spot, skjønne Aimée? raabte Mousfard omt, og greb efter hendes Haand: See mig i Øiet. Mit Hjertes dybeste Følelse taler derudaf. Gid Eders vilde give mig et venligt Svar!" — „Det vilde vel være meer end ubesindigt, svarte Aimée skamfuld, idet hun trak sin Haand til sig: vort Bekjendtskab er meget for kort til at jeg skulde holde denne flygtige Opbrusning for en bestandig Flamme!" — „Og om det nu var mere end en flygtig Opbrusning?" spurgte Mousfard, og bøiede sig ned til hende med funklende Øine. — „Saa vare vi Begge at beklage! hviskede Aimée i sin Forlegenhed, og den høire Haands nydelige Fingre legede med Perlebaandet om hendes venstre Arm: I er jo ikke af min Tro!" — „I tager feil, smukke Pige! raabte Mousfard: Kun fra Eders Kirkes Tro er vor Lære afvigende. Eders skjønne Hjertes Tro er visseligen ogsaa min." — „Det er en af de kjætterske Spidsfindigheder, svarte Aimée smilende: som den gode Pater Joseph saa indstændigen har advaret mig for. Der gives dog ikkun een sand Tro, den er ene at finde i vor Kirke. Hvo der ikke har Lyst til at søge den der, er evig fordømt, og hvor ulykkelig vilde jeg føle mig, naar jeg skulde maatte give Slip paa, engang i Himlens Herlighed at gjenfinde den Mand, mit Hjerte valgte."

„Aaben og ærlig talt, raabte Mousfard fyrigen: kunde I fordømme mig, fordi jeg ikke kan troe Alt, hvad Eders Præster lære?" — „Jeg? Gud bevare mig! svarte Aimée heftig: Jeg kan blot beklage den svage menneskelige Fornufts Vildfarelser, ikke straffe

dem, og vilde hjerteligen bede den hellige Moder om at lade en Straale af hendes Søns Glorie falde i Eders formørkede Sjel." — „I vilde altsaa ikke fordømme mig? vedblev Mousfard: Nu, holder I Eder da for mildere og barmhjertigere end den evige Fader? Troer I da, at Kjærlighedens Gud vilde straffe Vildfarelser, som I kun kan beklage, med evig Qval?" — „Ti kun stille, raabte Aimée med yndig Vrede: Pater Joseph har engang for Alle forbudet mig, at indlade mig i Ordstrid om Religionens Sandheder med Kjættere, fordi man saa let kan vildledes derved, og jeg finder, at han har Ret." — „Du hulde Billede paa Qvindelighed! raabte Mousfard rørt og begeistret: Hvor forrykkende selv i de smaae Svagheder, der som lette Skygger høre til det jordiske Billede, for skarpere at udhæve dets Lysside. Ja, skjøn er Guds Skabning, men det Skjønneste er dog den fuldendte Qvinde!"

„I taler for lidenskabeligt! sagde Aimée ængstelig: Heller ikke er det Balsamtaler. See engang, hvor Alles Blikke allerede henvendes paa os. Dersom I mener det saa godt med mig, som I foregiver, saa tæm Eder for mit Rygtes Skyld." — „Kun eet Spørgsmaal endnu! raabte Mousfard stormende: Besvar mig det saa aabent, som Eders rene Gemyt lover det. Er vor Tro den eeneste Skillevæg mellem Eders Hjerte og mit?" — Da saae Pigen paa ham med vaade, flammende Øine, og strakte den lille Haand ud til ham. Men forfærdet foer hun tilbage; thi i dette Øieblik stod Baron d'Olencourt for

dem med forbittret Aasyn, og holdt et Glas Limonade paa en Sølv Kredentstallerken.

„Jeg var alt i Begreb med at bede Eder om Forladelse, skjønne Aimée, sagde han haanligt: fordi jeg lod saa længe vente paa mig; men jeg seer jo, at denne Kavaleer har paataget sig at underholde Eder imidlertid, og Eders Mine siger mig, at det slet ikke har været Eder ubehageligt, at see min Plads opfyldt paa denne Maade." — „Min Mine var altid min Sjels Speil!" svarte Aimée, for at straffe den Modbydelige, ved at indrømme ham hans Beskyldning, mod hvilken han hellere havde seet, at hun havde forsvaret sig.

„I er meget ophidset, sagde Olencourt, idet han bøed sig i Læberne: og aabenbar mere af den sidste Samtale, end af Dandsen før. Behager Eder maaskee ikke en forfriskende Drik til Afkjølning?" Med et spodsk Smiil holdt han Kredentstallerkenen hen for hende, men fortørnet viste hun den tilbage og sagde: „Jeg har nu ikke Lyst til at drikke!" — „I maa drikke, min Frøken! fnøs Olencourt: Jeg har hentet Eder denne Forfriskning i Alles Paasyn. I vover ikke, at gjengjelde min Høflighed med offentlig Foragt. I maa drikke!" — „Men naar nu Frøkenen ikke vil drikke? faldt Mousfard ham i Ordet: saa vil dog sikkert ingen Kavaleer tvinge hende dertil, og ingen Kavaleer torde taale det, at hun blev tvungen!"

Rasende vendte Olencourt sig mod Ynglingen. Men i det samme tonede Musikchorets Buestrøg, som Signal til en ny Dands, og hindret ved Kredentstallerkenen, som han endnu bestandig holdt i Haanden,

søgte Olencourt bandende en Tjener, han kunde give den til, medens Mousfard greb Aimées Haand, for at føre hende hen til Dandserækken.

Nu kom Olencourt tilbage med tomme Hænder, og hans Raserie naaede sin høieste Spidse, da han saae Parret dandseferdigt. — „Hvad er det, Aimée? stammede han: Eders Fader har givet Eder mig til Dame hele Aftenen!" — „Hvorfor ikke for hele Livet! raabte Aimée utaalmodig: Jeg veed Intet deraf." — „Frøkenen har lovet, at dandse denne Dands med mig, betydede Mousfard ham: og jeg er fast bestemt paa, at hævde min gode Ret. Enhver Undersøgelse heraf beder jeg, at I henvender Eder til mig om, jeg skal med Fornøielse give Eder behørigt Svar!" — „Fortræffeligt! mumlede Olencourt i stille Raserie: Saa tænker jeg, vi kunde strax afgjøre Sagen!" — „Efter denne Dands er jeg til Eders Tjeneste!" svarte Mousfard, og vilde føre Frøkenen videre. — „Ved min Ære, nei! skreg Olencourt: Den dobbelte Glæde af Dandsen og Haanlatteren over mig, skal I ikke have. Er I en Adelsmand, saa følger I mig i dette Øieblik!"

„Opfordret paa saadan Viis, levnes mig vistnok intet Andet, end at bede min Dame om Tilgivelse!" sagde Mousfard, idet han omt kyssede Aimées Haand. Da fornam han, hvorledes de skjønne Fingre bleve kolde i hans Haand. Forskrækket saae han Pigen i Ansigtet, saae, hvorledes Roserne blegnede til Lilier, hvorledes Øinene lukkede sig, og greb netop

endnu i rette Tid til, for at opfange den Afmægtige i sine Arme.

„Jesus Maria, mit Barn!" raabte en skjøn, bleg Matrone, som trængte sig frem gjennem de Nysgjerriges Stimmel, og hun modtog Pigen af Mousfards Hænder, og idet hun vendte sig til Olencourt, sagde hun uvillig: „Sikkerligen atter et af Beviserne paa Eders Kjærlighed!"

„Nu har vi Begge Intet mere her at gjøre! raabte Mousfard forbittret, og greb Olencourts Arm: Kom nu, om det behager Eder!" De styrtede ind i Forgemakket, revе deres Kaarder frem af Krogene, og fløi ned paa Torvet. Paa eengang blinkede begge Klingerne i Illuminationens Glands, og da enhver af Ynglingerne i sin Forbittrelse mere tænkte paa, at faare sin Modstander, end at forsvare sig selv, saa kunde det ikke feile, at strax de første Hug paa begge Sider traf.

„Holdt!" tordnede det bagved dem, da de, med endnu meget større Forbittrelse vilde falde ud mod hinanden, og Oberst Düplessis Mornay sprang med dragen Kaarde mellem dem. Ham fulgte Raadsherren fra før, med en Hob Borger-Hellebardierer. „Holdt, i Kongens Navn! raabte Mornay nok engang: Aldrig vil jeg tillade denne taabelige Tvekamp. Jeg har ladet mig underrette om Sammenhængen. I, Baron d'Olencourt, har den største Skyld. Iversyge, dreven til denne Yderlighed, bliver latterlig, og opirrer den Anden meer end bør skee. Men ogsaa Dig, min Mousfard, havde jeg tiltroet mere Besindighed. Var denne

unyttige Kaardeleeg vel nogen god Festlighed ved vor Henriks Glædesfest? Stikker Begge Eders Kaarder i Skeden, I brusende unge Herrer, og aflægger Løftet om Forsoning i min Haand." — Stiltiende adlode Begge, og Mornay forenede deres Hænder, medens Hjerterne vedbleve at koge af Vrede.

„Denne Fred er sluttet! vedblev Obersten: Nu skal ogsaa denne gode Stads offentlige Skik og Orden, som I groveligen have krænket med Eders taabelige Slagsmaal, forsones. At nu ogsaa dette skal skee, saa vende I Begge ei mere tilbage til Selskabet, som I forstyrre, men Enhver af Eder begiver sig strax til sit Qvarteer, og der forblive I paa Eders Æresord til imorgen."

„Som I befaler, min Oberst!" sagde Mousfard beskeden. — „Jeg troer ikke, at dette Bud tilkommer Eder, Hr. Oberst! raabte d'Olencourt trodsig: Jeg har endnu ikke svoret til Fanen i Eders Regiment!" — „Om det just ei er Tilfældet, sagde Raadsherren betænksom: saa tilkommer dog den høiere og lavere Jurisdiction tilligemed Politimyndigheden denne gode Stad, og det kan den altsammen frit udøve paa sit Territorium mod Alle og Enhver, Forbryderen maa saa være af hvad Stand og Værdighed han vil. Derfor afhænger det ene og allene af Eder, Hr. Baron, om I ved et Haandslag vil give Obersten Eders Æresord paa, strax at forføie Eder til Eders Qvarteer, og at forblive der til imorgen tidlig, eller om jeg skal lade Eder

ledsage derhen med sex Hellebardierer, hvilke i saa Fald rigtignok maatte gjøre Eder Selskab til imorgen." — „Satan!" fnøs Olencourt, gav Mornay det forlangte Haandslag, og styrtede afsted.

„Men I vredes dog ikke paa mig?" spurgte Mousfard Obersten med barnlig Kjærlighed. — „Jeg? paa Dig, min Ven? raabte Mornay og omfavnede ham hjertelig: Egentligen var jo Retten paa Din Side, hviskede han til ham: og Du havde kun glemt, at Hugenotten nu, til sin gode Konges Frelse, saameget muligt maa undgaae hver Strid med Katholikerne. Gaae nu kun rolig hjem, jeg kommer snart bagefter. Vi drikke da endnu en Flaske med hinanden, og rekapitulere derved denne Aftens interessanteste Begivenheder."

„Endnu en Bøn! sagde Mousfard ham sagte, men med Varme, i Øret: sig til Frøken Fianvillers, at ikkun Lydigheden mod Eders Befaling kunde røve mig den Lykke, at see hende endnu engang iaften. Sig det til hende, hun faldt i Afmagt, da jeg gik bort med Olencourt. Det har gjort mig uendelig lykkelig, og Overbeviisningen om, at jeg ikke er hende ligegyldig, vil være den eneste Trøst i min Eensomhed." — Han bortfjernede sig. Med sørgmodig Hovedrysten saae Mornay efter ham. „Det er altsaa Meningen? sagde han bekymret: Stakkels Dreng, jeg ynker Dig, thi jeg kjender den gamle Fianvillers. Dig staaer ikke til at hjelpe!"

Knarkende aabnede det gamle Slot Fianvillers Portfløie sig. Over den nedladte Vindebro fløi Oberst Düplessis Mornay paa sin stolte sorte Hest ind i Borggaarden. Ham fulgte hans Fosterson Mousfard paa en herlig hvid Hest, klædt i grønt opskaaret Fløiel med Sølvsnore, og grøn Baret med hvid Fjæderbusk, og det hvide Hugenotbind over Skulderen, smykket som en Brudgom, og med den gladeste Brudgomsmine. Fire Tjenere, klædte i Mousfards Farver: grønt og hvidt, sluttede Toget paa statelige Gangere. Høflig traadte Slotsfogden de Ankommende imøde, og spurgte om deres Forlangende.

„Meld Eders Herre, svarte Mornay idet han steg af Hesten: at Oberst Mornay og Ritmester Mousfard ønske at tale med ham i et vigtigt Ærinde." — „Hav den Godhed at følge mig!" bad Slotsfogden, og førte dem ind i en Sal, fra hvis Vægge de gamle Herrer de Fianvillers Portraiter saae mørke og truende ned paa dem. „Behag at vente her et Øieblik, sagde Slotsfogden: jeg gaaer ind at melde Herren Eders Ankomst."

„Fat nu Mod, min Ven! sagde Mornay til Mousfard: Den afgjørende Time nærmer sig, og om den end ei faaer noget synderlig godt Udfald, er det dog altid bedre end den usalige Uvished." — „Mit Mod holder sig endnu tappert, Hr. Oberst, svarte Mousfard: med Skrivelsen i Eders Lomme, skulde jeg troe, kan det ikke slaae os feil!" — „Jeg vilde ønske, at Du ikke var saa tillidsfuld! sagde Obersten alvorlig: Destungere vil Fianvillers Nei

trykke Dig til Jorden. Denne Fianvillers er et gammelt Ridderbillede af Steen, i hvis Bryst intet Hjerte slaaer. Hans Konges og hans Datters Ønsker ville neppe bevæge ham. Han hader Dit Feltbinds Farve, og vil allerede derfore forkaste den Mand, som bærer det." — „Jeg vil aaben, og som det sommer sig, bede om hans Datters Haand! raabte Mousfard: Han kan rigtignok sige Nei, men har han ingen bedre Grunde, end mit Feltbinds Farve, saa berettiger han mig til at vælge en anden Vei for at komme til mit Maal."

Nu aabnede sig en Sidedør, og den bekjendte gamle Jesuit sneg gjennem Salen. Da han kom forbi Mousfard, studsede ham, saae forskende paa ham og spurgte ham med sagte Røst: „Hvad fører Eder herhid, unge Mand?" — „Det vil jeg betroe Hr. de Fianvillers, svarte Mousfard, opirret over det nysgjerrige Spørgsmaal. — „Eders Foreha-vende er ikke godt! hviskede den blege, magre Skikkelse, og saae idet samme næsten vemodig med sine hule, dunkle Øine paa ham: Afstaae derfra." — Paa Eders Raad neppe! svarede Mousfard: Jeg troer ikke, at J har noget gavnligt at give en Mand af min Troesbekjendelse." — „Mit Raad har Intet at skaffe med Eders vrange Tro, vedblev Jesuiten: det udspringer af min Hengivenhed for dette Huus. J elsker, men naar J i Gjenstanden for Eders Lidenskab ikke blot elsker Eder selv, saa maa J ogsaa vide at kunne fornægte, naar høiere Hensyn byde det. Denne Forbindelse vilde være Eders og Aimées Ulykke." — „Saa maa J tale, naturligvis!" raabte

Mousfard, uvillig over, at Jesuiten allerede havde udsporet Hensigten af hans Besøg. — „Ved Guds Moder! raabte Denne heftigen: Min Dragt har ingen Deel i min Advarsel. Jeg vilde sige det samme til den meest rettroende Katholik. Aimées Formæling er hendes Fordærvelse og hendes Gemals Fordærvelse. Denne Sandhed kommer fra en Mund, som aldrig nogen Løgn vanhelligede. Bevarer den tro i Eders Hukommelse og handler derefter." Han forlod Salen. „Denne Samtale var intet godt Varsel for vort Frierie!" sagde Mornay, og idet samme traadte Borgens Frue ind med sin Datter. Tjenere fulgte efter med Vin og Bagværk.

„Min Gemal, sagde Matronen efter de første Komplimenter: har Besøg af Adelsmænd, med hvilke han har vigtige og uopsættelige Forretninger at forhandle. Undskyld derfor, Hr. Oberst, at jeg i hans Navn beder Eder opholde Eder endnu en liden Stund. Samtalen nærmer sig sin Ende, og vore Gjæster ville da strax ride herfra."

„Endelig, endelig seer jeg Eder igjen, skjønne Aimée! raabte Mousfard imidlertid Pigen imøde: O hvor usigelig lang er denne Maaned bleven mig!" „Dersom ikke Erindringen om et kjært, trodsigt Billede havde beskjæftiget mig, var det ikke gaaet mig bedre!" svarte Aimée med elskværdig Aabenhed, og overlod gandske sin lille Haand til hans Kjærtegn. — „Timen tilskynder mig, sagde Mousfard: jeg maa sige Eder Alt. Jeg er her, for at bede Eders Fader om Eders Haand. Tillader I det?" — „For Guds Skyld!" raabte Aimée med en Overraskelse, der mere

syntes at komme af Skræk end af Glæde, og en Hestetrampen i Gaarden drog Alle til Vinduet.

„Vore Gjæster forlade os! sagde Frue de Fianvillers: Min Gemal ledsager dem blot ned, og vil da strax være til Eders Tjeneste." — Idet samme traadte Adelsmændene ud af Slotsporten. „Hvo er den mørke Officeer med det brune Ansigt og det røde Feltbind?" spurgte Mousfard. — „Ham kjender jeg kun altfor vel, svarte Mornay: det er den gamle Rosne, en af de saakaldte Marskalker af Frankrige, som Ligaen skabte for sin Opløsning. Men den lille Krigsmand, som følger ham, er mig aldeles ubekjendt. Efter hans Dragt at dømme, er han en Spanier." — „Hjelmen og Pantseret, og især den lange Kaarde, klæde ham besynderligt! bemærkede Mousfard leende: Ved hans paafaldende Lidenhed seer han ud som et Barn, man har puttet ind i en Voxens Rustning. Men Barnet har et gammelt Ansigt, og det gjør Figuren aldeles afskyelig." — „Det er den spanske Oberst Don Portokarrero! sagde Fru de Fianvillers: Baron d'Olencourt, som følger efter ham, er hans Søsterson, og har ført ham ind hos os." — „En Marskalk af Ligaen, En af de fjendtlige Krigshøvdinger! sagde Mornay mørk i en bebreidende Tone: For en Adelsmand, der anerkjender vor Henrik, har Eders Gemal besynderligt Samqvem." — „Tillad mig at tie om Ting, hvilke jeg er for svag til at forandre!" bad Damen sukkende, og tørrede sine Øine.

Imidlertid havde Gjæsterne besteget deres Heste og vare redne bort, og den gamle Fianvillers traadte

med et Ansigt, fuldt af formelig Høflighed, ind i Salen. „Jeg beklager, at I maatte vente, Hr. Oberst!" sagde han til Mornay. Nu faldt hans Øine paa Aimée, der stod bange og ydmyg ved Mousfards Side. „Hvad vil Du her, Aimée?" spurgte han vredt. — „Hun hjalp mig at besørge Forfriskningerne for vore Gjæster!" svarte Moderen, der vilde undskylde hende. „Begiv Dig til Dit Kammer! befalte Faderen, og med et skjærende Blik paa sin Gemalinde, tilføiede han: Jeg holder ikke af, at Qvinderne trænge sig ind til Mændenes Samtaler!" — „Kom, mit Barn!" sagde Moderen, idet hun sorgmodig trak paa Skuldrene, og Begge bortfjernede sig.

„Hvad staaer til Eders Tjeneste?" spurgte nu Fianvillers, og indbød med et Vink sine Gjæster til at sætte sig. — „En saa dygtig Krigsmand, begyndte Mornay, da Alle havde taget Sæde: vil sikkert holde Soldatens Oprigtighed det tilgode, naar jeg uden lang ziirlig Indledning strax skrider til Sagen selv. Jeg kommer for at begjære Eders elskværdige Datters Haand for min Ven Mousfard. Han har lært hende at kjende paa Ballet i Amiens, sværger at han ikke kan leve uden hende, og haaber, at Eders Samtykke heller ikke vil stride mod hendes Tilbøielighed."

Da kastede den Gamle et Vredesblik paa Ynglingen, og sagde derpaa med barsk Korthed til Mornay: „Det er ganske og aldeles umuligt, Hr. Oberst!" — „Mousfard, vedblev Mornay: er af god Adel, og hans Rygte upletet. Hans Gods er aldeles gjeldfrit, noget der i disse Ulykkens Tider er en Sjeldenhed, der maa agtes paa. Kongen skatter ham meget, seer gjerne denne Forbin-

delse, og har givet ham et Rytterkompagnie til Brudegave. Denne egenhændige Skrivelse fra Hans Majestæt vil overtyde Eder om Alting." Han rakte den Gamle det kongelige Brev. Denne fløi det igjennem og gav det tilbage. „Naar Kongen er Herre i Frankrig, udbrød han heftig: saa er Fianvillers det paa sit Slot. Da jeg underkastede mig ham, har jeg ikke tillige aftraadt ham min fædrene Rettighed. Jeg siger Eder det endnu engang, det er umuligt, og med denne Erklæring være Sagen for evig afgjort!"

„Vel endnu ikke saa gandske, Hr. de Fianvillers, raabte Mousfard med dæmpet Vrede: Min Ære forlanger idetmindste, at jeg spørger om Aarsagerne til dette frygtelige Afslag!" — „Jeg kunde tjene Eder med adskillige, unge Mand! svarede Fianvillers stolt: Eders Kjættertro, min naturlige Utilbøielighed for en Svigerson, der for ikke just ret lang Tid siden stod ligeover for mig som Fjende, ere vel meget antagelige Grunde til mit Nei. Men de kunde føre os altfor vidt, og den Erklæring, at min Datters Haand allerede er bortgivet, vil formodentlig være Eder tilstrækkelig i alle andre Grundes Sted!" — „Haanden uden Hjertet?" spurgte Mousfard bitter. — „Herover er Faderen kun Gud Regnskab skyldig, Hr. Ritmester! raabte Fianvillers, og reiste sig forbittret op: Ikke engang Kongen af Frankrige, og Eder allermindst!"

„Vort Ærinde er altsaa tilende! sagde Mornay ærgerlig, idet han ligeledes reiste sig, og greb sin Fjærhat: Gid I aldrig maatte angre det uvenlige Svar paa min venlige Bøn!" — „Naar en Mand engang har besluttet Noget, Hr. Oberst, svarte Fian-

villers, imens han ledsagede ham til Døren: saa er det visseligen gandske umuligt, at han nogensinde kan angre sin Beslutning. Ligesaa umuligt, som at J endnu kan blive en sand Christen, eller jeg en Hugenot."

Mornay vilde bruse op, men han betvang sig, og sagde til Mousfard: „Kom min Ven!" til Fiauvillers: „Ingen Ledsagelse!" og bortfjernede sig hurtig med sin ulykkelige unge Ven.

I Slottet paa Fæstningen Ham, som de franske Tropper nyligen havde taget med Storm, stod den stakkels Mousfard, med et aabent Brev i Haanden, og saae ned i de tørre Voldgrave, hvori netop dertil befalede Bønder vare ifærd med at begrave femtenhundrede Spanioler og femhundrede Franskmænd, denne Dags Offere. Dertil klang i det Fjerne en Sørgemelodie fra den dæmpede Feltmusik, som Mousfard ledsagede med sine Sukke. Nu lød Musquetériets Salver, Kanonerne tordnede, og Mornay traadte ind i Gemakket. Mork bød han Mousfard sin Haand til Velkommen. „Dit Ansigt er et Speil af mit, sagde Mornay: men, som jeg troer, har jeg en bedre Aarsag til min Bedrøvelse. Jeg kommer fra den brave Marquis d'Hûmieres Jordefærd, som døde Heltedøden i Stormen paa denne Rede. Paa Dig synes kun en flygtig Elskovssmerte at have rynket Panden."

„Frøken de Fianvillers har skrevet til mig, svarte Mousfard, indædende Smerten over den lette Maade, hans Kjærlighedsqval blev taget paa. Tillad mig, at læse Brevet for Eder." Mornay tilnikkede ham et Ja, satte sig tungsindig ned, og Mousfard læste:

„Dersom I endnu nærer de Følelser for mig, Mousfard, med hvilke I smigrede mig, saa redder mig. I dette Øieblik kom en Koureer fra Marskalk Rosne og Don Portokarrero til min Fader. Fuentes har slaget Villars, Nemours og Bouillon ved Dourlens. Villars er tagen til Fange af Spanierne, og derpaa umenneskeligen myrdet. Dourlens har villet overgive sig paa Kapitulation, men de Grusomme have foretrukken det, at tage Byen med Storm, og nedhugge Alt, Soldater, Oldinge, Qvinder og Børn. Don Portokarrero er bleven Gouverneur i Staden, til hvis Erobring han skal have bidraget meget. Min Fader, ak! at jeg maa skrive det, var saa henrykt over dette Udfald, at han i sin Glædes Ruus forraadte sin Plan med mig. Min Haand er ugjenkaldeligen lovet Baron d'Olencourt. Saasnart en vis Begivenhed, paa hvilken alle Kongens Fjender regne med stor Tillid, indtræffer, skal min Forlovelse høitideligholdes. Forgjeves har jeg tilligemed min Moder kastet mig for min Faders Fødder, han blev ubøielig. Nu er I mit sidste Haab. Naar ogsaa I ei kan bevirke nogen Forandring i min Skjebne, saa levnes mig intet andet, end Sløret. Det er da det eneste Middel, til at undgaae en Forbindelse, der for mig er værre end Døden, og hvo veed endnu, om min Fader vilde tillade mig dette Skridt. Tænk paa mig med Medynk og Kjærlighed. Gid Gud oplyse Eder, jeg beder ham dagligen derom.

Aimée."

„Det er vistnok et meget sørgeligt Brev, min stakkels Mousfard! sagde Mornay deeltagende: Hvad har Du besluttet at gjøre?" — „Jeg kom, at bede om Eders Raad! svarte Mousfard: Jeg veed intet Andet, end at udfordre Olencourt paa Liv og Død. Det afgjør Sagen paa den korteste Maade." — „Ja, ja, sagde Mornay: den Slags Afgjørelse er Eder unge Krigsmænd altid den kjæreste, fordi I da med kamprede Haand mene at spare Hovedet al Grublen over Ret og Uret, og Hjertet hver en Kamp. Men jeg kan ikke stemme herfor. Jeg vil ikke tale om Kongens Unaade, der uundgaaelig vilde ramme Dig med sin hele Vægt, da hans indviklede Forhold byde ham, overalt at beskytte og vinde Katholikerne; jeg vil kun tale om Din egen Fordeel. Vil Frøkenen være mindre ulykkelig, naar hun maa række Olencourt Haanden over Dit Liig, eller haaber Du ved at myrde Din Medbeiler, at vinde Fianvillers Steenhjerte for Dig. Vil Du da maaskee ogsaa endnu slaaes med den gamle Fader? Nei, min Ven, det vilde være en meget taabelig Ridderstreg, som i alt Fald jeg vilde tilgive Din Ungdom og Lidenskab, fordi jeg elsker Dig som min Søn, men hele Frankrige vilde tænke anderledes. Mit Raad er, Du rider lige til Kongen, udøser Dit Hjerte for ham, og beder ham om Hjelp. Han ynder Dig. Han er den Eneste, der kan hjelpe her: at han ogsaa vil det, derfor er Dig hans store Hjerte Borgen." — „Ledsager I mig?" spurgte Mousfard bønligt. — „Nei! svarte Mornay: Min Nærværelse er her uundværlig, især ifølge det, Frøkenens Brev siger om Dour-

lens Overgivelse. Rid i Guds Navn allene. En Mand maa staae paa sine egne Been. Henrik er nu paa Slottet Monceaux i la Brie, for at stifte sin Fred med Hertugen af Mayenne. Du finder ham i den bedste Stemning, og bringer mig sikkert snart godt Budskab."

„Jeg reiser strax til Monceaux! sagde Mousfard, og gik til Døren. — „Endnu eet! raabte Mornay efter ham: Det kunde bidrage meget til et lykkeligt Udfald, om Du tillige underrettede Kongen om den gamle Fianvillers lønlige Færd. Besøget af Liguers Marskalk og den spanske Oberst, der maaskee hænger sammen med Dourlens Indtagelse, Frøkenens Brev, hvilken netop skal offres til Nevenen af denne spanske Oberst: alt dette, foredraget med Forstand, vilde optænde Henriks Vrede og tale mægtigen for Din Sag."

„I sætter mig vel kun paa Prøve, min Oberst, sagde Mousfard krænket: og jeg troede dog at være bedre kjendt af Eder til at I endnu skulde holde slige Forsøg nødvendige. Da jeg besøgte Hr. de Fianvillers Slot, kom jeg som Beiler til hans Datters Haand, ei som Kongens Speider. Og hvor kunde jeg misbruge de Efterretninger, jeg har Datterens tillidsfulde Kjærlighed at takke, til Faderens Fordærvelse? Jeg var jo da i Sandhed ikke mere værdig til at slaae Øinene op for Aimée eller Eder, end sige da for vor ridderlige Konge."

Da gik Mornay hen til Mousfard og trykte ham ret længe og inderligt til sit Bryst. „Du har Ret, Søn! raabte han: Det var kun en Prøve! Rid med

Gud, Du maa vorde lykkelig, og blev Du det ikke, saa trøst Dig ved den Overbeviisning, at Du ærligen har fortjent det, og at denne Jord dog kun er en Forsal i Guds store herlige Pallads!"

Da Mousfard i Slottet Monceaux steeg af Hesten, kom Kongens første Minister, Hr. de Rosny, ham imøde. „Hvad bringer I os, Ritmester? spurgte han ham venligt: Jobspoften om Dourlens Fald har vi alt erfaret ved en Officeer af Bouillons Hær." — „Men at vi have taget Ham med Storm, veed Kongen maaskee ikke endnu?" svarede Mousfard. — „Nei sandeligen ikke, sagde Rosny: og han vil meget glæde sig derover. Ønsker I at tale med ham?" — „Derfor er jeg kommen! svarte Mousfard: Jeg har et stort, personligt Anliggende at foredrage ham." — „Kom med til Slotshaven! sagde Rosny: Vi vente Hertugen af Mayenne; efter denne Sammenkomst skal jeg skaffe Eder Kongen i Tale. Indtagelsen af Ham vil stemme ham gunstigen for Eders Bøn, tænker jeg."

De gik med hinanden gjennem Schweitzerdrabanterne, der vogtede Indgangen, ned i Haven. I den mellemste Allee gik Kongen i en yderst simpel Hverdagskjole ene op og ned med hurtige, raske Skridt, efter hans Sædvane. Rosny traadte hen til ham, og ledsagede ham paa hans Spadseretour, Begge talte levende med hinanden, og syntes at afhandle vigtige, behagelige Gjenstande. Mousfard

traadte hen til en Mængde Hofkavalerer, som i ærbødig Fraastand stode ventende paa Kongens Befalinger, og Alle fulgte med Blikke, fulde af Glæde og Kjærlighed, Monarkens Skridt, hvis skjønne, modige, aandfulde Aasyn, hvis ædle, kraftige Gestalt gjorde de legemlige Lidelser og den Sjelekummer, han fra Ungdommen havde lidt, saavelsom den høie Alder, han allerede havde naaet, til Løgn.

I det samme reiste sig en Tummel ved Indgangen til Haven. „Hertugen af Mayenne!" raabte en Hofkavaleer. „Jeg er dog nysgjerrig, hviskede en Anden til Mousfard: efter at see, hvorledes Kongen vil modtage en Mand, der har kæmpet med ham om Krone og Liv."

I det samme kom Hertugen, en stor, korpulent Mand, opad Alleen med langsomme Skridt. Kongen vendte sig strax om, og traadte ham imøde med en huldsalig Mine. Kort bøiede Hertugen et Knæ for ham. „Tillad, Sire, sagde han: at jeg takker Eder for de høimodige Betingelser, paa hvilke I har skjenket mig Eders Tilgivelse, at jeg takker Eder for Befrielsen fra den spanske Stolthed og den italienske List."

Med hiin uimodstaaelige Ynde, der altid udmærkede Kongen, nødte Denne ham til at staae op, og omfavnede ham med broderlig Hjertelighed. „Lad os ei tale mere derom, min Fætter! sagde Henrik munter: Jeg holder Eder altfor meget for en Mand af Ære, til at jeg skulde tvivle om Oprigtigheden af vor Forsoning. Vær velkommen paa Monceaux. I er hjemme her. Kom, lad mig vise Eder de For-

skjønnelser, jeg har foretaget paa Slottet og i Haverne. I vil finde dem efter Eders Smag, haaber jeg." Med disse Ord tog han Hertugen fortroligen under Armen og førte ham omkring i hele Haven, for at vise ham de nye Anlæg. Rosny ledsagede Fyrsten. I en Afstand fulgte Mousfard og Hofkavalererne.

Solen brændte overordentlig. Hertugen havde formedelst sin Førhed, stor Møie med at følge Monarkens lette, raske Gang, som i sin uhyre Livfuldhed, ikke tænkte paa, at en Bevægelse, der var en Forfriskning for ham, kunde være Anstrængelse for en Anden. Omsider saae han paa Fætteren, hvorledes han, badet i Sveed, stønnende gik ved hans Side, og dog ikke dristede sig til at beklage sig derover. Da hæmmede han strax sine Skridt. „Oprigtig talt, kjære Fætter, spurgte han medlidende: gaaer jeg Eder ikke en Smule for hurtigt?" — „I Sandhed, Sire, svarte Hertugen, idet han tørrede Sveden af sit Ansigt og dybt hentede Aande: havde vi gaaet saaledes fort, saa havde I taget Livet af mig, uden at tænke derpaa." — „Min stakkels Fætter! raabte Kongen, og rakte ham Haanden: Her er mit Ord, det er den eneste Hævn jeg nogensinde vil tage over Eder!"

„Da omfavnede Hertugen, rørt over saamegen Oprigtighed, endnu engang Kongens Knæ. „Ved Gud, I er en stor Mand! raabte han begeistret: Der forstaaer ligesaa godt at tilgive, som at seire. Ved den hellige Moder! I skal i Fremtiden have den trofa-

ſteſte Tjener i mig. Min ſidſte Blodsdraabe hører Eder til, om jeg saa skal fægte mod mine egne Børn!" — „Jeg troer det, Fætter, jeg troer det! svarte Kongen: Men for at I skal kunne elske mig endnu længere, og tjene mig endnu længere, saa maa I nu hvile Eder ud og afkjøle Eder i Slottet, thi I trænger meget dertil. Jeg skal sende Eder et Par Flasker god Arbois, som jeg veed I holder af. Her er Rosny, der skal gjøre mit Huses Honneur. Det er En af mine ældſte Tjenere, der hjerteligen glæder sig over, at I nu vil tilhøre mig." — Dybtbevæget saae Hertugen paa Kongen. „Først idag har I fuldkommen beseiret mig, Sire!" raabte han med vaade Øine, og bortfjernede sig med Hr. de Rosny.

Henrik saae venligt efter ham. „Høimodighed bringer dog undertiden Frugter!" sagde han halv sagte, halvt saaledes, at Hoffolkene kunde høre det. Derpaa vinkede han Mousfard til sig. „I har bragt os Efterretninger om Hams Erobring, Ritmester? sagde han venlig til ham: Men som Rosny melder mig, saa har I endnu Noget at sige mig. Har I et Ønske, saa tal frit. Jeg tjener gjerne vakkre Folk."

„Min Konge — stammede Mousfard lige forlegen og henrykt over den forekommende Naade. — „Vil I maaskee invitere mig til Eders Bryllup med den lille Fianvillers? spurgte Henrik smilende: Jeg vil komme, men under den Betingelse, at I, ligesom den brave Tnrenne, i Bryllupsnatten henter mig Nøglerne til en fjendtlig Borg."

„Ak, Frøkenens Fader har for stedse afviist mig! udbrød Mousfard: og hvis Eders Majestæts mæg-

tige Beskyttelse ei træder derimellem, saa er jeg fortabt. — Derved kan jeg Intet gjøre! raabte Henrik halv vred: Min Magt strækker sig ikke til mine Vasallers indvortes Familieforhold, og jeg tør ikke paatvinge Nogen en Svigerson, han ikke vil have." — „Hr. de Fiandillers fordølger det ikke, sagde Moussard mere dristig: at han hader Hugenotten og Ligaens Fjende i mig. Skulde dette ikke være en Bevæggrund for Eders Majestæt, at afgjøre her med et Magtsprog?" — „Jeg elsker ikke Magtsprog i private Sager, svarte Henrik: de ere i det Høieste undskyldelige, naar Statens Frelse fordrer dem. Og hvad Eders Hugenotskab angaaer, saa kan I ikke fortænke den rettroende Fader i, at han ingen Kjætter vil have til Søn. Hvi vedbliver I ogsaa saa egensindig i Eders Vildfarelser? Hvorfor vil I ikke ogsaa følge Eders Konge paa Veien til den evige Frelse, da I saa modigen har fulgt ham paa Ærens og Seierens Bane? Det er ogsaa min eneste Strid med Mornay og Rosny, hvis Tjenester jeg endnu dobbelt kunde nytte, hvis de vilde vende tilbage til Kirkens Skjød."

„Og dog have vi Hugenotter med vort Blod banet Eders Majestæt Veien til Thronen! raabte Moussard fortvivlende over disse Ord, der truede ham med Tilintetgjørelsen af hans sidste Haab: men nu, da Maalet er naaet, ere vore Bedrifter glemt, og en Ligist, der, bevungen ved vore Vaaben, kaster sig Kongen af Frankrige tilfode, har større Beviser paa Eders Naade at vente, end Kongen af Navarra's trofasteste Vaabenbroder!"

„Ventre saint gris, en ægte Hugenot! sagde Henrik med et godmodigt Smiil: Fordi jeg er bleven katholsk, maa jeg ogsaa være utaknemmelig! Men for saa meget slem kan J dog ikke holde mig, Ritmester Mousfard, ellers vilde J ikke have vovet dette Sprog til mig."

Da erkjendte Mousfard, at hans oprørte Følelse havde ført ham for vidt, og han styrtede angerfuld for Kongens Fødder. „Tilgiv mig, Sire! raabte han: min Ulykke gjorde mig uretfærdig!" — „Staae op! sagde Henrik venlig: Eders Ungdom undskylder Eders Heftighed. Jeg elsker denne Feil hos Franskmanden. De vilde slaaes slettere, hvis de vare mere besindige. Tro mig iøvrigt, at det gjør mig ondt, at jeg ikke kan gjøre Noget for Eder."

„Om ogsaa ikke for mig, faldt Mousfard, hvem denne Mildhed gav nyt Mod, ham ivrigt i Ordet: dog maaskee for Frøkenen. Den haarde Fader vil tvinge hende til en anden Forbindelse, som er hende forhadt som Døden." — „Deri har J Ret! raabte Henrik med bitter Følelse: At tvinges til at ægte en forhadt Person er en sand Ulykke. Eders Kongekjender ogsaa hertil. Dog om ogsaa min Ulykke ei staaer til at hjelpes, Eders Pige kan jeg maaskee redde. Her ender efter min Overbeviisning Fædrenemagtens Grændser, og Souverainens Magt tør være virksom. Søg Rosny op. Han er jo selv en god Fader. Han skal skrive til Fiauvillers, hvad der kan være at sige om denne Sag. Jeg vil selv underskrive Brevet."

„Eders Majestæt!" jublede Ynglingen, idet han kyssede Kongens Haand. — „Alt godt, Bruushoved! sagde Henrik med sin huldeste Venlighed: Gaae nu kun til Eders Forretning, og lad i Fremtiden os stakkels Katholiker vederfares noget mere Retfærdighed." — Med stum Henrykkelse, opfyldt af nye salige Forhaabninger, ilte Ynglingen bort.

Aftenen begyndte allerede at dæmre. I en afsidesliggende Pavillon i Fianvillers Slotshave stod Mousfard i mørkt Mismod for den grædende Aimée. „Alt er forgjeves! hulkede hun: Kongens Brev har kun forværret vor Sag. Min Fader svor ved sit Husets Ære, at Olencourt skal have min Haand trods alle Jordens Konger, og han er Mand for at holde sin Eed, skulde han end sætte sin Datters Liv paa Spil derved."

„Nei, Aimée! raabte Mousfard heftig, idet han mindedes Henriks Ord: Ogsaa Fædrenemagten har sine Grændser. Hinsides staaer den uretfærdige Vilkaarlighed og Grusomheden, og Barnets Modstand bliver til helligt Nødværge. Os bliver nu intet Andet tilbage end vi selv. Saalænge vi elske hinanden, saalænge det er vor Beslutning: heller at døe, end at være utro, er endnu Intet tabt. Jeg er vis paa mig, kan jeg ogsaa være vis paa Dig?"

„Ak, Valerian!" sukkede hun, og skjulte sit skjønne taarefulde Ansigt ved hans Bryst. — Idet samme vakte nogle Kommendes Stemmer Mousfards

Opmærksomhed. Han saae gjennem Vinduet, der vendte ud til Alleen, og raabte: „Din Fader kommer, ledsaget af nogle Andre. Hvad have vi at gjøre?" — „Vi ere Begge forlorne, hvis han finder Dig her! jamrede Aimée: og denne Pavillon har kun den ene Dør, som fører os ham lige imøde." — Mousfard ilte til Bagvinduet. Det vendte ud til den brede Slotsgrav, der trak sig bagom Haven. „Din Ære er det Eneste, som her kommer i Betragtning! raabte han fattet, og rev Vinduet op: Med Gud og for min Dame! Jeg springer ned." — „For Jesu Skyld, gjør det ikke! bønfaldt Aimée, idet hun holdt ham tilbage: Graven er netop paa dette Sted bundløs og fuld af Mudder, Du er uden Redning fortabt!" — „Denne Død var mig nu vel ikke kjær! sagde Mousfard efter kort Overlæg: Saa levnes mig altsaa endnu kun een Udvei. Evig bliver Din Fader ikke her, og det mørknes allerede. Gaae ham gandske venlig imøde, og vær ubekymret for mig."

Aimée vilde spørge, men de Kommende nærmede sig mere og mere. „For Guds Skyld afsted, før det er for silde!" hviskede han, og nødte hende hen til Døren. Hun skiltes fra ham med et vemodigt Blik. Da han havde trykket Døren til efter hende, sløi han til Vinduet, svang sig ud med Styrke og Behændighed, holdt sig fast udenfor ved Vindesposten, og blev saaledes hængende over den vaade Afgrund.

Nu traadte den gamle Fianvillers ind. Ham fulgte Baron d'Olencourt og en liden Mand, hvis forte vide Buxer, hvide Skjorte og store Straahat viste, at han var en Bonde fra Pikardiet. En anseel-

lig Mand i simpel Staldknegtsdragt, sluttede Toget, og tillaasede Døren efter sig.

„Vi ere dog her sikkre for ethvert uvedkommende Vidne?" spurgte Bonden og kastede frygtsomme Blikke om i Stuen. — Opmærksom ved disse Ord, betragtede Mousfard ham nøiere, og gjenkjendte nu i ham den spanske Oberst Portokarrero. — „Vær uden Bekymring, Hr. Gouverneur! svarte Fianvillers: Denne Krog er den meest skjulte og sikkreste paa min Borg."

„Nu altsaa strax til Sagen! sagde Bonden: Jeg var i Amiens. Borgerne, der ere blevne trygge ved de Rygter jeg lod udsprede, overlade sig gandske til deres Sorgløshed. Portene ere kun svagt besatte, og med Stadens Pøbel. Vort Forehavende maa lykkes. Derfor hurtig tilhest, kjære Reveu. Korpset, der staaer ved Dourlens, skal strax bryde op, i Natten rykke frem gjennem Skoven til Jüstis, og der oppebie mine fjernere Befalinger. I, Capitain, vedblev han, idet han vendte sig til Staldknegten: fører de femhundrede Miquelets til Ruinerne af Kapellet tæt udenfor Byen, og lader dem skjule sig vel. Der skal jeg støde til Eder. De fyrgetyve Frivillige maa jeg selv tale med. Imorgen tidlig præcis Klokken otte staaer det afgjørende Slag. At anspore Eder, holder jeg ikke for nødvendigt. I vide, hvormeget Amiens er Kongen, vor Herre, værd, og kjende hans Storsindighed i at belønne. I har Eders Post, og ville gjøre Eders Skyldighed, som jeg min. Løsenet er: Gud og Castilien!"

Olencourt og Capitainen bukkede sig og gik. „Ja, Hr. de Fianvillers, sagde Portokarrero fornøiet: dette Krigspuds vil, om Gud og den hellige Jomfru staae os bi, give vore Anliggender et nyt Sving. Tabet af denne vigtige Stad vil dog maaskee ryste den Throne en Smule, som Seirene ved Arques, Jory og Fontaine Française allerede stærkt have befæstet."

„Ved det hellige Kors! sagde Fianvillers: det er den høie Tid! For denne Bearner synes Alt at vende sig til Held, og dersom de Hellige ingen Mirakler gjøre, saa vil snart hele Frankrige maatte anerkjende denne Cryptohugenot!"

„Lad mig raade! raabte Portokarrero skadefro: Er kun først Amiens vort. Men saa bliver det dog ved Aftalen?" — „Dersom ei Himlens Hvælving styrter ind og begraver os Alle tilhobe, svarte Fianvillers: saa bliver min Datter Eders Nevøus Gemalinde." — „Jeg veed ikke, sagde Obersten betænkelig: hun synes at have en afgjort Utilbøielighed for ham." — „Det giver sig nok Altsammen! svarte Fianvillers: Aimée er et godt Barn, og hun veed det, at det i slige Tilfælde ikke sømmer sig for Datteren, at have nogen Stemme mod Faderens Villie. Naar hun har Valget mellem min Forbandelse og Olencourts Haand, griber hun uden Betænkning efter Denne."

„Jeg driver ugjerne paa denne Forbindelse! sagde Portokarrero i en fornem Tone: Det strider egentlig mod den spanske Stolthed, her at tiltvinge et Ja, der ellers overalt med lydelig og glad Røst vilde tone ham

imøde; men det unge Menneske er forelsket til Raseri. Jeg frygter, han gaaer tilgrunde, dersom han maa rive denne Lidenskab ud af Hjertet, og da jeg vil adoptere ham, saa ønskede jeg dog gjerne at redde min Families Stammeholder."

Idet samme aabnede Døren sig langsomt, og en Picardier Bonde med et dristigt Kjeltringefjæs traadte ind. „Bønderne ere forsamlede, Hr. Gouverneur! sagde han smilende: Mænd og Qvinder mellem hverandre, og vente Eders nærmere Befalinger."

„Lad os gaae, Fianvillers! raabte Portokarrero heftig bevæget: Dette Skridt fører mig til Graven, eller det bringer mig det gyldne Vlies. Gud og Kastilien!"

De gik. „I en lykkelig Stund er jeg kommen hid!" sagde Mousfard, idet han atter svang sig ind ad Vinduet, og ilte gjennem Havens Sidegange til den lille Port, udenfor hvilken hans hvide Ganger stod bunden. Han svang sig op, og reed langs Skoven, der begynder bagved Fianvillers, rask ad Amiens til.

(Fortsættes.)

Den barnlose Kone.

En jydsk Legende.

Der var engang en smuk Pige, som der nu kan være flere, her i Jylland; og, som ikke saa sært var, hun havde mange Beilere. Blandt disse var der en knov Ungersvend, hed Visti, som Ell huede fremfor alle de Andre. Da Begge vare formuende Gaardmænds Børn, havde Forældrene intet mod Forbindelsen, men søgte meget mere af al Magt at fremme den. Som det nu gjerne gaaer med unge Kjærester, saa gik det ogsaa — næsten — med Ell og Visti: Naturen kommer som oftest med sit: „Du skal!" førend Præsten med sit: „Du maa!" og derfor kan den Sidste ved mangt et Bryllup med Vished forudsee Barnedaaben. Jeg siger: det gik næsten saaledes med vore Forlovede; thi det skulle have gaaet saaledes, hvis der just ikke havde hændet, hvad jeg nu vil fortælle.

Det var i den farlige Maimaaned, da Omegnens Almue forsamledes i en lystig Skov til sædvanlig Dandsegilde. Som Skik og Brug havde været fra Arilds Tid, forlod et kjærligt Par efter det andet Dandsepladsen, og søgte de Skygger, hvor Skovduen kurrede.

Visti og Ell vare ikke blandt de sidste, som fulgte den kjælne Dues lokkende Kald; og om den elskende Moe kunde man sige som Meister om Ophelia: „sollte die beqweme Göttinn Gelegenheit den Baum schütteln" o. s. v., men det fik et gandske andet Udfald, end Vistis sødt beklemte Hjerte ønskede og ventede. Paa en

afsides Skovvei mødte de Forelskede en Tatergvinde, og Eva's Descendentinde kunde ikke betvinge sin Lyst til at kige lidt ind i Fremtiden. Meget fjelig fremtog Visti en ny Hjortelæders Skindpung, og af denne en ny Fiirskilling; men aldrig har en ny Fiirskilling været slettere udgivet end denne; hvilket Følgerne skulle vise. Efterat Taterskten havde talt meget smukt om Kjærlighed, Penge, opredte Senge, en stor Gaard, mange Malkekøer og deslige, saae hun — eller fik hun det Indfald at see — i Ells lille buttede Haand: „at om hun nogensinde blev frugtsommelig, da skulde hun døe i den første Barselseng!" Bedre Støtte for Pigens vaklende Dyd havde Ingen kunnet sætte; og Visti forlod Skoven ligesaa forelsket, som han var kommet der, og havde endnu stedse det Sødeste at haabe. „Haabet beskjæmmer Ingen," siger Ordsproget; det samme sagde Visti, og henviste sine paatrængende Ønsker til den nærforestaaende Bryllupsnat. Den kom — men — Ell vilde nu aldeles ikke døe i den første Barselseng; og da hun meget rigtigen tænkte: „cessante causa, cessat qvoqve effectus": saa blev Vistis Haab endnu stedse et — Haab; og — hvad der var det værste — dette Haab blev et gammelt Haab, og aldrig mere end et Haab. „Ah Snak! Bild os noget ind!" — „Jeg forsikkrer Dem, mine Damer! et meget troværdigt Fruentimmer har selv fortalt mig det." Nu, som jeg videre skulle fortælle, Visti blev omsider træt af disse ascetiske Øvelser, og søgte at realisere sine Ideer paa andre Steder. Det lykkedes; thi ikke alle Piger ere bange for at døe i den første Barselseng; og det var vel heller ikke godt, om

de var det. Dette troede dog formodentlig vores Helena, endskjøndt hun vist ikke havde studeret Malthus; thi hun rev ned paa alle smukke Piger i Byen, og gav sin Mand Skylden for alle uægte Børn i Sognet. Der er en vis hedensk Afgud, som pleier at afbildes ridende paa et Brændevinsanker. Den samme indfinder sig ofte, naar Vedkommende ere blevne kede først af Amor og siden af Hymen; saaledes indrettede han sig ogsaa et lidet Kapel i Vistis Gaard, hvorhan i Forening med Venus vulgivaga i nogle faa Aar bragte det dertil med den koneløse Ægtemand, at denne forkortede sit Liv og sit kedsommelige Ægteskab. Altsaa var Ell nu Enke, og — som man let kan vide — blev Enke, og det en r e t Enke. I denne Stand levede hun vel den halve Deel af et Seculum og naaede sit 80vende Aar. Hvo skulde have tænkt, at den tandløse, rynkede, gamle Ell maatte omsider bøde for sin Ungdoms negative Synd? Og dog skete det; hører vel til, I unge Piger! Det var en Juledag, at hun som sædvanlig under Prædiken var falden i Søvn, men sov dennegang saalænge, at hun virkelig blev lukket inde i Kirken. Det som nu her vederfores hende er saa vidunderligt og rædsomt, at jeg maa drage min Aande, før jeg begynder at fortælle det.

Da Soversken vaagnede — hvilket ikke skete, før Hanen galede til Midnat — var det bælmørkt i Kirken, men det varede ikke længe, før Mulmet opløstes i en svag Dæmring, som efterhaanden lod hende skimte og skjelne Prædikestol, Herskabets Stol, Billederne paa Væggene, Altertavlen og Alteret selv. Lysene paa dette tændtes herpaa af en Mand, som

hun snart maatte kjende — det var den for tredive Aar siden afdøde Degn. Han gik ny hen og satte sig i sin Stol, slog Psalmebogen op, og begyndte at synge: „I Jesu Navn" — — Sangen var svag og dunds, og lignede den sagte Susen af Sønden-vinden, naar den om Vinteren bebuder Tøe. Da de tvende første Strophер vare intonerede, faldt først een, saa to, og saa utallige Stemmer ind med — de lød som nyfødte Børns Græden. I Slutningen af sidste Vers stod Præsten for Alteret — den samme, som for tredsindstyve Aar siden havde viet hende til sin Kjæreste, men nu allerede i et halvt Aarhundrede havde lagt i Gravens Gjemme. Da Choret taug, vinkede han ad hende — som fort igjennem Luften nærmede hun sig Alteret og knælte. Ved hendes Side knælede Brudgommen. Præsten gjentog den gamle Vielsestale — Brudeparret gav hverandre Haand — hans var kold og klam, og ved dens Berørelse foer det hende som en Jistap gjennem Brystet. Da Præsten sagde de Ord: „Værer frugtbare og formerer Eder!" brusede det nede i Kirken, og grædende, klynkende, hulkende Stemmer blandede sig atter sammen i skjærende Mislyd. Nu var af Vielsesformularen allene Velsignelsen tilbage; men da Præsten kom hertil, hævede han sin høire Haand — taug — vendte sig, og forsvandt bag Alteret. Degnen slog Psalmebogen i og fulgte ham. Brudgommen reiste sig, og saae paa Bruden — det var Visti! Hans Øine glimtede mat som halvslukte Gløder i det bleggule Aasyn. Hvinende sank han til Jorden, og laae som en Beenrad foran Alteret. Da fuste og bruste

det atter bagved hende, og vildere, grueligere end før; og et nogent Drengebarn skred hende forbi op til Alteret. Der bøiede det sig over Beenraden, kyste dens Pande, vendte sig derefter til Bruden, berørte med Haanden, som med et gloende Jern, hendes venstre Bryst, og sagde: „Dette skal Du have, fordi Du kunde have været Moder til mig, og vilde ikke!" Sukkende sank det foran hende i Jorden. Derefter kom et Pigebarn, som sagde og gjorde det samme, og ligeledes forsvandt; derefter to Drenge og to Piger paa lige Maade; derefter fire og fire af begge Kjøn; men disse sagde: „Dette skal Du have, fordi Du kunde været Bedstemoder til os!" Nu kom der otte og otte med de samme Ord; saa sexten og sexten — det ene Hold efter det andet, men disse sagde: „Dette skal Du have, fordi Du kunde været Oldemoder til os!" Og nu blev Larmen og Trængslen større og større, og rundt om hende og over hende lige op i Hvælvingen var alt propfuldt af skrigende, klynkende, hulkende, hvinende Børn. Da skiltes den bængstede Sjel fra sit Legeme — det laae næsegruus paa Knæfaldet, da Degnen næste Morgen traadte ind i Kirken.

(Charadrius pluvialis.)

Maanen og dens Beboere.

Blandt alle Legemer paa Firmamentet, Solen allene undtagen, er for Jordboerne intet saa vigtigt som Maanen. Den store Jupiter er os blot en Ædelsteen i Himlens Stjernekrone; lig en følesløs Rigmand viser den os sin Glands uden at lade os tage Deel i sin Rigdom, imedens den ubetydelige Maane i Stilhed deler sin Armod broderlig med os og viser os Velgjerninger, af hvilke der gives mange, som vi sikkert endnu ikke kjende. Den godhjertige Natur bandt denne vor tro Ledsager paa vore Vandringer om Solen til os med ubrydelige Baand, for at trøste os over Sommerens Tab, medens den udryster sit velgjørende Fyldehorn over andre Lande. Det milde Maaneskin opliver Nordens melankolske Vinternætter og giver de varme Landes Sommernætter en Ynde, som frembringer sødere Indtryk end den skjønneste Dag. I den Tanke, at Millioner Verdenslegemer dele med os Solens blændende Lys, medens det mildere Maanelys gandske og allene er vor Eiendom; at Jorden viser sig for de øvrige Planeter som en liden, neppe synlig Stjerne, medens den paa Maanen udbreder et Lys, hvormed Fuldmaanens skjønneste Glands ikke er at sammenligne — i denne Tanke ligger maaskee Grunden dertil, at Synet af en stille, maaneklar Nat henrykker følsomme Sjele indtil Sværmerie, medens Philosophen deraf udgrandsker den almindelige Tyngdes Love. Intet Verdenslegeme begabes saameget af Nysgjerrige og Følsomme som Maanen, men heller

intet bliver af Astronomerne flittigere iagttaget og beregnet end denne vor Drabant.

Maanen er, i det Hele taget, Jorden meget lig, men har enkelte meget vigtige Eiendommeligheder, som giver den en særegen Planets Selvstændighed og maaskee Naturskjønheder, om hvilke vi aldeles ikke kunne gjøre os noget Begreb. Det er en naturlig Tanke, at to Verdenslegemer, hvem Naturen har anviist det samme Standpunkt i Verdenssystemet, den samme Afstand fra Urkilden til Varme og Lys, til Dyre- og Plantelivet, som, idet de gjennemløbe lige Baner, gjensidig oplyse hinandens Nætter; med eet Ord, at to Verdenslegemer, hvis hele ydre Leie næsten er det samme, ogsaa i deres indre Beskaffenhed maae have meget Lignende. Men ligesaa naturlig er ogsaa den Tanke, at Naturen ikke slaviskt kopierer paa en Planet det Ideal, som den alt har udført paa en anden, at den meget mere vil have benyttet den Forskjel, som virkelig finder Sted i begge Planeters Bevægelse, for at give et nyt Slags Væsner Tilværelse; og begge Formodninger stadfæstes ved Jagttagelserne.

Maanen er i Størrelse kun saameget forskjellig fra Jorden, som nødvendigt, for at bringe den til at bevæge sig omkring samme. Dens Overflade bestaaer, ligesom Jordens, af høie, jevne og dybe Egne. Nogne Klippemasser afvexle med smilende Sletter; der gives fyrretyve Mile lange Dale, indsluttede af klipperige Bjergkjæder, men ogsaa uvallige ildsprudende Bjerge og udbrændte Kratere. Maanen svømmer, ligesom Jorden, i et elastisk Flui-

dum, der nærmere ind til Planeten bliver tættere. Der gives endog en Liighed mellem begge Verdenslegemer, hvortil Grunden vanskelig lader sig udfinde, nemlig at de fleste og høieste Bjerge befinde sig paa den sydlige Hemisphære. Maanen har ingen tyk Luft, som ved sin Tyngde og Elasticitet kunde holde Vandet sammen, og denne Mangel paa Atmosphære gjør, at der ingen Regn finder Sted paa Maanen. Tyngden er paa denne Planet femgange mindre end paa Jorden, dens Masse, i Gjennemsnit, er omtrent af Tæthed som det reneste hvide Glas. Vulkaner ere et sjeldent Syn her paa Jorden, men Maanens hele Overflade er bedækket med uhyre Fjeldmasser, udbrændte Kratere og endnu brændende Vulkaner. Denne Rigdom af Bjerge og Vulkaner, Mangelen paa Vand og tæt Luft er det characteristiske Træk i Maleriet af Maanen, og det sidste især maa give denne Planet en gandske anden Natur, udulig for de Skabninger, som gives her paa Jorden. Det feiler Maanen paa de store Naturscener, der gives i vor Atmosphære, paa de frygtelig skjønne Afvexlinger af Orkaner og Uveir, men dens Beboere blive holdte skadesløse derfor ved en bestandig klar Himmel, og naar de undvære det skjønne Syn af Regnbuen og Morgenrøden, saa formørkes heller ikke deres Dage ved Skyer og Pladskregn. Solens Straaler sprede sig ikke som hos os over den hele Himmel og udbrede Lyset over de beskyggede Dele af Maanens Dagside; men fra den sorte Himmelhvælvings Dunkle gloder Jldkuglen frem med stærkere Glands, og ved de uafbrudt

klare Nætter vise sig de mindste Stjerner paa fuldkommen fort Grund.

Maanen har maaskee engang havt samme Skjebne som Jorden, men er ved langt større Revolutioner, især ved Ildens Magt, bleven luttret, og, som det synes, tidligere kommen i en Tilstand, der maaskee ogsaa engang forestaaer vor Planet, men som, især i de dybe Dale, ingenlunde gjør den ubeboelig; saaledes som uden Tvivl de høieste Bjerge, der nu ere ubeboelige, vare Menneskeslægtens første Vugge.

At Maanens Beboere ere forskjellige fra Jordens, saavelsom fra ethvert andet Verdenslegemes, det lader sig alt vente af den Mangfoldighed, som Naturen har anbragt overalt, hvor det kun har været muligt, selv paa vor Jord. Maaskee beboe de, som ægte Troglodyter, kun de dybeste Huler, skye Sollyset, som der maa være endnu langt mere blændende end hos os, og drive deres Vandel kun ved deres dæmringlignende Nætters milde Lys. Maaskee mangle de nogle af vore Sandser, og ere derfor skadesløsholdte ved andre, om hvilke vi intet Begreb kunne gjøre os. Hvo veed, om vi ikke blandt mange andre paa Jorden fortabte Ting, som Ariost lærer os, ogsaa engang paa Maanen gjenfinde den forlængst fra Jorden flygtede Astræa, Sædernes Uskyld, den evige Fred og den gyldne Tidsalder; eller om ikke de Lastefulde, der her kun have levet til deres Medmenneskers Ulykke, mellem de nøgne Klipper tiller de hede Vulkaner paa Maanen, maa gjøre Bod for de Vunder, som de have givet Menneskeheden?

(Schubert.)

Aphorismer.

(fortsatte.)

41.

Kun den er ulykkelig, der er uden selvstændig Kraft og Aand. Personlig Uafhængighed aabner Porten til den jordiske Himmel, Konstens, Kjærlighedens og Fromhedens Bolig. De Gamle havde en mythologisk Olymp, vi have en methaphysisk. Frihed throner øverst.

42.

Skulde ikke den eneste, egentlige, ofte almindelige Qval i Verden, være den, der maaskee torde være Grunden til de fleste andre, at de Mennesker, der saa aldeles, saa uimodsigeligen vilde passe for hinanden, oftest aldrig og stundom for sildigt, træffe hinanden.

43.

Vi see Verden bag Religionens himmelske Aftenbelysning; men Solen staaer bag ved os.

44.

Tanken om Døden bliver, efterat den længe har ængstet Mennesket som et naturligt Syn, endelig ved den aftagende Glæde i Dagens Frembringelser, og tiltagende Længsel efter en blivende sikkrere Verden, til en venlig Veiviser og et trøstende Bekjendtskab.

45.

Musik og Poesie høre maaskee sammen ligesom Mund og Øre, da Munden kun er et bevægeligt og svarende Øre.

46.

Det unge Hjerte kan ikke være allene og kun ved en mangesidig Omgang erholder Mennesket en vis Selvstændighed.

47.

Ingensteds bliver Poesiens Nødvendighed til Menneskehedens Existents saa klar, som naar vi betragte Kjærligheden. Selv er den stum, kun Poesien kan tale for den. Eller Kjerligheden er intet andet selv end den høieste Naturpoesie.

61.

Ligesom Religionen uddanner og forædler Menneskene til Guds tilbedende Børn, saaledes gjør Konsten dem til hans varmeste og inderligste Venner.

49.

Det platte Menneske bedømmer alle Mennesker som Mennesker, men behandler dem som Ting, og begriber aldeles ikke, at de ere andre Mennesker end han.

50.

Hvor det Gode aldeles ikke kan misbruges, der kan det heller ikke bruges.

51.

Store Aands Værker, forfattede over Menneskene med dyb Indsigt, ere at ligne ved Speile; naar en Abe kiger ind deri, kan en Apostel umuligt see ud deraf.

52.

En dannet Mand i et Selskab af Dosmere, ligner en deilig Pige omgivet af Blinde.

53.

En Theolog uden Philosophie forekommer mig som en Dandsemester uden Been.

54.

Gamle Damer og gamle Tobakspiber klæbe let ved mandlige Læber.

55.

Hvor der er meget Lys, er ogsaa stærk Skygge; denne Sandhed taaler især at anvendes paa Mennesker, der ere udmærket begavede.

56.

Søndagen er en Dag, paa hvilken Borgere og Bønder lade deres Aand og Legeme gaae paa Græs.

57.

Koketten ligner Din Skygge; den flyer, naar Du forfølger den; den følger, naar Du flyer den.

58.

Taushed er en Dyd, som Damer, Ministre og Frimurere især vide at sætte Priis paa.

59.

En stor Aand har aldrig været gandske fri for Daarskab og Svagheder.

60.

Tvang er en skjøn Blomst uden Lugt.

(Astralis.)

Napoleon og Madame Stael-Holstein.

Som bekjendt var denne aandrige og berømte Dame ikke meget for at tale vel om Napoleon. Anførsagen hertil meddeler os Las Casas i sin Dagbog fra St. Helena saalunde:

Da den unge General for den italienske Armee havde forherliget sit Navn ved store Seire, helligede Frue Stael ham, dreven af Berømmelsens Sympathie, Følelser af Begeistring, hendes Corinna værdige; hun tilskrev ham mange lange Breve, fulde af Aand, Ild og Metaphysik. „Det var, er-

klærte hun i et deraf: en Feiltagelse af de menneskelige Institutioner, der havde givet ham den milde og rolige Josephine til Kone; Naturen havde udentvivl bestemt Tidsalderens Helt en Ildsjel som hendes." Skjøndt Napoleon ei gjengjeldte hendes velvillige Sindelav, nærede hun det med tro Vedholdenhed. Uden at tabe Modet skaffede hun sig Adgang til ham, og betjente sig af denne Forret indtil Paatrængenhed. For at lade hende forstaae dette, lod Napoleon sig en Dag, da hun vilde bære ham med sit Besøg, undskylde, fordi han endnu ikke var paaklædt. Men hun svarte rask: „Nu, hvad siger det! Geniet har intet Kjøn."

Kongsbergs Opdagelse.

Mellem Træer og Krat ved Fjeldets Fod
Den Bondemand ene vanker;
Han fælder det Træe, han brænder den Rod,
Ei rinder det ham i Tanker,
Hvad dybt der hviler i Bjergets Skjød,
Hvor Naturens evige Kilde flød.

Den Bondemand graver i sorten Jord,
Da klang det saa fælsomt derinde;
Og Spaden standsed', tilsammen han foer,
Det lued om Fjeldets Tinde.
I Jordens Skjød fra det dunkle Hjem
I hvidlig Glands blinker Sølvet frem.

Den Bondemand iler ad Staden til,
Stor Løn saa monne han fange;
Da tændtes i Hytten den glødende Ild,
Da groves de dybe Gange,
Og Hammeren rørtes i munter Dands —
Og Kongsberg stod der i al sin Glands.

Nu fare de Bjergmænd i Dybet ned,
Og bryde Sølvet det skjære;
Dernede rinder den varme Sveed,
Men den er Bjergmandens Ære;
Og Malmet, som han fremhamret har,
Det luer i Dagen saa hvid og klar.

(a b.)

Poetiske Bagateller.

Beskyttelse mod Ulykken.

A. At skjerme mig mod Skjebnens barske Vind,
Jeg i min Dyd mig hyller ind;
Da skal mig intet Uveir kyse!

B. Min Ven, Du kommer til at fryse.

Drankerens Ønske.

Naar jeg nedlægge skal min Vandrestav,
Et Orehoved være skal min Grav.
End er det fuldt, men dog jeg haaber,
At drikke, før jeg dør, de sidste Draaber.

Derudenpaa skal staae: „Her ligger Brav,
Han har udhuiet selv sin egen Grav.“

Til en smuk, men slet Sangerinde.

Jeg føler, saasnart jeg Nikandra hører:
Hun saarer baade Hjerter og Ører.

(Castelli.)

Amors Sygdom, Skindød og Helbredelse.

Engang var Amor syg — formodentlig
Han havde paa et Bal forkølet sig;
Skjøndt Andre mene, at af Træk
Han bag Coulisserne har faaet Smek —
Nok! Han var syg; o hvilken Jammer!
Fra hver en Stue, hvert et Kammer
Udi Olympens store Borg,
Kom med oprigtig Sorg
Hver Gud og hver Gudinde farende,
Til deres fælleds Ven at see,
Og ham at raade, trøste, moere;
Da kunde man heel klarligt spore,
Hvor elsket Amor var.
Hans Moder ham paa Armen bar,
Og var af Harm saa reent forstemt,
Hun skal en Morgen have glemt
At tage Krøllerne af Haaret. Ares,
Som saae det først, skreg: „Gud bevares!
„Hvor det Dem klæder nydeligt, Madamme!
„Jeg troer, De selv agerer Amme?
„Her er en Æske fuld af Tinsoldater:

„Bjergskotter, Franskmænd og Croater,
„Baskkirer, Russer og Tartarer,
„Nygræker, Janitskarer
„„Til Sønneken at lege med.“
Vulkan kom hinkende afsted,
Og vilde ham magnetisere —
Afsides mumled Here:
„Den Hanrei maatte hellere gaae bort;
„Der er jo ei den ringeste Rapport
„Imellem Amor og den grove Smed.“
Fra gyldne Karm steeg Phæbos ned
Med Walter Scotts Romaner
Og Øhlenschlægers Digt om Aser og om Vaner.
Hans Døttre ni
En deilig Symphoni
Af Weise spillede. Merkurius
Kom med et Kræmmerhuus
Fuldt af Rosine-, Mandler, Svedsker.
Den Syges Tunge lædsker
Fa'er Evan med en Rhinskviins-Punsch.
Neptunus farer ned til Bunds
Af Havet, for at fiske Østers.
Apollo's Søsters
Bekjendte Tugtighed, forbyder hende
At komme selv; dog la'r hun sende
Af Agerhøns et halvt Dusin,
To Snepper og en Bekkasin.
Fra Underverdnen Pluto foer,
En Sæk fuld af Napoleondors,
Paa Gulvet hen for Amor kaster.
Saaledes hver til Knøsen haster,
At vise sin Hengivenhed.
Sidst Hymen ind i Stuen skred;
Men ei saasnart faaer Amor Sigte
Paa denne Gud, før Kraften ham mon svigte.
Han segner livløs — Alle flux udbrød:
„Adieu done, mon plaisir! nu er han død!“

Qvid multa? paa Paradeseng
Man lægger den henfarne kjære Dreng,
Ham vadsker, og i Cambridgeklæder,
Bestiller Snedkeren og græder,
Betaler Præst og Degn og Graver,
Og Alt tillaver,
For med en prægtig Jordefærd,
At hædre Amors Minde. Fjern og nær
Fortæller Fama nu
Til alle Pigers Gru,
Hvad vi alt vide. Som sig hør og bør:
Beleiret blev Olympens Dør
Af Condulantere,
Studenter, Officerer, Confirmantere,
Af unge og af gamle Piger.
Man til den arme Moder siger
Et Trøstens Ord, som for Exempel:
„Mon dette Shawl og har Toldvæsens Stempel?
„Det er charmant! Det kan man ikke nægte —
„ — Og jeg forsikrer Dem, at det er ægte —
„ — Det er et deiligt Liig — ja er det ikke? — "
Og andet meer; nu høres Een at pikke
Paa Døren rap: „entrér" Fru Venus læsper.
Op Døren gaaer — „mon Dieu! hvem er det, Jesper?
„Er det en Furie? hvor er hun fra?"
„ — Mit Hjem er Velskland, og Gelosia
„Jeg kalder mig!" — Ved dette Navn den Døde
Sig reiser brat, og Livets Roser røde
Udspringe atter paa de hvide Kinder;
Kort sagt: man finder,
At Amor lever op igjen.
Hvergang han siden falder hen
I Lethargie, man ham i Øret hvidsker:
„Der er Gelosia!" og see! han atter frisk er.

(Charadrius pluvialis,)

Niels Rosenkrantz.

Stolt, Fædreland! sig føler hver, hvis Hjerte
Varmt slaaer for Alt, hvad hæderkroner dig,
Naar Synet af en sjelden Borger lærte,
At Danmark end paa Oldtids Dyd er riig!
At herligt frem af sekeladlet Stamme
Fremblomstrer dig til Held en ædel Mand,
Som freder tro i kjærligt Bryst den Flamme,
Der blusser høit for Drot og Fædreland!

Ham hellig Agt indvier Dødens Baare,
Naar himmelstegen er hans rene Aand;
Ham bli'er et Hæderspant den varme Taare,
Som rinder paa hans Jordlivs brudte Baand;
Ham favner Stjerner hist, hvor Sandheds Engel
Med Glædens Frugt for Lønnens Evighed
Sin Dyrker rækker huld den Lilliestængel,
Som her omblomstred' alt hans rene Fjed.

O Fædreland! Rørt vidne hver din Borger,
At Sandheds-Taaren her din Smerte skrev!
Han tælle det blandt Danmarks bittre Sorger!
At Rosenkrantz saa brat os røvet blev!
Ved Gravens Rand, hvor Jordens Hob af Glæder:
Al Rang og Magt og Glimmer synker hen,
Din Skytsaand knæler her, og stille græder:
„Ak! Hvo, som Han, var værd at eie den!"

Hans Ahner var Hans Vandels lyse Stjerne,
Troe ledte den til Ærens Maal Hans Fjed;
Han saae dens Glands i svundne Seklers Fjerne,
Og aldrig for Hans Blik den dalte ned;

Hans blanke Skjold — det var Hans faste Dyder,
Hans aabne Hjelm — Hans redelige Sjel,
Hans høie Byrd — en Gjeld, som helligt byder
At virke for sit Fædrelandes Vel.

Ei straalte paa et bedre, større Hjerte
Vel Ordnens Glands med mere Føie frem!
Hans aabne, lyse Færd — Hans Vandel lærte,
At sand Fortjeneste Ham rakte dem;
Hans Fyrstes Gunst — den blev Hans Hjertes Lykke,
Europa's Agt — Hans Kundskabs sanddrue Tolk,
Hans Selvbevidsthed Fryd — Hans Virkens Smykke,
Hans Løn — at elskes af det danske Folk.

Dets Held, paa Fred og Flidens Frugter bygget, —
Dets Hæder, skabt ved virksom Borgerdyd, —
I Troskabs Ly for Uroes Storm betrygget —
Ved Thronens Fod var Maalet for Hans Fryd;
Sin Konges Tolk — saa stod for Nationer
Med ærlig Hu — med jernfast Dyd Han frem;
At Folkets Kjærlighed grundfæster Throner,
Det lærte Han — den danske Statsmand — dem.

Saa svandt Hans Borgerliv — O! at Hans Hjerte,
Saa blidt, saa ømt kun slog paa Jorden saa —
Glad i sin Næstes Fryd, rørt ved hans Smerte,
Udfoldet klart for hele Verden laae!
I huuslig Kreds den sjeldne Ægtemage,
Elskværdig ved enhver Privatmands Dyd,
Saa gav en Himmel Han sin Hustrues Dage,
Saa leved' Han for sine Venners Fryd.

O! Salig, hvo som Han til Hvile stunder!
O! Salig, hvo som Han fortjener den!
Et Øieblik i Mørkets Skjød Han blunder,
Da favner Lyset atter Dydens Ven;

Da hæver sig fra Stjerne og til Stjerne
Hans rene Aand, med Viisdoms Himmelflugt!
Hans Minde straaler klart i Tidens Fjerne,
Skjøndt længst Hans Øie er paa Jorden lukt.

„Hvor hviler Støvet — spørger Du med Taarer —
Af Den, hvis Liv var idel Hædersdaad?"
Hvor er den Grav, hvor Hjertets Vemod kaarer
Sin Ret at øine Trøst i Smertens Graad?
Hvor bæres frem paa Konstens Marmorvinge,
Indviede tryg til Seklers Varetægt,
De sanddrue Træk, der skal som Mønster bringe
Hans skjønne Navn til seeneste Efterslægt?"

O! Vend Dit Blik hidhen, hvor Himlens Bue
Omhvælver ætherreen den fri Natur!
Da skal Hans Hvilested Dit Øie skue,
Men fjernet er det fromt fra Stadens Muur.
En Perlekrands omslynger der Hans Minde,
Viid: Taakens Taarer — de udgjør dens Værd!
Et Mausolee Du paa Hans Grav vil finde,
Viid: det er bygget paa Velsignelser!

Der hviler Han — nær Herrens stille Tempel
I Jordens aabne, Alle lige, Skjød;
Som pralfrie Storhed var Hans Lives Stempel,
Saa fulgte den Ham trolig i Hans Død.
Som en begrædt — en evig savnet Fader
Af Hundrede, hvis Held han skabte frem,
Saa hviler Han — og Graven, som oplader
Sin Favn for Ham — bli'er Glædens Grav for dem.

Der hæfter Oldingen sit vaade Øie
Fra Armods Vraa paa sin Velgjørers Grav;

Der Spædes Moder sukker mod det Høie:
„O, Gud! Hvi tog Du dog den Hjelp, Du gav?“
Der Bondens Sved, hvis Arbeid Han velsigned'
Med kjærlig Hjelp i Trangens tunge Kaar,
Udbryder rørt: „For os den Gud Han ligned',
Som giver Høst, naar kun vi ærlig saaer!“

Der, hvor Hans Støv i Kredsen af de Kjære,
Hvis Vel nedlagtes i Hans milde Haand,
Nu slumrer sødt — hvor tusind Taarer bære
Velsignende til Lønnens Gud Hans Aand —
O! kommer der, med salig Andagt, Alle,
Som Adelsværd i Hjertets Adel seer!
Varm Eders Taare skal paa Graven falde,
Thi jordet blev Dans lyse Mønster her.

Stands Harpeslag! I Fædrelandets Kummer,
I Dydens Veemodsgraad hendøer din Lyd;
Det Minde, som omstraaler lys Hans Slummer,
Henpeger som et Mønster paa Hans Dyd.
Og Du, o Danmark! Du Skjoldungens Rige,
Hvis Fryd, hvis Roes Ham kun paa Hjertet laae!
Lad varm den Bøn fra hver din Søn opstige:
At Dyd og Storhed tit forenes saa!!!

(H. D. Brink Seidelin.)

Et Eventyr paa Heden.

1.

Spaniolerne.

Det var sidst paa Vinteren 1808, at jeg som femtenaars Knøs, i Selskab med Forvalteren paa Herregaarden K.....d, reed ud paa Viborgveien, for at møde de ventede Spanioler. Der blæste en skarp Sydostvind, som gjorde Frosten dobbelt følelig; og Hestenes raske Hovslag knuste Skrogisen i de dybe Hjulspor. Min Forventning var spændt paa det høieste: paa Toppen af enhver Banke reiste jeg mig i Sadlen for at opdage de fremmede Gjæster, og erfare, om de virkelig lignede dem, jeg havde seet paa Kobberne i Don Qvixote. Endeligen kom de — Cavallerie-Regimentet El Rey — langsomt travende paa deres sorte andalusiske Hingste. Hurtig holdt vi udi Heden, for at betragte dem, idet de droge forbi. Mit ustadige, frygtsomme Blik deelte sig mellem de raske, modige, stintbyggede Heste, de brune, fortsmudsede Ryttere og deres smukke Uniform. Bedøvet af det usædvanlige Syn, fulgte jeg efter dem til Gaarden, hvor Regimentet gjorde Holdt, og adskiltes til Indqvartering i de omliggende Landsbyer. Vi beholdt en Major, en Cadet med deres Kjøretøi og sex Ryttere. Majoren var en ung, smuk Mand, og blond som en Nordbo. Cadetten, en Knøs paa min Alder, med et Ansigt som Melk og Blod — som der

staaer i Romanerne. — Saa brune Øine, saa mørke hvælvede Øienbryn, saa røde Kinder — sagde min Moders Kammerpige — vare aldrig seete før i Jylland. Hans milde, skjønt noget tungsindige, Mine, drog mig strax til ham; og han var den første, som jeg vovede at byde et spansk„ Velkommen, Deres Naade!" Imellem min salig Onckles efterladte Bøger havde jeg fundet adskillige spanske, hvoriblandt ogsaa den berømmelige Ridder af Manchas Levnet og Bedrifter. Ved det første Rygte om de spanske Troppers Indmarsch her i Landet, gav jeg mig til af alle Kræfter at studere deres Sprog, hvilket faldt mig saa meget lettere, som jeg var temmelig færdig i det Franske, og var i Besiddelse af et fransk-spansk Lexicon med vedføiet Pronunciation. Aldrig saasnart havde jeg fremsagt min spanske Hilsen, før Cadetten blegnede — jeg troer af Glæde — og Taarer trillede ned over hans Kinder; men Majoren omfavnede mig, og bestormede mig med en Strøm af Ord, der flød saa hurtigt, at jeg ikke fattede Halvdelen af dem. Beskjæmmet bad jeg stammende, at de vilde tale langsommere. „Med Glæde, raabte han: Du søde Dreng! vi skal nok forstaae hverandre! inden otte Dage skal Du blive en fuldkommen Spanier!"

Bekjendtskabet var nu gjort, eller rettere: et inderligt Venskab var stiftet mellem den danske Dreng og de spanske Krigere. Jeg var ret deres Yndling, og kunde næsten aldrig være fra dem. Naar Officererne slap mig, tog Rytterne fat paa mig, slog en Kreds om mig, og gav deres Glæde og Forundring

Luft i de meest enthusiastiske Udraab. Havde jeg tilforn næret en hemmelig Frygt for Dolke og Knive, da maatte den snart forsvinde, og afløses af Tillid og Hengivenhed. Jeg maatte tage Deel i deres Lege og Dandse; de lærte mig at ride og styre de ellers uregjerlige Hingste ved spansk Tiltale. De lærte mig deres Fædrelands Sange, og Cadetten underviste mig paa Guitar, hvilket Instrument han spilte til Fuldkommenhed.

Aldrig glemmer jeg disse skjønne, frydfulde Dage! Mage til dem fandt jeg hverken før eller siden. Hvilken dyb — dog blid — Vemod betog mig, naar den lille Joseph med en Stemme, som bævede af inderlig Længsel, qvad en begeistret Elskovssang eller en Romance om Naturens Skjønhed i Valencia's Dale. Hans Hoved lænede sig til den ældre Broders, Majorens, Bryst; hans Øine vare vendte mod Himmelen, medens Fingrene ligesom mekanisk, ham selv unafvidende, legte med Strengene.

Det var aabenbart, at begge Brødrene leed af Hjemvee: de bleve Dag for Dag mere stille og tungsindige. Næsten altid vare de sammen, og ofte, naar jeg pludselig overraskede dem, laae Joseph grædende i Majorens Arm. Jeg listede mig ud til Pedro eller Sanches, og galopperede med dem omkring i Marken og Heden.

En Dag kom Breve fra Spanien med Efterretning om Frankernes første Voldsdaad og det i Madrid udøste spanske Blod: Himmel! hvilken Virkning frembragte denne Hiobspost! De tilforn saa godmo-

dige Krigere vare med et som forvandlede til hævntørstende Vilde. De rædsomme Forbandelser, og rasende Fagter opfyldte os Alle med Skræk, indtil vi fik Aarsagen at vide. Selv den stille, venlige Major bed Tænderne sammen i indædt Harme, og løftede tidt de krampagtigt knyttede Hænder; Joseph var den Eneste, som ikke viste Vrede, men vel en dyb, sønderknusende Sorg. Ikke mange Dage varede dette vilde Oprør: Stormen lagde sig, og efter den fulgte en sørgelig Stilhed, som naar sorte Tordenskyer have bespændt Synskredsen, og man endnu ikke veed, om de have raset eller ville rase.

Nogen Tid herefter blev der midt om Natten en forfærdelig Larm i Kjøkkenet; jeg hørte flere heftige Stemmer, og blandt dem Majorens. Da mit Kammer var lige oven over, kastede jeg nogle Klæder paa og iilte derned. Hvad saae jeg? Majoren blot iført Skjorte og Buxer flyvende omkring paa Gulvet imellem det qvindelige Tyende fra den ene til den anden bedende, raabende, bandende, næsten fortvivlet over, at Ingen forstod ham. Saasnart han fik Øie paa mig, foer han hen til mig, og snart kysende, snart favnende, snart rivende mig hid og did, skreg han paa Spansk: „en Gjordemoder! for Himlens Skyld, en Gjordemoder! en Gjordemoder!" — „Til hvem?" spurgte jeg. — „Til Josepha!" svarte han. Jeg forklarede Damerne øieblikkelig hvad han vilde; men istedet for at hente den Forlangte, foer de under Skrig og Fnisen ind i deres Celler. Kort og godt, jeg maatte selv ud i Stalden, og med et Par af Ryttерne hente Gjordemoderen, som boede kun et Par Bøsseskud fra

Gaarden. Hun kom, og med det samme fik jeg Befaling af min Moder at forføie mig tilsengs. Da jeg om Morgenen kom ned, gjenlød Huset af den mig da gandske ubegribelige Nyhed. at Cadetten havde faaet et Barn.

Som jeg siden erfarede var den forklædte Cadet, Majorens Kone, som mod hendes Faders Villie hemmelig var flygtet efter sin Kjæreste, og havde giftet sig med ham i Italien. Denne var en Hader af Franskmændene, Hiin derimod en ivrig Josephiner, og tilmed Regimentschef i det spanske Corps her i Landet: Aarsag nok for Josepha til at beholde den engang antagne Forklædning. Urolighederne i Spanien i Forbindelse med hendes bestandige Frygt og lønlige Sorg, havde fremskyndet hendes Nedkomst, der indtraf en Maaned før hun ventede; det var altsaa ikke besynderligt, at hun bragte en dødfødt Pige til Verden; men vel: at Ingen før havde anet den lille smukke Cadets virkelige Kjøn. Vel paastod Meiersken, min Moders Pige, og efterhaanden alle de andre, at de hemmelig havde formodet noget saadant; men bagklog, siger man, er lettere end forklog.

Et Par Dage efter Cadettens Nedkomst blev det atter uroligt mellem de Fremmede; der var en idelig Løben fra Gaarden og til Gaarden. Blandt de forsamlede Hobe hørtes en sky, hemmelig Hvidsken, som af og til blev afbrudt af et hastigt og dæmpet Glædesskrig og lystige Caprioler. I Skumringen var hele Regimentet samlet i og ved Gaarden til Hest med fuld Oppakning; vi saae nu, at de hemmelig vilde forlade os. Majoren havde hele Dagen gaaet omkring i æng-

stelig Uroelighed, snart i sin Kones Værelse, snart udenfor; nu kastende sig paa en Stol, nu næsten i samme Øieblik springende op igjen, stundom vridende sine Hænder, saa fortvivlet, at man kunde høre Fingrenes Knækken i næste Værelse. Det var upaatvivlelig hans stakkels Hustrues Tilstand, der saaledes ængstede ham, og Uvisheden, enten han skulde efterlade hende her eller tage hende med. Det sidste blev besluttet, og da Regimentet var samlet blev hun, indhyllet i Sengeklæder, lagt paa en Vogn, der langsomt kjørte foran, ledsaget af Majoren og nogle Ryttere. Da han tog Afsked med os, brast de første Taarer fra hans Øine; en taus, krampagtig Omfavnelse og et dybthentet Suk, var hans hele Farvel. Da Josepha bares ud til Vognen, rakte hun mig sin Haand; jeg kyste den taus og grædende — Sorgen havde gjort mig ligesaa stum som de kjære Fremmede. — Lidt efter at de vare bortkjørte, satte hele Regimentet sig i Marsch under de Udraab: „Adio! Adio! Espanna, Espanna! Napoleon caput! Francese caput! Adio gute danese! Adio!“ Som bedøvet stirrede jeg efter dem; de forsvandt snart i Mørket; kun enkelte Gnister fra de travende Hestes Fodder betegnede deres Vei, og en Buldren, der stedse blev svagere og svagere, tabte sig omsider i Mollebækkens Susen.

Denne Ende paa Bekjendtskabet med disse fjerne Sydlænder havde noget saa spøgelseagtigt ved sig, at det Hele længe forekom mig som en Drøm, eller et Eventyr, eller som et skjønt Skuespil, naar Tæppet

er rullet ned, og man maa samme sig lidt, medens den opdigtede og den virkelige Verden kunne faae Tid at adskille sig ret fra hverandre.

2.

Hedebranden.

Det var femten Aar siden jeg forlod K.....d. Tre Maaneder efter de mig uforglemmelige Spaniers Bortreise sendte min Fader mig til Kjøbenhavn for at indlemmes i Landcadetcorpset. Jeg gik Skolen igjennem, fik min Examen, blev Officeer, og tog som saadan Deel i nogle af de sidste Fægtninger i Krigen. Imidlertid vare mine Forældre døde, efter først at have solgt Gaard og Gods til meget høie Priser, og gjorde mig, deres eneste Søn, til Eier af en betydelig Formue. Da Garnisonstjenesten ikke synderligt behagede mig, tog jeg min Afsked, og traadte i russisk Tjeneste, som jeg efter sex Aars Forløb atter orlovede mig fra med et Par Ordener og et Par Skjepper Rubler. I to Aar flagrede jeg en Deel af Europa igjennem, og ankom ifjor Foraar til Kjøbenhavn. Jeg var træt af dette ustadige Liv, og besluttede at slaae mig til Ro i mit Fødeland, da jeg just fik at see i Aviserne, at K.....d var averteret til Salg. Ved en Kommissionair kjøbte jeg Gaarden, og befandt mig paa Reisen derhen, da Natten overfaldt mig paa een af de store Heder mellem Veile og Viborg. Hele Eftermiddagen havde jeg forudseet en stærk, vidtud-

Røg. Saasnart Mørket faldt paa, vinede jeg Ilden, som bestandig tiltog i Styrke og Udstrækning. Jeg vidste nu, at det var en Hedebrand, som jeg i min Barndom saa ofte havde betragtet. Saadan en uhyre glimrende Illumination var mig altid et lysteligt Skuespil, og dette syntes mig nu opført ret som for at feire min Gjenkomst til Hjemmet. Jeg bød Kudsken ile, og nærmede mig Ildhavet mere og mere. Snart syntes de utallige Luer at staae stille og ubevægelige som Lysene i en illumineret Stad; snart slyngede de sig vildt mellem hinanden, eller sloge høit iveiret, alt som Vinden snoede og hævede sig. Tykke, purpurbræmmede Røghvirvler løftede hverandre op mod de mørkerøde Skyer. Jeg var nu kommen saa nær, at jeg kunde see de Slukkende, som med uopholdelig Travlhed fore hid og did foran Ilden: nogle afgnavede Skorpen med Spader, som de med Heftighed stødte frem foran sig, andre løbende med Hedetørv paa Forkene for at qvæle Luen, og atter andre med flammende Lyngtoppe i Hænderne, stak i fulde Løb selv Ild i Heden. Knistren, Bragen, Susen og Buldren fuldendte denne Scenes rædsomme Skjønhed.

Ikke langt fra Ilden indhentede jeg en Vogn, som kjørte meget langsomt, og endelig holdt gandske stille. „Hvad holde I efter?" raabte min Kudsk. „Hvad vi holde efter? svartes der: Har I Lyst til at kjøre gjennem Helvede, saa kan I jo kjøre omkring!" „Her kan I ikke komme om, raabte een af Bønderne, som kom hen til os med sin Fork paa Nakken: Vinden bærer lige over Landeveien, og Ilden har naaet den paa mange Steder." — „Kan vi ikke kjøre uden

om?" spurgte man paa den forreste Vogn. — „Nei, svarte Bonden: der er en Mose her til Høire; dersom I kjendte Veien til Venstre, der kunde det maaskee gaae an; men saa maa I kjøre et Stykke tvers over Heden, inden I igjen naaer Landeveien." — „Vil Du vise os Vei?" sagde jeg. — „Jeg tør ikke vel gaae herfra for Sognefogden!" svarte han." — Men om jeg giver Dig en Bankoseddel?" gjentog jeg. „Det var en anden Sag, lød Svaret nu: vil I til K.....d?" — „Ja!" Bonden gav sin Fork fra sig, gik til Venstre hen uden om Ilden og bad os følge efter. Jeg dreiede først ind i Heden, og den forreste Vogn bag efter mig; men da det gik tvers over gamle tilgroede Hjulspor, faldt Kjørselen temmelig ujevn, og ved ethvert heftigt Skump hørte jeg et qvindeligt „Jh!" fra den anden Vogn. Det var først nu, jeg saae mig om efter den, og fandt, at der paa den var, foruden Kudsken, en feer gammelagtig Mand, og et ungt Fruentimmer. Jeg lod gjøre Holdt, stod af, gik hen til dem, og foreslog: at lade Vognene kjøre foran, og selv tilfods følge efter. Forslaget blev antaget, og jeg bød Fruentimmeret min Arm. Endnu havde jeg ikke ret seet hendes Ansigt, da hun stod af til den Side, som vendte fra Ilden, men en fuldkommen smuk Figur, hvis Omrids Luerne viste mig, opfordrede mig til at sige hende nogle Artigheder, som f. Ex. at jeg nu befandt mig imellem en dobbelt Ild (jeg gik mellem hende og Ilden), at dette vist ikke var Helvede, som jeg før hørte raabe, siden Englene vare saa nær, o. s. v. Min Tiltale blev saa vittigt besvaret, at jeg blev nysgjerrig for at see den Mund, der

talte saa vel. Pludselig lod jeg, som om jeg gjorde et Feiltrin, for at komme til at gjøre en Vending mod Ilden. Jeg saae — Himmel! jeg saae en virkelig Engel, en Engel saa deilig, saa majestætisk skjøn, at — borte var al min Vittighed, alt mit Mod. Havde jeg før sagt formeget, sagde jeg nu for lidt, thi jeg sagde slet intet. Ofte vilde jeg igjen begynde paa den afbrudte Samtale; men alt hvad der faldt mig ind, syntes mig lutter erkedumt Tøi. Kort sagt: jeg begyndte halvt om halvt at troe, jeg var forliebt, endskjøndt der ogsaa faldt mig en anden Fortolkning ind, den nemlig, at dette himmelske Ansigt var mig bekjendt, hvorvel jeg slet ikke kunde komme paa, naar og hvor jeg først havde seet det. Jeg skammede mig jo længere jo dybere over min pludselige Taushed, og der faldt mig som en Steen fra mit Hjerte, da Pigens Reisefælle indledte en Samtale om Hedebrande, ledsaget af Spørgsmaal, som jeg, til Lykke, var istand til at besvare. Saaledes naaede vi da atter Landeveien, men da Pigen slap min Arm, og hoppede op paa sin egen Vogn, havde jeg en Følelse, omtrent som naar man fra en varm Stue kommer ud i Kulden. Vognen rullede bort; hun vendte sig endnu engang, og nikkede til mig, men jeg blev staaende, og havde vel staaet der endnu, dersom ikke min Kudsk havde spurgt mig, om jeg ikke nu vilde op at kjøre? Jeg satte mig op; de andre havde imidlertid faaet et Forspring, og kjørte tillige rask; men hvor inderligt jeg end ønskede at naae dem, kunde jeg ikke hitte paa, at bede Kudsken ile — nok et Beviis, at det ikke var vigtigt med mig; og troer jeg næsten, at jeg havde

en Slags Frygt for at minde ham. Skjøndt jeg efter nogen Tids Forløb angrede min Dorskhed, saa trøstede jeg mig dog med, at jeg snart skulde samles med hende i Kroen. Jeg kom — saae — hende ikke. Jeg spurgte, man vidste af ingen Vogn at sige — de maatte være kjørte forbi. Jeg beskrev begge Reisende saa godt jeg kunde — man kjendte dem ikke, og gjættede snart paa en, snart paa en anden, hvorved jeg blev end mere forvildet. Jeg vilde efter dem, men hvorhen? Veien deelte sig ved Kroen i tre Grene, og hvilken skulle jeg følge? Ærgerlig, sulten, forelsket, gik jeg tilsengs, bandende min egen Dumhed, at jeg ei engang havde forhørt om deres Navne og Bopæl.

3.

Ballet.

Efteraaret og Vinteren vare komne sammen, og strede om Herredømmet; det vil sige saa meget som, at det var sidst i November Maaned, da Snee, Slud, Regn, Blæst og Taage kappedes om at opbløde Jorden og formørke Himlen og Humoret. Mit Landvæsen var organiseret, en Avlsforvalter antaget, amerikanske Plouge, Eistirpotorer, Tærskemaskiner ɔc. ɔc. anskaffede, Schweitzerkøer og spanske Faar indkjøbte; Gaardens Huse vare reparerede og pent oppudsede baade udvendigt og indvendigt; moderne Lysekroner og Lamper, Divaner, Himmelsenge og

skjønne Malerier prydede de nylig gibsede Værelser — med faa Ord: der fattedes ikke andet, end en Kone. Men jeg havde nu fast foresat mig, ikke at ægte nogen Anden, end min Deilige paa Heden, som jeg efter tre Maaneders Forløb endnu ikke havde glemt, skjønt jeg stundom var nær ved at anse hele Eventyret for et Luftsyn, og hende selv for en Salamanderfee. For at adsprede mig lidt og opmuntre mit Sind i det mørke Veir, som og for at gjøre et honet Bekjendtskab med Omegnens honette Folk, havde jeg ved min Forvalter — som heromkring var vel bekjendt — ladet dem Alle paa to Miles Omkreds indbyde til et Bal. Aftenen kom, og den ene Vogn efter den anden rullede ind i Gaarden med Herrer og Damer. I den marmorflisede Vestibul modtog jeg dem nok saa galant, iført min russiske Husaruniform og smykket med mine Ordener. Her gjenkjendte jeg mangen en Barndoms Ven og Veninde, saae flere nye Ansigter, men Ingen blandt dem Alle, som var istand til at forandre Takten i min Puls. Saasnart Damer og Cavalerer vare omklædte og pyntede, og Forvalteren forsikkrede mig: at de nu vare komne, som vilde komme, aabnede jeg Ballet til Musiken af de tre nærmeste Kjøbstæders blæsende og bestrengede Instrumenter. Jeg havde dandset Qvadrillen igjennem paa sidste Par nær, uden enten saa noie at tage Damerne i Øiesyn, eller lægge Mærke til, at just nu et nysankommen Par havde opstillet sig. Idet jeg gav denne Dame Haand til Rundt, faldt mit Blik paa hendes Ansigt — „o Amor! du Guders og Menneskers Herre!" — det var hende! havde jeg rørt ved

en Sitteraal, heftigere electrisk Stød skulle jeg ikke fornummet. Paa Stødet fulgte en sagte Skjælven; men enten det var min Haand eller hendes, der skjalv, vidste jeg endnu ikke; rimeligviis var det dem begge to. „Saaledes som sidst, begyndte jeg, da Touren var forbi: maae vi ikke skilles ad." — „Det var ved Ilden, troer jeg!" svarte hun rødmende. — „Veed De, at den brænder endnu?" vedblev jeg. — „Oh! sagde hun alvorlig: Det maa være en anden Ild, det fænger let i Heden —" — „Men slukkes vanskelig" afbrød jeg. — „Ofte gaaer den ud af sig selv," lagde hun langsomt til. — „Dennegang ikke!" sagde jeg med Heftighed, og bød hende op til næste Dands. Hvorfor skulle jeg gjentage denne Nats forliebte Galskaber? Om Morgenen sad jeg i Kjærlighed til begge Ørerne, og næste Eftermiddag reed jeg ind i Hr. N.....s Gaard for at høre til hans skjønne Datters Befindende. God Gjerning kan ikke gjøres for tidt, og derfor gjentog jeg mit Besøg, først hveranden Dag og siden hver Dag, indtil min elskede Josepha engang saa hændelsesviis sank til mit Bryst, og tilstod mig sin Kjærlighed. Ufortsvet opsøgte jeg Faderen, og bad ham om hans elskværdige Datter. „Af mit gandske Hjerte, svarte han: under jeg dem Pigen; men — et Ord først: hun er — ikke min Datter! hvorvel jeg elsker hende ligesaa høit, som om hun virkelig var det." — „Hvorledes? raabte jeg: Hvis er hun da?" — „Vil De endnu have hende?" spurgte han. — „Om hun saa var Natmandens Datter i H.....e, svarte jeg: saa maa og skal hun være min Kone!" — „Vel an! Jeg skal da aabenbare dem hendes Herkomst; men

det bliver mellem os — mellem os To allene en evig Hemmelighed. Hun selv veed intet deraf, og bør intet vide, da det kunde være en hensigtsløs Forstyrrelse af hendes Ro. De erindrer vel den Tid, da Spanio-lerne vare herinde?" — „Jo meget godt!" — „Og at en forklædt Majorinde fik et dødfødt Barn paa K.....d?" — „Ja vel, ja vel!" — „Nu da: Gjordemoderen, som vilde forsøge, at bringe Barnet tillive, men ikke havde de nødvendige Apparater der-til med sig, førte det hjem, og frembragte efter flere Timers uafbrudte Anstrængelser, virkelig Aandedræt-tet, og efterhaanden det fuldkomne Liv hos Barnet; men da dette desuagtet var yderst svagt, og hun frygtede for, at det alligevel maatte døe: saa vilde hun ikke berette Forældrene det første lykkelige Udfald af hendes Bestræbelser, før hun kunde gjengive dem det gandske friskt og uden Dødsfare. Endelig var denne overstaaet, og en Morgen tidlig ilede hun til Gaar-den for at overraske Forældrene med denne glædelige Tidende. Da vare de reiste Aftenen før. Forfærdet som hun blev, fortang hun ogsaa Barnets Opvæk-kelse for Deres salige Forældre, og ilte hjem for at overlægge, hvad hun nu skulde gjøre. Da blev hun netop hentet til min afdøde Kone, som efter en haard Forløsning bragte et dødfødt og virkelig dødt Barn til Verden. Som en Lysglimt foer en Tanke gjen-nem Gjordemoderens Sjel. Hun foreslog mig, at antage de bortreiste Spaniers Barn som mit eget; ja endog at lade min Kone selv være uvidende om dette fromme Bedrag. Og saa skeete det: om Aftenen bragte hendes Mand — den Eneste, som var Medvi-

der i Hemmeligheden — den stakkels spanske Slut, tog mit døde Barn med sig, og lod det begrave. Den lille forladte Skabning blev lagt til min Kones Bryst. Hun levede med det i tolv Aar, og døde i den Tro, at det var hendes eget." — „Høistforunderligt! raabte jeg: Men, tillad mig! Har De aldrig søgt, at bringe Barnet igjen til dets rette Forældre?" — „Jo vist har jeg, svarte han: skjøndt oprigtig talt, med Frygt for at finde dem, da jeg i saa Fald maatte bedrøve min Kone mere, end jeg først havde glædet hende. Jeg har skrevet flere Gange til en Svoger i Barcelona, men han har givet mig den Underretning: at Majoren og den formeentlige Cadet rimeligviis ere faldne i et Slag mod de Franske, hvor næsten hele Regimentet El Rey blev ødelagt." — „Men Navnet Josepha?" — „Saa hedder min salig Kones Moder, som endnu lever i Kjøbenhavn, hos hvem min Plejedatter har været i de sidste tre Aar, og fra hvem jeg hentede hende i Sommer, da vi traf sammen ved Hedebranden."

Inderlig bevæget gik jeg tilbage til Josepha; hun slog til mit Bryst og hvidskede: „Er jeg Din?" — „Ja Du er min! sagde jeg, bortkysende Glædestaaren paa hendes skjønne Kind: Du er min, og min allene!"

4.

Bryllluppet.

Vielsen var tilende. Endnu stode vi for Brudeskamlen, og modtog Selskabets Lykønskninger. Yndigt blussede min huldе Brud, mægtigen rørt i sit kjærlighedsfulde Hjerte. Med stille Venlighed takkede hun de hilsende Venner og Veninder — hun smilte, ret egentlig talt, gjennem Taarer. Da hun med barnlig Kjærligheds hele Ild omfavnede sin Plejefader, og næsten hulkende trykte ham til sit Bryst, da bleve hverken hans eller mine Øine tørre: „Fader og Moder skal forlade Dig" — her qvalte Graaden hans Stemme, og med Heftighed kastede han sig om min Hals. Jeg forstod ham, men kunde intet svare for Rørelse. I min tause Sjel gjentog jeg, befæstede den høitidelige Eed: trofast, helligt, evigt at elske denne faderløse Engel.

Endelig var alt det Ceremonielle forbi, og de dybe, alvorlige Følelser vege for lettere Glæder. Det talrige Selskab blandede, grupperede sig i den store af trende Lysekroner klart oplyste Sal, og snart blev Snak og Spøg og Latter lydelig og almindelig. Jeg blev atter og atter lykønsket, nu af Een, nu af en Anden; men mine Øine fulgte uafladelig min deilige Brud, der svævede blandt de øvrige Damer som Maanen mellem Skyerne.

En Stund var saaledes forløben, da min Svigerfader kom og berettede mig: at nede i Dagligstuen vare tvende Reisende, som havde forvildet sig paa Heden; han kunde ikke komme tilrette med dem, da de

talte et forunderligt Miskmask af gebrokken Tydsk og andre Sprog, som han ikke kjendte. Da de vare godt klædte, og viste i deres Væsen, at de vare honette Folk, ønskede han, at faae dem op til Selskabet, og derfor bad han mig gaae ned at tale med dem. Idet samme kom en af Præsterne til og fortalte, at det var Franskmænd, som forjagede fra deres Fædreland formedelst politiske Meninger, havde villet søge et nyt Hjem i den nye Verden, men fordreven af langvarige Storme vare de for to Dage siden strandede paa Jyllands Vestkyst. Nu vare de paa Reisen til Kjøbenhavn, hvorfra de atter vilde gaae under-Seil til Amerika; paa hans Anmodning kom de nu op til Selskabet. Som han sagde dette, traadte de ind i Salen — den Ene en høi, skarpladen, midaldrende Mand, den Anden et kjønt ungt Menneske af et blegt, tungsindigt Udseende. De hilste til alle Sider med en gratiøs Anstand, og Præsten og jeg — som de Eneste, der kunde conversere dem — gik dem imøde, og indledte en Samtale paa Fransk, ved at beklage deres Uheld. Den Ældste, til hvem jeg især henvendte mig, talte godt for sig, skjønt i et noget tvungent Sprog og med en særdeles Accent. Jeg formodede derfor, at han ingen Franskmand var, men en sydligere Europæer, og spurgte: om han maaskee hellere talte Italiensk eller Spansk? Jeg ventede forgjeves paa Svar; han havde ikke hørt hvad jeg sagde, hans Øine vare derimod stivt heftede paa en Gjenstand bagved mig, og Rødme og

Dødbleghed afløste hinanden i hans Ansigt. Jeg saae mig om — det var min Brud, han betragtede. I samme Øieblik blev hun ogsaa seet af den anden Fremmede, som med det Udraab: „Giesu Maria!“ blegnede, vaklede og greb sin ældre Reisefælles Arm. „Taler De spansk?“ spurgte denne med svag og skjælvende Røst. Jeg bejaede det. „Hvem er den skjønne Dame?“ vedblev han. — „Just idag min Kone!“ svarte jeg. — „Tilgiv, min Herre! sagde han: Synet af Deres Brud kan ikke andet end frappere os; vil De selv see, om De ikke finder en overordentlig Liighed mellem hende og min Broder?“ Jeg saae paa den Ene, paa den Anden, saae og sammenlignede; og nu var Raden til mig, at lade hans Spørgsmaal ubesvaret. Jeg kastede atter mine Øine paa den Ældstes Ansigt, og som et Lynglimt foer det gjennem min Sjel. „De hedder G....a, og De Josepha?“ raabte jeg. — „O min Gud! jo!“ svarte den Ældste. „Saa — saa —“ vedblev jeg; overvældet af mine Følelser kunde jeg intet mere frembringe, men kastede mig om Majorens Hals. „Min Fader!“ hvidskede jeg, og Taarer gav mit beklemte Hjerte Luft. „Min Moder! hulkede jeg, og omfavnede Josepha: Jeg er Antonio; det er Deres Datter!“ Hele det forbausede Selskab havde sluttet en stiltiende Kreds omkring os, og ventede med spændt Nysgjerrighed Opløsningen af denne uforklarlige Gaade. Min Svigerfader — som han nu kun et Par Timer havde været per Procurationem — fattede først Sammenhængen, førte Bruden hen til os og raabte

lidt ubesindigt: „See der har Du Dine Forældre!" Forvirret af alt dette Ubegribelige, stred hun imod; men Josepha slap mig, slog sine Arme om hende, og trykte hende til sit Bryst. Den unge Josepha, der saae sig omfavnet af et ubekjendt Mandfolk, gav et Skrig og vilde rive sig løs. Moderen slap hende og syntes at tvivle om Virkeligheden af dette Gjensyn; men da blev hun omfavnet af Faderen. „Josepha, elskede Josepha! raabte jeg: De ere Dine Forældre!" da hang hun besvimet i Faderens Arme — Moderen segnede i mine. Snart opvaagnede de atter, og vi fire lykkelige Mennesker udgjød nu vore fulde glædedrukne Hjerter for Himlen og for hverandre. Spørgsmaal og Svar, Udraab og Kjærtegn blandede sig i forvirret, frydefuld Tummel, og kun lidt efter lidt opløstes alle Tvivl, opklartes der Mørke, fattede, forstode vi hverandre.

Saa jublende en Bryllupsfest er vel ikke i mange Aar feiret paa de jydske Heder. Mine elskede Svigerforældres Sorger og Gjenvordigheder have opløst sig i Glæde og Rolighed, deres Livskraft, deres Kjærlighed er opfrisket paany; de politiske Storme og Rædsler ere glemte; deres Reise er nu tilende, og tillige min Historie.

(Meddeelt paa anden Haand af

S. S. Blicher.)

Horoskopet.

(sluttet.)

Den følgende Dags Morgen var brudt frem. Ved Rederlændernes Port til Amiens sadde og laae dens Vogtere rundt om Vagten, dampede af deres Piber, og overlode sig med phlegmatisk Velbehag til Følelsen af Ro og Sikkerhed. — Da blev der udenfra banket paa Porten, og da Skildvagten havde aabnet den lille Laage, kom en Trup Pikardiere, Bønder og Bønderkoner ind, med Høns, Gjæs og andre landlige Produkter i Sække og Kurve paa Ryggen. „Hvor kommer Du fra, Landsmand?" spurgte Korporalen i Vagten, en fattig, mager Skrædder, den først Ankommende med komisk Vigtighed. — „Fra Saviere og Choisi, strænge Herre! svarte Denne ærbødigen i sit Pikardier-Patois: Vi bringe Herrerne af Amiens skjønne Sager til deres Kjøkken." — „Det er bra! sagde Skrædderkorporalen og stoppede sig en ny Pibe: Men, spurgte han listigen videre: har I ikke fornummet noget til de Herrer Spanioler? Man har mumlet om allehaande Troppemarscher." — „Besætningen i Dourlens er marscheret ud igaar, berettede Bonden trohjertig: men dennegang gaaer Gud skee Tak den bittre Kalk det arme Pikardi forbi. Den spanske Garnison i St. Paul har rebelleret formedelst Soldens Udeblivelse, og Tropperne ere kommanderede did, for med Magt at bringe dem til Lydighed." — „Er meget velgjort! gjentog Skrædderen fuldkommen

beroliget, idet han slog Ild til sin Pibe: Gaae i Guds Navn, min gode Mand!"

Medens denne Samtale havde Bondeflokken, hensved fyrgetyve i Tallet, gjort Holdt, ikke langt fra Porten, for at hvile sig, og nogle lagde sig til at sove paa deres Sække. „De stakkels Bønder! sagde Korporalen med fornem Medynk til Skildvagten: Der har de nu løbet den hele Nat, for at komme først paa Torvet og fortjene et Par Sous mere, og nu ere de saa trætte, at de knap kunne holde sig paa Benene." — Nu begyndte Kirkeklokkerne, der kaldte Borgerne i Amiens til Prædikenen, at ringe, og paa samme Tid blev der atter banket paa Porten. „Luk Porten heelt op, strænge Herrer! bad en ydmyg Stemme udenfor og trak Faldgitteret op: Der kommer en Vogn fuld af Æbler og Nødder." — „Luk op! kommanderede Korporalen ivrigen: Vognens Eier vil sandsynligviis ei lade sig lumpe og giver nok Vagten en Mundsmag deraf!" Portfløiene gik op, Faldgitteret raslede iveiret. En Pindevogn med to Heste for, belæsset med Sække, omgivet af fire Bønder, kjørte ind, og blev holdende lige under Faldgitteret. „For Fanden! bandte en bedre klædt Landmand, der oppe paa Vognen haandterede med en Sæk: Jeg kan ikke bringe de forbandede Nødder til Raison!" — „Ak, vor Hr. Forpagter!" raabte de først ankomne Bønder, idet de sprang op, og ilte hen til Vognen. I det samme sprak Sækken, og Nødderne rullede fra alle Sider ned af Vognen.

„Det er brav! raabte Korporalen leende, og gav den dampende Pibe til Skildvagten, at han kunde holde den vedlige: Hvad der her falder til Jorden, hører Vagten til." Graadigen faldt han paa Knæ, for at samle op, leende fulgte Mandskabet hans Exempel. Men idet samme sprang den foregivne Forpagter af Vognen, trak en lille Kaarde frem under Kjolen, raabte: „Gud og Kastilien!" og stødte Korporalen ned. „Gud og Kastilien!" skrege Bønderne og Bønderkonerne, og faldt med Dolke og Kaarder over Mandskabet. „Ned med Faldgitteret!" raabte En af Vagten. Det raslede ned, men Vognen hindrede det i at falde heelt, saa der endnu blev Rum til at en Mand kunde krybe derunder. „Victoria, Amiens er vort!" skreg en Spanier ud af Porten. „Gud og Kastilien!" raabte mange Stemmer udenfor, og i fuld Rustning kom Portokarrero flyvende til paa sin Andalusier. Ham fulgte de femhundrede Miquelets med fældet Bajonet. Krybende frem under Faldgitteret angrebe de Borgermandskabet. Kampen var nu snart afgjort, og Faldgitteret blev atter trukket op. — „Frem ad, Kamerater! raabte Portokarrero, i Spidsen for de rovlystne Miquelets: Naar Staden er bevunget, er Alting Eders!" — „Gud og Kastilien!" brølte den vilde Skare og fulgte ham med Stormskridt ad Torvet til, men de falske Bønder bleve tilbage at bevogte Porten.

Da kom en enkelt Rytter styrtende frem til Porten paa en skumbedækket Ganger. Det var Mousfard. Da han saae de blodige Liig under Porten, blev han forskrækket holdende, og mønstrede Bønderne

med gjennemtrængende Diekaft. „Bringer Jos godt Budskab, Sennor? spurgte en Spanier ham: Er Korpset fra Justis i Anmarsch?" — „Hellige Gud, jeg kommer for sildig! raabte Mousfard, sporende sin Hest: Vee mig, at jeg maatte ride vild!"

„Marie Joseph! Hvor kan Du være saa dum? skreg en anden Spaniol: Seer Du da ikke det hvide Feltbind? Fyr, fyr paa Franskmanden!" Da iilte Spaniolerne til Vognen, hvorpaa deres Musqvetter endnu laae skiulte, og reve dem ned. — „Det gjelder det sidste Forsøg!" sagde Mousfard, da han havde fattet sig, og jog ind i Byen. Kuglerne, der sendtes efter ham, traf ikke, og snart var han forsvunden, idet han bøiede om det nærmeste Gadehjørne.

Imidlertid var der bleven stor Tumult i Byen: Trommer hvirvlede, Geværer skraldede, Gud og Kastilien! brøltes, og Stormklokkerne lød. Da saae man pludseligt Mousfard paa sin hvide Hest i Spidsen for et Borgerkompagnie. „Fremad, Borgere! raabte han med freidigt Mod: Aftvæt Eders Skam, og lad os lukke Porten for den Haandfuld Roverpak, der har sneget sig i Staden. Fremad! Henrik den Fjerde leve!"

„Gud og Kastilien!" raabte idet samme udenfor tusinde og atter tusinde Stemmer. Lystigen klang Feltmusiken i en prægtig Marsch, og i tykke, tætsluttede Rader droge de spanske Regimenter med vajende Faner ind igjennem den aabne Port. „Vee os!" skrege de forfærdede Borgersoldater, skiltes ad og skjulte sig i Husene. Mousfard var bleven holdende, og saae med et foragteligt Smiil paa det sig adsplit-

tende Kompagnie. „Storpralerne ere dog altid Kujoner!" snøs han og dreiede sin Hest.

„Rid til Kurveporten, Hr. Officeer! raabte en Borger til ham fra et halvaabnet Vindue: Vor Hr. Gouverneur har i dette Øieblik frelst sig derudaf, og den staaer vist aaben endnu." — „Dersom Gouverneuren bedre havde gjort sin Skyldighed, saa havde han sparet os Begge Skammen af denne Flugt!" raabte Mousfard forbittret, og fløi afsted med los Toile.

Det var mørk Nat, da Mousfard, endnu glødende af det lange Ridt, stod i Louvre for den tjenstgjørende Hofkavaleer. „Kongen sover fast og sødt, sagde Denne beklagende: vi havde i Gaaraftes stort Bal, og kom sildig tilsengs. Men kom kun med Deres Depesche. Hans Majestæt har befalet, at man til enhver Tid skal overlevere ham vigtige Skrivelser, at han egenhændigen kan aabne dem." — „Mit Ærinde er blot mundtligt, svarte Mousfard: og jeg kan kun sige Kongen selv det." — „Jeg skal vække Hans Majestæt!" sagde Hofkavaleren vranten, og gik ind i Kongens Sovekammer. Snart efter kom Denne ud i sin Nathabit.

„Ritmester Mousfard? spurgte han forundret: Hvad bringer Eder nu til Paris?" — „Gud give, det var en bedre Anledning! svarte Mousfard: Spanierne ere i Amiens." — „I Amiens! raabte Kongen forskrækket: Stig Nei! Jeg beder Eder." —

„Det er desværre saa! svarte Mousfard: Forklædte som Bønder, overrumplede de den skjødesløse Borgervagt ved den nederlandske Port." — „Det er haardt! klagede Henrik: Det forhaler Freden maaskee endnu flere Aar! Mit stakkels, stakkels Land! Jeg havde saa gjerne skaffet dig Rolighed!"

„Send Bud efter Rosny!" befoel han Hofkavaleren efter en Stund. Med Hænderne foldede paa Ryggen og nedsænket Hoved, med den dybeste Kummers Tegn i Ansigtet, gik Kongen med store Skridt op og ned i Gemakket. — „I var i Amiens, da Slaget stod?" spurgte han Ynglingen efter en lang Pause. — „Paa Veien dertil! svarte Mousfard: Jeg vilde advare Gouverneuren, men jeg reed feil i Natten og kom for silde."

„En særdeles Ulykkesstjerne synes at svæve over Eder! sagde Kongen hurtigen i en vred Tone: Hvorledes erfoer I den fjendtlige Plan?" — „Dette, Deres Majestæt, svarte Mousfard forlegen: er en Hemmelighed, min Ære tvinger mig til at bevare." — „Saa? raabte Kongen stødt: Det finder jeg sælsomt! Dog er jeg siden nogen Tid vant til Kulde, Tilbageholdenhed, vel endogsaa ond Villie, hos Jer Hugenotter. Fra den Tid jeg atter har tilhørt Kirken, have I tabt Eders Tillid og Eders Kjærlighed til mig; de Tjenester, I ellers af egen Hengivenhed ydede mig, ville I nu lade mig kjøbe i dyre Domme, og naar jeg ikke tilfredsstiller alle Eders Fordringer, saa bliver der tilsidst endog Fjender af de fordums gode Venner!"

„Sire!" — raabte Mousfard dybtkrænket. — „Ti, ti! vedblev Kongen heftigen; Jeg holdt Eder for en hæderlig Undtagelse, men med Eders Hemmelighedskrømmeri er I heller ikke bedre end alle de Andre!" — „Hr. de Rosny!" meldte Hofkavaleren, der traadte ind. — „Han er velkommen! raabte Kongen hurtig: Det er nu den eneste Hugenot, jeg endnu kan stole paa!"

Den ærværdige Rosny kom med blegt, forskrækket Aasyn, thi han havde, paa Grund af, at Kongen paa en saa uventet Tid lod ham kalde, befrygtet en Ulykke, der var truffet Kongens egen Person. „Ak, min Ven! raabte Henrik ham imøde: Vi have havt en stor Ulykke. Amiens er i Spaniernes Hænder."

„Det er meget slemt, Sire! svarte Rosny hurtig fattet: Men berolig Eder. Eders Arsenaler ere velforsynte, Eders Skatkammer er fuldt. Dersom det lykkes Eder, kunne vi paa Stedet give Spaniolerne Revanche."

„Jeg tænkte det nok! raabte Henrik glad, og omfavnede den tro Minister: I er mit Arsenal og mit Skatkammer! Lignede alle mine Tjenere Eder, skulde jeg endnu bringe det dertil, at man ei torde fyre en Kanon af, uden min Tilladelse!"

Nu aabnede en Sidedør sig, og den skjønne Gabrielle traadte ud, i den meest fortryllende Nathabit, med flagrende Haar, omarmende sin Henrik med elskende Angest. „For Guds Skyld, hørte jeg ret? raabte hun: Amiens er tabt?" — „Tabt just ikke, sagde Kongen spøgende: thi vi vide til Lykke, at finde det endnu i Pikardiet, men saameget er rigtigt, at

jeg nu længe nok har været Konge af Frankrige. Nu gjelder det atter nogen Tid, at spille Kongen af Navarra. Ja, min skjønne Elskerinde! vedblev han, og klappede Gabrielles bløde Kind. Eders Ridder maa forlade Eder og ruste sig til en anden Krig, der vil blive en Smule alvorligere end vore søde Elskovsdrillerier."

„I kommer i mit Kabinet, for at arbeide, Rosny! sagde Henrik, idet han blidt snoede sig ud af Gabrielles Arme: Vi have meget at bestille. Jeg vil sende Marskal Biron til Amiens med alle de Soldater, han øieblikkelig kan samle, for at Spaniolerne ei skulle faae Tid til at befæste sig. Han skal for det første blokere Byen, til jeg kommer bagefter med Armeen." Han gik til Døren. Der kastede han endnu et forskende Blik paa Mousfard. „Hold Eder rede, Rittmester, sagde han: alt imorgen, eller endog idag, at afgaae til Biron. Hos Rosny henter I Depescherne. Ved Amiens finder jeg Eder igjen, og jeg haaber, at I der vil finde Leilighed til at bevise mig, at jeg har gjort Eder Uret. Det vilde maaskee glæde mig lige saameget, som Eder selv."

Med taus Sorg bukkede Mousfard og gik. „Det er haardt, sagde han ved sig selv, idet han gik ned af Trappen: at jeg har tabt Kongens Tillid, for at skaane en Mand, der hader mig, og vil røve mig mit Livs Lykke. Men jeg har gjort hvad jeg holdt for ret, og lad Følgerne derfor blive hvad de ville, jeg skal aldrig fortryde det!"

De franske Batterier spillede kraftigen paa det ulykkelige Amiens. Tordnende besvarede det spanske Skyts dem fra Byens Volde, og fra Tid til anden bævede Jorden af de i Luften springende Miner. Med et Ansigt fuldt af kold Fortvivlelse traadte Mousfard ud af Marskal Birons Telt. Da kom hans gamle Ven, Oberst Mornay, hurtig ridende. „Finder jeg Dig her, Mousfard? raabte han, standsende sin Hest: Naa, vær ved godt Mod. Den langvarige Blokade har en Ende. Henrik kommer med 25000 Mand. Jeg er reden forud; nu skal det først alvorligt gaae løs paa Amiens, og den hvide Fane skal tidsnok vaje fra Murene."

„Naar alle Indbaanerne ere ødelagte af Hunger og Sygdomme!" svarte Mousfard bitter.

„Hvad fattes Dig, min Ven?" spurgte Mornay forundret over hans Tone, og bøiede sig ned til Halsen af sin sorte Ganger, for at see Ynglingen i Ansigtet. „Du er syg!" raabte han forskrækket, da han saae hvor blegt det var.

„I Sindet, ja! svarte Mousfard smilende: dog haaber jeg, ikke længe meer. Amiens har vel endnu en medlidende Kugle for mig!"

Da sprang Mornay af Hesten, tog Mousfard under Armen og førte ham bagved Telteraden. „Menneske, Du er i en frygtelig Stemning! sagde han: Udøs Dit Hjerte for mig. Noget Slemt maa være vederfaret Dig!"

„Fianvillers har forladt sit slet befæstede Slot, fortalte Mousfard med mørke Blikke: og er flygtet

med sin Gemalinde og Datter til Amiens. Ogsaa Olencourt er der, og hans spanske Onkel Gouverneur i Byen."

„Og Din Pige paa eengang givet til Priis for Beleiringens Trængsler og en mægtig Beilers Storm! faldt Mornay ham i Ordet: Stakkels Dreng! nu begriber jeg Din Fortvivlelse! En anden Giorg frygter Du for Din Guise og skjælver tillige for en anden Bellegarde. Lad kun Amiens ikke blive til Dit Laon. Giorgs Beslutning at dø, var ikke hans Livs meest glimrende Bedrift. Den gode Sag er det Banner, hvortil Ynglinge som I To, maa sværge, og en ærlig Krigsmand tør ei forlade sin Fane."

Nu opstod der en vild Tummel i Leiren. Trommer og Trompeter og Soldaternes Skrig overdøvede næsten Kanonernes Torden. Officerer kom tilhest fra alle Kanter, og styrtede med deres Meldinger til Marskallens Telt. Ogsaa Mousfard ilede derhen, kom snart tilbage og greb sin Hest. „Nu gjelder det at kæmpe djervt! raabte han, idet han svang sig op, til Mornay med den gamle freidige Kraft: Vi komme mellem en dobbelt Ild. Kardinal-Erkehertugens lette Tropper ville angribe os i Ryggen, og paa samme Tid gjør Portokarrero et stort Udfald fra Amiens. Jeg skal hjelpe til at kaste ham tilbage med mine Ryttere." — „Og jeg vil ile til vort Fortrav, svarte Mornay og besteg hurtigen sin Hest: for at den straax kan svinge, og falde den høiærværdige General i Flanken. God Lykke!"

De floi Begge afsted. I Spidsen for sit Rytterkompagnie red Mousfard det spanske Udfald imøde.

To Schweitzerregimenter Infanteri fulgte efter. Ligeoverfor udviklede sig Spaniernes Infanteri, Blinkerne begyndte at manoeuvrere, og snart blev Træfningen almindelig, medens Kanonaden og Geværknaldene i Ryggen af Leiren bevisste, at ogsaa Kampen var begyndt der.

Mousfard havde netop sprængt en spansk Quarrée, da han saae en Trop Ryttere holde paa en nærliggende Høi. Paa den lille, underlige Gestalt gjenkjendte han snart Gouverneuren Portokarrero, fra hvis Bryst den gyldne Vliesses Ordenskjæde funklede. „Til mig! til mig! Portokarrero!" raabte han, styrtende i den meest rasende Forbittrelse mod Høien, nedhuggende Alt, hvad der kom i Veien. „Her er en Kaarde som havde stor Lyst til at maale sig med Eders. Frem, frem! at vi paa engang kunne afgjøre Statens og vor personlige Feide med hinanden!"

Imidlertid havde Portokarrero givet en Officeer en Ordre, og denne var ilet afsted. „I tager feil, Ritmester! raabte Gouverneuren over til den Rasende med Haanlatter: Det er under Feltherrens Værdighed og mod hans Pligt, under Slaget at maale sig med en Galning i taabelig Enekamp. I kan ogsaa blive fældet uden min Arm."

Han vinkede med Kaarden. Da kom et Kompagnie spanske Kyrasserer hurtigen ridende frem om Høien, kastende sig mod Mousfards Skare. Imidlertid var en Deel af Schweitzerregimenterne rykket frem, og havde opstillet sig bagved Mousfards Ryttere. En Bosseskytte havde hørt Portokarreros Ordstrid med Mousfard. „Naa, dersom Du ikke vil

komme til os, raabte han i sin schweitzeriske Dialect: saa komme vi til Dig!" stødte Gaflen ned i Jorden, lagde Bøssen paa den, og sigtede mod Høien.

„Nei! raabte Mousfard i sin ridderlige Høimodighed: Gouverneuren har jeg forbeholdet mig!" Men i samme Øieblik faldt allerede Skuddet og Portokarrero styrtede død ned af Hesten.

Nu huggede Mousfard vældigen ind paa det spanske Ryttery, der veeg efter kort Modstand. Gouverneurens Død, der snart blev bekjendt, bragte ogsaa Fodfolket i Uorden, og som Seierherrer vendte de meget sammensmeltede Franskmænd tilbage til Leiren.

Tragoedien efter denne blodige Prolog, var spilt tilende. Kardinal-Erkehertugen havde med Hovedkorpset angrebet Kongen, og i Begyndelsen med Held. Men det franske Artilleri ødelagte en betydelig Deel af hans Fodfolk. Natten, der gjorde Ende paa Kampen, var ham meget velkommen, og den følgende Morgen var den fjendtlige Hær i fuldt Tilbagetog.

Sendt af Marskal Biron kom Mousfard for at melde Kongen denne lykkelige Begivenhed. Han fandt ham udenfor hans Telt i Kredsen af hans høie Officerer. „Ventre saint gris! raabte Henrik i det bedste Lune: Kardinal-Erkehertugen har angrebet som Soldat, og taget Flugten som Munk. Dog meente jeg, at Høflighed krævede, vi ledsagede ham et Stykke Vei."

„Jeg raader ikke dertil! sagde Mornay: Amiens's Fald, som det fornemmeligt kommer an paa, bliver sikkert ved denne Retirade, dersom vi forfølge vor Lykke. Kardinalen har et godt Baghold i Dourlens, og jeg holder det ikke for velgjort, at tvinge ham til endnu en Fægtning, der vilde blive morderisk og hvis Udfald var idet mindste meget uvis."

„Marskallen har befalet mig at sige Deres Majestæt, at det ogsaa er hans Mening!" tilføiede hastigen Mousfard, der alt længselfuld saae over til Amiens's Taarne.

Idet samme blev et Gesandtskab fra Amiens meldet, der lod bede om hemmelig Audients hos Kongen; Henrik befoel, at man skulde lade det komme, og gik tilbage i sit Telt.

Indførte af Hofkavalererne viste sig den spanske Kommandant, Borgemesteren af Amiens, og de to Ligister, Fianvillers og Olencourt, Alle med Ansigter, hvis Bleghed og Magerhed beviste, hvad selv de Fornemme havde lidt under Beleiringen. Idet de to Sidste gik forbi Mousfard, kastede de saa fjendske og haanlige Øine paa ham, at han med Magt maatte holde sig tilbage, for ikke at krænke Gesandtskabsretten paa dem. Da gik Alle ind i Teltet, og Lærredsdøren faldt til efter dem.

Audientsen varede meget længe. Endelig blev Oberst de Vic, en Mand af streng Krigstugt, kaldt ind i Teltet, og snart derpaa kom Gesandtskabet ud; den spanske Kommandant var meget nedslaaet, ham ledsagede Oberst de Vic, og Begge rede strax tilbage til Staden, hvis Overgivelse man i dette Øie-

blik var bleven enig om. Glad, ligesom befriet fra en stor Byrde, kom derpaa Borgemesteren; ham fulgte Fianvillers og Olencourt med triumpherende Smiil.

„Hvor dog disse Mennesker endnu kunne have den Frækhed at træde den gode, bedragne Konge under Øine!" sukkede Mousfard, og skammede sig paa deres Vegne. I samme Øieblik sagde en Hofkavaleer meget alvorligen til ham: „Kongen vil paa Stedet tale med Eder, Hr. Ritmester!"

Mousfard gik ind i Teltet. Kongen skred ham imøde, og saae gjennemtrængende paa ham. Freidigen mødte Ynglingens Øine hans Herres prøvende Blikke. „Jeg er misfornøiet med Eder, Mousfard! sagde Henrik vredt: Jeg kjender selv Lidenskaben og kan tilgive den meget, men Huusretten maa man respectere. I har gjentagne Gange bestormet Frøken Fianvillers med Eders forelskede Paatrængenhed mod hendes Forældres Villie, og Faderen, hvem hans eget Slot ikke længer ydede nogen Beskyttelse mod Eder, og som dog vilde skaane Mornays Fosterson og min Ritmester, er derved mod sin Villie bleven nødt til, at kaste sig ind i Amiens."

„Det er en fræk Løgn, Sire!" raabte Mousfard. — „Vogt Eder for at stride imod Ting, som jeg kun veed altfor vist! sagde Henrik i en vred Tone: Var I aldrig lønligen paa Fianvillers?" — Da tænkte Mousfard paa sit Besøg der, rødmede forlegen, og gjorde derved sin Sag endnu mislligere.

„Derfor har jeg heller ikke taget i Betænkning, vedblev Henrik: at bevilge Fianvillers og hans tilkommende Svigerson den udbedte Amnesti. Men Eder befaler jeg som Konge, i Fremtiden at holde Fred med disse Mennesker. Den første Tvistighed, jeg faaer Nys om, bringer Eder i Bastillen! Ved mit kongelige Ord!" — Taus bukkede Mousfard og vilde gaae.

„Endnu Et! sagde Henrik: Som man fortæller mig, er Amiens's tappre Gouverneur paa Eders udtrykkelige Befaling bleven skudt af en Schweitzer Bøssefkytte. Hvorledes har dette sig?" — „Jeg opfordrede Gouverneuren til Kamp, svarte Mousfard, glødende af ædel Harme: Han afslog den, da skjød, uden min Befaling, en Schweitzer ham ned af Hesten. Mit Forbud kom for silde."

„Atter for silde! raabte Henrik spottende: ligesom ved Amiens! Der har I Jeres gamle Uheldsstjerne igjen! Bring mig den Schweitzer, jeg vil tale med ham." — „Kort før Fægtningens Ende kløvede en spansk Kyrasseer hans Hoved, svarte Mousfard bestyrtet: Jeg kan ikke bringe ham for Eders Majestæt." — „Portokarrero var Eders Medbeilers Onkel?" spurgte Kongen, efter et Ophold, i en betydningsfuld Tone. — „Ja, Sire!" svarte Mousfard, indædende sin Forbittrelse. — „Naa, mig har Schweitzerens Kugle baaret god Frugt! vedblev Henrik: thi levede denne Gouverneur endnu, havde Amiens neppe endnu kapituleret. Men jeg gider dog ei skjule Eder, at det er mig imod, naar mine Tjenere, under Paaskud af at nytte mig, tilfredsstille

deres Privatlidenskaber. Og at I lod Eders Skytte træffe den ubeleilige Onkel, det finder jeg rigtignok naturligt, men ridderligt sandeligen ikke." — „Deres Majestæt!" stammede Mousfard ude af sig selv. — „I kan gaae, Ritmester!" faldt Kongen ham kold og alvorlig i Ordet, og vendte ham Ryggen. Bedrevet tumlede Ynglingen ud af Teltet.

Bleg af Harme stod den gamle Fianvillers i den Sal paa hans Slot, hvor hans Ahners Billeder hængte. Opløste i Taarer laae hans Gemalinde og Datter for hans Fødder. I det ene Vindue knælte den gamle Jesuit og bad stille og inderlig, i det andet lænede Olencourt sig, der med et skummelt Smiil speilede sig i sin Kaardes blanke Staalblad.

„Mener I, at Eders Klynken skal formaae mig til at bryde mit Ord? fnøs den Gamle: Ved alle Helgene! Der bliver intet Andet for Eder tilovers, end at adlyde, og jeg er i al Fald endnu ogsaa Mand nok til at fremtvinge den Lydighed, der nægtes mig!"

„Kan Eders ridderlige Stolthed taale det, Olencourt! spurgte Fru de Fianvillers Denne: at en Pige, trods den meest afgjorte Utilbøielighed for Eder, tvinges til at række Eder Haanden?"

„Jeg elsker, Madame! svarte Baronen i en skjærende Tone, idet han bukkede sig: Jeg elsker, og haaber Alt af Tiden og Vanen. Men elskede jeg end ikke, saa vilde min Ære dog byde mig, at forfølge

den Plan, jeg engang har fattet. Man maa ei kunne sige, at Baron Olencourt er veget for en kjætterſk Medbeilers Frækhed."

„Dette Træk udfolder Eders hele Hjerte for mig, ſukkede Moderen: Stakkels Aimée!"

„Ti, daarlige Qvinde! tordnede Fianvillers: Min Beſlutning ſtaaer faſt ſom Klippegrunden til min Borg. Imorgen vier Pater Joſeph Parret, om ſaa Jomfruen ſkulde døe under Vielſen!"

Da reiſte Jeſuiten ſig og ſkred langſomt hen mod den raſende Gamle. „Jeg ikke, Hr. de Fianvillers! ſagde han med ſin hæſe Røſt, og løftede advarende den tørre Haand iveiret: Jeg ikke, jeg vil ikke velſigne nogen Pagt, ſom Herren har forbandet!"

„Er Olencourt ikke en rettroende Katholik? ſpurgte Fianvillers forbittret: Hvad har I da imod ham?"

„Aimée tør aldrig formæle ſig! ſvarte Jeſuiten: Stjernerne ere hende imod. Jeg har ſtillet hendes Nativitæt efter alle de Regler, vor guddommelige Konſt foreſkriver. Hendes Formæling er hendes Ulykke og hendes Gemals Ulykke. Aimée maa tage Sløret."

„Det har I allerede ſagt mig ſaa ofte, ſkreg Fianvillers: at det nu er bleven mig modbydeligt. Men jeg ſætter ingen Lid til Eders overtroiſke Narreſtreger, det har I længe vidſt. Vil I i øvrigt ikke forrette Vielſen, ſaa findes der nok en anden Præſt, ſom paatager ſig det."

„Vantro Mand! ſyndefulde Mand!" ſagde Jeſuiten ivrig, og trak en lille Kobbertavle med fælſomme

Linier og Kredse, Tal, Bogstaver og Tegn, frem af sit Gevandt. „I tvinger mig til at afsløre Mysteriet! Ogsaa denne Synd falde paa Eders Hoved. Her er Eders Datters Horoskop! Dersom hun nogensinde foemæler sig, vil hun dse for sin Mands Haand og hendes Mand for hendes. For Sandheden af disse Ord indestaaer jeg Eder med min hellige Præste-Eed."

„Jesus Maria!" skreg Aimée, og styrtede afmægtig til Jorden, medens Olencourt opslog en vantro Latter. — „Min stakkels Datter!" jamrede Moderen, og sprang hende til Hjelp.

En lang Tid stod Fianvillers rystet stille. Derpaa vendte den gamle vilde Trods tilbage i de stive Træk. „Saa kan da Stjernerne have deres Villie, sagde han: jeg vil have min! Intet Horoskop formaaer at bryde mit ridderlige Ord. Imorgen skal Vielsen gaae for sig!"

Stormen raste i Træerne i Fianvillers Slotshave. Et Hagelveir nedslog de arme Landmænds Forhaabninger. Frygteligt rullede Tordenen. Himlen svømmede i et Ildhav af flammende Lyn. Antændt af disse, opstod der i det Fjerne en Ildlos. I dette Uveir stod Mousfard hyllet i sin Kappe, ved den velbekjendte lille Haveport, ventende paa den Elskedes Komme. Bagved ham lænede François, hans tro Rideknegt, sig til en Eeg, og holdt tre Heste ved Tøilerne. Da nærmede sagte Trin sig, og bleg og aandeløs sank Aimée i Ynglingens Arme.

„Nu har jeg Ingen uden Dig!" raabte hun, og omslyngede ham grædende. — „Du skal forlade Fader og Moder, og blive hos Din Mand!" sagde han med øm Trøst, og kyssede Pigens kolde Kind. — „Vel, det siger den hellige Skrift! sukkede Aimée: og jeg troer, at den dermed vilde nævne det stærkeste Kjærlighedsbeviis, en Pige kan give Manden. Jeg tænkte, at jeg skulde døet af Hjerteqval, da jeg lukkede Slotsporten efter mig." — Under denne Samtale førte Mousfard Aimée til Hestene, og holdt nu Stigbøilen for hende, at hun skulde stige op. Da blev han et fort lille Skriin vaer, som hun bar under Armen. „Hvad er det?" spurgte han mork. — „Mine Smykker! svarte hun. En Arv efter min gode Bedstemoder. De Smykker, min Fader har givet mig, har jeg efter Dit Ønske ladet blive tilbage." — „Dersom Du elsker mig, giv ogsaa dette tilbage! sagde Mousfard alvorlig: Hr. de Fianvillers skal ikke kunne sige, at Du har taget mere med fra hans Slot, end de Klæder, Du har paa Dit Legeme."

Med en Mine fuld af venlig Underkastelse rakte Aimée ham Skrinet. Han gav det til François. „Naar vi have passeret Alcefloden, sagde han: saa rider Du tilbage, overgiver Skrinet til Fianvillers Præst, og beder ham tilstille sin Patron det." — Nu tog han Aimée, for at løfte hende op paa Sadlen. Da raabte en blid, grædende Stemme fra Havedøren: „Vil Du forlade Din Moder uden et Levvel! Aimée?" Forskrækkede vendte Begge sig om. Da traadte Fru de Fianvillers ud af Porten, ilte hen til sin Datter, og omfavnede hende under Taaretrømme.

„Frygt ingen Bebreidelser! sagde hun med venlig Vemod: Siden igaar har det været mig klart, at det ikke kunde blive anderledes. Med Olencourt var Din Ulykke vis. De Hellige give, at dette Skridt maa føre Dig til Lykke! Det er sørgeligt, at Du maa vove det uden Din Faders Velsignelse. Derfor giver jeg Dig i det mindste min med paa Veien. Du var altid et godt Barn. Det indestaaer mig for, at Du ogsaa vil vorde en god Hustru. Jeg vil bede den hellige Jomfru om, at det maa gaae Dig saa godt, som Dit Hjerte fortjener det."

Hun rev sig voldsomt løs fra hende. „I tager mit Livs sidste Glæde med Eder, kjære Søn! sagde hun til Mousfard: Vær god imod Pigen, hun fortjener det ved sin inderlige Kjærlighed til Eder. Dersom I kun gjør hende lykkelig, saa vil jeg taalmodigen vænne mig til Savnet af hende, og øve mig i at lide og undvære, indtil min Time slaaer!" — Hulkende vaklede hun tilbage til Haven, og slog Porten i efter sig.

„Og nu fort i Guds Navn!" raabte Mousfard, greb med stærk Arm den grædende Pige, svang hende paa Hesten, besteg selv den anden, og i skyndsomt Trav rede de bort.

I den Krog, som Alcefloden danner, der hvor den falder i Sommefloden, omtrent 2 Lieues nedenfor Corbia, ligger paa Klipper det gamle faste Rovslot Dourcha, der for kort siden var tilfaldet Huset

Mousfard ved en Fætters Død. Her sad Mousfard ved Buevinduet med Hovedet støttet i Haanden, og saae tungsindig snart ud i den vilde Skov, der fra alle Sider omgav Slottet, snart paa sin Aimée, der ligeoverfor ham sad og baldyrede et kostbart Alterklæde. Den stakkels Kones Ansigt var meget blegt, de fromme blaae Øine havde ved megen Graad tabt deres Ild, men hun saae dog fra Tid til anden med vemodig Munterhed paa sin Gemal, for at skuffe ham angaaende hendes Stemning.

„Det er altsaa den Livslykke, Du har fundet ved min Side! raabte han pludseligt med vild Smerte: O, Gud give, Du aldrig havde seet mig!" — „Siig ikke det, Valerian! sagde hun med mild Venlighed, og gik hen til ham: Det er sandt, jeg lider, men selv disse Lidelser skjenke mig sødere Timer, end jeg uden Dig vilde have nydt i Lykkens Skjød. Den sande Kjærlighed er jo dog det Bedste i Livet, og da Gud har skjenket os dette Gode, saa vilde det være unødsomt, at forlange endnu mere. Jeg er tilfreds med den Lod, som er tilfalden mig herneden. Vær Du det ogsaa."

„Du er tilfreds, Aimée? raabte Mousfard: Himlen lønne Dig denne ædle Løgn, der skal berolige mig. Men disse blege Kinder, disse Øines evige Taarer sige mig, at Du er ulykkelig; og at jeg er Den, der har gjort Dig ulykkelig, det bringer mig til Fortvivlelse!"

„Hav Taalmodighed med mig, Valerian! bad Aimée: Jeg er en svag Qvinde. Min Faders hurtige Død, min Moders Kummer have givet mit

Hjerte disse Saar. Men Tid og Bøn ville omsider læge dem, og naar det er lyktes, saa ville vi sikkert vorde meget lykkelige."

„I denne vilde Ødørken? raabte Mousfard bittert: Hvor vi ængsteligen maa krybe i Skjul for Menneskene, og dog hvert Øieblik maa skjælve for Forræderi. Vee det Land, hvor Skjønhed og Dyd, lig Forbrydere, kun finde Sikkerhed i den dybeste Forborgenhed!"

„I stille Forborgenhed blomstrer den ægteskabelige Lykkes Blomst skjønnest! sagde Aimée, inderligt omfavnende ham: Naar Du kun bliver hos mig, saa vil jeg gjerne ende mine Dage her. Ogsaa i denne vilde Ødørken skinner Guds Sol, og Han, som er den evige Kjærlighed, skuer velsignende ned paa os."

„Min himmelske Hustru!" raabte Mousfard, og trykte sit Hoved op til hendes Barm. — Da sprang Døren op, og Oberst Mornay traadte ind i Gemakket.

„Finder jeg Dig her, min stakkels Mousfard?" sagde han, idet han vemodigen rakte ham sin Haand. — „I her, Hr. Oberst? spurgte Mousfard forbauset: Hvor var det muligt?"

„Jeg var paa La Mousfarde! svarte Mornay: Din gamle Slotsfoged har gjort sin Skyldighed. Han vilde først slet Intet vide af Dig at sige, og da jeg gik ham skarpere paa Klingen, havde han gjerne ladet mig løbe April til Schweitz. Først efter at jeg havde givet ham mit Æresord, at jeg blot søgte Dig som Ven, opdagede han mig Dit Opholdssted."

„I er velkommen i mit Eneboerhjem! sagde Mousfard med forgmodigt Smiil: Hvad Nyt bringer I fra Verden? Vi ere her afskaarne fra alt Samqvem, ligesom vi boede paa en øde Ø.“

„Vi have meget at skadre med hverandre om, svarte Mornay med fremtvungen Munterhed: men først maa jeg bede min venlige Værtinde om en Lædskedrik. Det er meget varmt, og jeg har redet skarpt“ — „Paa Øieblikket, Hr. Oberst!“ sagde Aimée med glad Travlhed, tog et Nøgleknippe ned fra Krogen og gik hurtigen bort.

„Du er altsaa virkeligen viet til Frøkenen?“ spurgte Mornay nu alvorlig. — „Ved en gammel Præst af vor Troesbekjendelse! svarte Mousfard: To Munke, som jeg, for at føie Aimée, vilde hverve dertil med Guld, ja endog med Trudsler, afsloge mig det.“ — „Hør nu, hvad jeg har at sige Dig, sagde Mornay bekymret: førend Aimée kommer tilbage. Hun vilde for Øieblikket ei kunne bære det. Fianvillers er død.“ — „Det vide vi alt! svarte Mousfard sukkende: Min stakkels Hustru har lidt meget derved.“ — „Men om hans Testament vide I sikkerligen endnu Intet? vedblev Mornay: Det erklærer Eders Ægteskab for ugyldigt.“ — „Det kan det ikke! sagde Mousfard opbrusende: Det er sluttet ved Kirkens Velsignelse.“ — „Aimée er endnu ikke majorene, sagde Mornay, trækkende paa Skuldrene: og Du har mod Faderens Villie bortført hende af hans Huus. Derhos veed Du vel, at en kjætterst Præst, trods det nantiske Edikt, efter den katholske Kirkes Grundsæt-

ninger, ei gyldigen kan fuldbyrde Ægteskabets Sakrament."

„Djævelske Spidsfindighed!" raabte Mousfard fortvivlende. — „Jeg er endnu ikke færdig! vedblev Mornay: Dette Testament betager Fianvillers Enke al Magt over hendes Datter, og sætter Denne under Oberst Morliers, en rasende Ligists og ivrig Katholiks Formynderskab! Morlier har overrakt Kongen Testamentet, og Denne har stadfæstet det i alle dets Puncter."

„Kunde I intet gjøre for mig derved?" spurgte Mousfard ham med smertelig Bebreidelse. — „Jeg har ei ladet Noget uforsøgt! forsikkrede Mornay: Men Kongens Vrede var altfor heftig. Siden Amiens's Fald havde han allerede intet mere villet høre om Dig, og denne Bortførelse har gandske og aldeles brudt Staven for Dig hos ham. Morlier og Olencourt have Fuldmagt, at søge Dig overalt og at gribe Dig, hvor de finde Dig."

„Vee denne Olencourt, dersom han finder mig!" skreg Mousfard rasende. — „Jeg har kun eet Raad til Dig! sagde Mornay: Flygt strax herfra. Jeg vil give Dig Anbefalingsskrivelser med til Churfyrsten af Cöln. Han er gandske nyligen traadt over til vor Tro og bruger dygtige Krigere." — „Jeg modtager det med Tak, Hr. Oberst, svarte Mousfard: men for Øieblikket kan jeg ikke tage bort. Aimée seer dagligen sin Forløsning imøde, og er for svag til at kunne udholde en saadan Reises Strabadser." — „Det er slemt! sagde Mornay: Saa give Gud, at Eders

Forfølgere ei opdage dette Smuthul, ellers ere I forlorne!"

Nu traadte Aimée atter ind i Værelset med Flaske og Bægre. Uvilkaarligen kastede begge Mændene bekymrede, medlidende Blikke paa hende. Spørgende saae hun paa dem, da vendte de sig bort, og Samtalen var forstummet.

„Nu, spurgte Aimée spøgende, idet hun fyldte Bægrene: har I allerede udtømt Eders Skat af Nyheder, Hr. Oberst? Det vilde være meget ugalant af min Mand, om han havde taget dem alle fra mig. Ved det Privilegium, den qvindelige Nysgjerrighed besidder, har jeg en bedre Ret dertil end han."

„O, jeg kan endnu opvarte med en Mængde! svarte Mornay, som fattede sig og gik ind i hendes spøgende Tone: Vi have frataget Hertugen af Savoyen hans uopvindelige Montmeliar og aftvunget ham en fordeelagtig Fred. Marskal Biron er greben i hemmelige Forstaaelser med ham, men bleven benaadet af Kongen. Henrik vil formæle sig med Marie af Medicis, og har, for imidlertid ikke at være ubeskjeftiget, ophøiet Henriette d'Entragues til sin Elskede."

„Henriette d'Entragues? spurgte Mousfard stivnende af Skræk: Det er ikke muligt!" — „Henriette d'Entragues? raabte Aimée forgmodig: At glemme den stakkels Gabriele saa snart!" — „Hvorfor ikke muligt? spurgte Mornay Mousfard: Tænker Du maaskee paa de Rænker, Entragnerne engang have smeddet mod Kongen i Amiens? For disse Mennesker er Alting muligt! Og deres Planer have denne

gang en meget høi Flugt. Den deilige Henriette har solgt sin Dyd til Kongen for hundredtusinde Rigsdaler. Faderens Pragt og Ødselhed bevise, at han har faaet sin Deel af de syndige Penge, og dog siger han til Enhver, der gider hørt det: Vee Kongen, dersom han ikke fyldestgjør min Ridderære og ægter min Datter."

„En saadan Dronning manglede Frankrig endnu! raabte Mousfard: Her er Catharina af Medicis og Margaretha af Valois i een Person! Skade for vor ridderlige Konge, at netop denne Svaghed maatte blive ham til Deel." — „Ja tilvisse! sukkede Mornay: Henrik vilde være en Halvgud, hvis han ikke havde den ulykkelige Lidenskab for Qvinderne." — „Henriks Hjerte i denne Henriettes Hænder, vedblev Mousfard: som jeg alt i Amiens viste den Foragt, der tilkom hende! Det bliver mig tydeligere og tydeligere, at Frankrigs Luft ei længere kan være god for mig. Gid Aimées svære Stund først var forbi!" — „Gud være hos Eder, Fru Mousfard, naar den slaaer!" sagde Mornay med hjertelig Medlidenhed, tømte Bægeret, stod op, og rakte Mousfard Haanden til Levvel. — „I vil alt forlade os?" spurgte Aimée bedrøvet. — „Hensigten af mit Besøg er opnaaet! svarte Mornay: Nu maa jeg hurtigen tilbage til Paris, for at skaffe Eders Gemal de Anbefalingsbreve, han behøver. Eder beder jeg kun om det allene: holder Eder saameget inde som muligt. Morliers og Olencourts Støvere gjennemstreife hele Pikardiet, og I kunne ene takke dette Skjuls dybe Forborgenhed for,

at de endnu ikke have fundet Eder. Gud beskytte Eder fremdeles!"

Mousfard ledsagede ham udenfor Slotsporten. Da han omhyggeligen havde lukket den efter sig, gik han atter op til sin Aimée. Han fandt den elskede Qvinde grædende. „Hvad fattes Dig, min Elskede?" spurgte han omt, idet han drog hendes Haand til sine Læber. — „Intet, eller saa godt som Intet, kjære Valerian! svaredes Aimée, tilbagetrængende Kummeren i sit Hjerte: Mig overfaldt kun pludseligt en stor Frygt, en uendelig Længsel. Min Forløsning er maaskee nærmere end vi troe. De Qvinder, Du har besørget til min Pleie, ere mig saa gandske fremmede. Saa tænkte jeg, hvor sørgeligt det er, at jeg i den tunge Stund maa savne min gode Moders Kjærlighed og Trøst. Men vredes ikke over denne taabelige Tanke. Jeg indseer det jo, at det er umuligt, og finder mig deri. Bliv Du kun altid hos mig, for at, hvis det skulde blive min Død, min Haand kan blive kold i Din, mit Øie briste, mens jeg seer i Dit trofaste Øie."

Hendes Stemme brast i sagte Graad. Mousfard bedækkede hendes Læber med brændende Kys. „Du taalmodige Engel! raabte han med vaade Øine: Hvor retfærdigt er Dit Ønske! Hvor glad vil jeg vove Alt for at opfylde det! Fianvillers ligger just ei meget langt herfra. Jeg rider strax, og bringer Dig maaskee alt imorgen godt Budskab."

„Nei, Mousfard! raabte Aimée ængstelig: Nei, det tillader jeg ikke. Har Du glemt Mornays Advarsel? Forræderen sover ikke. Hvor let kunde man

kjende Dig, og dersom Du ikke kom tilbage, hvad blev der saa af Din arme Hustru?" — „Jeg kaster mig i en simpel Rytterdragt, svarte Mousfard: og maler mit Ansigt og mit Haar. Jeg kjender jo desuden alle Snigveiene i Egnen. Vær uden Frygt. Denne Trost vil jeg bringe Dig, og jeg takker Gud, at jeg formaaer det. Det er jo dog det Eneste, jeg kan gjøre for Dig. Vær ved godt Mod. Imorgen ligger Du ved Din Moders Hjerte."

Han styrtede afsted. „Mousfard, Mousfard!" raabte Aimée efter ham, men han hørte det ikke mere, og snart derpaa hørte hun Hovslaget af hans bortflyvende Hest. „Hellige Jomfru! hulkede hun, og vred sine Hænder: Havde jeg dog kun tiet denne gang! Dette Ønske kan blive alle vores Ulykke, og dersom det bliver det, saa har jeg kun min egen Daarskab at anklage!"

Sørgmodig sad Enken de Fianvillers i sit Kabinet, og tænkte paa den tabte Datter. Da blev Døren voldsomt revet op, og Baron d'Olencourt stormede ind. „Alle Efterforskninger ere forgjeves! raabte han heftig: Jeg kan ikke finde Hugenotten. Jeg var ogsaa paa la Mousfarde med mine Folk. Kongens Ordre aabnede os Porten. Vi have gjennemsøgt Alt, men Intet fundet."

„Jeg troer ogsaa, at Mousfard for længe siden har forladt Frankrige!" bemærkede Enken frygtsom. — „Med Eders Tilladelse, Madam, det troer jeg

ikke, svarte Olencourt haanligt: jeg er end ydermere overbeviist om, at han endnu er i Pikardiet, at han maaskee er gandske nærved os, medens vi have søgt ham i en vid Omkreds, og at I selv var istand til at give os den bedste Oplysning herom, naar det kun behagede Eder." — „Jeg agter det under min Værdighed, at bekæmpe denne Mistanke!" sagde Matronen harmfuld. — „Som I behager! vedblev Olencourt: Kun maa I tillade mig, at jeg i Kongens Navn holder en streng Undersøgelse paa Eders Gebeet, og jeg skal ikke undlade at melde Eder Udfaldet." Han gik rasende bort. „Min stakkels Datter! sukkede Matronen: De Hellige give, at den Formodning, Angsten afpressede mig, maatte været Sandhed. Dersom de Ulykkelige endnu ere i Frankrige, saa ere de forlorne. Denne Olencourt vil Intet spare, for at mætte sin Hævn." —

Da saae pludseligt en gammel Krigsmands brune, skjæggede Ansigt ind ad Døren. Forskrækket sprang Fru de Fianvillers iveiret, og aabnede alt Munden, for at skrige om Hjelp. „Stille, kjære Moder! hviskede Krigsmanden, idet han traadte ind i Værelset: Jeg er Mousfard."

„For Guds Skyld, hvad vil I her? raabte Damen i dødelig Angst: Olencourt søger netop i dette Øieblik efter Eder paa Fianvillers. Det er et Under, at I ei har mødt ham. Fly, jeg besværger Eder, fly paa Stedet. Det næste Minut kan bringe os Fordærvelse."

„Tilgiv, svarte Mousfard med flammende Øine: at fly for en Olencourt var altfor haardt. Jeg skal ikke opsøge ham, og bortfjerne mig, saasnart jeg har udrettet mit Ærinde, det er det eneste jeg kan gjøre til Eders Behag i denne Henseende. Nu til Sagen, hvorfor jeg er kommen hid. Eders Datter hilser Eder hjerteligen." — „Min Aimée! raabte Moderen omt: Er hun vel?" — „Hun seer sin Forløsning imøde, svarte Mousfard: og beder, at hendes gode Moder vil bringe hende Pleie og Trøst i hendes Ensomhed." — „Mit gode, stakkels Barn! sagde Moderen rørt: Hvor gjerne! Men hvor var det muligt?" — „Jkan ikke mangle et Paaskud, sagde Mousfard: til imorgen tidlig at kjøre til Amiens. Der lader J Eders Equipage blive. Bagved det øde Kapel udenfor den nederlandske Port, finder J min François med en Bondevogn og med Bønderklæder til Eder. Han vil trygt bringe Eder til os." — „Hvad gjør man ikke for en elsket Datter! sagde Moderen: Gud vil beskytte mig! Jeg kommer. Men gaae nu strax herfra, min Søn, og alle Hellige ledsage Dig." — „Gid de spare deres Leide til imorgen for Eder! raabte Mousfard med et mørkt Smiil: Jeg gaaer ledsaget af mit gode Sværd!"

Just som han traadte ud af Haveporten, kom Baron d'Olencourt ham imøde. Begge stødte. Mousfard gik et Skridt videre, men fornam, at Olencourt blev staaende og saae forskende paa ham. Da begyndte hans Blod at koge, han blev ogsaa staaende, og gav de maalende Dolkestik trodsig tilbage. „Nei, den Maske skuffer mig ikke, raabte Olencourt pludse:

lig: I er Mousfard!" — „Ja, svarte Mousfard kold: og hvad saa?" — „I Kongens Navn! I er min Fange!" skreg Olencourt og trak sin Kaarde. — „Dennegang vel ikke!" svarte Mousfard spottende, og ogsaa hans Kaarde blinkede ud af Skeden.

„La Basque! Morand! Hiraux! herhid! brølte Olencourt, idet han fnysende trængte ind paa ham: Forbryderen er funden. Besætter hver Udgang, at han ei undslipper os!" Svarende opstod en Tummel af Stemmer og Vaaben udenfor Slottets Forport, og kom snart nærmere. „Elendige Skurk! tordnede Mousfard: Du havde maaskee hellere Lyst til at opbyde en heel Hær for at fange mig, som er ene! Hvo der kæmper saaledes, fortjener ei sit Liv!" Og med et rasende Stød faldt han ud mod Olencourt. Uden Lyd sank Denne til Jorden; ud af Brystet qvældede en Blodstrom. „Du vilde det saaledes, far hen!" mumlede Mousfard, sprang hen over Liget, besteg sin Hest og fløi afsted. Da Baronens Tjenere kom til Haveporten, forsvandt han netop for deres Blikke i en Støvsky.

Forlegen og taus gik Kongen en Morgenstund i Galleriet i Fontainebleau op og ned med sin trofaste Rosny. „Jeg har noget Vigtigt at betroe Eder, min Ven! sagde han omsider: I kjender det Forhold, hvori jeg staaer til Grevinde d'Entragues." — „Jeg kjender det, Sire!" svarte Rosny med et uforstilt Suk. — „I veed, hvor tung denne skjønne Dæmon

har gjort mig Seiren!" vedblev Kongen. — „Jeg veed det! faldt Rosny ham i Ordet: Den snu Grevinde indsaae vel, at Alt hvad vi maa kjøbe dyrt, bliver os kjærere, og jeg mener I har givet en artig Sum." — „Ak, hvis det var gjort dermed! sagde Kongen skamfuld: men hun forlanger, at jeg skal ægte hende." — „Naa, denne Priis vil Eders Majestæt dog sikkert ei betale!" udbrød Rosny forfærdet. — „Jeg har havt en haard Strid med hende! tilstod Kongen med sin vanlige Frimodighed: Hun forsikrer, at hendes Faders Vrede ikkun kan formildes ved et skriftligt Ægteskabsløfte af mig. Hun fordrer det ei for at binde mig, men ham maa hun vise det, for at undskylde sin Svaghed — " han standsede. — „Og hvad har I besluttet, Sire?" spurgte Rosny spændt. — „Jeg har dvælet længe, svarte Henrik, der blev meer og meer forlegen: omsider har jeg udkastet et saadant Skrift. Men det er gandske ugyldigt, thi jeg har tilføiet den Betingelse, at Henriette inden Aarsfrist skal have født mig en Søn." — Rosny trak han et Papiir frem, som han rakte Rosny. Denne tog det, læste det igjennem, og saae da atter paa sin Herre, taus, med et bebreidende Blik.

Kongen slog i Begyndelsen Øinene ned. „For Guds Skyld! raabte han utaalmodig: tal Rosny! Vær ligefrem, som Du pleier. Tal, skjænd, handl som Du behager, men bryd denne Taushed, som er mig utaaleligere, end Din længste Straffepræ-

diken." — „Er det virkelig Eders Mening, Sire? spurgte Rosny betydningsfuld: Tør jeg handle, som jeg vil?" — „Ved mit kongelige Ord!" raabte Henrik. — „Nu, velan da i Guds Navn!" raabte Rosny fast, og sønderrev det kongelige Ægteskabsløfte.

Overrasket til det yderste, traadte Kongen nogle Skridt tilbage. Hans Øine flammede. „Hvad vover I, Rosny? spurgte han omsider i den høieste Forbittrelse: Hvad har I gjort? Jeg troer, I er bleven til en Nar!" — „Det er sandt, svarte Rosny i en fast Tone: jeg er en Nar, og Gud give, jeg var den Eneste i Frankrige!"

Taus som Rosny før saae paa Kongen, saae Denne nu paa Ministeren. Taus tog han Stykkerne af det sønderrevne Papiir ud af Haanden paa ham, og forlod Galleriet. Rørt saae Rosny efter ham. „Hvilken en Konge! raabte han begeistret: hos hvem Troskaben tør vove saameget mod den voldsomste Lidenskab. Jeg var fattet paa det Værste. Men at Henrik her bevang sig, ene derfore fortjener han, at Efterverdenen kalder ham den Store!"

I sit Boudoir paa Fontainebleau, sad den skjønne Henriette i den behagelige Beskjæftigelse med at forhøie sine naturlige Ynder end mere ved den fineste Konst og den yppigste Pragt, og saaledes at ruste sig til den Dags Foretagender, paa hvilken hendes stolteste Haab skulde vorde Virkelighed.

Velbehageligen betragtede hun det himmelske Billede, hendes Speil viste hende, og holdt et af Brillanter straalende Diadem i de sorte Lokker, for at see, hvorledes hun tog sig ud med dette Smykke. „Visselig! sagde hun smilende: Mit Portrait vil engang ikke tage sig ufordeelagtigt ud i det store Gallerie blandt Dronningerne af Frankrigs Billeder! Var jeg kun først bleven et Aar ældre!"

Nu traadte hendes Fader ind i Boudoiret, med den bittreste Misfornoielse i sit Ansigt. Han kastede sin Hat paa Toilettet, sig selv i en Lænestol ved Siden af, og sukkede dybt. „Er Noget gaaet Eder imod, min Fader?" spurgte Henriette forundret. — „Mig og Dig, mit Barn! svarte Greven: Havde Henrik ikke endnu igaar tilsagt Dig Ægteskabsløftet?" — „Tilvisse, svarte Henriette: og jeg venter ham dermed i næste Time." — „Han bringer det ikke med! sagde Greven og skjar Tænder: Han har idag havt en Scene med sin Rosny, der forandrer Alting. En Page har fra Enden af Galleriet beluret Samtalen. Forlegen som en Skolepog har den svage Henrik skriftet Alt for sin Hovmester, har viist ham Ægteskabsløftet, og den Uforskammede har revet det istykker."

„Revet det istykker? foer Henriette rasende ivei: Det skal komme ham dyrt at staae!" — „Det er Altsammen forgjeves! klagede Greven: Mod denne Minister kunne vi ikke staae os. Alt Gabriele maatte lade sig sige, at Henrik før vilde miste ti saadanne Elskede, end een saadan Tjener. Du vil neppe være lykkeligere." — „Ha, disse

Hugenottet ere utaalelige! raabte Henriette giftig: Mørke, ubøielige, holdende saa fast paa det, de anseе for deres Pligt, som paa deres vildfarende Tro. Ufølsomme for Rang og Rigdom, selv for Skjønhedens Bønner og Taarer, og hvad ellers er istand til at røre og bevæge menneskelige Hjerter. Jeg veed Ingen, jeg hader høiere, end disse Sværmere!"

„Og hvad har Du ifinde at gjøre? spurgte Faderen spændt: Henrik lever nu i Lidenskabens Ruus. Denne maa benyttes, og hvad der skal skee, maa skee snart." — „Forend jeg har talt med Kongen, kan jeg ikke bestemme mig til Noget, svarte Henriette: kun saameget kan jeg sige Eder nu, jeg opgiver min Plan kun med mit Liv, og denne Rosny skal med bitter Anger tænke paa sin Frækhed!"

En Tjener meldte nu Oberst Morlier hos Greven. „Min gamle Ven maa umage sig herhid! sagde Denne: Han finder mig hos min Datter, der vil glæde sig ved at hilse paa ham i Fontainebleau." — Morlier traadte ind. En stor, kraftig Olding med et brunt, uvenligt Ansigt, graae, dusfede Øienbryn, Øinenes vilde Flammer havde Alderen endnu ikke mildnet.

„Velkomm n, min gamle Vaabenbroder! raabte Entragues ham imøde: Hvad bringer Dig nu til Hoffet?" — „En høist ubehagelig Sag, svarte Morlier: ved hvilken maaskee Dit Raad og Din smukke Datters Forbøn kunde blive mig til Nytte. Det er en slem Historie med En af vore pikardiske Hugenotter." — „Hugenotter?" raabte Henriette

spændt. — „Maaskee kjender De Ritmester Mousfard?" spurgte Morlier. — „Ja vist! svarte Entragues: Jeg troer han var med os ved den Festivitet, hvorved Amiens feirede sin Underkastelse under Henriks Scepter. Husker Du, min Datter?" — „Dette Menneske var mig for ubetydeligt til, at jeg endnu skulde tænke paa ham!" svarte Henriette med stolt Kulde, men hendes Stemme zittrede.

„Nu, vedblev Morlier: denne Mousfard havde bortført Fianvillers Datter." — „Jeg kjender hele Historien, faldt Entragues ham i Ordet: Fianvillers Testament, Dit Formynderskab, Kongens Stadfæstelse deraf, var en heel Uge det Eneste man talte om ved Hove," — „Kongen havde befalet mig, at stille Jomfrursveren for hans Throne! fortalte Morlier videre: Længe kunde vi ikke finde ham. Omsider træffer Baron d'Olencourt, hvem Faderen tidligere havde lovet Pigens Haand, ham forklædt paa Fianvillers. De komme i Haandgemæng. Mousfard støder Olencourt ned og undflyer. Mine Bestræbelser, at opsøge Morderen, fordobble sig. Omsider, da Enken de Fianvillers efter en lang Fraværelse vender tilbage til sit Slot, lyktes det mig at udspore, at hun har været hos sin Datter, for at pleie Denne i hendes Barselseng. Dette ledte snart til Opdagelsen af det hemmelige Smuthul. Det er den gamle Roverrede Dourcha ved Alce og Sommefloden, som intet Menneske havde tænkt paa. Jeg har for det første ladet den omringe i en lang Afstand, at Mousfard ikke for tid-

ligt skal mærke, at han er opdaget, og nu kommer jeg hid, for umiddelbart hos Kongen at udbede mig de Forholdsregler, jeg fremdeles har at følge."

„Skulde det først være nødvendigt, Hr. Oberst? spurgte Henriette: I har den Befaling, at fremstille Mousfard for Kongen. Olencourts Mord gjør det dobbelt nødvendigt. I har nu fundet ham, og bringer ham med det Gode eller og med Magt. Det ligger jo i Sagens Natur." — „Jeg kjender denne Mousfard, sagde Morlier, rystende paa Hovedet: Han er en meget tapper Karl, og derhos et Bruushoved. Godvillig giver han sig ikke, idet mindste ikke uden Betingelser. Dem maatte man bevilge ham, eller bruge Magten. Til det første har jeg kun daarlig Lyst, fordi jeg ønsker at see denne Kjætter alvorligen tugtet for hans dobbelte Forseelse; Magt vil koste Blod, og jeg veed ikke engang, om Kongen var tjent dermed. Han hænger endnu altid lidet ved sine gamle Troesfornandte, og kunde i min Tjenestiver letteligen finde Religionshad."

„Det kommer altsaa an paa, sagde Henriette listig: at Kongen befaler Eder, at bringe Mousfard uden Betingelse, levende eller død?" — „I har en hurtig, gjennemtrængende Aand, smukke Grevinde! svarte Morlier smilende: Det er mit Ønske, men jeg tvivler om dets Opfyldelse. Mousfard er Mornays Fosterson. Mornay er vel netop for Øieblikket bortreist, men Hr. de Rosny synes ogsaa at have taget Pigeraneren under sine Vinger."

„Det gjelder altsaa Kampen imellem den hellige Retfærdighed og den Beskyttelse, mægtige Patroner yde Forbrydelsen! raabte Henriette hidsig: og den vil jeg dog forsøge at bestride, var det end blot for at vise denne Rosny, at man ikke ustraffet fornærmer Grevinde d'Entragues!"

„Hans Majestæt!" meldte Tjeneren, Morlier og Entragues reiste sig for at gaae. „Jeg anbefaler Eder mit Anliggende, skjønne Grevinde!" sagde Morlier, idet han galant kysede Henriettes Haand. — „Den er mig anbefalet, Hr. Oberst! svarede Damen meget venligt: Lad Eder i Eftermiddag melde hos Kongen; I vil sandsynligviis bemærke, at jeg har talt med ham." — De to Adelsmænd gik. Henriette blev endnu et Øieblik siddende for Toilettet, Hagen grundende støttet i Haanden. „Ja, saaledes være det! raabte hun pludselig: Det er ingen forelsket Fortrydelse, som driver mig, thi jeg havde for længe siden glemt denne Daare; men det vil vorde en gandske egen Nydelse for mig, at lade ham offre ved den samme Herre, hvem han engang offrede mig. Nu, Rosny, gjelder det, at vise Eder, hvad Grevinde d'Entragues, for det første ogsaa uden Krone, formaaer!" Hun kastede endnu et seierrigt Blik i Speilet, og reiste sig derpaa fra Toilettet, for at hilse paa Kongen.

Den opgaaende Sol forgyldte Slottet Dourchas gamle Taarne. Reiseferdig traadte Mousfard ind i sin elskelige Aimées Sovekammer. Hun sad allerede gandske paaklædt med sin lille Datter ved Brystet og betragtede Barnet med inderlig Moderkjærlighed. „Hestene vente, Alt er rede! sagde Mousfard: Kom min elskede Hustru, lad os prøve, om vi under et andet Himmelstrog finde et nyt Fædreland.“ — „Hvor Du er, der er mit Fædreland!“ raabte Aimée fyrig, og reiste sig med sit Barn, for at forlade Værelset.

Dødbleg traadte den tro François ind. „Herre, stammede han: Slottet er rundt omringet af kongelige Bøsseskytter. Ved Porten staaer en heel Sværm, og Anføreren begjærer at tale med Eder. Det er Oberst Morlier.“

„Gud, min Anelse! jamrede Aimée og vred sine Hænder: Den ufalige Sygdom, der efter min Moders Afreise kastede mig paa Sygeleiet, har forhalet vor Flugt, og nu er Alt fortabt!“

„Morlier vidste altsaa, at jeg var her?“ spurgte Mousfard Tjeneren. — „Ja! svarte Denne: Han begjærte strax at indlades, og bandede frygteligt, da jeg slog Porten i lige for hans Næse.“ — „Lad alle Geværer paa Slottet, befoel Mousfard ham: og bring dem saa efter mig op paa Plateformen af Porttaarnet.“

„Valerian!“ hulkede Aimée, og hang skjælvende om hans Hals. — „Fatning, min stakkels Kone! bad Mousfard: Vi leve og dø idet mindste med

hinanden, og naar det kun er den sidste Udsigt, saa lader alt det Øvrige sig lettere udholde."

Han steg op paa Plateformen af Porttaarnet. François havde meldet gandske rigtig. Rundt om mellem Klipperne vare Skytter parviis posterede, og en stor Hob havde stillet sig foran Porten. Oberst Morlier stod i Spidsen for dem, og havde et Papiir med et stort Segl i Haanden. „Hvad er til Eders Tjeneste, Hr. Oberst?" raabte Mousfard ned til ham. — „I Kongens Navn, skreg Denne op: arresterer jeg Eder, Ritmester Mousfard, som Jomfruraner og Morder. Her er den kongelige Ordre. Aabner Porten!"

„Paa Betingelser gjerne og villig! svarte Mousfard: Kongen har erklæret mit Ægteskab med Frøken de Fianvillers for ugyldigt. Han tager dette haarde Ord tilbage, og forsikkrer mig sin Tilgivelse for Olencourts Drab, der var en Nødværgesgjerning, saa staaer mit Slot paa Øieblikket aabent, og jeg skal villig fremstille mig for den retfærdige Henriks Throne, for at bevise min Uskyldighed."

„Vil I haane mig? svarte Morlier fortornet: Det vilde være uhørt, om Forbryderen torde foreskrive de Betingelser, han maa vente af sin Dommers Naade." — „I Frankrig er det idet mindste ikke saa uhørt! svarte Mousfard: Større Syndere end jeg have kun paa Betingelse underkastet sig Kongen. Jeg har ikke fornærmet ham selv, og derfor desto retfærdigere Krav paa denne Naade." — „Jeg kan ikke indrømme Eder den allermindste Betingelse, sagde Morlier: Kongens Befaling udelu-

ker enhver. Jeg skal bringe Eder levende eller død. Aabn derfor Porten godvillig, og forvær ikke Eders Sag ved Modstand, som dog vilde være forgjeves." — „Jeg maa forsøge, hvorvidt jeg kommer dermed!" svarte Mousfard og bukkede sig: Porten forbliver lukket." — „Nu, dersom I ikke vil høre, fordømte Kjætter, saa skal I føle! fnøs Morlier: Frem Soldater! sprænger Porten!"

Midlertid var François kommet efter sin Herre op paa Taarnet med en Arm fuld af ladte Musketer og Bøsser! han lagde de mordiske Vaaben ved Siden af hverandre ned paa Brystværnet, og stillede sig ved Siden af Mousfard med en Musket. „Tilbage, Hr. Oberst! raabte Mousfard nu, idet han lagde an med en Bøsse: Dersom Nogen af Eders Folk nærmer sig Porten, er han dødsens!" — Hælvten af Eder sigter mod Taarnet, den anden Hælvte sprænger Porten!" kommanderede Morlier. Skytterne adlode.

Da trykte Mousfard og François løs, og to Soldater faldt. Ogsaa Skytterne gave Ild paa Muurtindingen, men Indfatningens Qvaderstene beskyttede Taarnets Forsvarere, for hvis Kugler de Nedenstaaende vare stillede gandske blot. Endnu engang skjød Mousfard og François, endnu tre Soldater faldt, og de Andre sønderhuggede imidlertid Kolberne af deres Bøsser forgjeves paa Porten, hvis jernbeslagne Egeplanker modstode alle Stød og Slag.

„Endnu engang, fyr paa Muurtindingen! kommanderede Morlier forbittret; Salven knaldede, en

Kugle rev en af Mousfards dunkle Lokker med sig, og til Gjenhilsen streifede hans Kugle Morliers høire Arm. „I skaaner ikke, saa tør I heller ikke vente Skaansel! raabte Mousfard ned: Viig nu øieblikkelig paa Skudvidde fra Slottet, eller jeg rammer næstegang Brystet!"

„Det er ingen Mulighed!" stønnende Soldaterne ved Porten, standsende med deres frugtesløse Arbeid. „Tilbage til Skoven! befoel Morlier sine Folk, og skjar Tænder af Harme: Vi tales nærmere ved!"

Bøsseskytterne trak sig tilbage til Skoven. Mousfard lod sin François blive som Skildvagt paa Portaarnet, og gik, med Fortvivlelsen i Hjertet, og et sorgmodigt Smiil i sit Aasyn, ned for at trøste sin stakkels Aimée med Fortællingen om den tilbageslagne Storm.

Det var bleven Middag. En trykkende Lummerhede hvilte paa Naturen. Udmattet stod Mousfard ved Vinduet, og saae mørk paa Fjendernes Skarer, der havde leiret sig rundt omkring Slottet. Aimée sad ved sin slumrende Valeries Vugge, og græd stille. Da traadte pludseligt Fru de Fiansvillers ind i Gemakket, med Tørklædet for de grædende Øine.

„Er det muligt? I, Moder?" raabte Mousfard forbauset, medens Aimée hulkende faldt sin Moder om Halsen. — „Jeg er for Øieblikket mig

selv et utroligt Syn her, sagde Matronen, tørrende sine Øine: og da jeg hverken kan raade, hjelpe eller trøste, saa var jeg hellere bleven borte, men Oberst Morlier ansaae det for nødvendigt, og saa maatte jeg adlyde. Jeg kommer, for i hans Navn at tale med Eder, min Søn."

„Saa taler den barske Mand med en meget mild Stemme til mig, sagde Mousfard: og selv det fortjener Tak. Hvad har I at sige mig fra ham?" — „Af Eders Betingelser, kjære Mousfard, svarede Matronen: kan han ingen opfylde, og vilde heller ikke, selv om han kunde." — „Det kan man vente af en Morlier!" sagde Mousfard flygtigen. — „Aimée, vedblev Moderen: betragter han, da Kongen har erklæret Eders Ægteskab for ugyldigt, blot som Eders Elskede, hvis Forhold til Eder, han, som hendes Formynder, ikke tør taale. Hun skal bringes til de graa Søstres Kloster i Amiens, og naar der i et Aar ingen Katholik findes, hvem Morlier vil give hendes Haand, tage Sløret. I, min stakkels Søn, endte Moderen med qvalt Stemme: har ingen Tilgivelse at haabe."

„Og alt det er virkeligen Kongens Villie?" spurgte Mousfard efter en stille Pause. — „Morlier har anbetroet mig sin Ordre! svarte Moderen: I skal selv overtyde Eder om, at han maa gjøre det, han gjør." — „Og gjør saa gjerne!" raabte Mousfard bitter, og gjennemsøi Papiret. „Kongens Haand og Segl! sagde han derpaa: Overgivelse uden Betingelse — levende eller død! —

Det er rigtigt! — Det har jeg ikke fortjent af Eder, Navarra!"

Han gav Befalingen tilbage. „Har I ellers Noget at sige mig fra Morlier?" spurgte han koldt. — „Han har ladet to Petarder komme fra Corbia, svarte Fru de Fianvillers: dersom I ikke aabner Porten, saa lader han den sprænge, og angriber Eder med sin hele Magt." — „Morlier gjør hvad Pligten, jeg agter at gjøre hvad Æren kræver!" sagde Mousfard. — „I overgiver Eder altsaa ikke?" spurgte den gamle Dame ham bedrøvet. — „Aldrig! raabte han: Her er intet Valg. Død med Skjændsel eller ærlig Død. Hvo kan være tvivlraadig! Men min kjære François?" — „Ham har Morlier bevilget fri Bortmarsch! svarte Moderen: Aimée og Valerie vil jeg tage med mig. Morlier har tilladt mig, at ledsage min Datter til Amiens og at opdrage hendes Barn paa Fianvillers."

Mousfard traadte hen til Vuggen, tog Valerie deraf, kysfede og gav hende til Bedstemoderen. Derpaa greb han Aimées kolde Haand. „Du har hørt, hvorledes Sagerne staae! sagde han med en dæmpet, men rolig Stemme: Saa lad os da skilles. Tag min Tak for Din Kjærlighed. Tilgiv mig den Ulykke, jeg har bragt over Dig. Vi sees glade igjen."

„Det haaber jeg med saamegen mere Vished, Valerian, som vi ville følges ad!" raabte Aimée, idet hun stod hurtig op, med funklende Øine og glødende Kinder. Derpaa lænede hun sig paa hans

Skulder, og saae paa ham med et Blik fuldt af Bebreidelse. „Tiltroede Du mig for Alvor, at jeg kunde forlade Dig? spurgte hun krænket: Meente Du virkelig, at jeg — jeg vil ikke sige: kunde være lykkelig, men at jeg kunde leve foruden Dig? Saa har Du aldrig kjendt mig, og Din Kjærlighed var kun en lang Vildfarelse. Nei, Valerian, jeg har i Præstens Haand svoret at elske Dig, at være Dig tro, og ikke skille mig fra Dig, uden at Døden skilte os. Lad Kirken løse denne Eed, den staaer i mit Hjerte med Flammeskrift, og jeg vil holde den, saa sandt Gud hjelper mig!" — „Mit stakkels Barn!" bad Moderen jamrende. — „Og saa Du, Moder? spurgte den ulykkelige Kone: Kjender ogsaa Du mig saa lidet? Tvivler Du om, at mit Liv vilde blive mig til et Helvede ved Siden af en paatvunget, uelsket Ægtefælle, imens jeg maa anse mig uopløseligen bundet til Valerian, eller i Klosteret, hvor min Kjærlighed til Kjætteren daglig vilde blive regnet mig til Synd? Nei, min Sod er uadskillelig fra hans! Jeg bliver her og lever og dør med ham. Gaae, min elskede Moder, lad Eders Kjærlighed til mig gaae i Arv til min Valerie, som jeg ei kan være Moder for, og bed Gud om en god Dødsstund for Eders Datter!" Hun kyssede sin Valerie kun engang. Derpaa traadte hun bort fra hende med et dybt Suk, og med Haanden presset mod sit Bryst, der hævede sig stærkt, som om det skulde springe. „O, mit stakkels Hjerte! sukkede hun: Følg Moder ned, Valerian, jeg kan det ikke."

Høit jamrende gik Moderen med Barnet; Mousfard fulgte hende. Han kaldte sin François ned fra Taarnet, og kun hans strænge Befaling kunde bevæge den tro Tjener til at forlade sin Herre. Slotsporten blev aabnet. Halv afmægtig vaklede Matronen ud deraf. François bar Valerie bagefter hende, og Mousfard laasede Porten igjen. „Gud skee Tak, ogsaa det er forbi!" sagde han, og gik tilbage i Slottet.

Aimée traadte ham imøde, atter meget bleg, men med et saligt Smiil paa det dødblege Aasyn. Hun førte ham ind i et Gemak i den nederste Deel af Slottet; der stod paa et Bord foran Sengen en Flaske Viin og et Bæger, en aaben Bibel laae ved Siden af, og to Pistoler med Krudt og Kugler.

„Her ville vi dø, min Valerian! sagde Aimée skjælvende: Deroppe havde Alting mindet mig om mit Barn, og jeg vil i mine sidste Øieblikke kun tænke paa Dig og Evigheden."

Mousfard traadte taus hen til Bordet og ladede Pistolerne, medens Aimée skjenkede Bægeret fuldt. „Vore Sjele søge ei deres Mod i Vinen, sagde hun smilende: men Legemet trænger til Styrkelse, at det ei for tidligt skal bukke under. Paa en god Død, Valerian!" Hun drak Bægeret halvt ud, og rakte det til Mousfard, som tømte det til Bunden.

Pistolerne vare ladte. Aimée tog den ene. „Velan! raabte hun: Naar Petarderne brage, naar Slotsporten styrter, saa trykke vi hinanden det

dræbende Nor paa Hjertet, og befriet fra Jordens store og smaae Tyranner, for evigt forenede, svinge vore Sjele sig op for den himmelske Dommers Throne, som jo er vor Fader, og som ei vil vredes paa sine Børn, at de komme før han kalder dem."

„Saa være det, heltemodige Qvinde!" raabte Mousfard, og greb den anden Pistol. — „Saa havde dog hiin Spaadom ret!" sagde Aimée, eftertænksom betragtende Pistolerne i begge Hænder: Jeg skal dø for Din, Du for min Haand. Kun deri havde Profeten Uret, at han udgav denne Død for en Ulykke. Vi skulle dø for Kjærlighedens Haand, og hisset opvaagne til Nydelsen af evig Kjærlighed!"

„Min Aimée!" raabte Mousfard, henrykt omfavnende hende. Saaledes stode de i en lang salig Omfavnelse, allerede ei længer tilhørende Jorden. Da bragede Petarderne ved Slotsporten, og paa samme Tid trykkede de Begge løs paa hinanden. Skuddene faldt. Blødende sank Begge til Jorden. „Vi sees glade igjen, Valerian!" hviskede Aimée smilende, greb den døende Elskedes Haand, og var ei mere.

Morlier havde hørt Skuddene falde. Hurtig styrtede han ind i Gemakket. Efter ham trængte Bøssefkytterne sig ind. Krudtdampen bølgede ham imøde. Forfærdet veeg han tilbage, da han saae det skrækkelige Syn. „For Guds Skyld, Mousfard, hvad har I gjort?" raabte han, ude af sig selv.

Endnu engang slog Mousfard Øinene op, og saae venligt paa Morlier, uden noget Spor af den gamle Forbittrelse. „Lad os blive lagte i een Grav!" bad han saa blidt, og sank tilbage.

„Holdt! holdt!" tordnede en vældig Stemme fra Slotsporten af, og Hovslaget af en tilflyvende Hest blev hørt. „Oberst Mornay!" hviskede Bøssefkytterne til hverandre, og gjorde frygtsomt Plads.

„Opsættelse af alle Fjendtligheder! raabte Stemmen og kom nærmere: Kongen tilstaaer Mousfard frit Leide, og vil selv høre hans Forsvar!"

Idet samme styrtede Mornay ind i Gemakket, og tumlede tilbage fra det blodige Syn. „Det kommer rigtignok for silde!" sagde Morlier rystet, og pegede paa Ligene.

„Hellige Gud, hvor flyver den onde Gjerning, og hvor kryber den gode! jamrede Mornay: Kongen vil være ude af sig selv over den uhørte Begivenhed. Maatte I virkelig ile saaledes, Hr. Oberst?"

„Paa saadanne Spørgsmaal agter jeg kun at svare Kongen selv! svarte Morlier alvorlig: Her har jeg intet videre at sige, end at jeg som Frokenens Formynder indrømmer, at det ulykkelige Par, efter Mousfards Ønske, jordes tilsammen."

Han gik hurtig bort. Soldaterne fulgte ham. Mornay traadte i heftig Bevægelse hen til Ligene, og greb deres Hænder. Men hans Smerte blev mildere, da han saae det Smiil, som hvilte paa

de blege Ansigter. „Eders Hjerter skabte Eders Ulykke herneden! sagde han: Hisset vil de skabe Eders Lykksalighed, og da ere jo vel de korte jordiske Lidelser gjengjeldte i den høieste Fylde!"

(van der Velde.)

En Nat i Paradiset.

Otte vakkre Venner, der lignede hverandre i Tænkemaade, Dannelse, og — hemmelig Ulykke, kom ugentlig engang sammen, for gjensidigen at styrke hverandre under munter Samtale og fortrolig Meddelelse ved den velsmagende Pibe og den listigt dampende Punschebolle. Af Byens onde Tunger bleve de kaldte Jobsbrødrene; thi Skoen trykkede Enhver af dem paa et skjult Sted, og netop det havde bragt dem saaledes sammen og forenet dem i Kjærlighed og Venskab. Kapelmesteren, en jovialsk levelysten Mand, fik ofte Breve fra X**, hvilke den kjære Kone ikke torde læse, og som kun maatte besvares med Dukater. Den tykke Hofraad var en Skriver voxet over Hovedet, der plagede ham paa hvad Maade han kunde, med fordømte Paamindelser om Et og Andet fra gamle Dage. Doctoren havde sin Nød med det høiviise Collegium medicum et sanitatis, Digteren med sin Phantasie,

der var stærkt i Begreb med at slukkes ud. Paa Baronens egteskabelige Vildbane jagede en Satan af en Kammertjener, han ei kunde blive qvit. Commerceraaden glædede sig over en spekulativ Hr. Søn i Philadelphia, om hvis Promotion til Galgen han hver Postdag kunde vente Efterretning. Den storkbenede Amtsforvalter blev endnu bestandig plaget af Giftedjævelen, som dog gandske nylig havde trykket ham den tolvte Kurv i de længselfulde Arme. Men Obersten sukkede under en xantippisk Huusdrages Tyranni, og det var ikke let at sige, hvilken af Jobsbrødrene, der piintes meest. Men lystig og veltilmode var En og Hver, naar paa den kjære med Længsel ventede Fredagaften den lille Kreds var samlet, og den brittiske Gudedriks Lethe slugte Livets Sorger. Da glemte Musikanterkongen de uvelkomne Fadderbreve, Hofraaden sin fordum Fortroliges Stikpiller, Æsculapen de Næser han fik fra høie Vedkommende, da levede den udasede Vingehest atter op for Versemageren i det fornsieligste Viingalskabs fælsomste Kapricler, da klang kun gandske fjernt det fatale Jægerhorns Toner for Baronen, da oversaae Commerceraadens funklende Øie Strikken i Familievaabnet, og den gamle Oberst var da atter en frank og lystig Ungkarl, der endnu aldrig i sine Dage havde kusket for nogen Toffel.

Hvad her altsammen blev forhandlet, fortalt og passiaret, kan man tænke sig. Saaledes kom blandt Andet den fortrolige Samtale ogsaa engang paa Kapitlet om Aander og Syner, og efterat det store

Thema, om der virkelig gives og kan gives Aabenbaringer af Aander, var bleven ventileret, og næsten eenstemmig afgjort med Ja, ogsaa det Spørgsmaal til Overveielse, om man dristigen skulde træde Synet imøde, for at udforske Sandheden eller Blændværket, eller hellere undgaae Kampen med de ubekjendte Magter?

„Naar Du, gode Florian! sagde Doctoren til Kapelmesteren: med meget feierrige Grunde har beviist Muligheden af Aandesyner eller overhovedet af Ting, vor Philosophie ikke drømmer om, der ei engang troer paa Muligheden af mere end fem Sandser, som dog tydeligt nok ligger for Dagen hos Flaggermusen og Myren, da hiin uden Syn og Lugt med sin spalanzaniske Anelsesevne undgaaer at støde imod noget, og denne nede ved Stammen af det høie Lindetræ veed, at nogle Blade oppe i Toppen ere overtrukne med sød Honningdug, for ikke at tale om Viinranken, der søger den fjerne Stok for at snoe sig op ad; naar Du meget rigtigen har viist, at vi ere Daarer, naar vi troe, at Mulighedernes umaalelige Rige ikkun er presset ind i vor Hjerneskal, vi, der see et uendeligt Universum for os og ei vide, hvad der skeer ti usle Mile under og over os, naar Du altsaa har gjort det klart, at det ikke anstaaer os, saa gandske ubetinget med et Nei at afgjøre en Sag, der saalænge Verden har staaet, har beskjeftiget tænkende Hoveder, og strækker sig indenfor den vide Grændse mellem Overtro og Vantro, saa tykkes mig, at man netop derfor, og for at udforske, om et eller an-

det gaadefuldt Syn er et Blændværk eller virkelig hører til det undgrundelige Sandhedsrige, kjæk og kold maa træde det imøde."

„Jeg er af samme Mening!" faldt Commerceraaden ham i Talen. — „Jeg ikke! svarte Baronen betænksom: Min Grundsætning er: bliv saa langt som muligt fra alt Hemmelighedsfuldt!" — „Naa, ja det forstaaer sig, sagde Commerceraaden leende: siden det er Eders Husphilosophie!" — „Thi, vedblev Digteren: hvad blev vel, naar ret man dem vilde beskue, af Spøgelserne hos den naadige Frue?"

„Aa hold Jeres onde Tunger i Ave! raabte Baronen: Du jammerlige Snyltegjæst hos Apollo, og I, Rosinengel, som øser Jeres Vijsdom af Sildetønden, og sælger Jeres Kunder de brugte Theblade, I har torret paa graat Papiir, for Pecco! I træde vistnok dristigen Eders egen Latterlighed og Skjelmeri imøde, der isvrigt heller ikke videre er nogen Anden en Hemmelighed, end Din tomme Hjerne — værdige Poet, og Eders Politi — Commerceraad!"

„Piano! Pianissimo, I Herrer! formildede Kapelmesteren: Hvortil dette Forzzato, om det end kun er Spøg? Lad os fredeligen blive ved Themaet og uden skjærende Afvigelser føre Satsen igjennem. Jeg for min Part er ogsaa for den koldest mulige Prøve, thi kun besindig Forsken føder Sandheden." — „Saaledes tænker jeg ogsaa! raabte Amtsforvalteren. „Jeg ogsaa!" Hofraaden, „og

jeg netop ogsaa!" Digteren. Kun Oberſten ſad taus, og blæſte Skyer ud af ſin Pibe.

„Naa, Hr. Broder, ſpurgte Baronen ham: og Din Mening?" — „Er den ſamme ſom Din! ſvarte Oberſten: For Satan, I have med Jeres Snikſnak rørt ved mit inderſte Liv, og paa en vis Maade gjort mig gal; thi en Streng bæver nu paa min Sjeleviolin, ſom det var bedre for mig, I aldrig havde berørt, Hr. Muſikantergeneral! Nei, derſom Menneſket er klogt, ſaa holde det ſig langt fra det Londomsfulde, ſom han ei begriber, og vogte ſig for den ulige Kamp med en Modſtander, ſom han kjender ligeſaa lidet ſom hans Vaaben. Naar Faren er forhaanden og Flugt umulig, da ſtaae han ſom en Mand, men at udfordre det dunkle Hemmelighedernes Rige, det lade han være. Gid jeg for 22 Aar ſiden havde havt ſaamegen Forſtand, da ſad jeg nu ikke her i det ſkammeligſte Ægteſkabs-Fangehul, nogen Jobsbroder er puttet ind i. Men Paradiſet! Paradiſet! Forbandet være Paradiſet, der har givet mig min Drage!"

„Hvorledes, Hr. Broder? faldt Baronen ham i Ordet: Jeg har altid troet, at der kun havde været een deri, den nemlig, ſom forførte vor ſlikvurne Moder Eva. Hvorledes er Du kommet til den Ene, har Du ſat i Ægteſkabslotteriet, og netop faaet Fingre paa det ſtore Lod, den eneſte Gevinſt?"

„Ak! ſukkede Oberſten: Jeg mener ſlet ikke det Paradiis, udenfor hvilket, ſiden Adams Tider, den

himmelske Gardeflomand staaer Vagt med sin flammende Pallask. Jeg mener det lystige Paradiis paa Gammeltorv i X**. Dette Paradiis, det brillanteste Gjæstgiversted i Byen, fem Mile fra min forrige Garnison, hvor jeg dengang laae som velbestalter Husarlieutenant, foranstaltede hver Vinter et Par Baller, der besøgtes vidt og bredt fra, og hvor jeg da naturligviis og ved hen til; thi jeg var ung, riig, og som sagt, Lieutenant, det vil sige, udtrykkeligen og patenteret til at ligge med Læberne ved Livskilden og drikke fort. Og seer I, frem af dette Paradiis snoede den huldе Susanna sig i mine Arme."

„Det lader sig forstaae! bemærkede Hofraaden: Du har dandset Dig Din Skat til." — „Dandset har jeg rigtignok med hende, svarte Obersten: men, det havde ikke gjort det; thi hendes betydelige magre Elskværdighed var ingen synderlig Magnet for mig, ligesaalidet som hendes Alder og Stolthed. Generalen, hendes Fader, førte vel et gandske passabelt Huus, og det var bekjendt, at Frøken Sanne medbragte den lykkelige Brudgom, foruden nogle yppig fremragende Skjæretænder, halvtredsindstyve tusinde Rigsdaler i rede Penge, men kun et meget besynderligt Tilfælde — —

„Ret saa! raabte Kapelmesteren: Vi veed det allerede. Bal, Champagner og Natten, de ere den skalkagtige Skjebnes bekjendte Ægteskabsprokuratorer." — „Ingenlunde! faldt Obersten ham i Ordet: det var det heller ikke. I maale ærlige, uskyldige Folk med Jeres kontrebande Alen." —

„Eja, det stakkels uskyldige Husarblod!" sagde Kapelmesteren leende.

„Men hvor kan man ogsaa være saa borneret? tog Commerceraaden Ordet: Har han ikke selv forraadt det. Mammonnet var det, det var de 50,000 Daler, og Handelen blev sluttet i Paradiset."

„I har truffen det! raabte Oberstén: Hvad en Kræmmer dog ikke veed! Han hører Græsset gro gjennem Pengehullet i hans Kramboddisk. Nei, kjære Ven! Venstre om! Det var det heller ikke."

„Naa, saa ryk da endeligen ud med det, raabte hele Selskabet: og dril os ikke længere. Hvad var det da, der bragte den Hulde i Eders Arme?"

„Dersom I ikke Alle tilhobe vare saa eenfoldige, svarte Oberstén: da havde I jo alt af Themaet, som bragte mig paa den fordømte Giftermaalshistorie, kunnet slutte Eder til, at I Alle ere paa en gal Vei. Det Londomsfulde, og mit Bramarbasmod at binde an dermed, det var det, som knyttede det søde Baand, og som hjalp mig til — en naadig Frue. Og da jeg nu desværre har sagt A, saa vil jeg ogsaa sige B, og fortælle Jer Historien, om det ogsaa kun var for at ængste og ærgre Jer med Kjedsommelighed, fordi I have bragt mig paa dette fatale Kapitel."

„Naa, vi ville taale, hvad vi have fortjent! raabte Alle med een Mund: Fortæl, Hr. Oberst!"

Denne tændte sin nystoppede Pibe, saae til Himlen, og begyndte styrket saaledes:

„Mit Aar paa Fæstningen var tilende. Hvorfor jeg maatte kukkelure der, det vide I, og I kjende jo den Harefod, som jeg huggede et Semikolon paa de fine Kinder, fordi han havde ytret, at en Jøde maatte regne sig det til en Ære, naar en høiadelig Christen forførte hans Datter. Denne Historie gjorde mig just ingen Skam, og Nød leed vi da heller ikke deroppe. Item er det en charmant Ting hos os, at vi, ligesom Nægle og Haar vedblive at voxe i Graven paa de Døde, bestandig blive ved at avancere, imens vi sidde paa Fæstningen. Saaledes var jeg da ogsaa kommet derop som Lieutenant, og kom ned som Ritmester. Den sidste Afskedsnat blev naturligviis ei sovet bort, men gjennemvaaget in dulci jubilo, og I kan troe mig, at den nybagte Ritmester gav en anstændig Valetsmaus, og at ved Afmarschen i den aarle Morgenstund, den ene Hælvte af de vakkre Kammerater laae under Bordet, men den anden med salig Triumph, efterat vi gjensidigen havde læsrevet os af hverandres Omfavnelser og med Champagne-Henrykkelsens Taarer endnu engang i fallende Toner havde tilsvoret hverandre evigt Venskab, ledsagede mig saa langt som muligt. — Det var en fugtig, kold Morgen, og det iisner endnu i mig, naar jeg tænker derpaa. Veiret, og det Gode vi havde nydt lidt formeget af, samt den hurtige Afvexling af Heden med den fugtige Novemberluft, foer mig rheumatisk gjennem Lemmerne, og jeg befandt mig snart meget ilde. Men, hvad var der at gjøre? Afsted maatte jeg, thi i Garnisonen ven-

redes jeg allerede med Velkommen. Jeg lod derfor kjøre til saa hurtigen som muligt, og haabede saaledes, næste Dag at være god betids paa behørigt Sted, hvor Eskadronschirurgen, ifald Modtagelsesmanuen ikke gjorde det, skulde bringe Naturen i Orden med Pilleæsken. Men der stod anderledes skrevet i Skjebnens Bog.

Henimod Aften rullede vi ind i X**, og der maatte holdes Natteqvarteer. Hos Generalen var jeg rigtignok bleven modtaget med aabne Arme, thi alt paa Fæstningen havde den venlige Fama bebudet mig, at den unge, rige Ritmester havde redet alle de øvrige Medbeilere til det gyldne Skind, ud af den huldsalige Susannes Hjertesridebane, og at de naadige Forældre heller ikke ugjerne havde seet dette; men det var netop Det, som skræmmede mig tilbage fra bemeldte Kjærlighedsgebeet, og desuden havde jeg maattet pynte og pudse mig særdeles, hvortil jeg ikke sporede den mindste Lyst, da jeg havde frygtelig Hovedpine, og jeg længtes efter Slaabrok og Tøfler, samt noget Varmt og efter Hvile. — Jeg kjørte altsaa hen til Paradiset. Men du min Himmel! der var alting oplyst og besat, thi Messetiden begyndte just. Verten trak paa Skuldrene og beklagede, at han end ikke mere kunde disponere over et Bagkammer, og at det var lige saadan fat i de øvrige Gjæstgiverster. Al min Beden, mine Løfter om dobbelt Skadesløsholdelse, og min Forsikkring, at det jo kun var mig om en Nat at gjøre, og at jeg imorgen ved Dagens Anbrud reiste videre, blev frugtesløs.

De, som vare indlogerede forud, gav ikke Skik paa deres Plads. Endnu imorges, tilføiede Verten: havde de to store Balsale ovenpaa staaet til min Tjeneste, men dem havde Italieneren nu faaet til sine Voxfigurer. Rigtignok stod i den ene endnu ledigt et lille Kabinet, som var kun skilt fra Salen ved et langt Gardinforhæng, eftersom det egentlig kun var en hemmelig Spillekrog, hvor jeg ofte havde hilset paa det grønne Bord, men der, i det gyselige Selskab, kunde jeg dog umuligen ville sove, om ogsaa Italieneren tillod det. — Hvorfor ikke? svarte jeg: Soldaten maa det være ligemeget, om hans Seng staaer i Kirkegaardens Beenhuus eller under Tag med levende Mennesker, naar det skal have sin Rigtighed med Soldaterskabet. Desuden bliver jeg nede hos Dem, indtil de Skuelystne derovppe have fjernet sig, seer paa Billard- og L'hombrespillerne, spiser til Aften ved Table d'hôte og varmer mig ved en Bolle Punsch. Charmant altsaa! Pharao-Kabinettet hos Deres Majestæter, Durchlauchtigheder, Excellencer, i Selskab med de nydeligste Qvinder Jorden nogensinde har seet! Spænd fra Baptist! Og De, Hr. Vert, bringer Tingen i Rigtighed med Italieneren."

Jeg traadte ind i de nedre Værelser, hvori der var et Liv og en Røre, som det kun i Messetiden pleier at være i store Hoteller om Aftenen. Vrimlen af de mangeslags Ansigter, de forskjellige Arter af Underholdning, bortjog min Hovedpine, og jeg befandt mig i mit Element, og saa vel, som om den hele feberfulde Novemberdag havde været

en Drøm. Signore Camucci fra Neapel, erfoer jeg, agtede at præsentere Publikum et stort Voxfigurkabinet og Konstgallerie, men først imorgen at give Billetter dertil, da han endnu arbeidede paa Tilberedelserne, dog stod det Enhver der vilde see det som det var, alt idag frit for at tage det i Øiesyn. — Imorgen var jeg der ikke længer; vilde jeg altsaa ogsaa see Herskaberne af Voxx, saa maatte jeg gjøre det endnu i Aften. Desuden burde jeg foredrage Hr. Camucci mit Ønske om Logis, og gjøre min Opvartning hos de fornemme og berømte Personer. Derfor gik jeg op, betalte min Entréebillet og traadte ind i den stærktoplyste Sal, hvori Voxfigurerne sadde og stode langs med Vægene, og i Midten i forskjellige Grupper. — Jeg havde seet meget af den Slags i mit Liv, men denne Samling var dog heel fortrinlig. Den egne Følelse, der uvilkaarligen griber Sjelen mellem saamange stive Menneskebilleder, der kun synes at mangle Sjel og Sprog for at leve, den kjende I, kjære Venner; og denne Følelse greb ogsaa mig. Den besynderlige Lugt, som fra en anden Verden, Belysningen, der her lod Gestalter og Aasyn træde i Naturens blomstrende Liv, hisset atter tilhyllede Andre med mystisk Dæmring og dunkle Skygger, Mængden af dem, der engang vare denne Klodes Guder eller med vældig Haand herskede over deres Samtidige, de stadselige, kostbare Dragter, de talrige Tilskueres sagte Trin, deres hemmelige Hvisken, som om de stode for Thronerne af disse Dødes levende Majestæt, eller i deres tilintetgjørende

Nærhed, der fordum qvalte det lydelige Ord, der nu syntes at være bange for at vække de Henfarne eller at forraade de Nysgjerriges Nærværelse, og saa paa den anden Side gjennem den bange Ærefrygt der roligt smilende Træk om Munden, der syntes at sige: I ere nu døde og borte, men vi leve og dømme Eder, thi Eders hævnende Arme naae ei over til os fra den Evighed, hvortil I ere gangne! Alt det gav ogsaa mig den gandske egne Kirkestemning, med hvilken vi andagtsfulde og sagte vandre mellem Forgængelighedens Mindesmærker og ældgamle Liigstene.

Her sad ved et Bord Ludvig den Sextende med sin skjønne Gemalinde, med Prindsesserne Elisabeth og Lamballe. Det muntre, yppige Liv, Høihedens Strøm, og Millionernes Applaus, der engang solede sig i deres Blikke som salige Mygsværme, var nu suset forbi; men ogsaa den Storm, som havde ødelagt al denne Majestæt, al denne Jubel, var tilende. Hist sadde Gustav og Ankarstrøm, der Henrik og Ravaillac, her Elisabeth og Maria Stuart, Lady Hamilton og Markise Eleonore Fonseka af Piementel, der lod den foragtelige Bolerske ophænge i den store Raa paa det nelsonske Admiralskib. Cromvell og Carl den Første, de Myrdede hos deres Mordere. Ogsaa disse Vulkaner vare udbrændte. Hist stode de keiserlige Epheme-rer Galba, Otto og Vitellius med stærkt markerede Romeransigter, bedske og modbydelige som Rhabarbar og forrødede som ægyptiske Mumier. Catharina og Frederik den Store, Abeansigtet Voltaire,

den sværmerske Rousseau, Taurieren Potemkin, Carl den Tolvte og Barbarossa, Abdul Hamed og Ganganelli sadde i fortrolig Samtale om eet Bord. Men Evighedens lufttomme Rum imellem dem slugte Lyden, og kun paa deres Miner saae man det endnu, at Faunen fra Fernay just nylig havde redet paa Bukkefoden, og Catharina talt om Seieren ved Tschesme. Gandske ene ligeoverfor hinanden saae, ligesom gjennem evig Adskillelses Taage, Abeillard og Heloise, paa hvis Kind den eensomme Vemodstaare perlede, paa hinanden. Ogsaa det var forbi, og i det Paraklet, der nu havde optaget dem i sine rolige Skygger, blødte intet Hjerte mere og intet Sjelesaar. Men i en Krog stode Banditer med blinkende Dolke og djævelsk Morderhaan. Ogsaa disse Lidenskabens Helvedsflammer havde Retfærdighedens Hjul længe dæmpet, Skjebnen grebet disse Slagtere, hurtigen og uforudseet som Borgerne i Pompeii, og de stode nu stivnede i den sidste Udaad, hvori Nemesis havde grebet dem. Saaledes laae Marat i sit Badekar, foran ham stod Charlotte Corday, ved Siden af hende Robespierre med krampagtigbævende Mund, og Hubert, den frække Gudsfornægter, den skjændige Carrier og to Elskende fra Nantes, der, sammenbundne til een Seng, skulde feire det republikanske Bryllup, det vil sige: druknes. Hist sad i yppig Ungdomsfylde den fortrylende Amme, der havde sjunget: Marlbrough s'en va-t-en guerre for den franske Ludvig. Her trykkede sig mod Muren smudsige Dervischer, hist omslyngede Bajaderer sig i den høieste Glands af for-

førende Lyst, og Alt var, som sagt, paa Sjelen og Talen nær, den livagtige Natur!

Signor Camucci havde som Konstner vundet min største Beundring, og jeg iilte med at søge ham op, og med de Høfligheder, jeg maatte sige ham for hans Konstværker, tillige at lægge ham mit Ønske om Natteqvarteer paa Hjertet. Det var en lille, gammel, galant Mandsling, og Keiser Galba ikke gulere i Ansigtet, men hans Ørnenæse bød Ærefrygt, og fra de dybt indsjunkne Øienhuler glødede to beegsorte Kul, der med gjennemborende Lyn traf naar og hvem han vilde. — Efterat jeg havde udtømt det hele Forraad af mine Lovtaler og nu var kommet til punctum puncti — Natteqvarteret i Kabinettet, som jeg i Forbigaaende havde hilst paa med ret venligt Blik som paa en gammel Bekjendt, syntes Signora Camucci at maale mig med ret prøvende Blikke, og svarte: „Afslaae Dem det, kan jeg ikke, min Herre. Jeg afstaaer Dem derfor Kabinettet for i Nat, men ikke gjerne, hvorom vi nærmere skal tales ved." — „Ikke gjerne? mumlede jeg for mig selv: Og hvorfor det? Kan det i mindste Maade skade ham og hans Figurer, at jeg sover i det ledige Rum?"

„Vær ikke bange, bedste Hr. Camucci, sagde jeg til ham, da vi havde spiist og sat os i Billardstuen ved et lille Bord til en Bolle Punsch, jeg havde indbuden ham til: jeg skal ikke komme Deres Herskaber for nær og forholde mig gandske stille og rolig." — „Det kan De ikke love!" svarte

han. — „O gandske vist! sagde jeg leende: Jeg længes efter Søvn, thi jeg mærker dog paa den Satans Jagen og Jisnen i Lemmerne, at den slemme Novemberdag ei vil blive uden Følger, og derfor — . „Just derfor, faldt Italieneren ham i Ordet: er det ikke for Dem, at sove deroppe." — „Men hvor ellers?" spurgte jeg. — „Hellere hernede! var hans Svar: Hellere paa Sophaen i Tobaksqvalm, hellere slet ikke! — De seer forundret paa mig, men læg Mærke til, Hr. Ritmester, jeg viser ikke blot Voxfigurer, men ogsaa et Konstkabinet." — „Nu vel! svarte jeg; Deres mesterlige Billeder ere vistnok saa langt forskjellige fra dem af det sædvanlige Slags, at de virkeligen ere Konstværker, men hvorfor skulde det hindre mig at sove roligen iblandt dem?" — „De forstaaer mig ikke, svarte Italieneren, og saae sig om med frygtsomt Blik: og jeg kan for Øieblikket her ikke tale tydeligere. Men imorgen ved denne Tid vilde Alt blive Dem klart, thi jeg er ikke færdig endnu med Tilberedelserne. Men behag De nu at tilbagekalde Dem den Følelse, som De betoges af, idet de traadte ind i Salen, og vandrede blandt mine Heltes stive Liig. Var De ikke alt dengang en Smule beklemt om Hjertet? Følte De Dem ikke alt dengang i Nærheden af et hemmelighedsfuldt Rige, som vi ofte ane, om vor stolte Philosophie end ei begriber det, men som alt Troen og vort Haab viser os som vist. Og nu behage De at betænke, hvad der alt sagteligen rørte sig i Dem, og det i talrigt Selskab af levende Mennesker; vil De

ikke vaagne langt uroligere i Midnattens Eensomhed, adskilt fra alt Levende? Vil ikke Frygt og Gysen — —

„Frygt? afbrød jeg ham: Hr. Camucci, hvor kan De tale til en Soldat om Frygt, og endnu Frygt for usle Voxbilleder! Tilgiv mig dette Udtryk, det gjelder ikke Deres mesterlige Arbeide, men kun Stoffet. Jeg er ingen kujonagtig Bramarbas, men jeg veed, hvad der er at frygte og ei at frygte, og naar selv Djævelen og hans Oldemoder ei vare istand til at indjage mig nogen upassende Gysen, saa haaber jeg, at Deres Ravaillac og Deres Banditer endnu mindre skulle gjøre det!"

„Det er muligt, svarte Italieneren fornærmet: men De befinder Dem, som De selv siger, ikke vel. Det lidende Legeme nedtrykker Aanden, og anderledes skuer Sjelens Øie gjennem rene Glas, end igjennem den farvede, anlobne Brille. Tiltro Deres Mod ikke formeget!" — „De fornærmer mig, Hr. Camucci, faldt jeg ham heftig i Talen: og maaler mine Følelser efter Deres." — „Mine Følelser, svarte Konstneren koldt: ere i dette Øieblik kun Medynk, kun Medlidenhed med Dem!" — „Hvordan, min Herre? skreg jeg opbragt: Kun den gamle Kjærlingephilosophie fortjener Medlidenhed!" — „Ei, ei!" sagde Italieneren langsomt, og reiste sig. Hans Øine lynede, og han forlod mig med de haanende Ord: „Saa ønsker jeg da Hr. Ritmesteren, at De maa sove ret behageligt og vaagne fornøiet!" — „Det har gode Veie, Hr.

Camucci!" raabte jeg til ham og besluttede, ham til Trods, gandske ene at møde det Eventyr, der syntes ham saa farligt, og nu ikke engang at have Baptist hos mig, som jeg først havde villet.

Da det derfor efter Klokken elleve var bleven stillere og gandske tomt deroppe, og min Seng var redt, bestilte jeg endnu kun Alting færdigt til i Morgentidlig, da jeg vilde reise Klokken sex, gav Værten en høflig Undskyldningsbillet til Generalen, og lod mig derpaa lyse op.

I Salen brændte kun en Lampe endnu, og kastede sin skjælvende Dæmring paa Figurerne, der herved fik et sælsomt Liv, idet de usikkre Skygger hist og her foer hen over dem. Synet greb mig, men, for at hærde mig og vise Husarbravour, gik jeg, efter at min Karl havde klædt mig af, sat Lysene paa det lille Bord ved Sengen, og sagt mig Godnat, med Forsæt ind igjen i Salen. — „Har Du virkelig nu glemt Dine forliebte Nykker?" sagde jeg og klappede Ninon de Lenclos's kolde Kinder, der syntes mig bløde som Fløiel. — „Er Du nu bleven rolig, svenske Bruushoved? tiltalte jeg Carl den Tolvte: siden den Tid de ved Frederikshald gave Dig den søvndysende Pille?" — „Hvorfor synger Du ikke mere? spurgte jeg den fortryllende Amme: Havde Du ikke Lyst til engang at ombytte denne Plads her blandt de Døde, mod den venligere blandt de Levende hist inde i Kabinettet?" og greb hendes Haand. Men med Rædsel, som jeg havde rørt ved en Zitteraal, foer jeg tilbage, thi under den kolde, bløde Hud følte jeg Pulsslag, og

i samme Øieblik traf mig Charlotte Cordays rullende Øie.

„Det var Arakken, der gjorde det!" afbrød Kapelmesteren Fortælleren. — „Eller det var et Phantasma af den opflammede Indbildningskraft!" sagde Digteren. — „Eller vor Hr. Broder laae alt i Sengen og drømte!" tilføiede Baronen.

Ingen af Delene! vedblev Obersten: Det var hverken Ruus, Indbildning eller Drøm, det var virkeligt, og Alt hvad der nu kommer, var ogsaa virkeligt: Samlende min hele Fatning, vendte jeg mig til Corday og tilraabte hende: „Morderske, hvad vil Du mig? Jeg er ikke Din Marat!" Derpaa greb jeg atter den fortryllende Ammes Haand og spurgte stammende: „Du kommer altsaa til mig, yndige Glut?" — Haanden bævede, og langsomt nikkede det skjønne Lokkehoved.

Hvo der nogensinde har prøvet det Indtryk, der griber Sjelen, naar Don Juan spørger Kommandantens Steenbillede: Vil I være min Gjæst? og Billedet nu siger det frygtelige Ja! han vil forstaae min Rædsel over dette spøgelseagtige, mig aldeles uforklarlige Nik. Hist i Operen veed Alle og Enhver, at det ikke er sandt, og endda løber Angstens kolde Sveed af Tilskuerne. Kunde man mindre tilgive mig min stivnende Skræk her, hvor Sandhed og Blændværk veiede op mod hinanden? Hvad hjalp mig nu mit heroiske Mod? Haanden havde, saa sandt Gud lever, virkeligen rørt sig, Hovedet nikket og Cordays Øie rullet. Jeg formaaede ikke at see derhen igjen, men sneg mig sagte-

ligen ind i mit Kabinet, og, uden at slukke Lysene, begrov jeg mig i Sengens Bølger.

Men Søvnen flyede mig, en gandske egen Dunkelhed, som jeg forgjeves anstrængede mig for at gjennemtrænge, hang for min Sjel. Feberkulde rystede mine Lemmer, og uvilkaarligen raabte en Stemme i mig: Nu kommer Ammen, nu kommer sandeligen Ammen! — Da slog det Tolv derude, og med Klokkeslaget opstod en huul Raslen inde i Salen. Jeg aabnede de lukte Øine, og mit Blod stivnede, thi — jeg saae nu virkelig Ammen, der trak Gardinet for mit Kabinet tilside, saae ind og sukkede: Marlbrough ne reviendra! I Salen blev det levende. Allons Enfans de la patrie! brummede de tre Revolutionsgeneraler i den dybeste Bas, og reiste sig fra deres Sæder. Marat væltede sig stønnende i sit Kar, Charlotte Corday stod op med den blinkende Dolk, og vaklede — henimod mit Leie! Jeg vilde skrige, men Forfærdelsen qvalte Lyden. Nu sang Ammen i skjærende Toner: „Marlbrough ne reviendra!“ —„Miron ton, ton, ton, Mirontaine!“ tonede det derude som fra tusinde gruelige Menneske-, Hunde- og Kattestemmer til infernalisk Janitskarmusik. Dervischerne dandsede lystigen omkring, men jeg rev i Fortvivlelsen, da Cordays dræbende Dolk kom mig gandske nær, min Sabel ud af Skeden, styrtede ud af Sengen, og gjennemborede Ammen, der sank ned med et frygteligt Skrig. Op fra Gulvet hvirvlede en flammende Ild, i Salen styrtede Alt imellem hinanden

og brølte: Morder! Morder! og jeg — flog imel-lem dem som den ødelæggende Død. —

Da jeg vaagnede paa mit Leie, straalte den lyse Morgen gjennem grønne Silkegardiner ind i et nydeligt Værelse. Ved min Seng sad Generalen, og bagved hans Stol stod — Susanna. „Hvor er jeg?" sukkede jeg mat, vilde reise mig, men sank tilbage i Puderne.

„Hos Deres Venner! svarte Generalen med rørt, deeltagende Stemme: Stille, stille, kjære Rit-mester! Faren er forbi, Gud skee Lov! Susanne, forudsagde Medicinalraaden ei gandske rigtig, at Bevidstheden atter vilde vise sig den niende Dag?"

„Gud! raabte jeg: ni Dage, uden Bevidsthed?" — Ja, faldt Generalen mig i Talen: ni Dage i en hidsig Febers Raseri. De er en Mand, hvor-for skulde jeg fortie Dem det." Og nu fortalte han mig lidt efter lidt i afmaalte Portioner saa-meget jeg kunde taale at høre af hvad der var fo-regaaet med mig. Jeg havde opægget Italieneren, som jeg alt har fortalt, havde ikke brydt mig no-get om hans Advarsler, hvisaarsag han vilde give den unge, martiale Hugaf en Lection, der ogsaa kom ham selv dyrt at staae, thi af adskillige Figu-rer havde han kun reddet Levningerne, og nogle prægtige Dragter vare blevne antændte af Gardi-nerne for mit Kabinet, der vare stukne i Brand af Lyset, som min Sabel havde slaaet ned. Til min Ulykke havde jeg ikke forstaaet hans markerede Yt-tring, at han ikke blot forevise Voxfigurer, men ogsaa et Konstkabinet. Og virkelig vare de fleste

af Figurerne meget fortræffelige Automater, der forunderligen kunde bevæge sig hver i sin Rolle, ja endog sukke, tale og synge. Men Konstneren var først den usalige Dag indtruffen i Paradiset, og det havde endnu ikke været ham muligt, at sætte Alt i behørig Orden. Derfor skulde der intet Automat vise sig den første Aften, men gjemmes til de følgende Dage, for dermed at overraske de studsende Tilskuere. Derfor kunde Camucci heller ikke forklare sig tydeligere for mig ved Punschebordet, thi vi vare omgivne af Tilhørere. Men, som jeg har sagt, den pirrede Lyst til at give mig en Lection, idet mindste at vise mig, hvad han havde meent, og at lade mig føle en blind Heroismes Galskab, bevægede ham til, hurtigen at optrække nogle Automater og stille dem paa den tolvte Time.

Selv havde han stillet sig paa Lur, for at springe til Hjelp, naar det blev fornødent. Som nu Fanden var løs, saa vare ogsaa Alle rigtigen ved Haanden, men — for silde, thi Ammen laae alt gjennemboret paa Gulvet og jeg uden Besindelse ved Siden af hende. Italienerens og hans Folks Raaben: „Mordio! Mordio!“ var den sidste Lyd, jeg hørte.

Min Forfatning blev strax meldt til Generalen, og jeg endnu samme Time bragt i hans Huus, hvor jeg ved den ømmeste Behandling blev helbredet. Susanne, det maa jeg sige til hendes Roes, havde jeg herved det meste at takke, saa jeg nu gjorde mig bittre Bebreidelser over den Kulde, jeg for havde viist hende, og snart gik for vidt i min Erkjendtlighedsfølelse. Den Udmærkelse, Generalen viste mig, Overbeviis-

ningen om at have fundet mit Livs Redning i dette Huus, de halvtredsindstyveretusinde Rigsdaler, et ubetænksomt Ord ved den brillante Fete, hvormed man feirede min Opkomst, alt det spændte mig i Hymens Aag, og syv Uger efter reiste den lykkalige Ritmester til sin Garnison med den huldsalige Ægtemage. Jeg mærkede rigtig nok snart, at jeg sukkede for den samme Plov, som vor Ven Socrates, men det var nu gjort. Saaledes vide I nu, hvorledes og paa hvad Maade jeg har Paradiset at takke for min Lykke."

„Du træder vistnok ikke mere dristigen i Kamp med det Gyselige!" udbrød derpaa Hofraaden leende. — „Saa maatte jeg være en Nar! svarte Obersten: Jeg har hentet mig Viisdom." — „Men den aabenbare Fjende skulde han dog ikke saa fortnyt vise Hælen!" meente Baronen. — „Og være en tapper Sanct Georg, tilføiede Kapelmesteren: imod den værste Lindorm, der gives paa Jorden!"

„Jeg forstaaer Eder, svarte Obersten: og — for Satan! Couragen er alt ofte faret op i mig, men —

„Men, afbrød Commerceraaden: blevet under Nathuen!" — „Og vil blive der, vedblev Amtsforvalteren: til Ranglemanden trækker den sidste Facitstreg under hans Livsregning."

„Gjør mig ikke gal! raabte Obersten: I slette Sjele, som selv ikke vide af at sige, hvad Mod er. Men Jer til Haan og mig selv til Fornøielse i Fremtiden, vil jeg nu vende Bladet om, og fra en Underkuet forvandle mig til en Underkuer. Jeg vil nu til en Afvexling være Herre i mit Huus, og vende det Laadne ud!"

„O vee! klagede Alle: O vee Dig, stakkels Susanne! Men vee ogsaa os, thi nu miste vi den trofasteste, lystigste Jobsbroder, vor ærede Senior! O Sorg, o Jammer!"

„Værer ikke bange! trøstede Obersten dem: aftørrer Eders Taarer, I Skjelmer! Er jeg end ingen Jobsbroder mere, saa bliver jeg dog Eders trofasteste Ven og Broder indtil Døden, og hæver mig til den Værdighed, der tilkommer mig som Mand. Sukke skal min naadige Drage under Ægtemandstyranniets Scepter, ei kny skal min Hjertenskjær, naar jeg siger: „Kone, gaae hen og gjør mig det!" Vil hun sove, skal hun vaage; vil hun til Bal, siger jeg til hende: „Spadseer ud i Kjøkkenet! Ja, mine Venner! hun skal sukke og klappre med Tænderne, logre for mig for at faae et venligt Smiil, paa sine Knæe skal hun — —

En Tjener traadte ind og meldte: „at den naadige Frue lod sige, Vægteren havde alt raabt henne ved Slagterens Hjørne, og om faa Minuter blev Porten lukket."

„Død og Djævlen! raabte Obersten forskrækket: det kommer ogsaa af den dumme Passiar!" sprang op, bankede sin Pibe ud og bød Godnat.

„Godnat, Jobsbroder! udbrød de Alle leende: Vi sees paa Fredagaften!" — „Det veed I Fanden ikke!" brummede Obersten, og iilte skjælvende bagefter Tjeneren, der lyste ham.

(C. Weisflog.)

Soiréen.

„Er Du endnu ikke færdig med Din Besætning?" spurgte Enkepræsidentinde Walldorf hendes eneste Datter Herminie, som arbeidede paa sin Balstads, og derover syntes at forglemme alt Andet. „Du arbeider jo ogsaa idag med særdeles Omhyggelighed og Flid, vedblev hun: men Du har ogsaa Ret; jeg troer at det idag er en afgjørende Dag for Dig!"

„Hvorledes mener De det, kjære Moder?" spurgte Herminie, ladende ligegyldig, uden at see op fra sit Arbeide. — „Et besynderligt Spørgsmaal, kjære Barn! Du har jo selv sagt mig, at den unge Horn vilde have erklæret sig for Dig i det sidste Selskab, hvis ikke den nysgjerrige Julie var kommen dertil. Og siger disse sindrige Blomster Dig Intet, som han sendte Dig imorges? Sørg derfor blot for, at Fuglen ikke smutter ud af Garnet idag." — „Ak Moder! meente Herminie: naar han kun ikke altid var saa sentimental! Naar min Vittighed og Lune fixerer ham, naar jeg troer min Forstand har henreven ham, saa træder han hen for mig, tager min Haand, seer mig saa fjoget omt ind i Øinene, og siger med en Tone, saa det er ynkeligt at høre: „Frøken Herminie! hvortil den evige Vittighed, som ikke kan virke velgjørende paa Deres Omgivelser? Jeg mener det saa godt med Dem!" Naar jeg da gjengjelder hans Haandtryk, naar jeg seer kjælent og smægtende paa ham,

saa betragter han mig medlidende, sukker og lader mig staae."

„Kjære Herminie! afbrød Moderen hendes Tale: alt ofte har jeg sagt Dig det, at Du altid selv fordærver Dit Spil med Din evige bidende Vittighed, som i Særdeleshed hos Horn, aldrig er velanbragt. Vi leve nu engang i en ulykkelig Tidsalder, hvori vore unge Herrer gandske har tabt den gamle Chevaleriets Aand hos Damerne. Med Menuetten er ogsaa Anstanden forsvunden. For forlangte vi meget af dem; nu forlanger de meget af os. Enten søger de dem nu kun en Kone for deres Forfængelighed; da maatte man forene alle Konstnertalenter i sig, for at tilfredsstille de Unøisomme; eller de søger Een for deres dybeste Sindsforfatning, af denne Classe er Horn, da skulle vore Følelser være saa gandske efter deres Sind, ligge saa dybt i os, at vi selv ikke mere er istand til at finde dem. Med eet Ord: de unge Mænd ere enten brutale eller sentimentale, og den skjønne Middelvei, som man fordum vandrede, hvor den omme beskedne Coridon ret godt vidste til rette Tid at ombytte sin Rolle, denne skjønne Tid er forsvunden. Nu maae vi have Talenter, eller maae synes at føle med dem, ellers blive vi sidende ved Siden af Haabet. Din Vittighed, min gode Datter, med hvilken Du gjerne gad glimre, tør kun være en Lokkepibe for at tæmme Fuglene. Ere de først bundne i vores Trylekreds, da maa den tie, ellers flyve de atter bort. Vittighed er en Slags Forstand, som altid udstrømmer med over-

veiende Kraft mod Andre, og hvilken Mand kan tilgive os et vittigt Indfald, som stiller hans Forstand lavere ved Siden af vores, eller vel endogsaa træffer ham selv? Desaarsag advarer jeg Dig! Vil Du ikke optages i de gamle Jomfruers Orden, saa spar Din Vittighed for Ægtestanden; da kan Du bonmottisere over Dig og Dine Forhold, for mig gjerne ogsaa over Din Mand, saameget Du vil; kun ikke nu, da Du maa være smidig og trænge Dig frem saa ubemærkt som muligt"

„Men, kjære Moder! evig at sidde der som en følsom Gjæsling og — sværme?" — „Eller evig at sidde der og haabe? Hvad behager Dig bedst?" — „Min gode Moder! Vittigheden er en Himmelgave; den springer, liig Minerva, ud af vores Hoved og Tungen formaaer ikke at nedsluge den: Indfaldet maa frem. Man maatte heller ikke have den mindste Forfængelighed, naar man kunne undertrykke de guddommelige Bonmots, og lade den prægtige Leilighed til at blive beundret, snige sig ubenyttet forbi."

„Naar bare Brudgommen ikke sniger sig bort derover! meente Moderen: See Herminie! jeg har i det halve Aar, mens den unge Horn har gaaet ud og ind hos os, sagt Dig det vel over hundrede Gange: Forandre Din Adfærd! Du samler en Kreds af Beundrere omkring Dig, men jeg seer ingen Tilbeder iblandt dem. Alle finde Dig skjøn, interessant, Alle dandse gjerne med Dig, Din Stol er omringet, man finder Din Vittighed træffende, Dit Lune kosteligt, med eet Ord: Dig høist elskværdig; men Ingen elsker Dig! Derfor endnu engang: Herminie! Jeg beder

Dig: agt paa Din Moders Lærdomme, der grunder sig paa Erfaring, og som det upartiske Blik, jeg nu kan kaste i Verden og Livet, foreskriver mig som det Klogeste. Vil Du tilkæmpe Dig Horns Haand, og vil Du ved ham nyde Rigdommens Behageligheder, saa hold op at satirisere, hold Dine Luner i Tomme; synes ligeover for ham, sørgmodig, ordknap, træk Dig tilbage fra de store Cirkler, desto oftere vil Du finde ham i de mindre. Vær bly i hans Nærværelse, og træd forlegen tilbage, naar han nærmer sig Dig; taler han hjertelig med Dig, saa svar ham i samme Tone, hellere noget dumt, aldrig noget vittigt. Sving Dig med ham i de høiere Sphærer, hvorhen hans Hverdagsflugt hurtig vil føre Dig. Det maa blive Dig let at spille denne Rolle, fordi den er monoton, og man ved dette Spil saa let lærer at skuffe og forglemme sig selv. Har Du da opnaaet et rørende Moment, da iagttag stin — ak, kunne jeg dog laane Dig mit Blik — om han nærmer sig Dig sky eller dristig. — Er han dristig, da træd tilbage med Værdighed, viis fornærmet Qvindelighed, krænket Stolthed, dog uden al Bitterhed, og snoe Dig da ind igjen til rette Tid. Men er han frygtsom og beskeden, da lad et afgjørende Coup føre Dig til Maalet. Synk, forstillende Dig selv ubevidst — i hans Arme, luk Dine Øine, forgaae af Salighed og Skamfuldhed ved hans Bryst, og bestorm derved hans Sandser og hans svage Hjerte tillige. — Jeg vil see om min Datter vil følge mig og erindre mine Lærdomme iaften hos den gamle Geheimeraadinde Krug. Du kjender alt i det et og tyvende Aar det Bittre ved det evig

skuffede Haab, som vi nu aarlig bare til Graven tilligemed Carnevalet, og har det endogsaa vedligeholdt sig spirende med Blomstringsverdenen, saa vil det dog sikkert igjen visne med den. Kun nogle Aar endnu, og Du kan da blot haabe af Lykken, hvad Du endnu er istand til selv at forskaffe Dig; og da frygter jeg, kjære Herminie, da bliver Din træffende Vittighed bidende, Dine spøgende Drillerier bliver udelicat Fjas, som vil bortkyse Alting fra Dig. Tiden har Vinger, grib den hurtig og benyt den viselig. Rosentiden er af saa kort Varighed; ak! og er først enkelte Blade faldne af, gjør Ingen sig mere den Ulejlighed at plukke dem."

„Du maler mig der et traurigt Billede, kjære Moder; dog haaber jeg min Aand vil ogsaa i den Epoke, som Du skildrer mig saa nær, endnu længe vedligeholde mig ungdommelig. Jeg vil gjøre mig al mulig Umage for iaften at spille min Rolle godt, overeensstemmende med Din Instrux, da jeg maa tilstaae, at den unge Mand virkelig interesserer mig, og han maaskee er den eneste Mand, som jeg hidtil, ikke allene for min egen Skyld, men ogsaa for hans Skyld, var god. Men jeg frygter min Rolle lykkes mig ikke."

„Hvorfor ikke? sagde Moderen: Jo kjærere Du har ham, desto lettere vil det blive Dig at spærme med ham. Han vil afhente os til Geheimeraadinden; jeg har ladet ham bede derom. Stød derfor Kuglerne allerede her, for at Du der kan skyde dem ud." — —

Frøken Corinna traadte ind i Værelset, Herminies Veninde, hvis man kan tillægge en saa egoistisk

Forbindelse dette hellige Navn. Flere Aar ældre, forstod hun ved Konst at opfriske de alt afblomstrede Roser. Forsængelig i høieste Grad, var hun hidende og bitter, og lykkeligviis kun een af de modbydelige Figurer, som i selskabelige Kredse aldrig spille en Hovedrolle, men dog ved deres onde Spil kunne fordærve den skjønneste Scene.

„Herminie! sagde hun leende ved Indtrædelsen: Iaften have vi en kostelig Spas ivente. I Forgaars er en Landsbyskjønhed, en vidtloftig Beslægtet af Geheimeraadinden, ankommen hos hende; hun vil iaften blive forestillet Selskabet. Hendes Fader, en riig Landmand i Sachsen, skal vel have anvendt mange Penge paa hendes Opdragelse, men dog bestandig holdt hende ude paa Landet, og saa er vel hans Penge bleven unyttig bortgivne. Den Gjæsling skal forresten see gandske lidelig ud, men tillige være saa frygtsom, at hun ikke vover at see iveiret med sine store dumme blaae Øine, naar man taler dristig til hende."

„Det maa blive en kostelig Aften, meente Herminie: vi ville gjøre alt Muligt, kjære Corinna, for ret at gjøre denne blaaøiede Kornengel latterlig. Alle vore Bekjendtere ville vi opfordre dertil; vi Residentsdamer ville trolig holde sammen, danne et inderligt Complot om denne Landnymphe og hverve alle Unge af Ton dertil."

„Vogt Eder! sagde Præsidentinden: Vore unge Mennesker ere Lækkermunde, som vel elsker hautgout, men ogsaa Forandring, og som ved Synet af en skjøn blomstrende Landsbypige, udraabende

det ulykkelige „toujours perdrix“ vel kunne forlade Eder. Enhver ny Blomst bliver omflagret af disse Sommerfugle; og Enhver, der maa lide af hans gruſomme Skjønnes Kulde, troer nu at kunne hævne ſig ved denne nye Phoenix.“

„Jeg, ſagde Herminie: jeg hverver beſtemt min ſmægtende blondlokkede Horn; han maa idag ſværge til min Fane.“ — „Det ſynes, ſvarte Moderen: ſom Du alt har glemt min Advarſel.“ — „Ak, kjære Moder! Var Du endnu i mine Aar, vilde Fornøielſen ogſaa være Dig kjærere end Moralen, Nydelſen kjærere end Haabet, og det Nærværende have mere Ynde for Dig end det Tilkommende. Der gives Glæder, ſom man ikke maa lade flyve ungdte forbi; paa deres Vinger hviler Tiden, den vender aldrig mere tilbage med dem.“ — „Det veed Gud!“ ſagde Moderen, ſagte ſukkende ved ſig ſelv.

Toilettet blev gjort, og tuſinde Planer udkaſtet af begge Pigerne, hvorved dog altid deres Maitre de Plaisir, Hr. Horns Samtykke var nødvendig. Endelig holdt den ſkjønne nye Vogn med de ſtolte Brune for Døren. Hr. Horn traadte ind, i høieſte Elegantz, og neppe havde han hilſet, for Herminie, ſom idag virkelig var meget ſkjøn, traadte hen til ham med ſagtmodig Venlighed, medens Corinna hentede Præſidentindens Shawl, og Denne ſelv ſøgte ſine Handſker i et andet Værelſe. — „Bedſte Horn! ſagde Herminie, ſkuende venlig til ham: Jeg har en Bøn til Dem, ſom De ikke tør afſlaae mig:

De maa iaften, idet mindste een Sag angaaende, være min Compagnon. Ikke sandt, satte hun venligt til: idag, netop idag afslaaer De mig ikke min Bøn?" — „Meget gjerne, hvis Forholdene tillade mig det, sagde Horn: dog siger jeg Dem forud, at min Tante har paalagt mig for denne Aften, at gjøre Honneurerne, og vedligeholde Munterheden i Selskabet. De føler selv, at saamegen Ære det ellers til enhver anden Tid vilde være mig, saa kan jeg dog ikke idag udelukkende slutte mig til Dem." — Herminie, erindrende de moderlige Lærdomme, slog Øinene ned og saae sørgmodig hen for sig.

„Vær ikke vred paa mig, min Frøken! sagde Horn og greb hendes Haand: De gjør mig Uret. Og hav dog den Godhed, lagde han til efter en Pause: at lade mig vide, hvorved jeg skulde være Deres Ridder. Er det til Deres Beskyttelse, da skal Intet afholde mig, og er det mig ellers i nogen anden Henseende muligt, staaer jeg sandelig ogsaa til Deres Befaling."

„Herminie, hævende sine Øine, betragtede ham venligt. „O, kjære Horn! sagde hun smigrende: De kan ret godt opfylde min Bøn, og dog leve for hele Selskabet. Jeg hørte just, at der er kommet en lille ubetydelig Landsbypige til Deres Tante; jeg har forenet mig med nogle Veninder om at gjække dette Pigebarn lidt. Staae De os bi, arrangeer De Legene saaledes, at det ikke mangler os paa Leilighed til at øve vores Vittighed. Blot til denne Bagatel være De iaften min. Jeg-

rigt giver jeg Dem fri idag, men ikke for de andre Dage." Et sagte Haandtryk erklærede disse Ord tydeligere.

„Hører jeg ret? sagde Horn, halv bestyrtset og halv leende: De mener Agathe Körner, som er kommen fra Sachsen i Besøg hos min Tante?" — „Ja! raabte Corinna, som igjen var traadt ind: rigtig! Agathe Körner hedder den Feedronning, som iaften skal forlyste os Alle." — „Kjender De da Pigen?" spurgte Horn forundret. — „Vi har endnu ikke seet hende!" svarte Herminie — „Da maa jeg bede om Tilgivelse, hvis jeg ikke kan være med af Partiet! sagde Horn: Selskabet er idag i min Tantes Huus, den Fremmede er Medlem af Familien og selv en Beslægtet af mig; og af Vertinden i Huset er jeg opfordret til at gjøre Honneurerne. For mig ville det altsaa være fuldkommen upassende at overtage en Rolle i deres Farce. Desuden raader jeg Dem til at være lidt forsigtig. Jeg har alt tidligere hørt af min Tante, at Pigen har Forstand og Dannelse; jeg troer næsten hun er for god, for skjøn for Deres Drillerier. Og, vendte han sig til Herminie: af Deres Hjerte havde jeg ikke ventet en saadan Bøn." — Han bød den indtrædende Moder Armen og førte dem i Vognen.

Selskabet var alt forsamlet, da de traadte ind. Geheimeraadinden førte Agathe ind i Salen og forestilte hende for Damerne som en Beslægtet. Agathe slog Øinene ned; en høi Rødme bedækkede hendes Kinder, da hun blev forestillet Herminie.

Hun neiede, sagde ikke et Ord og gik tilbage til sin Plads.

Ingen var nu mere beskjeftiget end Herminie og Corinna, for at udføre deres Plan. En af Corinnas's sjeldne Tilbedere, blev strax trukken med i Complottet, og maatte hjelpe at foranstalte Hverv-ningen. Hos Damerne fandt de let Gehør; kun Herrerne vare vanskelige at bevæge dertil. Det blonde Madonnahoved, de blide mørkeblaae Øine, den yndige Venlighed som straalte dem imøde fra Agathes Blik, den henrivende Nymphefikkelse, drog dem uimodstaaelig hen til hende, med hvem Horn syntes forsætlig at beskjeftige sig. Hermi-nie, af Moderen gjort opmærksom herpaa, var fær-dig at forgaae af Ærgrelse; men da snart derefter Horn satte sig hen til hende og forsikkrede hende: at han endnu aldrig havde seet hende saa skjøn, som idag; hendes Lune var allerkjæreste, og hun havde kun at befale over ham; han vilde ordne alle selskabelige Lege efter hendes Ønske, saa blev hun atter munter og bad ham foreslaae Musik.

Flygelet blev bragt i Orden. Herminie lod sig qvæle lidt af Horn førend hun, affecterende den Beskedne, satte sig til Instrumentet; dog efter at have grebet nogle Accorder, sprang hun hurtig op og gik til Agathe, som stod forventningsfuld bag hendes Stol. „Min Kjære! Dem tilkommer som Fremmed, denne Plads. Hav den Godhed! Syng De! Her er Schweitzerfamilien, Griselda, Jægerbruden, hvad De ønsker!" Hun tog den Rødmende ved Haanden og bød hende Stolen. —

„Jeg maa ret meget beklage, sagde Agathe, beskeden modstræbende: at jeg slet ikke synge noget af Betydenhed. Vi Piger fra Landet synge kun den kjære Naturs glade Smaasange og vove os ikke til Konsten." Hun traadte igjen tilbage, og sagde endelig til Herminie, med hvem flere af Selskabet havde forenet sig, et bestemt: „Jeg maa takke!"

Herminie sang nu med skjøn sonor Stemme; Agathe hørte til med inderlig Deeltagelse og sagde hende, da hun havde endt, meget Forbindtligt om hendes Talent. Da efter hende Ingen ville indtage Pladsen ved Klaveret, saa var den musikalske Underholdning alt tilende med denne ene Sang, og Legene begyndte. Man satte sig i Kreds, og Horn tog Plads imellem Herminie og Agathe, og var lige artig imod Begge.

Man foreslog nu den Leeg, hvori Enhver siger sin Nabo til Høire: For- og Tilnavn paa En af Fortidens berømte Mænd, eller og paa en levende Konstner eller Et af Selskabets Medlemmers Navn. Denne maa da charakteristisk betegne hiin Person ved ligesaa mange Ord som Navnet indeholder og som begynder med de samme Bogstaver. Da denne Leeg alt var gaaet flere gange rundt, hørte Horn, at Corinna, som sad paa den anden Side af Herminie, gav hende Navnet: „Agathe Körner." Hurtig vendte han sig til Agathe og gav hende: „Herminie Waldorff." Han stod derpaa op fra sit Sæde, under Foregivende af at ordne Indretningerne til de følgende Lege, sagde en Bekjendt ubemærkt noget i Øret, og forlod Salen.

Da nu Raben kom til Herminie, sagde hun, med et spodsk Blik til Agathe: „Allerkjæreste Kornengel!" — „Agathe Körner!" udraabte hurtig En af de Indviede. — „Truffet!" sagde Corinna; dog neppe havde hun endt sit „Truffet!" før Agathe sagde med den største Naturlighed: „Hjertelos Vittighed!" — Man saae paa hinanden, man vidste ikke om det var et Navns Betydning eller et Udbrud af Fortrædelighed. Dog Assessor Palm, den samme som Horn havde talt med, afbrød Stilheden, og sagde med høi Latter: „Herminie Waldorff." — „Truffet!" faldt Agathe ind, dog uden at hendes beskedne Nolighed forlod hende. — Alle loe; saagar Herminie. „Allerkjæreste Naiv!" sagde hun, vendende sig til Agathe, og Legen blev nu ikke længe fortsat.

Penne, Blæk, Blyant og Papiir blev nu skaffet frem, Bordene ordnet af Horn, for at Enhver kunne finde Plads til at bringe sin moisommelig frempressede Vittighed paa Papiret. Paa ethvert Blad blev nu En af de Medlegendes Navn skrevet, og Sedlerne fordeelte; nu gjorde man et Spørgsmaal til Den, hvis Navn stod paa Bladet. Sedlerne blev derpaa atter fordeelte og Spørgsmaalet besvaret i Dens Navn, som det betegnede. Navn og Spørgsmaal blev læst med, for at Vittigheden kunne have desfriere Spillerum.

Corinna, som besørgede Omdelingen, vidste at indrette det saaledes, at Herminie fik det med Agathes Navn betegnede. Dette undgik ikke Agathe; hun glædede sig desaarsag ikke lidet, da Horn, der

som det syntes, forsætlig besørgede Spørgsmaalenes Fordeling, rakte hende det med hendes Navn. Horn foredrog nu Selskabet denne Blanding af Taabelighed, Vid og glad Lune. Endelig læste han: „Agathe Körner."

De Sammensvorne saae forventningsfulde til hinanden, og Herminie skuede omkring sig med stolt Bevidsthed af sin Vittighed. Horn læste:

Traadte jeg som Seladon til Dig,
Hulde Daphnis! — skal vi vædde?
At til Tegn paa Elskov, Du i Glæde
Strax en Gaaseurt forærer mig?

Svaret lød saaledes:

Hvis som Seladon Du nærmer Dig,
Gjør jeg Korsets Tegn mig at bevare,
Og den Onde vil fra Dig bortfare,
Og aftryllet staaer Du da for mig.
Ei engang en Gaaseurt jeg giver Dig
Kommer Du som Seladon til mig;
Men med Venlighed, og uden Mismods Klage,
Gav jeg lettæ Vid for bittre Skjemt tilbage.

„Bravo! raabte en gammel Herre, der stod noget borte og hørte til: Bravo! og hvem der har forsvaret den Lille saa godt, fortjener min Tak."

„Idag forlader Lykken Dig! sagde Corinna til Herminie: Nymphen er finere end vi troede. Overlad nu mig Angrebet; hos Dig synes hun at være paa sin Post, men jeg angriber hende uformodet. Lad os lege Panteleeg; jeg har et kosteligt Indfald."

Den føielige Horn foreslog ogsaa strax, paa Herminies Opfordring, en Panteleeg. Kredsen blev sluttet paany. En af Herminies og Corinnas Veninder tog imod Panterne, som strømmede ind i Mængde, og snart fandt man, det var Tid at indløse dem. Corinna havde aftalt det saaledes med sin Veninde, at hun kun da skulle blive opfordret til at bestemme, hvad et Pant skulle gjøre, naar det var et fra Agathe. Da Denne altsaa raabte: „Corinna! Hvad skal det Pant gjøre, som jeg holder i min Haand?" svarte hun leende: Synge en Sang for os, godt eller slet, ligemeget. — „Frøken Agathe!" sagde Pantsamlerſken, og gav hende Pantet tilbage.

Agathe stod op, hentede fra det andet Kammer en Guitarre, og sang den yndige Arie af Precioſa med en saa fuldtonende melodisk Stemme, at hele Selskabet ei kunde undertrykke deres lydelige Bifald. Horn tog forbindtlig mod Guitarren og lagde den tilside. — „Usaarelig!" hviskede Herminie til Corinna. — „Hav Taalmodighed, svarte Denne: jeg faaer hende nok fat!"

„To Panter paa eengang har min uforsigtige Haand grebet! raabte nu Herminies Veninde, holdende et i hver Haand: Hvad skulle disse Panter gjøre, Corinna?" — „Det i høire Haand, svarte Corinna hurtig: skal sige Den, som tilhører det i Venstre, et Impromtu i Vers, og Denne svare paa samme Maade." — Pantet i Høire tilhørte Corinna; det i Venstre Agathe.

„En vanskelig Opgave, som jeg selv har givet mig!" meente Corinna, gik til Trimeauen, for hvilken der stod en Kurv Pariserblomster, tog en Kornblomst frem, traadte foran Agathe, hvis Barm prydedes af en blomstrende Rose, rakte hende Kornblomsten og sagde:

„Huldе Engel! Rosen mig behager,
Som Din skjønne Barm beskeden pryder;
En Cyane jeg for den Dig byder —
Skjøndt ei plukket paa en Hvedeager,
Passer den dog godt til Dine Lokkers Guld.
Lige, siger man, er Lige stedse huld."

Agathe tog Rosen af sit Bryst, traadte for Corinna, som igjen havde sat sig paa sin Plads, og rakte hende den, sigende følgende Ord til Rosen:

„Rose! end i Skjønheds Glands Du straaler,
Men omsonst med hende Du Dig maaler;
Seer Du ei, at hun Dig overgaaer?!
Mod det høie Rødt paa hendes Kinder,
Din den fine Rødme brat forsvinder,
Og Du blegner og tilbagestaaer."

Hun havde stærkt betonet det Sted: „Det høie Rødt paa hendes Kinder," og traadte nu beskeden, men med Værdighed, tilbage til sin Plads. Et almindeligt Stille paafulgte, kun et hemmeligt Smiil saae man paa alle Ansigter. Enhver syntes at unde det høie Rødt paa Frøken Corinna's Kinder denne Skose.

„Skal der da slet ikke dandses?" afbrød Præsidentinde Walldorff, som ved Siden af Fruen i Hu-

set havde seet paa Pantelegene, og netop mærkede, at Horn talte hemmelig med Agathe, det indtrufne Stilleⁱ: Jeg synes de skulle give Panterne uindløste tilbage."

„Det synes jeg ogsaa, sagde Assessor Palm, en af Herminies fordums Courmagere, til Denne: thi som det synes, min Frøken, er De idag altfor lykkelig. De faaer de Panter, som De uddeler, dobbelt igjen, og jeg kjender Deres beskedne Uegennyttighed, som kun gjerne uddeler og ikke gjerne modtager!"

„Det glæder mig, Hr. Assessor! sagde Herminie i høieste Fortrædelighed: At De endnu erindrer Dem det. De har Ret, at der er mig Intet modbydeligere, end naar man vil paatrænge mig Noget, jeg ikke skjøtter om." — „Ifærdeleshed Vid!" meente Palm. — „Eller en byrdefuld Kjærlighed!" svarte Herminie. — „Ja min Frøken! udbrød Palm med høi Latter: den faaer De visinok ikke dobbelt tilbage idag. Men Kjærlighed er ogsaa et Pant, over hvilket Frøken Corinna har Intet at sige, thi hun bærer den jo tilfals paa sine Kinder, og man veed jo, hvor gjerne hun tilbyder den, men der vil Ingen slaae til."

„Maae jeg have den Ære, at dandse denne Valts med Dem!" spurgte nu Horn, trædende hen til Herminie. — „Jeg takker Dem! svarte hun spodsk og fortrædelig: Jeg overlader Dem gjerne til Deres naive Bondepige, der synes at fængsle Dem, idet mindste for idag." — „Herminie! sagde Horn alvorlig: De er uretfærdig!" — „Uretfær-

dig er jeg ikke, men grusom var jeg, hvis jeg forstyrrede Dem, endogsaa blot et Øieblik, i Deres Idyldromme!"

Hun vendte sig om og lod ham staae. Smilende nærmede Palm sig hende igjen. „Den forønskte Fremtid støder De fra Dem; tor Forbigangenheden nærme sig til Dem." — De er mig som det Nærværende ligesaa uudstaaelig som Fremtiden og som alt Paatrængende!" sagde den Opirrede. — „Da viser De idag liden Egenkjærlighed, min Frøken, naar det Paatrængende er uudstaaelig."

„Hr. Assessor! afbrød Præsidentinden Samtalen: vil De da slet ikke danse iaften?" — „Jeg har alt hentet mig en Kurv hos Frøken Herminie; det synes som Frøkenen ikke gjerne beholder denne Artikel længe for sig selv, desaarsag deler hun dem saa rundeligen ud."

„Du følger mine Formaninger meget slet! sagde Præsidentinden til sin Datter, da de stode allene: Du vil endnu fordærve Alt. Gjør hurtig Dine Daarligheder gode igjen; gjør et Spøg af det Hele; kom! opfordre ham selv til Valtsen." — Men det var for silde; Horn fløi alt fvævende omkring med Agathe i sine Arme.

„Ogsaa danse godt maa den Gaas, for at ærgre mig!" sagde Herminie til Corinna, som maatte give Moderen ret i, at de idag gandske havde forfeilet deres Maal, og at Herminie desuden aldeles havde tabt sin Rolle. Hun raadte ogsaa til at dreie af itide, og, det koste hvad det ville, at forhindre at Horn ikke dandsede Cotillon

med Agathe. Neppe var Valtsen endt, saa traadte Herminie venlig hen til Horn. — „Troe ikke, kjære Horn! sagde hun til ham med den meest studeerte Utvungenhed: at jeg saa gandske uegennyttig forskaffede Dem den Fornøielse at valtse med denne allerkjæreste blaaøiede Pige. Kun for nu at kunne dandse Cotillon med Dem, renonceerte jeg paa Valtsen, og ikke sandt, kjære Ven! De arrangerer en Cotillon, hvorved De vistnok vil savne Deres forrige gode Dandserinde." — „Med megen Fornøielse, sagde den altid beredvillige Horn i godmodigste Tone: og naar man har den Fornøielse at dandse med Dem, min kjære Herminie, savner man vist Intet."

Cotillonen begyndte. Horn var udmærket artig mod Herminie, der havde foretaget sig at gjøre godt igjen, hvad hendes Vittighed og Hefrighed maaskee kunne have fordærvet. Hun var meget hjertelig imod hendes Dandser, talte selv med Deeltagelse om Agathe, roste hendes Lokkers Fylde, hendes Nymphevext, hendes blomstrende Farve, og ifærdeleshed det skjønne, talende, mørkeblaae Øie, og gjorde derved den gode Horn, som desuden syntes at være meget følsom idag, gandske tillidsfuld. Endelig, efter at han i en lang Pause, som Cotillon saa hyppig medfører, havde talt ret inderligt med hende, og Herminie, halvt drillende, halvt spøgende, sagde til ham: „Men hvorfor er De med Deres dybe Følelse saadan en Sommerfugl; hvorfor bestemmer De Dem ikke, kjære Horn, men sværmer altid fra Blomst til Blomst?" greb han

hendes Haand og glemmende sig, Selskabet og Alt, trykkede han den til sit Hjerte og sagde i den inderligste Tone: „Jeg er bestemt, fast bestemt, kjære Herminie! i denne Dag — "

En næsviis Herre bukkede i dette Øieblik for Herminie, hentede hende til Touren og gav Horn Tid til Betænkning og Herminie Aarsag til at forbande Dandseren; thi det vilde ikke lykkes hende i det øvrige af Cotillonen at komme til den forrige Samtale igjen. Cotillonen blev nu snart endt, og den lykkelige Moder underrettet af Herminie om alle de paany opblomstrede Forhaabninger, som nu besluttede, at lade Hovedminen springe.

Den trykkende Hede i det snevre Lokale havde snart dæmpet Dandselysten, og Charader, de evige Charader med og uden Tableauer bleve fremsøgte. Præsidentinden, en fortræffelig Mesterinde i ubemærket at ordne Alt efter sine Ønsker, havde vidst at indrette det saa snildt, at Fruen i Huset hemmelig bad Horn at fremstille Ordet „Brudekrands" som Charade.

Man forandrede, Damerne til Behag, den sædvanlige Orden, og fremstillede den sidste Stavelse først. En Mængde unge Piger sadde i en Kreds og bandt en Blomsterguirlande, som de dannede til en Krands. Derefter fremstillede Scenen af Jægerbruden det Hele, dog med Udeladelse af Liigkrandsen. Herminie gav Agathes Rolle, og Agathe sang Folkesangen, hvorved de øvrige Piger sang Choret. Tilsidst blev den første Stavelse fremstillet som Tableau, hvori Herminie, smykket som Brud

stod for Alteret med Horn og efter katholsk Ritus, for at gjøre det Hele end mere imponerende, bleve viede. Herminie var fortryllende skjøn, og forduftede selv Agathe, som tilligemed de Andre stode grupperede omkring Alteret.

„Myrthekrandsen klæder Dem beundringsværdig skjønt! sagde Horn, da de vare allene i Værelset, og Herminie flettede Krandsen udaf sine Haar: Det vilde være en af mit Livs lykkeligste Dage, naar jeg kunde see Dem saaledes smykket for Alteret." — Herminie, overrasket, saae forbauset paa ham. — „Tvivler De om min Deeltagelse, gode Herminie? Ak, jeg veed alt for godt, vedblev han og greb fortrolig hendes Haand: den Vittighed, der saa ofte strømmer bitter fra Deres skjønne Læber, har ikke sin Kilde i Deres gode Hjerte. Tidernes Tone, Deres Forfængelighed, bliv ikke vred, kjære Herminie! Deres Forfængelighed fører Dem paa Afveie, hvor Deres Charakteer bliver saamangen brav Mand tvetydig. Jeg mener det saa godt med Dem — jeg ønsker Dem idel Lykke. Derfor miskjend mig ikke; vær overbeviist om: mine Ord kommer fra et deeltagende, Dem elskende Hjerte!"

Herminie dybt greben, saae ham omt med inderlig Rørelse i Øiet, hendes Haand zittrede i hans og hendes Rosenlæber smiilte ham venligt indbydende imøde. — „Jeg kjender et Hjerte, blev Horn ved, og lagde den anden Haand omt paa hendes Skulder: som vilde føle sig salig i Deres Besiddelse, yndige Herminie! et Hjerte, som ikke længer kan skjule de Følelser, der gjennembæver det, og

som, kunne det kun ane, at Deres var istand til Gjenkjærlighed, fri og aaben ville tilbyde sig, forglemmende alt det Forbigangne!" — „Det tør, kan vente Gjenkjærlighed!" udraabte Herminie, og støttede det blonde Hoved omt til hans Bryst.

„Om Forladelse! sagde Agathe, der stod foran dem og glødede som en Purpurrose: Tilgivelse, hvis jeg forstyrrer. Tante søger Dem, kjære Fætter!" — Horn kysſede smilende den glødende Agathes Haand, og ilte ind i Salen. — Med triumpherende Blikke saae Herminie ned paa den Beskedne, og med et: „Kom De, mit Barn!" gik hun tilbage med hende i Salen.

Selv den meest Uvedkommende i Selskabet maatte det blive klart, at noget Vigtigt var foreſaldet; thi de mange Grupper, som dannede sig i Salen og havde hemmelig at forhandle med hinanden, viste det tydeligt. Her stod den unge rige Horn, ved Siden af den velhavende Assessor Palm, og syntes at svæve i høiere Sphærer. Der sad Præsidentinde Waldorff og lyttede med inderlig Glæde til ethvert Ord fra hendes livligt fortællende Datter. Hist stod Geheimeraadinde Krug med Agathe i den yderste Ende af Salen og hørte omt smilende paa Agathes alvorlige betydningsfulde Ord. Frøken Corinna hoppede som en Skade fra en Nysgjerrig til en Anden og lettede Hemmelighedens Slør, her mere, hist mindre. Men de Yngres og Uvedkommendes Kreds skjændte paa disse Grupper, som forstyrrede den almindelige Glæde. Endelig vinkede Fruen i Huset af Horn, sagde ham

nogle Ord i Øret, traadte til Herminie og bad hende om Myrthekrandsen, som hun ved Charaden havde flettet i sit Haar.

„Jeg behøver den endnu idag til en alvorlig Betydning, mit kjære Barn, og, satte hun til i en egen Tone: som heller ikke vil være Dem ligegyldig." — Anende bragte Herminie Haabets Krands. Geheimeraadinden bad nu Selskabet sætte sig i en Kreds og Hr. Horn at forlade Værelset.

„Enhver i Selskabet vælge sig et Hovedord, sagde hun, Hr. Horn maa da gjøre en Historie af disse Ord, som bliver sagt ham efter Raden. Jeg haaber af hans Talenter, at han giver os noget Interessant, eller dog idet mindste fremstiller Point piquante."

Cirkelen dannede sig. Assessor Palm sad i Midten af Kredsen, med Herminie ved venstre og Agathe ved høire Side. Ordene vare valgte og Horn traadte ind, bukkede sig og spurgte Geheimeraadinden, hvilket Sujet han skulde tage til sin Fortælling?

„Deres Hjertes Historie; dog kun denne Dags Historie, satte hun smilende til: thi hvis De vilde opdage os Alt, hvad der sandsynligviis længe har været indsluttet deri, saa maatte vi maaskee see Morgensolen staae op her." — „En vanskelig Opgave?" raabte Alle.

Forventningen farvede Herminies Kinder med en høi Rødme, hendes Hjerte bankede. Palm, der sad imellem hende og Agathe, syntes at dele sin Naboerskes spændte Følelser.

De givne Ord, som blev sagt Horn efter Rad, vare: Nattevægter, Venus, Kosteskaft, Ynde, Tryllestav, Jægerbrud, Jammerskrig, Kruushoved, Sneebold, Sylphide, Faarehoved, Minister, Bedrag.

Han traadte ind i Kredsen og begyndte: „Jeg laae imorges i søde Drømme paa mit Leie. De yndige Søstre: Haab, Kjærlighed og Troe omsvævede mig og førte mig sagte fra Drømmenes Rige tilbage til Virkeligheden. Da hørte jeg Nattevægterens hvinende Pibe. Mismodig over at see mig forsat fra hiin skjønne Verden til denne sublinariske, rev jeg mig rask løs af Morpheus Arme og traadte til Vinduet, skuende ud i den dunkle Nat. De sidste Stjerner svandt, den glødende Venus blegnede for Helios Straaler, og med disse vendte den huldе Sandhed, denne Dags glade Forventninger, skjønnere end alle Drømme og alle Idealer, tilbage for min Aand. — Saa er Du da kommen, yndige Aurora, som mit glødende Hjertes Længsel saa gjerne havde lokket alt tidligere frem af Thetis Skjød! Saa er Du da endelig kommen, Du længe forønskede Dag, som skal tilbageføre alle forsvundne Ønsker, forenet i et eneste. Saa er Du endelig — endelig der! udraabte jeg, traadte tilbage fra Vinduet og udstrakte mine Arme længselfuldt efter hendes Billede. — „Aa, alt længe!" snøvlede min gamle Barbara, som feiede Stuen bagved mig, mig skrigende imøde, og syntes med sit Kosteskaft at ville afværge min ømme Om-

favnelse. „Du kjære Gud! Hvad tænker De paa?" blev hun ved med al den Ynde, som hendes tandløse Mund formaaede at lægge i sine spidse Rynker. — Jeg loe høit over den Gamles Feiltagelse, og skjøndt jeg havde hilset Morgensolen med saa inderlig Følelse, var dog nu alt Poetisk bortvisket af mit Hjerte med denne Hexes Tryllestav, og jeg afryllet. — Jeg klædte mig paa. For tidligt at gaae did, hvorhen mit Hjerte drog mig, vandrede jeg planløs omkring paa de eensomme Gader og følger de blide Toner fra Hornene, som svæve forbi mig og lede mig til et Corps Hoboister, der blæse det herlige Jægerchor af Jægerbruden. Nedsjunken i søde Drømme, i Nydelsen af den herlige Musik, snubler jeg pludseligt over et Rosentræe, som en Blomsterhandlerske havde skudt frem af hendes smilende Foraarsbørns Række. Et høit Jammerskrig vakte mig af mine Drømme; en hæslig gammel Kone greb mig i mit Kjoleskjød. „Gamle! sagde jeg eftergivende og tog min Pung op: hvormeget vil Du have for Rosentræet?" — „To Daler var det værd imellem Brødre! svarte mig den Gamle: En krumshoved Brudgom gav mig igaar tre Daler for et, hvorpaa der var trehundrede Knopper, og paa denne var der jo næsten lige saamange. Det var en vakker ung Herre! Da jeg ved Afhentningen sagde: Kjære lille Krumshoved! Himlen skjenke Dem ligesaa mange Velsignelser som Knopper! gav han mig endnu to Mark ikjøbet!" — „Dem skal Du ogsaa faae af mig, sagde jeg: hvis Du vil besvare

mig et Spørgsmaal, uden at blive vred derfor?" — „Ret gjerne, min kjæreste lille Herre!" svarede den Gamle: saa mange som De vil!" — „Siig mig, begyndte jeg da: hvor kommer det sig, at Du gamle tandløse Kjærling staaer ved Siden af disse smilende, friske og duftende Blomster og byder dem tilsals? Blomsterfælgerske burde kun være yndige, friske Piger, som bære Centifolien paa Kinderne, Sneebolden paa Barmen og Lillien paa Panden; hvis Aande lignede Dine Hyacinthers og Dine Resedaers Duft, og fra hvis Øine en Forglemmigei straalte os imøde. Jeg vædder: de vilde fælge tigange saameget som Du." — „Jo, det var det rette! svarede den Gamle: Intet vilde de fælge. Min smukke Datter bragte hver Aften Blomsterne hjem igjen, kun Lillien var solgt, Roserne maatte visne, og Forglemmigeien — ak Gud forbarme sig — den blomstrede vistnok længe, og det stakkels Barn vil ikke saasnart glemme den Handel. Nei, kjære Herre! det var en daarlig Spekulation!" — Hun søgte Skaarene af den sønderslagne Potte sammen, pakkede Rosentræet med sine hundrede Knopper, saa godt det lod sig gjøre, i frisk Jord, og jeg gik min Vei, haabende at Drømmen, af hvilken den gamle Sibylle saa hvinende havde vækket mig, skulde atter omsvæve mig. Dog snart vendte jeg tilbage, kjøbte hos min Blomster-Sylphide, en underskjøn Sneebold, en yppig Centifolie, en Potte duftende Violer og en azurblaae Hyacinth; min Tjener fik Anviisning til at lægge dem som en sindrig Foræring for hendes Fødder. — „Men hvor skal jeg da egentlig bringe Blomsterne

hen?" spurgte det dumme Menneske. — „Hvorhen! hvorhen! overfoer jeg ham: Faarehoved! til hende! hvorhen ellers?" — „Der gives mange hende!" sagde han brummende, og gik bort med Blomsterne. — Min Johan, som hurtigere end jeg kunde haabe, — Elskov meddeler stedse sine Sendebud Vinger — vendte tilbage, bragte mig den skjønneste, sødeste Tak, fra den skjønneste Mund, fra de sødeste Læber; han kunde ikke noksom skildre mig den Glæde, som mine Blomster havde voldt den Hulde. Hans Fortælling, saa simpel den end var, satte mig dog i den sødeste Henrykkelse; jeg kastede mig paa min Sopha, lukkede Øinene, drømte med vaagen Aand, og bortdrømte næsten den Tid, da jeg skulle være tilstede ved Ministerens Taffel. Jeg klæder mig hurtig paa, kaster mig i Vognen, og kommer netop tidsnok til at kjede mig i fire qvalfulde Timer. — Da jeg igjen sidder i Vognen og seer at Klokken alt er sex, fatter jeg Mod, iler, trods det Forbud, som først Soiréen skulle løse, hen til den Elskede, og haaber at naae Tilgivelse ved min Snebold, min Centifolie og mine Violer, men finder ikke disse hulde Foraarsbørn. Ingen Perrin, ingen Trufaldin havde Kjærlighedens Haand rækket hende. Jeg iler fortvivlet bort og finder paa et andet Sted de Duftende, beskyttet af Venskabets Haand, i Vinduet i fortrolig Forening. Jeg træder nu, vindende mig gjennem evige Bedrag og Drømme, ind i denne yndige Forsamling, hvor jeg trolig gjenfinder denne Dags Begivenheder og de mig givne Hovedord, som ledte dem. — „Nattevægteren vederqvæger netop vores Øre med sin blide Pi-

colossoite; her — vendende sig til Herminie — Venus, skjønnere end Praxiteles dannede hende. Charaden: Hexedands, gav os for Kosteskaftet til Ridekleppert. For at finde Ynde, behøves kun et Blik i denne Kreds, som Muser og Gratier danner; og hvem af os Mænd fandt ikke allerede i Dag i et himmelsk Dies Blik den Tryllestav, som mægtig berørte ham. Frøken Agathe førte mig den yndige Jægerbrud, ved Jomfrukrandsens Sang endnu yndigere tilbage, og selv den lille Sophies Jammerskrig undgik ikke mit Øre, da en Kop Thee blev valtset hende ud af Haanden. Her, min Ven Palm! det bruunlokkede Kruushoved, hvis Blik vel synes kun at hænge ved een Rosenknop, indtager villig Moerlillens kruushaarede Brudgoms Plads — og Sneebolden — vilde jeg opsøge den, vilde ethvert nedsænket Blik hurtig møde samme. I Cotillonen har vi ikke der seet Sylphider svæve for vort Blik, og Faarehovedet i høistegen Person præsentere Theen? og falder det mig endogsaa vanskeligt at finde Ministeren her, saa skal denne feilende Punkt dog ikke forstyrre det Hele i mit Malerie, som endnu ogsaa mangler Bedraget, og det vilde jeg ikke for alt i Verden finde her. — Nu bliver mig kun, for at slutte mit Hjertes Bekjendelse, kun tre Ord tilbage. Frøken Herminie, kruushaarede Palm, og De, Agathe, sig mig Deres paa eengang, for at jeg hurtig kan ende og naae til det forønskede Maal."

„Troe!" sagde Agathe alvorlig. — „Kjærlighed!" stammede Palm. — „Haab!" læspede Herminie.

„Altsaa, I huldе Tre, som alt, førend Aurora aabnede de gyldne Porte, venlig omsvævede mig og førte mig denne salige Dag imøde, I ledsager mig ogsaa om Aftenen til Maalet? Værer mig velkomne, værer hilsede!"

„Maatte Haabet, vedblev han, vendende sig til Herminie og Palm: venlig omsvæve Dem ved Kjærlighedens Haand; Venskabet aander dette Ønske, disse Følelser fra mit tro Hjerte, som Troen fylder med den faste Vished. — Her modtog han af Geheimeraadindens Haand Myrthekrandsen og flettede den i Agathes Haar — at denne Krands, bunden om hendes Lokker, danner for mig Kjærlighedens og Haabets Krands; og at Agathe Körner, min forlovede Brud, deler med mig det Haab, at de Alle ret hjertelig vil tage Deel i vores Lykke." Han trykkede den Huldtrømmende til sit Bryst, og Alle ilte hen til Lykønskning.

Palm stod ved Vinduet ved Siden af Herminie. Hun borttorrede en Taare. Han greb hendes Haand og sagde alvorlig: „Jeg kjender de Følelser, som nu bevæger Dem, jeg fordømmer dem ikke — jeg glæder mig over denne Taare. Tiden vil lindre Deres Smerte, og vise Dem mit Hjerte, som ved alle Deres smaae Vildfarelser, trofast slog for Dem."

Den Blondlokkede og Krushovedet feirede paa een Dag deres Bryllupsfest; den Ene ved Troens Haand, den Anden ved Haabets, traadte de for Alteret.

(A. v. Tromlitz.)

Naturligt Hexerie.

I en liden fransk By ved den tydske Grændse levede i forrige Aarhundrede en Læge, ved Navn Pontac, der ikke blot i Byen selv, men ogsaa i ti Miles Omkreds gjaldt for den største Hexemester. Uden Tvivl var det hans forfærdelige Paryk, der havde bragt ham i dette Ry: upuddret ombølgede den, lig en Uveirssky, hans Hoved i kulsorte Krusedøller. Dernæst havde han et Par lange, sorte Bryn, som han aldrig kunde bevæge, uden at Børn og Piger løbe langt af Veien for ham; endelig havde han ogsaa en sort Pudel, der kunde saamange Konstistykker, at endogsaa Byens oplyste Borgere havde den mistænkt for Trolddom.

Den sælsomme Mand, der af gode Grunde levede ugift, besøgte sine Patienter, samlede Urter, læste Folianter og foresten gav hele Verden en god Dag, heed derfor almindeligviis: Hexemesteren. Vel vidste han det, men havde Intet derimod. Thi alle Folk havde desaarsag større Tro til ham end til Præsten selv, og hans Kjøkken og Kjelder stod sig vel derved. Følgende Tildragelse hørte imidlertid til hans bedste Hexerier:

Alt en Tidlang havde man vidst i Byen, at den unge Jory, kongelig Oppebørselsbetjent i Districtet, havde oppebaaret den rige Viinhandler Lapalme's smukke Datters Kjærlighedstilstaaelse, dog ikke for kongelig, men for egen Regning. Faderen havde heller Intet derimod, thi Jory var en

smuk Mand, og næst ham selv, den Rigeste i Byen. Mellem os sagt, Annette — saa hedte Pigen — elskede Jory af gandske Sjel og af gandske Sind, som sig hør og bør, og Jory var dødelig, eller, som det nu hedder, rasende forelsket i hende. Otte Dage før Trolovelsen tildrog sig følgende:

Der var Bal i Byen. En ung Oberst slap hende ikke af Armene den hele Aften. Hans Uniform var glimrende, og sligt stikker, som man veed, en ung Pige i Øinene. Men Jory, rasende af Vrede, svor, aldrig at ville see Annette mere. Men hvert Øieblik brød han Eden og skelede bestandig efter hende, og da hun endelig blev borte for ham, løb han som et galt Menneske og søgte efter hende. Han styrtede ind i et Sideværelse og fandt hende, med Obersten paa Knæe foran sig. Fortvivlende lilte han hjem, kastede Klæderne og sprang med begge Been — i Seng. Næste Morgen ophævede han Forlovelsen skriftlig, og strax om Eftermiddagen begyndte han at gjøre Cour til Mairens Datter, der vel ikke var deilig, men dog et gandske taaleligt Huuskors. — Annette var utrøstelig og fik Feber. Faderen sendte Bud efter Dr. Pontac. Strax mærkede han hvad Pigen feilede. Smilende rystede den gamle Hexemester paa Hovedet og forskrev et tempererende Pulver. Jory og Annette vare ham Begge kjære. Pulveret kunde vel temperere Blodet, men ikke Kjærligheden; for den har ingen Doctor Medicin. Annette blev sygere og Doctor Pontac atter hentet. „Hr. Lapalme! sagde han til hendes Fader: Med Medicin

udretter jeg Intet. Deres Datter staaer Fare for at miste Livet eller Forstanden, men De maa ikke undres over mine Foranstaltninger." Derpaa talte han med Annette under fire Øine og lovede hende, Jory skulde angergiven vende tilbage til hende, naar hun nøiagtigen vilde følge hans Forskrift. Hun blev rød som et dryppende Blod. Hvad lover ikke en elskende Pige gjerne for saadan Priis?

Han bød, hun maatte i sex Dage ikke tale med noget Mandfolk, og togange om Dagen skulde hun gaae paa Torvet, kjøbe Rosmariner, bære dem hen paa Kirkegaarden og plante dem paa de Dødes Grave. „De begribet vel, sagde han: at Jory's Utroskab kommer af, at et eller andet Skarnsmenneske har forhexet ham. Kun ved at følge min Forskrift kan De løse denne Troldom. Syvende Dagen kommer Jory til Dem, men først, naar han i tre Timer har knælet for Dem, maa De benaade ham."

Og det skete saa. Lapalme og hans hele Huus græd og jamrende, thi de holdt Annette for vanvittig. Faderen lovede at fylde Doctorens Kjelder med Champagner, hvis han frelste hende. Den gamle Hexemester smilte. Annette har mistet Forstanden af Kjærlighed! sagde den hele By. — Det hørte Jory. „Vanvittig! af Kjærlighed til mig!" skreg han henrykt. Han lod Mairens Datter fare, angrede sin Synd, og løb efter Annette paa Torvet. Forgjeves, hun var stum. Han løb til Doctor Pontac, fortalte sin Ulykkeshistorie og bandte paa, han vilde springe i Vandet, hvis

ikke Doctoren reddede Annette. „Det kan ikkun De selv! svarte han: Gaae til hende paa Søndag. Søg at blive allene med hende, læg Dem paa Knæ for hende tre Timer i Rad, og sig hvert Qvarteer: Jeg var en skinsyg Nar, tilgiv mig! saa vorder Trolddommen løst."

Jory kunde neppe oppebie Søndagen. Det lyktes ham, i Skumringen at liste sig i Lapalmes Huus. Klokken ellevе laae Alle i dyb Søvn, Annette undtagen, der trøstløs ventede paa Virkningen af Doctorens Hexerie. Og den viste sig snart. Jory laae grædende for hendes Fødder. — Men tre Timers Knælen, den Poenitents var næsten for streng. Ogsaa havde Jory, af Frygt for Faderens Vrede, valgt Tiden saa ubeqvemt — man tænke sig blot den rædselfulde Midnat!

Det er ikke bekjendt, hvorlænge Jory knælte og Annette var stum. Men næste Morgen blomstrede hun som en Rose og bragte Faderen sin Morgenhilsen og saae undseelig og bønlig paa ham, som om hun ingen god Samvittighed havde. Da kom Hexemesteren. Hr. Lapalme faldt ham om Halsen og ønskede, Jory var her. Da Annette hørte det, førte hun Faderen ind i sit Kammer, og Jory, der nu engang var kommen i med at ligge paa Knæ, laae knælende for ham. Samme Dag stod Trolovelsen, Brylluppet kort efter, og Doctor Pontac fik hele sin Kjelder fuld af Champagner til Løn for sine Djævelskonster.

(A. Lafontaine.)

Middel mod Kjærlighed.

„En arrogant Titel!" — Ja sandelig, men Udgiveren er uskyldig deri. Der har virkelig været en Læge, som i al Alvorlighed har skrevet en Bog: „Om Kjærlighed, dens Aarsager og Helbredelse." Forfatteren var en Engelsmænder, og viste sig kun under Bogstaverne: M. F., formodentlig fordi han ikke var gandske vis i sin Sag.

Fra gammel Tid af have Digterne sagt meget Godt og Ondt om Kjærligheden; Moralisterne kun det Sidste. Hr. M. F. har banet sig en gandske ny Vei, og betragter Kjærligheden som en Sygdom. Det klinger noget sørgeligt. Imidlertid er hverken Lægens Stiil eller Tanker saa mørke, som man skulde troe, ja han synes end ikke selv at have Anlæg til at blive syg, for at kunne prøve sit Middels Virksomhed paa sig selv. Damerne behøve altsaa ikke at forskrækkes for ham. De maa taalmodig høre paa ham. Derefter have de endnu altid Valget, om de heller ville holde Dem til Sygdommen eller Lægemidlet.

Man maa ikke søge Kjærlighedens Udspring i de forskjellige Temperamenter, siger M. F., men ene i Hjernen. Dennes Fibrer modtager stærkere eller svagere Kjærlighedens Indtryk, og forplanter den, ved Nerverne, til Hjertet. — At helbrede Kjærlighed holder han for muligt, men svært. De naturlige Midler forekomme ham utilstrækkelige, og han gjør sig lystig over at bruge Aareladning og

Afførelsesmidler, som man har tilraadt. Fraværelse kan ikkun hjelpe mod en opstaaende Kjærlighed, og saa ere de Fleste i den Stilling, at de ikke kunne reise, idet mindste ikke længe nok. Et tredie Middel er: at hefte Opmærksomheden paa fremmede Gjenstande. Men den Forelskede, som kan det, er ikke længer forelsket, ikke engang Smerte kan lindre Kjærlighedens Lidenskab. Det beviste Carl IV, som havde inderlig forelsket sig i en Borgemesters Datter fra Brüssel. En Aften var han paa et Bal med hende og hendes Moder. Da han ikke skjulte sin Kjærlighed, saa bad han Moderen i den talrige Forsamlings Nærværelse, om Tilladelse at maatte hviske Datteren to Ord i Øret. Den strænge Moder nægtede det. Da tilbød han sig blot at ville tale saalænge med den Elskede, som han kunde holde et gloende Kul i sin Haand. Dette blev ham tilstaaet for Sjeldenhedens Skyld. Han traadte hen til Pigen, greb et gloende Kul, og, da hans Hjerte formodentlig brændte endnu stærkere end Glooden, varte Underholdningen saalænge, at Moderen alt havde tabt Taalmodigheden førend han havde brændt sig. Og han havde virkelig forbrændt sig. Men det er at formode, at han ved sin smigrende Foragt for Smerten, kastede en brændende Gnist i Pigens Bryst.

Doctoren bestrider endnu flere, af Digtere og Moralister foreslagne Midler, og kommer da endelig til sine. Mine Damer, jeg beder om Opmærksomhed!

Forudsat, at ikke blot den elskede Persons Nærværelse, men ogsaa Tanken derom, vækker og nærer Kjærligheden i os, maa man søge Midlet der-

imod i Indbildningskraften. Det hedder, naar Gjenstandens blotte Billede har Magt til at bevæge Hjernens Fibrer og opvække Lidenskaben, som var Gjenstanden virkelig nærværende; saa kan man forandre denne Bevægelse, og lindre eller svække den, naar man, ved hurtig at fremstille sig en anden Gjenstand, opvækker en forskjellig Lidenskab. F. Ex. en Forelsket seer nu sin Pige og er uendelig forelsket, men idet samme slaaer Lynilden ned tætved ham, eller hans Fjende gaaer med blottet Kaarde løs paa ham, hvilket sikkert vil bevirke en heel anden Bevægelse i hans Hjerne, hvorved den første vil blive forstyrret eller undertrykket. Hjernens Fibrer meddeler den til Hjertets Nerver, og Skræk træder i Kjærlighedens Sted. Følgelig skal Enhver, som ønsker at blive sin Kjærlighed qvit, vælge sig en Gjenstand, som ellers afskyes, og sammenknytte denne saa fast i sin Indbildningskraft med sin Kjærlighed, at han ikke kan forestille sig den Ene uden den Anden. Det — mener Hr. Doctoren — bliver endelig til en Vane, og vil tilsidst lidt efter lidt tilintetgjøre Kjærligheden.

Ja, det mener Doctoren, men ikke jeg. Thi om dette Middel gjelder just, hvad han selv har indvendt, at den Elsker, der endnu har Rolighed nok til at fremstille et andet Billede ved Siden af sin Elskedes, har intet at befrygte af sin Lidenskab. Ja, naar Talen blot var om Vellyst, da var det foreslagne Middel tilstrækkeligt, og bliver ofte brugt med Nytte, thi hvormange undgaaer Vellysten blot ene ved Forestillingen af dens skrækkelige Følger. Ene Kjærligheden, denne Hjertets Verden, tillader ingen andre

Forestillinger end dens egne, netop fordi den er hele Verden, og uden den Intet.

Damerne, Kjærlighedens Repræsentantinder, kunne derfor være gandske rolige. Hr. M. F. vil ikke ved sit Arcanum helbrede den skjønne Sygdom, i hvis Arme vi saa gjerne dø.

Hvad for en Kone skal man tage?

Max vilde ingen Tid fallere,
Men flux sig lade copulere;
Dog — for at reskere
Saa lidt som muligt, konsulere
En Ven. At spekulere
Begyndte han, og saa at declarere:
„En riig vil Dig regjere,
En fattig ruinere,
En tosset ennujere,
En klog Dig chicanere,
En gammel Dig ei divertere,
En ung Dig ei parere,
En hæslig chagrinere,
En smuk Din Pande udstaffere —"
„Holdt, holdt! skreg Max: jeg vil ei høre mere,
Men som en Pebersvend krepere!"

(Castelli.)

De to Digtere.

Sørgespildigteren.

Dit Lystspil er ret kjønt at see,
Men mat og plat; og til at lee
Det drev mig ei —

Lystspildigteren.

Uskjønsomme!
Lee ved mit Stykke Du ei vil?
Jeg loe dog ved Dit Sørgespil.

(Charadr. pluv.)

Røsten fra det forklarede Barn.

Mader! hør en Røst fra Evigheden,
Tonende som Aeolsharpens Klang;
Ikkun Du skal høre den derneden,
Ikkun Du forstaaer min Aandesang.

Sagtens taber den sin Klang blandt Støvet;
Høi dens Vellyd er i Aetherluft.
Hør den bedre: naar i Rosenløvet
Sephyr gynger sig i Blomsterduft.

Hør den bedre: naar i Aftenrøden
Solen daler mellem Bølgens Siv;
Og den synes at gaae ned til Døden,
Skjøndt den vaagner til forynget Liv.

Hør den tydelig: naar Østens Stjerne
Spreder Guldglands over Jorderig ....
See! da staaer min Engel i det Fjerne,
Og paa sølvblaae Skyer vugger mig.

O, da hvisker jeg omt til Dit Hjerte!
Og min Røst den er som Harpeklang,
Og de første Ord som Du mig lærte:
„Fader! Moder!" toner i min Sang.

„Ikke meer jeg blomstrer nu paa Jorden;
Hist i lyse Aanders Hal jeg boer.
Moder! vild: en Seraph er jeg vorden,
En Udvalgt i Herrens Englechor.

Alt jeg levsd' i en bedre Zone,
Da Din Taare paa min Grav nedflød.
Dandsed' med Guds Engle om hans Throne;
Leged' fro i Herrens Faderskjød."

„Kom til mig! saa vinked' den Algode:
Jeg forjetted Dig mit Himmerig.
Kort er Glæden paa den dunkle Klode;
Evig Lys og Glæde boer hos mig.

Elementer i dens Grundvold bruser,
Lilljen knækkes i den vilde Storm,
Skjebnens Lyn dens Sølverkrone knuser,
I dens Hjerte gnaver lumske Orm.

Hulde Plante! nys begyndt at spire;
Rosenknop! jeg tager Dig til mig!!
Paradisets Have skal Du zire,
Ingen Uvejrsstorm skal ramme Dig."

„Og da steeg jeg mellem Myriader;
Sjelen foldede sin Vinge ud.

Ovenover Stjerners Perlerader,
Bragte Englesvarer mig til Gud.

Og der saae jeg hvad Du ei kan fatte:
Himlen aabned' sig for Aandens Blik;
Og til alle de Smaaengles Skatte,
Selv forklaret Engel jeg indgik.

Og dog var jeg endnu saa bedrøvet —
Moder! thi jeg længtes efter Dig.
Ømme Baand bandt Sjelen fast til Støvet —
Himlen selv ei kunne fryde mig."

„See dem da, saa toned' Herrens Stemme:
Vær usynlig tidt i deres Kreds.
See de Kjære som Du ei kan glemme,
Siig dem: Du er froe og veltilfreds"

„Ømt han derpaa gav mig Cherubvinger,
Salig blev jeg — himmelsk lykkelig!
Let til Jorden jeg mig atter svinger —
Moder! vink: saa er jeg nær ved Dig!"

(Hanna Jrgens.)

Henrik Callisen,

født i Preetz den 11te Mai 1740,
død i Kjøbenhavn den 5te Februar 1824.

Hvad er det for Lüer paa Tidens Strøm
Med straalende Glands,
Som svæve med Skyggen af Livets Drøm
I Bølgernes Dands,
Som tolker vor Tanke fra Gravens Rand
Paa Æetherens Fjed,
Som tændes og slukkes i Støvets Land
Ved Gravens Bred?
Nys brændte en Fakkel saa klar og reen
I Mulm og i Nat —
Ved Skinnet man fandt under Muld og Steen
Den ønlige Skat.
Den lyste saa længe og vidt paa Jord,
Som Himmelens Brud —
Som Stjernen, der smiler saa høit i Nord,
Den straalede ud.
Saamangen en Vandrer paa Jorden fandt
Ved Fakkelens Glands,
De tornede Veie til Hæder — og vandt
En Evighedskrands.
Men Stormene sused saa vildt og brat
Om Danias Strand
Og Flammen udsluktes i Dødens Nat
Ved Gravenes Rand.
Da sørgende Æskulaps Sønner stod'
Blandt falmede Løv,
Og Taarer nedrunde ved Gravens Fod
Paa Oldingens Støv.
Men Fakkelen tændte et Lys i Nord
I Mulm og i Nat,

Hvorved man kan finde paa dunkle Jord
Den lønlige Skat.
Derfor vil vi binde en Mindekrands
Af Blomster og Løv,
Hvormed vi paa Jorden ved Lysets Glands
Vil krone hans Støv.

(Grønholtz.)

Martsviolen.

I Livets Morgen see vi Glæderne, fjernet fra os, at skimte hid fra de kommende Aar; har vi naaet disse, saa vende vi os paa det skuffende Punct og seer Lykken bagved os blomstrende i den haabende Ungdom, og nyder nu istedetfor Forhaabningen, Forhaabningens Erindringer.

Menneskets har her kun halvtredie Minuter, et til at smile — et til at sukke — og et halvt til at elske i, thi midt i dette Minut dør han.

I den stærke Ynglings Barm drager Venskabet ind før Elskov; hiin viser sig i Livets tidligste Vaar og forlader os først i den sildige Høst, som Lærken; denne derimod kommer og drager bort i den varme Tid, som Vagtelen.

Armod er Haabets Moder; omgaaes med den skjønne Datter, saa vil Du ikke see den hæslige Moder.

„O elskte Barn, fast indsluttet i det dybe, dunkle Huus, evig holder jeg Din Hyttes Nøgle, og aldrig,

aldrig aabner den samme!" — Da drog den forklarede Datter langs med Stjernerne, og raabte ned: „Moder, kast Nøglen bort, jeg er heroppe og ikke dernede!"

I et stormfuldt Veir hæver Kjærlighedens Myrthe sig, liig andre Planter, høiest.

Elskov er evig en Smerte, enten en sød eller bitter.

Hverken Verdens Dele eller Grave, selv ei engang den anden Verden kan adskille eller forene tvende Mennesker. Kun Tankerne adskille og sammenknytte Sjelene.

Elskoven vender sig stedse med opgaaende Stjerner mod Himmelkuglen, hvorledes end den jordiske Verden dreier sig. Som en Skipper paa det vindstille Hav, seer den uden al Jord, Himlen aaben over og under sig.

Sorgens Taare er kun en Perle af Vandet No. 2, men Glædens Taare er af første No. Og derfor breder Gud just Glædens Blomster ud i Livets Barnestue, at de opfarende Smaae skal blive fastere i Søvn.

Paa den ydre Verden ligger altid Gjenskinnet af vor indre, som Himlens Gjenskin paa Havet, enten som et dunkelt Graa eller smilende Grønt.

Den anden Verdens dunkle Stribe er kun en Blomstergræsgang — Sole lyse foran os, flyvende Himle med Foraarslufte drage os imøde — blot med tomme Grave flyver Jorden omkring Solen: thi de Døde staae fjernet paa klarere Sole.

(Jean Paul.)

foto 161732
Lit. P. 32 82